
Niciodată împreună?
J.A. Redmerski
EROSCOP
Bestseller
New York Times,
USA Today și
Wall Street Journal
TREI

Niciodată împreună?

J.A. Redmerski

Trad: Ana-Daniela Micu

Titlul original: The Edge of Never

2013

EROSCOP

Tuturor celor ce iubesc şi visează, dar şi celor care nu au trăit cu adevărat niciuna dintre aceste experienţe

1

Natalie tot răsuceşte aceeaşi şuviţă de păr de vreo zece minute şi începe să mă scoată din minţi. Clatin din cap şi îmi trag cana de cafe-frappe spre mine, punându-mi strategic buzele pe pai. Natalie este aşezată vizavi, cu coatele înfipte în masa rotundă şi mică şi cu faţa sprijinită într-una din palme.

— Este superb, spune ea, holbându-se la tipul care tocmai se aşază la coadă. Serios, Cam, vrei, te rog, să-l priveşti?

Îmi dau ochii peste cap şi mai iau o înghiţitură.

— Nat, spun, aşezându-mi băutura înapoi pe masă, ai deja un iubit – chiar e nevoie să-ţi reamintesc mereu acest lucru?

Natalie îmi trimite un zâmbet şăgalnic.

— Parcă ai fi maică-mea!

Îşi mută repede privirea dinspre mine către matahala sexoasă care stă în picioare în faţa tejghelei, comandând cafea şi prăjiturele.

— Şi, în plus, lui Damon nu-i pasă dacă-mi fug ochii

— Atâta vreme cât îmi desfac picioarele pentru el în fiecare noapte, este în regulă.

Expir sonor, roşind.

— Hopa, spune ea, zâmbind cu gura până la urechi. Ţi-am smuls un zâmbet. Se întinde peste masă şi îşi bagă mâna în poşeta ei mică, purpurie. Trebuie să-mi notez asta, spune şi trage dinăuntru telefonul şi deschide tableta electronică. Sâmbătă. 15 iunie. Îşi mişcă degetele pe ecran. 1:54, după-masă – Camryn Bennett a râs la una dintre glumele mele sexuale.

Apoi îşi îndeasă telefonul înapoi în poşetă şi mă priveşte cu genul acela de privire gânditoare pe care îl are mereu atunci când e gata să comute pe modul „terapie”.

— Uită-te şi tu doar o dată, spune ea, glumind.

Doar ca să-i fac pe plac, îmi întorc uşor bărbia într-un unghi din care să pot arunca o privire rapidă către acel tip.

El se depărtează de casă, îndreptându-se către capătul tejghelei unde îşi trage băutura de pe margine.

Înalt. Pometţii obrajilor, perfect sculptaţi. Ochi verzi fermecători, de model şi păr şaten şi ţepos.

— Da, sunt de acord, uitându-mă din nou la Natalie, este sexy şi ce-i cu asta?

Natalie a trebuit mai întâi să-l privească cum iese printre uşile duble din sticlă şi cum se îndepărtează de fereastră. Abia apoi se uită la mine pentru a-mi da un răspuns.

— O, Doamne, spune ea cu ochii larg deschişi, parcă nevenindu-i a crede.

— Este doar un tip, Nat, spun şi îmi pun din nou buzele pe pai. Ai putea mai bine să-ţi pui un indicator pe frunte pe care scrie „Obsedata”. Eşti complet obsedată şi este evident că-ţi lasă gura apă.

— Glumeşti, nu? Expresia ei se transformă în şoc. Camryn, ai o problemă gravă. Ştii asta, da? Se lăsă pe speteaza scaunului. Ai nevoie să-ţi măreşti doza de medicamente. Serios.

— Nu le mai iau din aprilie.

— Ce? De ce?

— Deoarece este ridicol, spun cu convingere. Nu am tendinţe suicidale, aşa că nu văd niciun motiv să le mai iau.

Scutură din cap spre mine şi-şi încrucişează braţele peste piept.

— Crezi că ei prescriu acele medicamente numai celor cu tendinţe suicidale? Nu. Nu-i aşa. Arată cu degetul spre mine şi apoi îl ascunde la loc în cuta braţului ei îndoit. Este ceva legat de un dezechilibru chimic sau o prostie de genul ăsta.

Îi arunc un zâmbet plin de suficienţă.

— Aa, serios? Şi de când te-ai făcut tu aşa expertă în probleme de sănătate mentală şi medicamente pe care ei le folosesc pentru a trata sute de diagnostice?

Îmi ridic sprânceana doar puţin, suficient cât să înţeleagă că ştiu cât de ignorantă e pe subiectul ăsta.

Atunci când îmi răspunde, strâmbând din nas, îi zic:

— O să mă vindec în ritmul meu şi nu am nevoie de o pastilă ca să regleze asta în locul meu.

Explicaţia mea începuse cu un ton amabil, dar, în mod neaşteptat, vorbele mele au devenit mai aspre. Asta se întâmplă des.

Natalie oftează şi zâmbetul îi dispare complet de pe faţă.

— Îmi pare rău, spun eu, regretând că am repezit-o. Uite, ştiu că ai dreptate. Nu pot să neg că am ceva probleme emoţionale şi că uneori pot fi o nesuferită…

— Uneori? Murmură ea odată, dar zâmbeşte din nou, semn că deja m-a iertat.

Şi asta se întâmplă la fel de des.

Îi zâmbesc cu jumătate de gură.

— Vreau doar să găsesc răspunsurile de una singură, înţelegi?

— Ce răspunsuri să găseşti?

Deja o enervez.

— Cam, spune ea, aplecându-şi capul într-o parte ca să pară înţeleaptă. Urăsc să spun asta, dar poţi s-o păţeşti rău de tot. Trebuie să găseşti o soluţie. O să scapi de asta făcând lucrurile care te ajută să te simţi fericită.

OK, poate, la urma urmelor, nu este chiar aşa de slabă la partea terapeutică.

— Ştiu că ai dreptate, spun eu, dar…

Natalie ridică o sprânceană, aşteptând.

— Ce? Haide, termină cu asta!

Arunc o privire rapidă spre perete, gândindu-mă la ce mi se întâmplă. Foarte des mă gândesc la viaţă şi îmi pun întrebări despre fiecare aspect al ei. Mă întreb ce naiba fac aici. Chiar şi acum. În această cafenea cu această fată pe care o cunosc practic de-o viaţă. Ieri mă gândeam la nevoia de a ne trezi la exact aceeaşi oră ca şi cu o zi înainte şi de a face ce am făcut şi cu o zi înainte. De ce? Ce ne împinge pe fiecare dintre noi să facem anumite lucruri când, în adâncul nostru, o parte din noi nu vrea decât să se elibereze de toate?

Întorc faţa de la zid, uitându-mă direct la cea mai bună prietenă a mea, care ştiu că nu va înţelege ceea ce sunt pe cale să-i spun, dar din nevoia de a mă elibera, încep să-i vorbesc.

— Te-ai întrebat vreodată cum ar fi să călătoreşti cu rucsacul în spate prin lume?

Faţa lui Natalie devine perplexă.

— Hm, nu prea, spune ea. S-ar putea să fie… naşpa.

— Păi, gândeşte-te la asta o secundă, spun eu, aplecându-mă peste masă şi concentrându-mi toată atenţia asupra ei. Doar un rucsac cu câteva lucruri necesare. Nu tu facturi. Nu tu trezit în fiecare dimineaţă la aceeaşi oră ca să mergi la o slujbă pe care o urăşti. Doar tu şi întreaga lume dinaintea ta. Nu ştii niciodată ce o să-ţi aducă ziua următoare, pe cine vei întâlni, ce vei mânca la prânz sau unde vei putea dormi.

Îmi dau seama că m-am pierdut aşa de mult în această viziune, încât, pentru o secundă, eu însămi aş putea să par puţin obsedată.

— Începi să mă sperii, spune Natalie, pironindu-mă pe deasupra mesei, cu o privire nesigură. Sprânceana ei arcuită se aliniază la loc cu cealaltă, după care ea îmi spune:

— Nu uita de tot mersul pe jos, de riscul de a fi violată, ucisă şi aruncată la marginea unei autostrăzi aiurea. Aa şi apoi mai este şi tot drumul de făcut la picior.

E clar, crede că sunt dusă rău cu pluta.

— Şi oricum, ce te-a făcut să te gândeşti la asta?

Întreabă ea, sorbind rapid din băutură. Sună ca un fel de criză a vârstei mijlocii.

— Oh, tu ai doar douăzeci de ani. Şi se uită iar fix la mine, ca şi cum ar vrea să sublinieze ceea ce rosteşte. Şi nu ai prea plătit nicio factură în viaţa ta.

Mai ia o gură; urmează un zgomot asurzitor de sorbitură.

— Poate că nu, spun încet, aproape în gând, ca pentru mine, dar o să o fac odată ce mă mut cu tine.

— Adevărat, spune ea, bătând darabana în ceaşcă. Totul se împarte pe din două… Stai, doar n-ai de gând să te retragi, nu?

Aproape că înlemnise, uitându-se îngrijorată la mine peste masă.

— Nu, rămâne cum am vorbit. Săptămâna viitoare o să mă mut din casa mamei şi o să trăiesc cu o târfa în casă.

— Reao! Râde ea.

Zâmbesc cu jumătate de gură şi revin la urzelile mele, chestiile de dinainte care ei nu-i spuneau nimic, dar în care eu îmi puneam atâtea speranţe. Chiar înainte de moartea lui Ian, mereu am avut idei mai năstruşnice. În loc să-mi bat capul, visând la noi poziţii sexuale, cum face deseori Natalie, având-l drept personaj central pe Damon, iubitul ei de cinci ani, eu visez la lucruri care contează cu adevărat. Cel puţin în lumea mea, ele contează. Cum aş simţi pe piele aerul din alte ţări, cum miroase oceanul, de ce sunetul ploii mă face să oftez. „Eşti o gagică profundă”. Asta mi-a spus Damon şi nu doar o singură dată.

— Doamne! Spune Natalie. Chiar ştii cum să deprimi omul, nu?

Ea dă din cap cu paiul între buze.

— Haide, spune ea deodată şi se ridică brusc de la masă. Nu mai suport chestiile astea filosofice şi se pare că locurile micuţe şi intime ca acesta îţi fac şi mai rău.

În seara asta mergi la The Underground.

— Ce?... Nu, nu merg în locul ăla.

— Ba da. Mergi. Îşi îndeasă paharul din carton într-un coş de gunoi aflat la câţiva centimetri de noi şi mă prinde de încheietură. De data asta mergi cu mine. Se presupune că eşti cea mai bună prietenă a mea şi nu voi accepta iar un refuz din partea ta.

Zâmbetul cu buzele lipite se răspândeşte pe toată faţa ei uşor bronzată.

Ştiu că vorbeşte serios. Întotdeauna vorbeşte serios, atunci când îi apare în ochi privirea aceea: plină de nerăbdare şi de hotărâre. Probabil că ar fi cel mai uşor să merg acolo de data asta şi să se termine odată, altfel n-o să-mi dea pace niciodată cu imitaţiile ei. Asta înseamnă un rău

necesar, atunci când cea mai bună prietenă este aşa de insistentă.

M-am ridicat şi mi-am trecut cureaua poşetei peste umăr.

— Este de-abia ora două, spun eu.

Dau pe gât şi ultima picătură de frappe şi arunc cana goală în acelaşi coş de gunoi.

— Da, dar mai întâi trebuie să-ţi cumpărăm o ţinută nouă.

— A, nu, spun eu hotărât în timp ce mă conduce afară printre uşile de sticlă, în briza răcoroasă de vară. Să merg cu tine la The Underground este deja prea mult. Refuz să merg la cumpărături. Am o groază de haine.

Natalie îşi strecoară braţul în jurul meu în timp ce coborâm pe trotuarul în pantă, depăşind o linie interminabilă de ceasuri de parcare. Ea surâde şi îmi aruncă o privire.

— Bine. Atunci, cel puţin, lasă-mă să te îmbrac cu ceva din şifonierul meu.

— Dar ce nu-ţi place la garderoba mea?

Ea îşi ţuguiază buzele către mine şi-şi poziţionează bărbia ca şi cum m-ar certa, pe tăcute, că am putut să adresez o întrebare aşa de ridicolă.

— Hei, mergem la The Underground, spune ea, ca şi cum nu ar exista un răspuns mai evident.

În regulă, are şi ea dreptate. Natalie şi cu mine suntem cele mai bune prietene, dar cu noi este o situaţie de atracţie a opuselor. Ea este o rockeriţă care s-a îndrăgostit de Jared Leto din Fight Club. Eu sunt mai degrabă genul de fată retrasă care rareori poartă haine închise la culoare dacă nu merge la o înmormântare. Nu spun că Natalie poartă numai negru şi că şi-ar aranja părul în stilul emo, dar nici moartă nu ar purta ceva din şifonierul meu, fiindcă, spune ea, totul este prea comun.

Îmi doresc din suflet să fiu diferită. Ştiu cum să mă îmbrac, iar tipii – îmi dădeam seama din privirile cu care se uitau la fundul meu îmbrăcat în blugii mei preferaţi – nu au avut niciodată de ce să se plângă de hainele pe care le port.

Dar The Underground a fost conceput pentru oameni ca Natalie, aşa că am impresia că va trebui să îndur să mă

îmbrac la fel ca ea pentru o noapte, ca să mă integrez în peisaj. Nu sunt genul de fan înfocat. Nu am fost niciodată. Dar, cu siguranţă, voi deveni cineva care nu sunt eu li mp de câteva ore. Asta mă va ajuta să mă amestec în mulţime, în loc să mă facă să mă simt ca nuca în perete şi să atrag atenţia.

Dormitorul lui Natalie este total opusul cuvântului curăţenie, încă un punct în care noi două suntem complet diferite. Eu îmi aşez hainele pe culori. Ea le lasă pe ale ei într-un coş, la piciorul patului, săptămâni întregi, după care le aruncă din nou la spălat pentru că sunt şifonate. Eu îmi şterg praful în cameră zilnic. Nu cred că ea şi-a şters vreodată praful din cameră, cu excepţia prafului de două degete de pe tastatura de la laptop.

— Asta o să arate perfect pe tine, spune Natalie,

ridicând un tricou subţire cu mânecă trei sferturi, mulat şi alb pe care scrie, în faţă, numele unei formaţii rock – „Sears on Broadway". Îţi vine mulat şi sânii tăi sunt perfecţi. Pune tricoul pe pieptul meu să verifice cum mi-ar sta în el.

Mă strâmb la ea, nemulţumită de prima alegere.

Ea se uită de jur împrejur, cu umerii coborâţi.

— Bine, spune ea, aruncând tricoul pe pat.

Îşi bagă din nou mâna în dulap şi scoate un alt tricou, ţinându-l ridicat, cu un mare zâmbet pe faţă, care este în acelaşi timp şi o tehnică de-a ei de manipulare. Zâmbete mari, cu toţi dinţii: adică nu vrea ca eu să-i desconsider eforturile.

— Ce zici de ceva care nu are un imprimeu aiurea? Spun eu.

— Este Brandon Boyd, spune ea, cu ochii holbaţi la mine. Cum e posibil să nu-ţi placă vocalul de la Incubus?

— Este în regulă, spun, dar nu mă dau în vânt să-i fac publicitate pe pieptul meu.

— Mie mi-ar cam plăcea să-l am chiar pe pieptul meu, spune ea, admirând bluza cu decolteul în V, mulată, care se asemăna destul de mult cu prima pe care încercase să mi-o arate.

— Atunci, să-l porţi tu.

Ea se uită la mine, dă din cap ca şi cum ar fi total absorbită de această idee.

— Cred că o să-l iau.

Îşi scoate bluza pe care o avea pe ea şi o aruncă în coşul de rufe murdare de lângă dulap, iar apoi îşi trage faţa lui Brandon Boyd peste sânii ei uriaşi.

— Arată bine pe tine, spun privind-o cum se aranja, admirându-se în oglindă din unghiuri diferite.

— Al naibii de bine, spune ea.

— Ce părere o să aibă oare Jared Leto de asta? glumesc eu.

Natalie scoate un chicotit şi-şi aruncă părul lung şi negru pe spate, întinzându-se după perie.

— El va rămâne alesul inimii mele pentru totdeauna.

— Şi cum rămâne cu Damon, mai ştii, iubitul neimaginar?

— Opreşte-te, spune ea, uitându-se la mine prin reflexia oglinzii. Dacă o să mă tot baţi la cap cu Damon aşa cum văd că o faci. Se opreşte din pieptănat la mijlocul lungimii părului şi se răsuceşte din talie spre mine. Simţi ceva pentru Damon, te atrage?

Capul îmi cade pe spate şi-mi simt sprâncenele cum vor să se împreuneze.

— Nu, Nat, ce naiba?

Natalie râde şi reîncepe să-şi perieze părul.

— O să-ţi găsim şi ţie un tip, diseară. E exact ce-ţi trebuie. Mă ocup eu de tot.

Tăcerea mea îi spune imediat că a mers prea departe. Nu pot să sufăr când face asta. De ce trebuie toată lumea să fie cu cineva? Este o iluzie tâmpită şi un mod de a gândi jalnic.

Ea pune peria înapoi pe toaletă şi se întoarce complet către mine, tăcând bufonul să dispară de pe faţa ei şi oftează uşor:

— Ştiu că n-ar fi trebuit să spun asta – uite, jur, nu voi face niciun aranjament să te cuplez cu cineva, bine?

Îşi ridică ambele mâini, semn că se predă.

— Te cred, spun eu, cedând în faţa sincerităţii ei. Desigur, ştiu că o promisiune nu e de ajuns ca s-o oprească. E posibil să nu încerce să mă cupleze cu cineva în mod direct, dar tot ce trebuie să facă este să-şi fâlfâie genele alea negre spre Damon, arătându-i spre un tip, iar Damon va şti imediat ce vrea ea de la el.

Dar nu am nevoie de ajutorul lor. Nu vreau să mă cuplez cu nimeni.

— Oo! Spune Natalie cu capul în dulap. Bluza asta e perfectă!

Se întoarce clătinând o bluză neagră, lălâie căreia îi lipseşte materialul de la umeri. De-a lungul părţii din faţă este scris: SINNER.

— L-am luat de la magazinul „Hot Topics”, spuse ea scoţându-l de pe umeraş.

Nevrând să mai lungesc şedinţa asta de alegere a bluzei, îmi scot bluza şi o iau pe a ei din mână.

— Sutien negru, spune ea. Bună alegere.

Îmi pun bluza şi mă privesc în oglindă.

— Deci? Cum e? Spune ea, venind în spatele meu cu un zâmbet larg pe faţă. Îţi place, nu?

Îi răspund cu un zâmbet reţinut şi mă întorc cu spatele să văd cum bluza abia îmi acoperă partea de sus a şoldurilor.

Şi atunci observ că pe spate este scris mare SAINT.

— Bine, spun, chiar îmi place. Mă întorc spre ea atenţionând-o:

— Dar nu aşa de mult încât să încep să dau iama prin şifonierul tău, aşa că nu-ţi face speranţe. Sunt mulţumită de bluzele mele cu nasturi până sus, mulţumesc frumos.

— N-am spus niciodată că hainele tale nu sunt drăguţe, Cam. Rânjeşte, se ridică şi mă pocneşte, trăgându-mă de breteaua de la sutien. Arăţi tot timpul al naibii de sexy, fato – m-aş da sigur la tine dacă n-ar fi Damon.

Rămân cu gura căscată.

— Eşti bolnavă, Natalie!

— Ştiu, spune ea şi, în timp ce mă întorc din nou spre oglindă, aud un rânjet drăcesc în vocea ei. Dar ăsta este

adevărul. Ţi-am mai spus asta şi înainte şi nu glumeam.

Dau din cap către ea zâmbind şi iau peria de pe toaletă. Natalie a avut o prietenă odată, în timpul unei pauze în relaţia cu Damon. Dar a pretins că era „mult prea înnebunită după sculă” (cuvintele sunt ale ei, nu ale mele) ca să-şi petreacă viaţa cu o fată. Natalie nu este cu adevărat o stricată – ţi-ar sparge faţa dacă i-ai spune aşa

— Dar este visul cu nimfomane al oricărui iubit, asta e cert.

— Acum lasă-mă să te machiez, spune ea, adresându-se vanităţii mele.

— Nu!

Natalie îşi înfige mâinile în şoldurile ca o clepsidră şi se uită la mine cu ochii mari, ca şi cum ar fi maică-mea căreia tocmai i-am răspuns obraznic.

— Vrei să te doară? întreabă, privindu-mă insistent.

Mă predau şi mă aşez în scaunul de machiaj.

— Mă rog, spun, ridicându-mi bărbia pentru a-i permite accesul liber la faţa mea, care tocmai a devenit pânza ei albă. Dar fără tâmpeniile alea de ochi de vampir, bine?

Îmi prinde cu putere bărbia în căuşul palmei ei.

— Acum taci, se răsteşte ea, abia schiţând un zâmbet şi încercând să pară complet serioasă. O artiiistă, spune ea cu un accent teatral şi fluturându-şi mâna liberă, are nevoie de linişte peeentrru a lucra! Se crezi tu că este aişi, un salonaş de frrrumuseţe din provincie?

Atunci când a terminat cu mine, arătam exact ca ea. Cu excepţia sânilor mari şi a părului mătăsos şi întunecat. Părul meu este genul acela de blond pe care unele fete plătesc bani grei la salon ca să-l aibă şi îmi ajunge exact până la mijlocul spatelui. Recunosc, am fost norocoasă la capitolul podoabă capilară. Natalie spune că aş arăta mai bine dacă l-aş lăsa pe spate, aşa că m-am executat. Era foarte intimidantă…

Şi nu m-a făcut să arăt ca un vampir, dar nici nu a făcut economie de fard închis la culoare pentru pleoape.

— Ochi închişi cu păr blond, spuse ea, în timp ce aplica mascara neagră. Este supersexy.

Şi se pare că nici săndăluţele mele cu degetele la vedere nu-i erau pe plac, căci m-a făcut să le arunc şi să port o pereche de cizme cu locuri ascuţite care se potriveau frumuşel peste blugii mei mulaţi.

— Arăţi al dracu’ de sexy, spune ea privindu-mă din cap până-n picioare.

— Iar tu îmi eşti datoare vândută că fac asta, spun eu.

— Cum? Eu îţi sunt datoare? îşi lasă capul pe o parte. Nu, drăguţă, nu prea cred. Tu îmi vei fi datoare la sfârşit, pentru că te vei distra pe cinste şi mă vei implora să te iau mai des.

Rânjesc ironic spre ea cu braţele încrucişate şi cu un şold în faţă.

— Mă îndoiesc de asta, dar hai să vedem ce-o mai fi.

— Bine, spune ea trăgându-şi cizmele în picioare. Acum s-o întindem, căci Damon ne aşteaptă.

2

Ajungem la The Underground pe înserate, dar nu înainte de a ne li plimbat pe la câteva case în jeepul tunat al lui Damon. Trăgea maşina pe dreapta, ieşea din ea şi intra în casă, unde nu stătea mai mult de trei-patru minute şi nu spunea niciun cuvânt atunci când se întorcea. Cel puţin, nimic despre motivul pentru care mersese înăuntru sau despre persoana cu care vorbise – chestiile uzuale care ar transforma aceste vizite într-unele normale. Dar n-o să găseşti prea multe lucruri normale sau obişnuite la Damon. Îl iubesc la nebunie. Îl cunosc de aproape la fel de mult timp ca şi pe Natalie, dar nu am putut niciodată să-i accept apucăturile legate de droguri. Cultiva cantităţi generoase de iarbă la subsol, dar nu avea faţă de drogat. De fapt, doar eu şi câţiva dintre prietenii apropiaţi ştim că o bucăţică aşa de bună ca Damon Winters este un cultivator, din cauză că majoritatea celor care cresc asemenea plante arată ca nişte ţărănoi, cu frizuri rămase undeva între anii ’70 şi ’90. Damon e departe de a arăta astfel – ar putea fi fratele mai mic al lui Alex Pettyfer, micul spion din Alex Rider. Şi Damon spune că iarba nu este pasiunea lui.

Nu, drogul preferat al lui Damon este cocaina, iar el cultivă şi vinde iarba pentru a-şi plăti cocaina.

Natalie se poartă ca şi cum ceea ce face Damon ar fi complet inofensiv. Ştie că el nu fumează iarbă şi spune că nu este chiar aşa de rău că alţii vor să fumeze ca să se relaxeze şi să se liniştească şi nici nu vede ceva dăunător în faptul că Damon îi ajută cu asta.

Ea refuză să creadă, în orice caz, că această cocaină îl face să trepideze mai tare decât orice parte a corpului ei.

— Bun şi acum o să ne distrăm, da? Natalie trânteşte portiera din spate cu dosul după ce ies din maşină şi se uită neajutorată la mine. Pur şi simplu nu te opune şi încearcă să te simţi bine.

Îmi dau ochii peste cap.

— Nat, aici nu ţine de „încercat” sau de „vrut”, să ştii că eu chiar vreau să mă distrez.

Damon ocoleşte maşina, vine pe partea noastră şi îşi pune braţele în jurul taliei amândurora.

— Am şansa să intru cu două tipe tari în braţe.

Natalie îi dă un cot cu un rânjet care mimează supărarea.

— Ţine-ţi gura, dragă. O să mă faci geloasă. Deja rânjeşte la el ca un drăcuşor.

Damon îşi ia mâna de pe talia ei şi o apucă de toată fesa. Ea scoate un geamăt revoltător şi se ridică pe vârfuri pentru a-l săruta. Vreau să le spun că n-au venit singuri la cheful ăsta, dar n-are sens să-mi răcesc gura de pomană.

The Underground este cel mai tare loc din afara centrului capitalei statului Carolina de Nord, dar nu îl vei găsi trecut în cartea de telefon. Numai oameni ca noi ştiu de existenţa sa. Un tip pe nume Rob a închiriat un depozit abandonat acum vreo doi ani şi a cheltuit cam un milion din banii tatălui său bogat pentru a-l transforma într-un club de noapte secret. Doi ani şi e deja un club tare; de atunci, a devenit locul unde zeii rockului şi sexului pot trăi visul rock’n’roll cu fani care urlă şi fete care îi venerează. Dar nu este un local de doi bani. Pe dinafară poate părea o clădire abandonată într-un oraş pe jumătate fantomatic, dar înăuntru arată ca orice club de hard rock cu e lasă, echipat cu stroboscoape care aruncă permanent lumini peste tot, cu chelneriţe care arată ca nişte târfuliţe şi cu o scenă suficient de mare cât să cânte două formaţii în acelaşi timp.

Pentru a păstra intimitatea de la The Underground, toţi cei care merg acolo parchează prin oraş şi vin pe jos, fiindcă o stradă plină cu maşini aliniate în faţa unui depozit abandonat ar bate la ochi.

Parcăm în spatele unui Medonald’s din apropiere şi mergem pe jos aproximativ zece minute prin oraşul abandonat.

Natalie se mută din dreapta lui Damon şi vine între noi, dar o face pentru a mă tortura până când intrăm.

— Fii atentă, spune ea, ca şi cum ar fi gata să-mi înşire o listă cu ce am voie şi ce n-am voie să fac, dacă te întreabă cineva, eşti singură, da? îmi flutură mâna prin faţa ochilor. Niciun cuvânt de genul celor pe care le-ai spus tipului care îţi făcea avansuri, când am fost să căutăm nişte produse de birou la Office Depot.

— Păi şi ce v-a găsit să mergeţi chiar acolo? Spune Damon râzând.

— Damon, tipul ăsta era cu totul prins în mrejele ei, spune Natalie, ignorând total faptul că sunt şi eu de faţă. Vreau să spun că tot ce trebuia ea să facă era să-şi fluture genele de două ori şi i-ar fi cumpărat o maşină – şi ştii ce i-a spus?

Îmi dau ochii peste cap şi-mi scot braţul de sub al ei.

— Nat, eşti tare proastă. Nu a fost deloc aşa.

— Aşa-i, scumpo, spune Damon, dacă tipul lucrează la Office Depot, nu are cum să cumpere nimănui nicio maşină prea curând.

Natalie îi trage una în umăr, în joacă.

— Nu am spus că lucra acolo – oricum, tipul arăta ca un copil al lui… Adam Levine de la Maroon 5 şi… îşi răsuceşte degetele deasupra capului în căutarea unui alt exemplu faimos care să-i vină pe limbă… era ca Jensen Ackles din „Supernatural”, iar Miss Sfioasa, aici de faţă, i-a spus că este lesbiană atunci când i-a cerut numărul de telefon.

— Of, mai taci, Nat! Spun eu, enervată de boala ei de a exagera foarte mult. El chiar nu părea ca unul dintre tipii ăia. Era doar un tip comun, care s-a întâmplat să nu fie urât ca moartea.

Mi-a făcut un semn de concediere cu mâna şi s-a întors înapoi spre Damon.

— Mă rog. Ideea este că va minţi ca să-i ţină deoparte. Nu mă îndoiesc nicio secundă că ar merge oricât de departe, chiar până la a spune că are Chlamydia sau vreo formă gravă de păduchi laţi.

Damon râde.

Mă opresc pe trotuarul întunecat şi-mi încrucişez braţele pe piept, muşcându-mi buza de jos de enervare.

Natalie, realizând că nu mai merg lângă ea, se năpusteşte înapoi spre mine.

— Bine, bine! Uite, pur şi simplu nu vreau să-ţi ruinezi singură şansele, asta-i tot. Te rog doar ca, dacă cineva – desigur nu un cocoşat – te curtează, să nu-l alungi imediat. Nu-i nimic rău în a vorbi şi a cunoaşte pe cineva. Nu îţi cer să te duci acasă la el.

Deja o urăsc pentru asta. A jurat!

Damon se apropie din spate şi-şi încolăceşte braţele în jurul taliei ei, frecându-şi buzele de gâtul ei tentant.

— Poate că ar trebui să o laşi pur şi simplu să facă ce doreşte ea, iubito. Încetează cu atâta insistenţă.

— Mulţumesc, Damon, spun dând rapid din cap.

El îmi face cu ochiul.

Natalie îşi ţuguiază buzele şi spune:

— Ai dreptate – apoi ridică mâinile – n-o să mai spun nimic altceva. Jur.

Da, am mai auzit eu asta…

— Bine, spun şi începem din nou să mergem. Deja cizmele astea îmi termină picioarele.

Căpcăunul de la intrarea în depozit îşi ţine braţele încrucişate şi ne măsoară din cap până-n picioare.

Întinde mâna.

Faţa lui Natalie capătă o mină ofensată.

— Ce, acum Rob a început să ia bani de intrare?

Damon caută în buzunarul de la spate şi-şi scoate portofelul, răsfoind bancnotele din el.

— Douăzeci de dolari de fiecare, spune căpcăunul cu un mârâit.

— Douăzeci? îţi baţi joc de mine?! Se zburleşte Natalie.

Damon o dă cu blândeţe deoparte şi trânteşte în mâna căpcăunului trei bancnote de douăzeci de dolari. Căpcăunul îndeasă banii în buzunar şi ne lasă să trecem. Eu trec prima şi Damon îşi pune mâna pe spatele lui Natalie ca să o conducă în faţa lui.

Ea rânjeşte la căpcăun, în timp ce trece pe lângă el.

— Probabil că o să-i păstreze pentru sine, spune ea. O să-l întreb pe Rob despre asta.

— Haide, spune Damon. Ne strecurăm pe uşă şi o luăm în jos pe un coridor lung, terifiant, cu o singură lumină fluorescentă care pâlpâie şi ajungem la liftul industrial de la capăt.

Când uşile cabinei se închid, metalul se izbeşte şi coborâm destul de zgomotos către parterul aflat la mulţi metri dedesubt. Este un singur etaj până jos, dar ascensorul se zdruncină aşa de tare, încât am senzaţia că va ceda dintr-o clipă în alta şi că ne va trimite direct pe lumea cealaltă. Tobe care bat zgomotos şi ţipete de studenţi beţi şi probabil repetenţi se ridică de la subsol până la cuşca ascensorului, răsunând din ce în ce mai tare cu fiecare centimetru care ne duce mai aproape de rărunchii acestui Underground. Liftul se hurducă şi se opreşte, iar un alt căpcăun deschide uşa şi ne scoate din el.

Natalie vine din spate şi se împiedică de mine.

— Grăbeşte-te! Spune ea împingându-mă în joacă din spate. Cred că tocmai cântă Four Collision! Vocea i se ridică pentru a acoperi muzica, în timp ce ne facem loc să intrăm în încăperea principală.

Natalie îl apucă pe Damon de mână şi apoi încearcă să mă apuce şi pe mine, dar eu ştiu ce are de gând, iar eu nu am chef să intru în mulţimea de trupuri asudate care sar la unison în cizmele astea idioate.

— Haaai! Strigă ea implorându-mă.

Apoi o cută pregnantă se adânceşte în jurul nasului ei mârâit, iar ea îmi prinde mâna într-a ei şi mă trage către ea.

— Încetează să te porţi ca un copil! Dacă cineva dă peste tine, eu personal o să-i tăbăcesc fundul, bine?

Damon rânjeşte la mine, stând lângă ea.

— Bine! Spun şi merg cu ei, Natalie scoţându-mi, efectiv, degetele din încheieturi.

Ajungem la ringul de dans şi, după ce un timp Natalie a făcut tot ceea ce ar face cea mai bună prietenă, ca să nu mă simt lăsată pe dinafară, ea se cufundă încet, încet în

lumea lui Damon. Ar fi putut face şi sex cu el chiar acolo, în faţa tuturor şi nimeni nu ar fi remarcat. Doar eu observ, fiindcă sunt, probabil, singura fată din tot localul care nu are un partener cu care să facă acelaşi lucru. Profit de această ocazie şi mă strecor afară de pe ringul de dans, îndreptându-mă spre bar.

— Ce-ţi aduc? Spune tipul înalt şi blond din spatele tejghelei, în timp ce eu mă ridic pe vârfuri ca să mă aşez pe un scaun liber.

— Rom şi Cola.

Se duce să-mi facă băutura.

— O combinaţie dură, nu? Spune el umplând paharul cu gheaţă, îmi arăţi buletinul tău?

Rânjeşte la mine.

Îmi ţuguiez buzele spre el.

— Da, o să-ţi arăt buletinul meu când îmi arăţi tu licenţa ta pentru a vinde alcool. Îi rânjesc şi eu, iar el îmi zâmbeşte.

Termină de amestecat băutura şi îi face vânt, lăsând-o să alunece pe suprafaţa barului.

— Oricum, de obicei nu beau mult, spun, trăgând puţin din pai.

— Ce înseamnă mult?

— Da, mă rog, cred că în seara asta am nevoie de o duşcă bună. Aşez băutura la loc pe tejghea şi storc lămâia de pe buza paharului.

— Dar de ce? întreabă el ştergând barul cu un şervet din hârtie.

— Stai un pic, ridic eu un deget, înainte de a-ţi face o idee greşită, nu sunt aici ca să-mi vărs amarul în faţa ta

— Nu cred în terapia barman-client. (Natalie mi-ajunge, nu vreau şi alţi psihologi îmi spun în minte).

El râde şi aruncă şervetul din hârtie undeva în spatele barului.

— Păi, e bine de ştiut, fiindcă nici eu nu sunt genul care dă staturi.

Mai iau o înghiţitură mică, aplecându-mă în faţă, de data asta, în loc să ridic paharul de pe bar; părul meu lăsat liber

pe spate îmi cade pe faţă. Mă ridic şi mi-l dau după ureche. Chiar urăsc să port părul desfăcut, este prea mare bătaia de cap.

— Ei bine, dacă te interesează, spun uitându-mă direct la el, am fost târâtă aici de neobosita mea prietenă, care probabil mi-ar fi făcut ceva jenant în timp ce dormeam şi apoi m-ar fi şantajat dacă nu aş li venit.

— Aha, este genul acela, spune el întinzându-şi braţele pe tejghea şi împreunându-şi mâinile. Am avut un prieten de genul ăsta odată. La şase luni după ce logodnica mea m-a părăsit, el m-a târât într-un club de noapte chiar la marginea oraşului Baltimore – eu nu-mi doream decât să stau acasă şi să mă complac în nefericirea mea, dar s-a dovedit că noaptea aceea a fost exact ce îmi trebuia.

Oo, grozav, tipul ăsta crede că mă cunoaşte deja, sau cel puţin „situaţia” mea. Dar nu ştie nimic despre situaţia mea. M-o fi nimerit el la chestia neplăcută despre „fostul” – fiindcă, în esenţă, toţi avem această problemă – dar ce ştie el despre restul poveştii, cu divorţul părinţilor mei, cu fratele meu mai mare, Cole, care a ajuns în închisoare, cu moartea iubirii vieţii mele… Nu am de gând să-i spun nimic tipului. Clipa în care te destăinui altcuiva este clipa în care devii un plângăcios şi toate viorile din lume încep să cânte. Adevărul este că noi toţi avem probleme, toţi trecem prin greutăţi şi suferinţă, iar durerea mea este un paradis comparativ cu nefericirea altor oameni şi chiar nu am absolut deloc dreptul de a mă plânge.

— Parcă ziceai că nu eşti genul care să dea sfaturi? Şi îi zâmbesc dulce.

El se ridică de pe bar şi spune:

— Nu sunt, dar dacă te alegi cu ceva din povestea mea, atunci să fii recunoscătoare.

Îi zâmbesc afectat şi mă prefac, de data asta, că iau o înghiţitură. De fapt, nu am chef de băutură şi în niciun caz nu vreau să mă ameţesc, mai ales că am sentimentul că eu voi fi cea care va conduce maşina spre casă.

Încercând să ies din lumina reflectoarelor, îmi proptesc un cot pe bar, îmi sprijin bărbia în palmă şi spun:

— Aşadar, ce s-a întâmplat în noaptea aia?

Partea stângă a gurii i se ridică într-un rânjet şi răspunde, scuturându-şi părul blond:

— M-am culcat cu cineva pentru prima dată de când ea mă părăsise şi mi-am amintit cât de bine era să nu te simţi legat de o singură persoană.

Nu mă aşteptam la un aşa răspuns. Majoritatea tipilor pe care îi cunosc eu ar fi minţit despre fobia lor referitoare la relaţiile de durată, mai ales dacă se dădeau la mine. Îmi place tipul ăsta. Doar ca persoană, desigur, dar nu am de gând, cum ar spune Natalie, să-mi desfac picioarele pentru el.

— Înţeleg, spun încercând să-mi reţin largheţea zâmbetului. Ei bine, măcar eşti cinstit.

— Nici nu pot fi altfel, spune el în timp ce ia un pahar curat şi începe să-şi prepare şi pentru el un rom cu Cola. Am descoperit că majoritatea fetelor se tem să se implice în relaţii la fel de mult ca băieţii, în timpurile astea, aşa că, dacă eşti deschis de la început, este foarte posibil să scapi teafăr dintr-o aventură de o noapte.

Aprob din cap, potrivindu-mi degetul în jurul paiului.

Nici vorbă să admit deschis în faţa acestui tip, dar sunt total de acord cu el şi mi se pare foarte relaxant. Nu prea m-am gândit mult la asta până acum, dar cum nu am nicio dorinţă de a avea o relaţie prea curând, totuşi, sunt şi eu om şi nu m-ar deranja o aventură de o noapte.

Dar nu cu el. Şi nici cu altcineva din locul ăsta. OK, poate că Mint prea fricoasă pentru o aventură de-o noapte şi cred că băutura îi şi a mi s-a urcat direct la cap. Adevărul este că niciodată nu am făcut ceva de genul ăsta şi, deşi gândul este destul de excitant, tot mă sperie. Nu am mai fost decât cu doi tipi. Ian Walsh, prima mea iubire care m-a dezvirginat şi a murit într-un accident de maşină trei luni mai târziu şi, apoi, Christian Deering, un nemernic care m-a înşelat cu o târfă roşcată, tipul cu care am încercat să-l uit pe Ian.

Sunt, pur şi simplu, bucuroasă că nu i-am răspuns cu expresia din două cuvinte care începe cu „Te” şi se termină cu „iubesc”, atunci când mi-a spus-o el şi asta deoarece adânc în sinea mea ştiam că habar nu avea despre ce vorbea.

Dar, dacă mă gândesc mai bine, poate că ştia şi de aceea după cinci luni de relaţie s-a combinat cu altcineva: pentru că niciodată lui i-am răspuns la fel.

M-am uitat în sus spre barman şi am observat că îmi zâmbea, aşteptând răbdător ca să spun ceva. Tipul ăsta e de treabă, ori poate vrea doar să fie amabil. Recunosc, este drăguţ; nu poate avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani şi are ochi căprui catifelaţi care zâmbesc mai repede decât buzele sale. Observ ce tonifiaţi îi sunt bicepşii şi pectoralii sub tricoul mulat. Şi este şi bronzat; în mod cert, un tip care a trăit mare parte din viaţă lângă un ocean, undeva.

Am încetat să mă uit când mi-am surprins mintea hălăduind, gândindu-mă la felul în care arată el în slip şi fără tricou.

— Eu sunt Blake, spune el. Sunt fratele lui Rob.

Rob? A, da, tipul care deţine The Underground.

Întind mâna şi Blake o scutură cu delicateţe.

— Camryn.

Aud vocea lui Natalie, acoperind muzica, înainte de a o vedea.

Ea-şi croieşte drum printr-o aglomerare de oameni care stau în im ul ringului de dans şi se împinge printre ei ca să ajungă la mine. Imediat, ea-l observă pe Blake şi ochii încep să-i lucească, luminându-i zâmbetul uriaş, deschis. Damon o urmează cu mâinile încleştate de ale ei, ne vede şi el, dar îşi încrucişează privirea cu a mea, fără nicio expresie. Am o senzaţie foarte ciudată legată de asta, dar o alung când Natalie mă împinge cu umărul.

— Ce faci aici? întreabă ea pe un ton acuzator.

Rânjeşte cu toată gura şi îmi aruncă priviri cu subînţeles mie şi lui Blake, după care rămâne îndreptată spre mine.

— Beau ceva, spun eu. Ai venit aici ca să bei şi tu ceva sau ca să mă verifici?
— Ambele, spune ea dând drumul mâinii lui Damon, întinzându-se spre tejghea, bătând darabana cu degetele şi zâmbind către Blake. Ceva cu votcă, orice.
Blake dă din cap şi se uită la Damon.
— O să iau un rom cu Cola, spune Damon.
Natalie îşi apropie buzele de tâmpla mea şi îi simt respiraţia fierbinte în ureche, atunci când îmi şopteşte:
— Doamne, Cam! Ştii cine e tipul ăsta?
Observ că pe buzele lui Blake apăruse un zâmbet subtil la auzul cuvintelor ei.
Îmi simt faţa roşie de jenă şi îi răspund în şoaptă:
— Da, îl cheamă Blake.
— Este fratele lui Rob! Sâsâie ea, iar privirea îi cade din nou pe el.
Mă uit la faţa lui Damon sperând că el o să se prindă şi o să o târască undeva, dar de data asta se preface că nu înţelege. Unde este Damon cel pe care-l cunosc eu, cel care îmi lua apărarea în faţa lui Natalie?
A, da, se poate să fie iar supărat pe ea. Se poartă aşa doar atunci când Natalie deschide gura ei mare sau când face ceva peste care Damon nu poate trece. Abia am ajuns aici de treizeci de minute. Ce ar fi putut face într-un timp aşa de scurt? Şi apoi îmi dau seama: asta este Natalie şi, dacă cineva e în stare să-şi enerveze iubitul într-un timp record şi fără să-şi dea seama, ei bine, asta este chiar ea.
Cobor de pe scaunul înalt şi o prind de braţ, luând-o de lângă bar. Damon, probabil dându-şi seama de planul meu, rămâne în spate cu Blake.
Muzica pare să fie şi mai zgomotoasă pe măsură ce formaţia care cânta live termină un cântec şi trece la următorul.
— Ce-ai făcut? întreb întorcând-o cu faţa la mine.
— Ce vrei să spui?
Nu prea este atentă la mine; trupul ei se mişcă uşor pe muzică.

— Nat, te întreb serios.

În cele din urmă, ea se opreşte şi se uită direct la mine, căutând o reacţie pe faţa mea.

Ce-ai făcut ca să-l scoţi pe Damon din sărite? Spun eu. Era bine când am ajuns aici.

Ha aruncă o privire scurtă spre Damon, care este în capătul celălalt al încăperii, la bar, sorbindu-şi băutura şi apoi se uită înapoi la mine, cu o mină confuză pe faţă.

— Nu am făcut nimic… Nu ştiu.

Priveşte în sus, ca şi când s-ar gândi, încercând să-şi amintească ce-ar fi putut spune sau face.

Îşi pune mâinile în şold.

— Ce te face să crezi că e enervat?

— Are privirea aia, spun uitându-mă din nou spre el şi spre Itlake şi nu pot să sufăr să vă certaţi, mai ales când sunt obligată să şi au cu voi tot restul nopţii şi să vă ascult la nesfârşit tot discutând despre porcăria aia care s-a întâmplat acum un an.

Expresia de confuzie de pe faţa lui Natalie se transformă într-un zâmbet diabolic.

— Aha, eu cred că eşti paranoică şi că încerci, probabil, să-mi distragi atenţia de la a-mi povesti despre tine şi Blake. Acum, are mina aceea jucăuşă şi o detest.

Îmi dau ochii peste cap.

— Nu există niciun „eu şi Blake”, stăteam doar de vorbă.

— Vorbitul este primul pas. Zâmbetul pe care i l-ai adresat (rânjeşte cu toată gura) şi pe care l-am văzut cu ochii mei când veneam spre tine – este pasul următor.

Îşi încrucişează braţele pe piept şi-şi împinge coapsa înainte.

— Pun pariu că ai avut deja o conversaţie cu el în care el nici nu a fost nevoit să tragă cuvintele cu cleştele de la tine. La naiba, îi ştii deja numele.

— Pentru cineva care îşi doreşte ca eu să mă distrez şi să găsesc un tip, nu prea te pricepi să-ţi ţii gura când lucrurile ajung să meargă aşa cum îţi doreşti.

Natalie lasă din nou muzica să-i dicteze mişcările, ridicându-şi mâinile puţin deasupra capului şi mişcându-şi şoldurile seducător. Am rămas lângă ea în picioare.

— Nu o să se întâmple nimic, spun cu o voce categorică. Ai obţinut ce ţi-ai dorit şi vorbesc cu cineva căruia nu am nicio intenţie să-i spun că am Chlamydia, aşa că, te rog, nu face o scenă.

Ea se lasă înduplecată, cu un oftat adânc, prelung şi se opreşte din dans atât cât să-mi spună:

— Cred că ai dreptate. O să i te las lui, dar dacă te duce la etajul lui Rob, vreau amănunte. Apoi îşi îndreaptă degetul spre mine cu fermitate, cu un ochi închis şi cu buzele ţuguiate.

— Bine, spun, doar ca să scap de ea, dar nu-ţi face speranţe, că nu o să se întâmple.

3

După aproape o oră şi încă alte două băuturi, mă aflu la „etajul lui Rob” al clădirii, împreună cu Blake. Sunt doar puţin ameţită, merg şi văd perfect normal, aşa că ştiu că nu sunt beată. Dar sunt puţin prea fericită şi asta mă cam deranjează. Când Blake a sugerat să „scăpăm puţin de zgomot”, sirenele mele de avertisment au început să-mi sune ca nebunele în cap: Să nu cumva să te duci cu un tip pe care nu-l cunoşti, dintr-un club de noapte, după câteva băuturi. Nu o face, Cam. Nu eşti o fată proastă, aşa că nu lăsa băutura să te transforme într-o gâsculiţă.

Toate aceste lucruri ţipau în mine. Iar eu le-am ascultat până când zâmbetul molipsitor al lui Blake şi felul în care el mă făcea să mă simt complet în largul meu au calmat vocile şi sirenele s-au liniştit atât de mult, încât nu le mai puteam auzi deloc.

— Asta este ceea ce se numeşte „etajul lui Rob”?

Întreb privind panorama oraşului de pe acoperişul depozitului. Toate clădirile oraşului sunt iluminate opulent cu lumini strălucitoare albastre, albe şi verzi. Străzile par inundate de o nuanţă portocalie care curge dinspre sutele de lămpi stradale.

— La ce te aşteptai? Spune el luându-mi mâna, iar eu m-am crispat un pic din cauza gestului, dar l-am acceptat. O cameră pentru sex interzis cu oglinzi pe tavan?

Stai o secundă… dar asta este exact ceea ce credeam – mă rog, în mare – dar, totuşi, de ce naiba am venit eu aici sus cu el?

OK, acum chiar intru puţin în panică.

Cred că, la urma urmelor, sunt totuşi puţin beată, altfel, raţiunea mea nu ar fi aşa de absentă. Şi mă sperie şi aproape mă trezeşte complet gândul că aş fi vreodată de acord cu vreo „cameră pentru sex”, chiar şi beată fiind. Chiar mă prosteşte alcoolul sau doar scoate la lumină ceva din mine pe care eu nu vreau să-l accept ca fiind acolo?

Mă uit spre uşa din metal fixată pe peretele din cărămizi şi observ o mică strălucire între ea şi toc. A lăsat-o deschisă, ăsta este un semn bun.

Merge cu mine spre o masă de picnic din lemn şi mă aşez încordată pe ea lângă el. Vântul îmi flutură părul, aducându-mi câteva şuviţe în gură. Mă ridic şi-mi petrec degetul pe după ele, trăgându-le afară.

— Noroc cu mine, spune el privind oraşul cu mâinile împreunate între genunchi şi cu picioarele proptite pe banca de lângă masă.

Îmi trag picioarele în sus şi le încrucişez în stil indian, cu mâinile împreunate în poală. Privesc spre el, întrebătoare.

— Noroc c-am fost eu cel care te-a adus aici, sus, clarifică el.

O fată aşa frumoasă ca tine acolo, înăuntru, cu toţi tipii ăia… îşi întoarce capul şi se uită direct la mine; ochii lui căprui par că luminează uşor în întuneric. Dacă ar fi fost altcineva, ai fi putut fi victima unui viol ca-n filmele alea siropoase pentru gospodine.

Sunt complet trează acum. Pur şi simplu, în fix două minute, este ca şi cum niciodată nu aş fi băut absolut nimic. Spatele mi se îndreaptă devenind rigid şi trag adânc aer în piept, uşor agitată.

Ce dracului a fost în capul meu?

— Este în regulă, spune el zâmbind cu blândeţe, ridicându-şi ambele mâini, cu palmele îndreptate în afară. Nu aş face niciodată nimic vreunei fete dacă ea nu ar vrea şi în niciun caz uneia care a băut ceva şi care doar crede că-şi doreşte asta.

Îmi vine în minte că tocmai am evitat un glonţ mortal.

Umerii mi se relaxează un pic şi simt că pot respira din nou. Sigur, ar putea să-mi spună tot felul de prostii care să mă facă să am încredere în el, dar instinctele mele îmi spun că este complet inofensiv. Rămân în gardă şi sunt atentă cât timp sunt singură cu el aici, dar cel puţin mă pot relaxa. Cred că, dacă ar fi vrut să profite de mine, nu m-ar fi pus în

gardă atrăgându-mi atenţia asupra unei asemenea posibilităţi.

Râd slab, inspirând aer în piept, gândindu-mă la ceea ce tocmai mi-a spus.

— Ce e aşa amuzant? Se uită la mine zâmbind şi aşteptând.

— Referirea ta la filmele pentru gospodine, spun simţindu-mi buzele cum formează un zâmbet uşor stânjenit. Te uiţi la aşa ceva?

Mă priveşte, împărtăşindu-mi jena pe care o simţeam pentru el.

— Nu, spune el, era doar aşa, o metaforă.

— Chiar aşa? îl provoc. Nu ştiu, dar eşti primul mascul pe care l-am auzit vreodată vorbind de „filmele pentru gospodine".

Acum se înroşeşte şi parcă îmi pare rău că m-am bucurat să-l tachinez.

— Ei, poate că mă mai uit şi eu la dintr-astea, dar să nu mai spui nimănui. După care îmi arată cea mai drăgălaşă faţă.

Îi zâmbesc şi apoi mă uit la luminile oraşului, sperând să-i descurajez orice speranţe pe care le-ar putea avea după scurtul şi jucăuşul nostru schimb de replici. Nu-mi pasă cât de fermecător sau sexy este, nu am de gând să-i cedez. Pur şi simplu nu sunt gata pentru altceva decât ceea ce avem deja: o conversaţie inocentă, prietenoasă, fără legături sexuale sau obligaţii. Este tare greu să relaţionezi aşa cu un tip, fiindcă toţi par să creadă că un simplu zâmbet înseamnă ceva mai mult decât atât.

— Aşa, deci, spune-mi, zice el, ce cauţi singură aici?

— A, nu, îmi scutur capul zâmbitor şi degetul către el… hai să nu ajungem la asta.

— Hai, aruncă-mi şi mie un os. Este doar o conversaţie.

Se întoarce complet din talie către mine şi-şi sprijină un picior de masă. Sincer, îmi doresc să ştiu. Nu este o tactică.

— O tactică?

— Da, ştii, să te întreb despre problemele tale pentru a afla câte ceva, să mă prefac că-mi pasă doar cât să te bag în patul meu – dacă voiam să te duc în pat, ţi-aş fi spus direct.

— Aha, deci nu vrei să fii cu mine în pat? I-am aruncat o privire galeşă, pe jumătate zâmbind.

O mică înfrângere, dar nu se lasă doborât, aşa că surâde şi spune:

— Mă rog, ar trebui să fiu al naibii de ţicnit să nu vreau să mă culc cu tine, dar dacă asta ar fi fost tot ceea ce aş fi vrut de la tine, alunei când te-am adus aici sus, ţi-aş fi zis-o de la bun început, de când ai fost de acord să urci aici cu mine.

Apreciez onestitatea şi am, în mod cert, mai mult respect pentru el, dar zâmbetul meu a îngheţat când l-am auzit spunând ceva de Honul „dacă asta ar fi fost tot” ce ar vrea de la mine. Ce altceva ar putea să vrea de la mine? O întâlnire care să ducă la o relaţie?

Hmmm, nu sună deloc bine.

— Uite, spun retrăgându-mă uşor ostentativ, nu caut niciuna, nici alta, în caz că vrei să ştii.

— Niciuna, adică ce?

Şi apoi îşi dă seama ce înseamnă „alta”. Zâmbeşte şi-şi scutură capul.

— Este în regulă. Sunt complet de acord cu tine în această privinţă – nu te-am adus aici sus decât pentru ca să stăm de vorbă, oricât de greu de crezut ar părea.

Ceva îmi spune că, dacă aş fi vrut fie sex, fie o întâlnire, fie ambele, Blake mi-ar fi oferit ce-mi doream, dar el se retrăsese acum discret, că să nu pară că a fost respins.

— Răspunsul la întrebarea ta, spun de dragul conversaţiei, este că sunt singură deoarece am avut câteva experienţe neplăcute, iar acum nu sunt în căutare de noi relaţii.

Blake aprobă din cap.

— Te înţeleg.

Îşi mută privirea de la mine şi briza îi flutură părul blond, împingându-i bretonul semilung de pe frunte şi zicând:

— S-o iei de la început e, în general, de tot rahatul, cel puţin în primii paşi. Procesul de reacomodare, în sine, este un coşmar.

Se uită din nou la mine, pentru ca mai apoi să continue.

— Atunci când eşti cu cineva pentru o perioadă lungă de timp, te obişnuieşti cu persoana respectivă, ştii? Este o chestie legată de zona de confort. Atunci când suntem în zona de confort, chiar dacă este ceva total rău şi nesănătos pentru noi, este foarte greu să ieşim din ea, la fel de greu ca atunci când ai vrea să scoţi un leneş cronic din casă pentru a-l face să-şi trăiască viaţa.

Poate că şi-a dat seama că îmi oferea deja prea multe detalii. Blake încearcă să mai detensioneze atmosfera adăugând:

— Mi-au luat trei luni de stat cu Jen, până când m-am simţit în largul meu să mă cac când era şi ea în casă.

Râd zgomotos şi, atunci când sunt suficient de curajoasă ca să mă uit la el, văd că zâmbeşte.

Încep să am sentimentul că nu a trecut peste episodul cu fosta lui logodnică, aşa cum vrea să creadă. Aşa că încerc să-i fac o favoare, mutând subiectul dureros în curtea mea, înainte ca momentul de bucurie şi lumea să se prăbuşească încă o dată în jurul lui.

— Prietenul meu a murit, schimb subiectul mai mult de dragul lui. Intr-un accident de maşină.

Faţa lui Blake cade şi el mă priveşte direct în ochi, cu privirea plină de remuşcări.

— Îmi pare rău, nu am vrut…

Ridic o mână.

— Nu, este complet în regulă, nu ai făcut nimic rău.

După ce aprobă uşor din cap şi aşteaptă ca eu să vorbesc mai departe, spun:

— Era cu o săptămână înainte de absolvire…

Şi-a pus mâna pe genunchiul meu, dar ştiu că nu a făcut-o decât ca să mă consoleze.

Încep să-i spun ce se întâmplase, când aud o lovitură zgomotoasă şi Blake cade de pe masă şi se loveşte de

podeaua acoperişului. S-a întâmplat aşa de repede că nici nu l-am observat pe Damon năpustindu-se asupra lui dintr-o parte şi nici nu am auzit când a năvălit prin uşa de metal aflată la câţiva metri de noi.

— Damon! Ţip eu, în timp ce el îl loveşte pe Blake înainte ca aceasta să se poată ridica şi începe să-i care pumni în faţă.

— STAI! DAMON! DUMNEZEULE!

O altă serie de pumni se prăvăleşte asupra lui Blake, înainte ca şocul să-mi treacă şi alerg înspre ei, încercând să-l trag pe Damon de pe el. Mă arunc în spatele lui Damon prinzându-i braţele furioase de încheieturi, dar el este aşa de concentrat să-l snopească în bătaie pe Blake, încât am senzaţia că mă aflu pe spatele unuia dintre taurii, aceia mecanici. Sunt aruncată de pe el şi aterizez pe fund şi în mâini.

Blake se ridică, în cele din urmă, după ce-i serveşte lui Damon un pumn serios în falcă.

— Care dracu’ este problema ta, omule? Spune Blake, clătinându-se pe picioare. O mână este lipită de falca pe care o tot masează încontinuu, ca şi cum ar încerca să o pună la loc. Nasul îi sângerează pe ambele nări, iar buza de sus este umflată şi spartă. Tot sângele pare negru pe întuneric.

— Ştii tu foarte bine! urlă Damon şi se repede să-l atace din nou, dar eu alerg spre el şi fac tot ce pot ca să-l opresc. Îl ocolesc până ajung în faţa lui şi îmi înfig palmele în pieptul lui tare ca piatra.

— Opreşte-te, Damon! Stăteam doar de vorbă! Ce naiba te-a apucat? Strig aşa de tare, încât mi se pare că-mi pierd vocea.

Mă răsucesc din talie, ţinându-mi mâinile încă pe pieptul lui Damon şi mă uit direct la Blake.

— Îmi pare rău, Blake, eu…

— Nu-ţi face griji, spune el cu o expresie crâncenă şi îngheţată. Mă car de aici.

Se întoarce pe călcâie şi se îndepărtează, ieşind pe uşa din metal. Un „bang!” zgomotos reverberează în aer după ce trânteşte uşa după el. Mă întorc din nou spre Damon cu săgeţi de foc în ochi şi-l împing cât de tare pot în piept.

— Nemernicule! Nu-mi vine să cred că ai făcut asta!

Ţip din toţi bojocii la zece centimetri distanţă de faţa lui.

Buza lui Damon se încreţeşte, iar el încă respiră greu după bătaie. Ochii lui întunecaţi sunt larg deschişi, cu o privire dezlănţuită şi destul de feroce. O parte din mine se teme de el, dar cea care îl cunoaşte de doisprezece ani alungă orice frică.

— Ce dracului faci, pleci aşa cu un tip pe care de-abia l-ai cunoscut? Te credeam mai deşteaptă de atât, Cam, chiar şi beată!

Mă dau un pas înapoi şi-mi încrucişez furioasă braţele peste stomac.

— Mă faci proastă? Stăteam doar de vorbă! Ţip eu şi părul blond îmi cade în ochi. Sunt perfect capabilă să disting ticăloşii de băieţii cumsecade şi chiar în acest moment mă uit la un ticălos nenorocit!

El pare că-şi scrâşneşte dinţii în spatele buzelor strâns lipite.

— Poţi să-mi spui cum vrei, dar eu te protejam numai. El spuse asta cu un calm surprinzător.

— De ce? Strig eu. De o conversaţie proastă? De un tip cu care chiar nu voiam decât să stau de vorbă?

Damon zâmbeşte superior.

— Niciun tip nu vrea doar să stea de vorbă, spune el ca şi cum ar fi un expert. Niciun tip nu conduce o fată care arată ca tine pe acoperişul unui nenorocit de depozit doar ca să stea la taclale. Încă vreo zece minute şi ţi-ar fi aruncat funduleţul pe masă şi şi-ar fi făcut de cap cu tine. Nimeni nu te poate auzi ţipând de aici, Cam.

Înghit nodul din gât, dar un altul îi ia locul. Poate că Damon are dreptate. Poate că am fost aşa de orbită de personalitatea onestă şi profund rănită a lui Blake, încât m-am lăsat păcălită de o tactică pe care nu o mai întâlnisem

înainte. Sigur, am prevăzut acest tip de situaţii şi le-am văzut pe cele tipice la televizor, dar poate că Blake încercase ceva cu totul diferit cu mine… Nu, nu pot crede acest lucru. M ar fi aruncat pe o masă de picnic dacă eu l-aş fi rugat, dar inima nu-a îmi spune că altfel n-ar fi făcut-o.

I-am întors spatele lui Damon ca să nu-l las să mă vadă că, poate, preţ de o secundă, l-am crezut. Sunt al dracului de nervoasă pentru felul în care a abordat această situaţie, dar nu-l pot urî, pentru că era cu adevărat îngrijorat pentru mine. Supraalimentat cu testosteron, fără îndoială, dar, cu certitudine, îngrijorat pentru mine.

— Cam, uită-te la mine, te rog.

Am aşteptat câteva secunde, din orgoliu, înainte de a mă întoarce spre el, cu braţele încă încrucişate.

Damon mă privi cu atenţie, dar cu o mină mai blândă decât înainte.

— Îmi pare rău, eu… oftează el şi îşi mută privirea într-o parte, ca şi cum ceea ce urmează să spună nu poate fi spus în timp ce se uită în ochii mei… Camryn, nu pot suporta gândul că ai o relaţie cu un alt tip.

Mă simt de parcă cineva mi-ar fi tras un pumn în burtă. Mi-a scăpat chiar şi un mic sunet, ca un scheunat ciudat, iar ochii mi s-au mărit.

Am aruncat o privire nervoasă spre uşa metalică şi apoi spre el.

— Unde-i Natalie?

Nu aveam decât să închei aici, pe acoperiş, acest subiect.

— Ce dracului tocmai ai spus?

Nu, e imposibil să vorbească serios. Cred că am auzit greşit. Da, băutura mi s-a întors în creier şi nu mai gândesc limpede.

El se apropie de mine şi îmi prinde coatele în căuşul palmelor. Instantaneu, simt nevoia să mă îndepărtez de el, dar îngheţ pe loc, neputând să-mi mai mişc decât ochii.

— Vorbesc serios, spune el coborându-şi vocea până ajunse o şoaptă disperată. Te doresc încă din clasa a şaptea.

Şi iar am simţit lovitura aceea în stomac.

În sfârşit, reuşesc să mă îndepărtez de el.
— Nu. Nu. Dau din cap înainte şi înapoi, încercând să înţeleg ce spune. Eşti beat, Damon? Sau drogat? Ceva este în neregulă cu tine.
Îmi desfac braţele şi îmi ridic mâinile.
— Haide, trebuie să o găsim pe Natalie. Nu-i voi vorbi nimici despre ceea ce ai spus pentru că nici nu-ţi vei mai aminti mâine dimineaţă, dar chiar trebuie să plecăm. Acum.
Încep să merg spre uşa din metal, închisă acum, dar mâna lui Damon cade pe bicepsul meu şi mă întoarce spre el. Respiraţia mii se accelerează şi acel sentiment de suspiciune la adresa lui revine în plină forţă, bulversând complet anii în care l-am cunoscut şi în care am avut deplină încredere în el. Mă ţintuieşte cu privirea chiar mai feroce decât înainte, dar reuşeşte să păstreze în ochi un fel de blândeţe stranie.
— Nu sunt beat şi n-am mai tras cocaină de săptămâna trecută.
Faptul că ia cocaină este mai mult decât suficient pentru a face imposibil să fiu vreodată atrasă de el, dar a fost întotdeauna unul; dintre prietenii mei cei mai apropiaţi, aşa că i-am trecut mereu cu vederea această dependenţă. Dar acum spune adevărul; fiindu-i o prietenă apropiată atât de multă vreme, sunt sigură de asta.
Pentru prima dată îmi doresc să fi fost drogat, fiindcă atunci cu adevărat am fi putut uita că aşa ceva s-a întâmplat vreodată.
Mă uit în jos la degetele sale încleştate în jurul braţului meu şi observ, în cele din urmă, cu câtă putere mă ţine, iar asta mă sperie.
— Damon, dă-mi drumul, te rog.
În loc să slăbească strânsoarea, simt cum degetele sale se strâng şi încerc să mă trag. Mă smuceşte către el şi, înainte ca eu să pot reacţiona, îşi striveşte buzele de ale mele, iar cu mâna liberă mă prinde de ceafa, forţându-mi capul să rămână nemişcat. Încearcă să-şi bage limba în gura mea, dar reuşesc să-mi las capul pe spate suficient cât să-i ating

fruntea cu fruntea mea. Îl surprinde mişcarea – şi pe mine – şi, instinctiv, îmi dă drumul.

— Cam, stai! Îl aud strigând după mine, în timp ce eu fug şi mă ai tine prin uşa din metal.

Îi aud paşii înfricoşători în timp ce aleargă după mine, coborând scările din metal zgomotoase, dar scap de el când mă urc în cuşca liftului, trântesc grilajul şi apăs cu putere pe butonul PARTER. Aceeaşi gorilă care ne-a lăsat să intrăm în club stă în picioare lângă uşii când mă reped pe lângă el, lovindu-l uşor în drumul meu spre ieşire.

— Hei, uşor, iubito! Strigă el, în timp ce eu alerg pe trotuar, îndepărtându-mă de depozit.

Merg până la staţia de benzină Shell şi chem un taxi.

4

În dimineaţa următoare sunt trezită de soneria mobilului îl aud bâzâind pe noptiera de lângă capul meu. NATALIE văd scris cu litere îngroşate pe ecran şi faţa ei cu un zâmbet larg, cu toţi dinţii şi cu ochii mari se zgâieşte la mine. Văzându-i faţa, mă trezesc complet şi mă ridic înţepenită în capul oaselor. Ţin telefonul în mână, lăsându-l să-mi mai sune în palmă câteva secunde, până capăt curaj şi apăs butonul pentru a răspunde.

— Unde ai plecat? Îmi sparge urechea vocea ei. O, Doamne, Cam, ai dispărut pur şi simplu, iar eu m-am speriat rău şi Damon a dispărut pentru puţin timp şi apoi a reapărut. L-am văzut şi pe Blake pictând la un moment dat… avea sânge pe toată faţa lui nenorocită şi lunci mi-am dat seama cu adevărat despre ce vorbeai când ai spus că Damon era ofticat… (în sfârşit, ia o gură de aer.) Şi eu l-am tot întrebat ce am făcut sau am spus sau dacă era din cauza săptămânii trecute la restaurant, dar el m-a ignorat pur şi simplu şi mi-a spus că e timpul să mergem şi eu…

— Natalie, i-o tai eu, căci mă luase ameţeala de la propoziţiile ei fără şir, calmează-te o secundă, bine?

Arunc pătura de pe mine şi cobor din pat, cu telefonul încă la ureche. Ştiu că trebuie să fac asta, să-i spun ce a făcut Damon. Trebuie. Nu numai că ea nu mă va ierta mai târziu, dar nu voi putea să mă iert eu însămi. Dacă aş fi eu în locul ei, mi-ar plăcea ca ea să-mi spună.

Dar nu la telefon. Asta este o discuţie pe care trebuie, obligatoriu, să o purtăm faţă în faţă.

— Poţi să ieşi la o cafea cam într-o oră?

Tăcere.

— Hm, da, sigur. Eşti sigură că eşti bine? Eram aşa de îngrijorată, am crezut că ai fost răpită sau cine ştie ce.

— Natalie, da, sunt… (sunt complet dată peste cap)… mă rog, sunt bine, e OK. Doar vino cu mine la o cafea într-o oră şi, te rog, vino singură.

— Damon s-a dus până la el acasă, spune ea şi detectez un surâs în vocea ei. Fată, mi-a făcut azi-noapte nişte lucruri pe care n-am crezut niciodată că le poate face.

Mă cutremură cuvintele ei. Sunt ca nişte vietăţi ţipătoare care îmi sună din trompetă în urechi de la celălalt capăt al firului, dar trebuie să mă prefac că nu sunt decât nişte vorbe.

— Vreau să spun că nici nu m-am putut gândi la sex până când nu am aflat că eşti bine. Nu ai răspuns la mobil, aşa că am sunat-o pe maică-ta, pe la trei, iar ea mi-a spus că eşti în patul tău şi că dormi. Tot mai eram îngrijorată că ai plecat aşa şi…

— Într-o oră, am întrerupt-o eu, înainte de a începe o altă divagaţie.

Închid telefonul şi primul lucru pe care îl fac este să mă uit la apelurile ratate de pe telefon. Şase erau de la Natalie, dar celelalte nouă erau de la Damon. Singurele mesaje înregistrate pe robot erau de la Natalie. Cred că Damon nu a vrut să lase nicio dovadă incriminatoare în urma sa.

Nu că aş fi avut nevoie de probe. Natalie şi cu mine eram cele mai bune prietene, de când nemernica a dormit la mine peste noapte şi mi-a furat păpuşa aceea Bărbie îmbrăcată de iarnă.

Când a apărut, începusem deja să mă foiesc şi îmi băusem aproape jumătate din cafeaua cu lapte. Ea se aruncă pe un scaun gol. Îmi doresc să nu mai zâmbească atât; nu face decât să îngreuneze şi mai mult situaţia.

— Arăţi ca naiba, Cam.

— Ştiu.

Ea clipeşte, uimită.

— Cum? Niciun „Mulţumesc” sarcastic urmat de faimoasa ta mişcare a ochilor daţi peste cap?

Te rog, încetează cu zâmbitul, Nat. Te rog, ia măcar de data asta în serios comportamentul meu bizar şi lipsit de zâmbet, fă măcar acum o faţă serioasă.

Desigur, se poartă pe dos.

— Ascultă, o să trec direct la subiect, bine?

Şi iată: în sfârşit, zâmbetul începe să se stingă.

Înghit în sec şi trag adânc aer în piept. Doamne, nu-mi vine să cred că s-a întâmplat aşa ceva! Dacă ar fi fost doar vreun tip din cei cu care a avut câte o aventură în timpul despărţirilor scurte dintre ea şi Damon, ar fi fost mai uşor. Dar este vorba despre Damon, tipul eu care este de cinci ani, în braţele căruia se întoarce mereu după o despărţire sau o ceartă. El este singurul de care este îndrăgostită cu adevărat.

— Cam, ce se întâmplă?

Îşi dă seama că am să-i spun ceva important şi deja pot să văd în privirea ei căpruie cum încearcă să-şi dea seama dacă este vorba despre ceva ce vrea să audă sau nu. Cred că ştie că este ceva legat de Damon.

Văd cum înghite în sec.

— Noaptea trecută, am fost sus, pe acoperiş, cu

Blake…

Faţa ei îngrijorată este brusc luminată de un zâmbet. Este ca şi cum ar profita de o portiţă pentru a scăpa de vestea inevitabilă, mascând-o cu ceva despre care poate glumi.

Dar eu o opresc înainte de a avea şansa să comenteze.

— Ascultă-mă doar o secundă, bine?

În sfârşit, mă bagă în seamă. Dispoziţia ei jucăuşă, care îi emană mereu prin toţi porii, începe să se evapore.

Continuu:

— Damon a crezut că Blake m-a dus pe acoperiş ca să profite de mine. Şi-a ieşit din minţi şi s-a descărcat pe Blake; l-a snopit în bătaie. E de înţeles că Blake s-a supărat şi a plecat, iar apoi am rămas doar eu cu Damon. Singuri.

Ochii lui Natalie îi trădează deja temerile. E ca şi cum ar şti ce urmează să-i spun şi deja începe, pe tăcute, să mă urască pentru asta.

— Damon s-a dat la mine, Nat.

Îşi îngustează ochii.

— M-a sărutat şi a încercat să-mi spună că are o pasiune pentru mine din clasa a şaptea.

Îmi dau seama că i-a crescut pulsul după cât de grea şi de rapidă i-a devenit respiraţia.
— Am vrut să-ţi spun…
— Eşti o curvă mincinoasă.
Simt că sunt din nou lovită în stomac, doar că de data asta mi se taie complet respiraţia.
Natalie sare de pe scaun, îşi pune geanta pe umăr şi se uită urât la mine cu ochi negri, devoratori, încadraţi de un păr la fel de întunecat.
Încă nu mă pot mişca, uluită de ceea ce mi-a spus.
— L-ai vrut pe Damon încă de când am început să fiu cu el, şuieră ea, privindu-mă de sus. Crezi că nu am văzut în toţi anii ăştia cum te uiţi la el?
Gura i se închide într-un contur deformat.
— Rahat, Camryn, îi iei mereu apărarea, tot strâmbând din nas, alunei când fac glume despre alţi tipi.
Începe să-şi mişte mâinile în faţă, imitându-mă cu o voce nazală, exagerată.
— Ai un iubit, Nat… nu uita de Damon, Nat… Ar trebui să te gândeşti la Damon.
Îşi trânteşte palmele pe masă făcând-o să se clatine într-o parte şi-n cealaltă pe picioare. Nu mă mişc nici măcar pentru a-mi prinde paharul, dar nu se varsă.
— Ţine-te departe de mine şi de Damon.
Îmi pune arătătorul în faţă.
— Că, dacă nu, jur că te bat până leşini.
Se îndepărtează şi iese pe uşile duble din sticlă, iar sunetul clopoţelului de deasupra uşii are ecou în întreaga încăpere.
Odată ce reuşesc să-mi revin din şoc, observ că mă privesc vreo trei clienţi de la mesele din jur. Chiar şi vânzătoarea din spatele tejghelei se uită în altă direcţie, atunci când îmi cade privirea pe ea. Mă uit pur şi simplu la masă, lăsând modelele sculptate în lemn sa mi joace în privirea neclară. Îmi sprijin capul în mâini şi rămân aşezată pentru o vreme.

De două ori sunt pe cale de a o suna, dar mă oblig să nu o fac şi sa las telefonul pe masă.

Cum de s-a ajuns aici? Ani de prietenie la cataramă – am curăţat voma fetei ăsteia, pentru numele lui Dumnezeu! — Iar ea mă aruncă exact ca pe o măsea stricată. Este doar rănită, încerc să mii spun. Acum este în faza de negare şi are nevoie de timp pentru ca adevărul să pătrundă până la ea. O să-şi revină, o să-l părăsească şi o să-mi ceară scuze, iar apoi o să mă târască înapoi la The Underground să ne căutăm amândouă câte un tip. Dar nu prea cred nimic din tot ce spun, sau, mai exact, partea din mine mai puţin raţională, rănită mi mă lasă să văd dincolo de negrul plin de furie din faţa ochilor.

Un client trece pe lângă mine, un bărbat mai în vârstă, într-un costum şifonat şi-mi aruncă o privire furişă înainte de a ieşi. Sunt complet umilită. Ridic din nou privirea şi surprind aceleaşi perechi de ochi uitându-se la mine, iar apoi privind în altă parte. Mă simt de parcă le-ar fi milă de mine. Şi urăsc să-i fie cuiva milă de mine.

Înşfac poşeta de pe podea, mă ridic şi arunc cu stângăcie toarta pe umăr, năpustindu-mă afară, aproape la fel de revoltată ca Natalie.

A trecut o săptămână fără nicio veste de la Natalie. În cele din urmă, am cedat şi am încercat să o sun – de câteva ori – dar răspundea de fiecare dată robotul. Iar ultima oară când am sunat, ea-şi schimbase mesajul de întâmpinare în felul următor: Bună, sunt Nat. Dacă eşti prieten – un prieten adevărat – atunci lasă-mi un mesaj şi te sun eu înapoi, dacă nu, nu te mai complica. Îmi venea să intru prin telefon şi să-i trag una în faţă, dar m-am liniştit aruncându-l prin cameră. Din fericire, atunci când am cumpărat telefonul, am cumpărat şi carcasa de protecţie, altfel sunt convinsă că aş fi ajuns la magazinul Apple aruncând încă vreo câteva sute de dolari pentru unul nou.

Am cedat şi mai mult şi am încercat să-l sun pe Damon. El este ultima persoană de pe planetă cu care vreau să vorbesc, dar este singurul care deţine cheia prieteniei mele

cu Natalie. Din nefericire, asta e. Nu ştiu ce a fost în capul meu. Că o să recunoască şi o să-i spună lui Natalie adevărul? Da, da! Puţin probabil.

Aşa că am încetat să mai sun. Am evitat dinadins cafeneaua noastră preferată şi m-am mulţumit cu poşirca de la prăvălia din colţ; apoi, m-am abătut patru kilometri din drumul spre interviul pentru slujba de la supermarketul Dillard's, doar ca să nu trec cu maşina pe lângă apartamentul lui Natalie.

Am primit slujba. Un post de secretară – mama a pus o vorbă bună pentru mine; este bună prietenă cu doamna Phillips, cea care m-a angajat –, dar eu sunt la fel de entuziasmată de munca într-un magazin pe cât sunt de încântată să beau cafeaua asta de căcat în fiecare dimineaţă.

Şi-mi cade fisa, stând la masa din bucătărie şi privind-o pe mama mea cu părul blond decolorat cum se îndreaptă cu mare grijă spre frigider: nu mă mai mut de la maică-mea, nu mai plec la prietena mea cea mai bună. Va trebui fie să-mi găsesc un apartament şi... fiu pe cont propriu, fie să mai stau încă o vreme aici, cu mama, până când îşi vine Natalie în fire. Adică, posibil, niciodată. Sau ar luni aşa de mult, încât nu aş mai ierta-o şi i-aş spune să se ducă dracului atunci când îşi revine.

Camera pare că se clatină.

— În seara asta ies cu Roger, spune maică-mea din spatele uşii de la frigider. Ea îşi scoate capul din frigider şi se uită la mine cruciş, machiată cu prea mult fard de ochi. L-ai cunoscut pe Roger, nu-i aşa?

— Da, l-am cunoscut pe Roger.

În realitate nu l-am cunoscut sau am făcut-o, dar numele lui mi amestecă în cap cu cel al celorlalţi cinci tipi de dinaintea lui cu care a avut maică-mea întâlnire luna asta. S-a înscris la o chestie din aceea ciudată, cu întâlniri rapide. Iar ea cu siguranţă că s-a repezit peste ei, aşa că termenul este potrivit în cazul ei.

— Este un tip drăguţ. Sunt la cea de-a treia întâlnire cu el.

Îmi storc un zâmbet. Îmi doresc ca mama să fie fericită, chiar dacă asta înseamnă să se recăsătorească, ceea ce mă sperie de moarte, lini iubesc tatăl – sunt fetiţa lui tati – dar ceea ce i-a făcut el mamei este de neiertat. De când cu divorţul de acum patru luni, mama este o femeie străină, pe care nu o mai cunosc decât pe jumătate. Este ca şi cum ea ar fi umblat într-un sertar care a fost încuiat treizeci de ani şi şi-a scos personalitatea pe care o folosea înainte de a-l cunoaşte pe tata şi de a-l avea pe fratele meu, Cole. Doar că, pur şi simplu, nu i se mai potriveşte, dar ea încearcă în fiecare nenorocită de zi să-şi poarte masca asta.

— Vorbeşte deja despre cum o să mă ducă într-o croazieră.

Faţa i se luminează doar la gândul acesta.

Închid capacul laptopului.

— Nu crezi că trei întâlniri sunt cam puţine pentru o croazieră?

Ea-şi ţuguiază buzele şi concediază această idee.

— Nu, puiule, este tocmai la fix. Are o mulţime de bani, aşa că pentru el este la fel de normal, ca şi cum mar scoate la cină în oraş.

Mă uit în depărtare şi ciugulesc marginea sendvişului pe care l-am făcut, deşi nu-mi este deloc foame.

Mama se învârteşte prin bucătărie, prefăcându-se că face curăţenie. De regulă, are o menajeră care vine miercurea, dar atunci când trece pe la ea un bărbat, crede că, dacă şterge masa cu o cârpă şi dă cu nişte spray odorizant, asta înseamnă curăţenie.

— Să nu uiţi de sâmbătă, spune ea în timp ce începe să pună farfuriile în maşina de spălat vase, ceea ce mă surprinde.

— Da, ştiu, mamă, oftez şi dau din cap. Deşi e posibil să nu pot veni de data asta.

Spatele i se îndreaptă şi mă priveşte direct în ochi.

— Iubito, mi-ai promis că o să mergi, spune disperată, bătând nervoasă cu unghiile în dulap. Ştii că nu-mi place să intru singură în acea închisoare.

— Aşa e la închisoare, mamă.

Adun câteva bucăţele de coajă de pâine şi le pun pe farfurie.

— Şi nu pot ajunge la tine, sunt închişi, aşa cum e şi Cole. Şi, la dracu, este numai vina lor.

Mama îşi pleacă ochii şi un ghem mare de vinovăţie arzătoare mi se înnoadă în stomac.

Suspin profund.

— Îmi pare rău, nu am vrut să spun asta.

Asta am vrut să spun, din toată inima, doar că nu cu voce tare sau nu ei, pentru că este dureros de fiecare dată când vorbesc despre fratele meu mai mare, Cole şi despre detenţia lui de cinci ani, pentru că a ucis un om într-un accident cauzat de el, conducând sub influenţa băuturilor alcoolice. Asta s-a întâmplat la cinci luni după ce Ian a murit într-un accident rutier.

Am impresia că încep să-i pierd pe toţi.

Mă ridic de la masă şi rămân în picioare în faţa barului, iar ea se reîntoarce la maşina de spălat vase.

— O să merg cu tine, bine?

Scoate un zâmbet, marcat de un strat subţire de suferinţă şi dă din cap.

— Mulţumesc, iubito.

Îmi pare rău pentru ea. Mi se rupe inima că tata a înşelat-o după douăzeci şi doi de ani de căsnicie.

Dar cu toţii ne am dat seama că era inevitabil.

Şi când te gândeşti că părinţii mei au încercat să ne despartă pe mine şi pe Ian atunci când, având încredere în mama, la şaisprezece am, i-am spus că suntem îndrăgostiţi unul de celălalt.

Părinţii au această opinie deformată că nimeni sub douăzeci de. Mi nu poate şti, pur şi simplu, ce este dragostea, ca şi cum vârsta pentru iubire s-ar reglementa la fel ca vârsta legală pentru consumul de băuturi alcoolice. Ei cred că „dezvoltarea emoţională” a psihicului unui adolescent este prea slabă ca să înţeleagă dragostea, să ştie dacă este „reală” sau nu.

Asta este o idioţenie.
Adevărul este că adulţii iubesc în feluri diferite, nu într-un singur fel. L-am iubit pe Ian în modul lui ACUM: felul în care mă privea, felul în care îmi dădea fiori în stomac, felul în care îmi ţinea părul atunci când îmi vărsăm maţele după ce mâncasem o enchilada stricată.
Asta înseamnă dragoste.
Îmi adoram părinţii, dar, cu mult înainte de divorţul lor, ultima dată când mama a fost bolnavă, tot ce a făcut tatăl meu pentru ea a fost să-i aducă o pastilă pentru stomac şi să o întrebe unde era telecomanda, în timp ce ieşea din cameră.
Mă rog.
Cred că părinţii mei au cam dat-o în bară cu mine, undeva, pe drum, pentru că, deşi sunt foarte buni cu mine, deşi îmi fac toate poftele şi deşi îi iubesc foarte mult, tot am reuşit să fiu traumatizată de frica de a nu ajunge ca ei. Nefericiţi şi prefăcându-se doar că îşi trăiesc viaţa asta minunată cu doi copii, un câine şi un gărduleţ alb din lemn. Dar, în realitate, ştiam că ei dormeau cu fundul unul la celălalt. Ştiam că mama se gândea deseori la cum ar fi fost viaţa ei dacă i-ar fi dat băiatului aceluia de la liceu, pe care ea-l „iubea” în secret, o a doua şansă. (I-am citit vechiul jurnal. Ştiu totul despre el.) Ştiu că tata – înainte de a o înşela pe mama cu ea – se gândea mult la Rosanne Hartman, iubita lui de la balul absolvenţilor (şi prima lui dragoste), care încă locuieşte în Wiltshire.
Dacă îşi face cineva iluzii despre felul în care funcţionează dragostea, despre felul în care se poate simţi iubirea, atunci acel cineva este majoritatea populaţiei adulte.
Lan şi cu mine nu am făcut sex în noaptea în care mi-am pierdut virginitatea; în noaptea aia am făcut dragoste. Niciodată nu mă gândisem că voi pune cele două cuvinte laolaltă: „a face dragoste”, pentru că ele sunau aşa de demodat, ca şi cum ar fi fost doar o expresie exclusiv destinată adulţilor. Am tresărit când am auzit pe altcineva pronunţând-o sau când l-am auzit pe tipul ăla cântând Feel

Like Makiri Love la casetofonul din maşina tatălui meu în fiecare dimineaţă, difuzată de un post de radio de rock clasic.

Dar pot folosi aceste cuvinte deoarece exact asta s-a întâmplat.

Şi a fost magic şi minunat şi extraordinar şi nimic nu se va compara vreodată cu asta. Niciodată.

Sâmbătă, chiar am fost cu mama să-l vizităm pe Cole la închisoare. Dar nu am spus prea multe, ca de obicei, iar Cole m-a ignorat la rândul său. El nu o face ca să fie nesuferit, ci, mai degrabă, este ca şi cum i-ar fi frică să-mi spună ceva din cauză că ştie că sunt încă supărată, rănită şi dezamăgită de ceea ce a făcut. Nu era ca şi cum ar fi fost o situaţie singulară, n-a fost deloc un „accident tragic”; Cole era alcoolic înainte de a împlini optsprezece ani. El este oaia neagră a familiei. Era un mic nemernic degenerat, care a crescut prin case de protecţie şi care îi făcea pe părinţii mei să moară de îngrijorare atunci când dispărea de acasă cu săptămânile, iar el îşi făcea de cap. De fapt, im se gândeşte cu adevărat decât la el.

Mi-am început munca de secretară lunea următoare. Sunt recunoscătoare că am o slujbă, fiindcă nu vreau să-mi trăiesc toată viaţa pe hanii tatălui meu. Însă, stând acolo, drăguţ îmbrăcată cu costumul meu negru, cu pantaloni şi cămaşă albă cu nasturi şi tocuri înalte, m-am simţit total nelalocul meu. Nu neapărat din cauza hainelor, dai… eu, pur şi simplu, nu-mi găseam locul acolo. Nu pot să pun exact degetul pe rană, dar, în lunea aceea şi în restul săptămânii când m-am trezit, în am îmbrăcat şi am intrat în magazinul acela, ceva mă bâzâia în străfundul conştiinţei mele. Nu puteam auzi în cuvinte, dar una cam aşa: Asta este viaţa ta, Camryn Bennett. Asta este viaţa ta.

Şi mă uitam spre clienţii care treceau pe acolo şi tot ce vedeam erau părţile negative: nasurile pe sus, cărând genţi scumpe, cumpărând produse inutile.

Atunci am realizat că tot ce urma să fac de atunci încolo ducea la acest rezultat:

Asta este viaţa ta, Camryn Bennett. Asta este viaţa ta.

5

Ziua de ieri a fost ziua în care totul s-a schimbat.

Acel zumzet din creier mă îndemna să mă trezesc. Şi aşa am şi făcut. El mi-a spus să mă încalţ, să-mi împachetez câteva lucruri într-o geantă cu strictul necesar şi să-mi iau poşeta. Aşa am şi făcut.

Nu exista nicio logică sau vreun scop, cu excepţia faptului că ştiam că trebuia să fac altceva decât ceea ce făceam, căci altfel aş fi fost pierdută. Aveam să sfârşesc precum părinţii mei.

Mereu am crezut că depresia era supraevaluată, mai ales după felul în care oamenii folosesc acest cuvânt (asemănător cu cuvântul acela care începe cu I pe care nu-l voi spune niciodată niciunui băiat cât timp voi trăi). Atunci când eram în liceu, fetele vorbeau despre cât de „deprimate” sunt că mama lor le-a dus la psihiatru ca să le dea nişte medicamente, iar ele se adunau ca să încerce între ele pastilele. Depresia însemna pentru mine trei cuvinte: tristeţe, tristeţe şi iar tristeţe. Am văzut aceste reclame cretine cu personaje de desene animate, care se tot învârtesc de colo-colo cu nori negri care le plouă constant peste capete şi mi-am spus că oamenii chiar exagerează cu asta. Îi compătimesc pe oamenii cu astfel de probleme, l-am compătimit dintotdeauna. Nu mi-a plăcut niciodată să văd pe cineva suferind, dar, recunosc, de fiecare dată când aud pe cineva jucând cartea deprimării, îmi dau ochii peste cap şi îmi văd de treabă.

Habar n-am avut că depresia este o boală serioasă.

Acele fete de la şcoală habar n-aveau ce înseamnă să fii deprimat.

Nu este legată doar de tristeţe. De fapt, tristeţea, în realitate, nu are nimic de-a face cu asta. Depresia este durere în cea mai pură formă şi aş face orice pentru a fi capabilă să simt din nou o emoţie. Orice fel de emoţie. Suferinţa doare, dar uneori această suferinţă este atât de

puternică, încât nu mai poţi simţi nimic şi atunci începi să o iei razna.

Mă deranjează foarte mult să-mi dau seama că ultima oară când am plâns cu adevărat a fost atunci, la şcoală, când am aflat că Ian a fost ucis în accidentul acela. Şi am plâns în braţele lui Damon. Ale lui Damon, nu ale altcuiva.

Dar atunci a fost ultima oară când am vărsat lacrimi şi asta a fost cu mai bine de un an în urmă.

După asta, pur şi simplu nu am mai fost în stare să vărs lacrimi. Nici măcar la divorţul părinţilor mei, sau când Cole a fost condamnat, sau când Damon şi-a dat arama pe faţă, sau când Natalie m-a înjunghiat pe la spate. Mă tot gândesc că este foarte aproape momentul în care voi ceda şi-mi vor ieşi ochii din orbite, bocind cu faţa îngropată în pernă. Îmi va veni să vomit de la atât plâns.

Dar încă nu a sosit acel moment şi eu tot nu simt nimic.

Cu excepţia acestei dorinţe de a mă elibera de tot.

Acel zumzet, deşi vag şi indistinct, mă obligă să mă supun. Nu ştiu de ce, nu pot explica, dar este acolo şi nu mă pot opri să-i dau ascultare.

Mi-am petrecut mare parte din noapte în staţia de autobuz, stând acolo şi aşteptând ca zumzetul să-mi spună ce să fac.

Şi apoi m-am îndreptat spre ghişeu.

— Te pot ajuta? A spus femeia tern.

M-am gândit o secundă şi am răspuns:

— Mă duc să-mi vizitez sora în Idaho, fiindcă tocmai a născut.

Ea s-a uitat la mine ciudat şi, recunosc, chiar m-am simţit ciudat.

Nu am o soră şi nu am fost niciodată în Idaho, dar asta a fost prima minciună care mi-a venit în minte. Iar ea mânca un cartof copt. Stătea acolo, în spatele ghişeului, ascunsă după un bulgăre untos, învelit în staniol şi smântână. Aşa că, în mod firesc, Idaho, cel mai mare producător de cartofi, a fost primul stat la care m-am gândit. Nu contează unde aleg să merg, de fapt, pentru că pur şi simplu nu-mi pasă.

Mă gândeam că, odată ajunsă în Idaho, o să cumpăr alt bilet pentru altundeva. Poate o să mă duc în California. Sau la Washington. Sau poate o să o iau spre sud, să văd cum este Texasul. Mereu mi l-am imaginat ca pe un loc plin de noroi şi de locuri de adăpat caii şi pălării de cowboy. Şi se spune că oamenii din Texas sunt cam ticăloşi, sau ceva de genul ăsta. Poate că o să mă calce-n picioare cu cizmele lor de cowboy.

Şi chiar dacă o s-o facă, n-o să mă doară nimic. Eu nu mai simt nimic, îţi aminteşti?

Asta a fost ieri, când am hotărât să mă trezesc şi să plec, pur şi simplu, să mă eliberez de tot. Mereu mi-am dorit să o fac, să fiu liberă, dar niciodată nu mi-am imaginat că o să se întâmple în felul ăsta. Ian şi cu mine, înainte ca el să moară, ne planificaserăm viaţa într-un mod neconvenţional. Voiam să ne ţinem departe de tot ce putea fi previzibil, de orice ne-ar fi făcut la fel cu ceilalţi trântori ai societăţii, care se sculau în fiecare dimineaţă şi copiau la xerox ziua de ieri. Noi ne doream să mergem cu rucsacul în spate prin lume.

— De aceea i-am pomenit despre asta lui Natalie, în ziua aceea la cafenea. Poate că o parte din mine spera ca ea să-mi împărtăşească pasiunea pentru această idee, pe care Ian şi cu mine o avuseserăm şi că va pleca împreună cu mine, dar, ca de obicei, lucrurile nu au ieşit aşa cum speram.

— Te deranjează dacă stau aici, întreabă o femeie mai în vârstă, stând pe culoarul din autobuz şi strângându-şi poşeta verde-închis la piept.

— Poftiţi, vă rog, spun zâmbindu-i uşor. De fapt nu am niciun chef de zâmbit, dar ultimul lucru pe care aş vrea să-l fac ar fi să-i dau vreun motiv să creadă că sunt un suflet tânăr şi tulburat care are nevoie de o porţie serioasă de sfaturi de la o femeie în vârstă.

Se strecoară pe scaunul de lângă mine după ce-şi pune geanta de voiaj sus de tot, deasupra capului. Este destul de grăsuţă, dar se ţine bine. Şi miroase bine.

— Pari tânără, spune ea. Încotro?

— Idaho.

— Serios? Ea zâmbeşte către mine, expunându-şi ridurile din jurul gurii. Trebuie să fie ceva legat de familie... nu cred că merge cineva acolo în vacanţă.

— Da, merg să-mi vizitez sora.

Femeia îşi rotunjeşte uşor buzele şi dă din cap de parcă ar vrea să-mi prindă cuvintele din zbor. După care începe să scotocească în poşetă.

Mă uit la fereastra mare din plexiglas de lângă mine şi privesc pasagerii cum urcă şi coboară din celelalte autobuze. Este miezul zilei şi tocmai ce-am ajuns în Memphis. Am dormit cea mai mare parte a drumului peste noapte – mă rog, am încercat să dorm, dar de regulă dormeam până ce o denivelare a asfaltului sau gâtul şi spatele amorţite mă trezeau din acest somn pe apucate, înghesuită în scaun. Nu am mai fost la

Memphis până acum, dar trebuie să spun că staţia asta îmi dă o stare de nelinişte. Am văzut câţiva oameni cam dubioşi dând târcoale.

— Ei bine, eu călătoresc spre Montana, spune doamna punându-şi o pilulă mică şi albă sub limbă. De obicei iau trenul, dar m-am hotărât să o iau pe alt drum, de data asta. Să mai văd nişte peisaje noi.

— Probabil călătoriţi mult, spun eu, aruncându-i o privire.

— Nu mult, spune ea. Doar o dată pe an, merg să-mi vizitez mama. Are nouăzeci şi opt de ani.

— Oho!

— Da, femeia este încăpăţânată ca un taur. A avut cancer de vreo cinci ori şi încă trăieşte. Îl învinge de fiecare dată.

Îi zâmbesc cu căldură.

— Dar, dacă nu te deranjează, spune ea, împingându-şi spatele mai adânc în speteaza scaunului şi odihnindu-şi capul pe tetieră, am nevoie de un somn lung. Nu am închis un ochi în autobuzul de dinainte – şoferul a făcut tot drumul numai viraje. (Ridică degetul.) Să fii atentă la autobuzele astea. Întâlneşti tot felul de oameni ciudaţi, iar şoferii de autobuz sunt, de regulă, surmenaţi. Trebuie să-i supraveghezi, să-i ajuţi să stea treji vorbind cu ei sau e

posibil să sfârşeşti ieşind prin parapet, cu roţile-n sus, sub un morman de metal.

Dar oare de ce a trebuit să spună asta? Am înghiţit în sec, gândindu-mă la accidentul lui Ian, care seamănă izbitor de mult cu descrierea ei şi am dat din cap în tăcere.

Ea închide ochii, dar îi deschide din nou şi mă mai priveşte încă o dată.

— Acum, serios, trebuie să ai grijă la oameni. Nu ştii niciodată pe cine întâlneşti sau ce-ţi aduce drăguţa de soartă.

— O să ţin minte, spun eu. Mersi.

Tennessee îmi zboară, neclar, prin faţa ferestrei. Se lasă noaptea şi, în cele din urmă, adorm şi eu. Nu visez deloc. N-am mai avut nici un singur vis de când a murit Ian, dar cred că este mai bine aşa. Dacă aş visa, probabil că visele mi-ar provoca emoţii, iar eu am terminat-o cu emoţiile. Încep să mă obişnuiesc cu acest sentiment de nepăsare faţă de tot şi de toate. Cu excepţia dubioşilor care se perindă pe la staţiile de autobuz, nu-mi mai este frică de nimic. Poate că, atunci când nu-ţi mai pasă, frica devine căţeaua ta supusă.

Înainte, nici nu vorbeam aşa de urât.

Bătrâna doamnă şi cu mine ne-am despărţit în St. Louis, iar eu am călătorit tot drumul până în Kansas cu un loc liber alături, în cele din urmă reuşind să mă întind la orizontală, pe scaunele libere, în loc să stau în poziţie verticală, cu faţa lipită de geam.

Totul arată la fel. Între oraşul natal şi Missouri pare că singurul lucru care s-a schimbat sunt numerele de înmatriculare ale maşinilor şi semnele de întâmpinare care le urează bun venit călătorilor în fiecare stat, dar, apoi, după ce le laşi în urmă, vezi aceiaşi copaci şi aceeaşi autostradă. În fiecare stat există o maşină accidentată la marginea şoselei. Există întotdeauna un tip care face autostopul şi unul care poartă un maiou şi cară o canistră de la camionul lui până la cea mai apropiată ieşire, unde se adună toate staţiile de benzină şi fast foodurile. Şi mereu, dar mereu, dai peste câte un singur pantof aruncat undeva, pe jos. Nu ştiu

care-i treaba cu pantofii aflaţi pe şosea. Nu vezi niciodată o pereche de pantaloni sau o cămaşă şi foarte rar vezi ceva care aduce a pălărie sau a pereche de ochelari de soare. Dar vezi pantoful ăla desperecheat. Care-i treaba cu pantofii?

O călătorie cu autobuzul este ca şi cum ai fi pe altă lume. Toţi ştiu că, atunci când se urcă, vor rămâne aici un timp. Un timp destul de îndelungat. Este supraaglomerat. De regulă, oamenii sunt atât de înghesuiţi unii în ceilalţi, încât poţi mirosi diversele tipuri de apă de toaletă şi de deodorant şi feluritele sortimente de detergent sau de balsam de rufe pe care le folosesc. Şi, din nefericire, îi mai poţi mirosi şi pe cei care nu şi-au dat deloc cu parfum sau deodorant şi probabil că nici hainele nu şi le-au spălat de câteva zile.

Până acum, nu m-a deranjat prea tare călătoria. Mă deranjează doar atunci când trebuie să împart spaţiul cu cineva.

Autobuzul următor are o întârziere de două ore, aşa că îmi croiesc drum prin staţia parţial aglomerată din Kansas, căutând un loc mai ferit. Toate staţiile de autobuz miros la fel, în principal a combustibil, miros care începe să mă facă să mă simt puţin rău. Mă mişc în scaunul tare din plastic, încercând să mă aşez confortabil, dar este imposibil. În apropiere sunt câteva telefoane publice şi brusc mă gândesc la cât sunt de depăşite telefoanele cu fisă în zilele noastre. Instinctiv, mă aplec să-mi verific telefonul celular din geanta de umăr, doar ca să mă asigur că este acolo.

Cele două ore întârziere par că se prelungesc la infinit şi, când autobuzul ajunge în cele din urmă la peron, sunt printre cele câteva persoane care s-au ridicat deja în picioare şi au format o coadă. Cel puţin scaunele din autobuz sunt tapisate, aşa că voi putea să mă aşez cât de cât confortabil.

Şoferul de autobuz, îmbrăcat în bleumarin şi gri-închis de la gât în jos, întinde mâna să-mi ia biletul şi-şi rupe segmentul lui, dându-mi înapoi restul. Îl pun bine în geantă şi mă îmbarc în autobuz, căutând printre ambele rânduri de scaune pe acela care îmi e predestinat. Mă aşez pe un loc

de la fereastră aproape de spate şi, brusc, mă simt mai bine odată ce trupul meu simte confortul dat de capitonajul de dedesubt. Oftez şi-mi ţin geanta pe abdomen, încrucişându-mi braţele peste ea. Durează cam zece minute până ce şoferul de autobuz este mulţumit că are toţi pasagerii programaţi pentru cursa asta. De data asta, suntem numai o mână de oameni şi, din fericire, niciun copil care să urle sau cupluri dezgustătoare cărora nu le pasa că e o bădărănie să se lângă de faţă cu alţi oameni. Nu-i nimic rău să te săruţi în public, Ian şi cu mine o făceam tot timpul – dar când este la limita pornografiei, atunci este cam exagerat.

Şoferul dă să închidă uşile, dar apoi trage de manetă şi ele se deschid din nou. Se urcă un tip cu un sac de marinar pe umăr. Înalt, cu părul şaten tuns cu stil, purtând un tricou mulat, bleumarin şi cu un fel de zâmbet ştrengăresc care ar putea fi pur şi simplu un semn de bunătate, dar şi un semn de îngâmfare.

— Mersi, spune el şoferului, într-o manieră relaxată.

Deşi sunt foarte multe locuri libere de unde să aleagă, totuşi, ca să fiu sigură, îmi pun geanta pe scaunul de lângă mine, pentru cazul în care se hotărăşte că acesta este scaunul ce i-a fost hărăzit. Este puţin probabil, ştiu, dar sunt o fată prevăzătoare. Uşa scârţâie şi se închide din nou în timp ce tipul merge spre culoar, îndreptându-se spre mine. Mă uit din nou în jos, la revista pe care am găsit-o prin terminal şi încep să citesc un articol despre Brangelina.

Oftez uşurată atunci când trece de mine şi se aşază pe perechea de scaune libere din spatele meu.

În fine, într-un autobuz subpopulat, ar fi chiar posibil să trag un somn adânc. Este tot ce îmi doresc să fac. Cu cât stau mai mult trează, cu atât îmi vine să mă gândesc la lucruri de care nu mai vreau să-mi amintesc. Nu ştiu ce o să fie sau încotro mă îndrept, dar ştiu ce vreau şi ce-o să fac chiar acum.

Am aţipit după ce m-am uitat o oră pe fereastra de lângă mine.

O muzică de căşti înăbuşită îmi răsună chiar în spate şi mă trezeşte după lăsarea întunericului.

La început, rămân liniştită, sperând că poate el va observa, peste spătar, creştetul capului meu pe deplin treaz agitându-se şi va lua hotărârea de a da muzica mai încet.

Dar nu o face.

Îmi îndrept spatele, întinzându-mă să-mi masez un muşchi de la gât, încordat din cauză că am dormit pe braţ şi apoi mă întorc spre el şi-l privesc. Este într-adevăr adormit? Cum poate cineva să doarmă, cu adevărat, cu muzica urlându-i în urechi în halul ăsta? În autobuz este întuneric beznă, cu excepţia câtorva lumini slabe de citit, strălucind pe cărţile şi revistele de deasupra locurilor pentru pasageri şi a câtorva luminiţe verzi şi albastre de la şofer, de pe bord. Tipul care stă în spatele meu este învăluit de întuneric, dar îi pot vedea o parte a feţei luminate de lună.

O privesc timp de o secundă şi apoi mă ridic în genunchi pe scaun şi mă aplec pe spătar, întinzându-mă spre el şi bătându-l uşor pe genunchi.

Nu se mişcă. Îl bat mai tare. El se întoarce şi deschide încet ochii, uitându-se la mine cum stau cu burta sprijinită pe spătarul scaunului.

Se ridică şi-şi trage căştile din urechi, lăsând muzica să ţâşnească din difuzoarele micuţe.

— Te deranjează să le dai puţin mai încet?

— Ai putut să auzi asta? Spune el.

Eu ridic o sprânceană şi spun:

— Îhî, da, e destul de tare.

El dă din umeri şi apasă cu degetul mare butonul de volum al MP3-playerului, iar muzica se aude în surdină.

— Mulţumesc, spun şi mă las să alunec înapoi în scaun.

De data asta, nu mă lungesc pe cele două scaune în poziţie fetală, ci mă las într-o parte şi-mi sprijin capul,

din nou, de geam. Încrucişez braţele şi închid ochii.

— Hei.

Ochii mi se deschid, dar nu-mi mişc capul.

— Ai adormit deja?

Îmi ridic capul de pe geam şi mă uit în sus la tipul care pluteşte deasupra mea.

— Doar ce am închis ochii, spun. Cum aş putea să fi adormit?

— Păi nu ştiu, şopteşte el. Bunicul putea să adoarmă în fix două secunde după ce-şi închidea ochii.

— Bunicul tău era narcoleptic?

Pauză.

— Nu, din câte ştiu eu.

Oo, asta este ciudat.

— Ce doreşti? Întreb la fel de încet cum a făcut-o şi el.

— Nimic, spune el rânjind în jos spre mine. Voiam să ştiu doar dacă ai adormit.

— De ce?

— Ca să pot da din nou muzica mai tare.

Mă gândesc la asta cam o secundă, îmi desfac braţele şi mă ridic cu totul din scaun, răsucindu-mă din talie ca să-l pot privi.

— Vrei să aştepţi până adorm ca să dai muzica tare la loc, ca să mă trezeşti din noul îmi e greu să înţeleg asta.

El zâmbeşte maliţios.

— Ai dormit trei ore fără ca muzica din căştile mele să te trezească, spune el. Aşa că nu cred că muzica te-a trezit, trebuie să fi fost altceva.

Îmi încrunt sprâncenele.

— Mda, sunt sigură că muzica e cea care m-a trezit.

— Bine, spune el, alunecând în scaun şi ieşind din raza mea vizuală.

Aştept câteva secunde înainte de a închide ochii, în caz că mai apare vreo ciudăţenie. Dar nu se mai întâmplă nimic, aşa că mă cufund înapoi în Ţara Fără De Vise.

6

Razele soarelui, strălucind prin geamurile autobuzului, mă trezesc a doua zi de dimineaţă. Mă ridic pentru a avea o perspectivă mai bună, întrebându-mă dacă priveliştea s-a schimbat vreun pic, dar nu se schimbase defel. Şi apoi aud muzica urlând din căştile din spatele meu. Mă caţăr pe spătarul scaunului,

aşteptându-mă să-l văd adormit buştean, dar el mă priveşte înapoi, cu un zâmbet ce zice: „Ţi-am spus eu”.

Îmi dau ochii peste cap şi mă las să alunec la loc, trăgându-mi geanta în braţe şi începând să cotrobăi prin ea. Încep să-mi doresc să fi cumpărat ceva care să-mi ţină mintea ocupată. O carte. O revistă de cuvinte încrucişate. Ceva. Oftez adânc şi încep să-mi frământ degetele mari. Mă întreb unde suntem în Statele Unite, dacă suntem încă în Kansas şi decid că acolo trebuie să fim, deoarece toate maşinile care trec pe lângă autobuz au numere de înmatriculare de Kansas.

Când nu mai este nimic interesant la care să privesc, devin mai atentă la muzica din spatele meu.

Să fie chiar…? Nuu, este imposibil.

Feel Like Makiri Love vine din căştile tipului; pot să spun din prima după soloul de chitară distinctiv, pe care toată lumea îl ştie, chiar dacă nu se dau în vânt după Bad Company. Eu nu urăsc rockul clasic, dar prefer chestiile mai noi. Dă-mi Muse, Pink sau The Civil Wars şi sunt fericită.

Căştile, atârnând pe spetează, practic atingându-mi umerii, mă sperie de fac pe mine. Trupul îmi tresare şi mâna îmi zboară spre ele ca şi cum aş vrea să îndepărtez o insectă care aterizase pe mine.

— Ce dracu’? Spun uitându-mă în sus la tipul care pluteşte, din nou, deasupra mea.

— Pari plictisită, spune el. Le poţi împrumuta dacă vrei. Poate că nu e genul tău de muzică, dar o să-ţi placă. Îţi promit.

Mă uit sus spre el şi fac o faţă oribil de strâmbă. Tipul ăsta chiar vorbeşte serios?

— Mersi, dar nu, spun şi mă întorc cu spatele din nou.

— De ce nu?

— Păi, în primul rând, ai avut chestiile alea înfipte în urechile tale în ultimele câteva ore. Dezgustător.

— Şi?

— Cum adică „şi”? Cred că faţa tocmai mi s-a mai schimonosit puţin. Asta nu e de ajuns?

Are din nou zâmbetul acela necurat pe faţă, care, în lumina zilei, observ că dă naştere unor micuţe gropiţe, chiar lângă colţurile gurii.

— Ei bine, spune el, punându-şi căştile înapoi la urechi, tu ai spus „în primul rând”, aşa că mă gândeam că mai este şi un alt motiv.

— Doamne, spun eu stupefiată, eşti incredibil.

— Mulţumesc. Zâmbeşte şi i se văd toţi dinţii regulaţi şi albi.

În mod cert, nu am vrut să sune ca un compliment, dar ceva îmi spune că el şi-a dat seama.

Mă reîntorc la scotocitul prin geantă, deşi ştiu deja că nu am să găsesc acolo nimic altceva decât haine, dar este mai bine decât să am de-a face cu ciudatul ăsta.

Aterizează pe scaunul liber de lângă mine, chiar când un alt pasager se îndreaptă spre toaletă.

Îngheţ, cu mâna înfiptă în geantă, nemişcată. Poate ar fi bine să îl privesc direct în ochi, dar trebuie să las şocul să treacă, înainte de a-mi da seama ce fel de morală aş vrea să-i ţin.

Tipul bagă mâna în geanta lui şi scoate un pacheţel conţinând un şerveţel antibacterian, îi rupe ambalajul şi despătureşte şerveţelul. Şterge cu atenţie fiecare cască şi apoi mi le întinde.

— Acum sunt ca noi, spune el, aşteptând să le iau.

Înţelegând că el încearcă, pe bune, să fie drăguţ, îmi las garda jos doar puţin.

— Pe cuvânt, eu sunt în regulă. Dar îţi mulţumesc, oricum.

Mă surprinde cât de repede trec peste faza cu aşezatul-pe-scaunul-de-lângă-mine-fără-să-mă-întrebe.

— Probabil că, oricum, ţi-e mai bine fără ele, spune el punând MP3-playerul în geantă. Eu nu ascult Justin Bieber sau pe piţipoanca aia nebună care se îmbracă în carne, aşa că probabil n-ai nevoie de muzica mea.

OK, garda este din nou ridicată. Lupta începe.

Mă strâmb la el, încrucişându-mi braţele.

— În primul rând, eu nu-l ascult pe Justin Bieber. Şi în al doilea rând, Lady Gaga nu e chiar aşa de rea. Poate mizează prea mult pe puterea şocului, recunosc, dar îmi plac anumite piese de-ale ei.

— Asta e o muzică de rahat şi tu ştii asta, răspunde el, scuturându-şi capul.

Clipesc de două ori, doar pentru că am pierdut şi nu mai ştiu ce să spun.

El îşi pune geanta pe podea şi se lasă pe spate în scaun, sprijinindu-şi un bocanc pe spatele scaunului din faţa lui, dar picioarele îi sunt prea lungi şi mi se pare cam incomod. Poartă ghetele alea de lucru, de la Dr. Martens, cred. La naiba. Ian le purta şi el mereu, întorc capul, neavând chef să port o conversaţie ciudată cu această persoană foarte stranie.

Doamna aceea bătrână din Tennessee avea dreptate.

El se uită spre mine, cu capul aşezat comod pe materialul acela care-ţi produce mâncărimi.

— Rockul clasic este marfa, spune el cu condescendenţă şi apoi se uită drept înainte. Zeppelin, the Stones, Journey, Foreigner. Îşi lasă capul într-o parte şi mă priveşte din nou. Ceva care să-ţi sune cunoscut?

Fac o mutră batjocoritoare şi îmi dau din nou ochii peste cap.

— Nu sunt proastă, spun, dar apoi schimb placa,

fiindcă îmi dau seama că nu-mi vin în minte prea multe formaţii de rock clasic şi nici nu vreau să par proastă, după ce am fost atât de vehementă, spunând că nu sunt astfel.

— Îmi place… Bad Company.

Un mic rânjet îi ridică unul dintre colţurile gurii.
— Zi-mi un singur cântec al lui Bad Company şi o să te las în pace cu asta.
Sunt nervoasă ca dracu acum, încercând să mă gândesc la un cântec de-al formaţiei Bad Company, altul decât cel pe care el îl ascultase. Nu am de gând să-l privesc în faţă pe tipul ăsta şi să rostesc: I Feel Like Makiri Love.
El aşteaptă răbdător, cu rânjetul încă acolo.
— Ready For Love, spun eu, fiindcă este singurul care îmi vine în minte.
— Şi chiar eşti? întreabă el.
— Ce?
Un zâmbet îi cuprinde toată faţa.
— Nimic, spune el, privind în altă parte.
Eu roşesc. Nu ştiu de ce şi nici nu vreau să ştiu de ce.
— Uite, spun eu, nu te supăra, eu mă cam foloseam de ambele scaune.
— El zâmbeşte, de data asta fără sclipirea din ochi.
— Sigur, spune el ridicându-se. Dar dacă vrei să-ţi împrumut MP3-playerul, ştii unde este.
Schiţez un zâmbet, uşurată mai mult decât orice că avea să se mute la loc în scaunul lui fără niciun alt comentariu.
— Mulţumesc, spun apreciativ.
Chiar înainte de a se aşeza la locul său, se apleacă spre mine de pe culoar şi întreabă:
— Şi unde mergi, până la urmă?
— Idaho.
Ochii lui verzi, luminoşi par să se însufleţească atunci când zâmbeşte.
— Păi, eu merg la Wyoming, aşa că se pare că o să mai mergem împreună în câteva autobuze.
Şi apoi, faţa lui zâmbitoare dispare undeva în spatele meu.
Nu neg că este atrăgător. Tunsoarea scurtă, ciufulită, braţele musculoase şi pomeţii sculptaţi, gropiţele şi felul în care rânjetul lui idiot mă face să-mi doresc şi mai mult să-l privesc, chiar dacă nu vreau asta. Dar realitatea este că nu e ca şi cum aş fi atrasă de el.

— Este un străin oarecare într-un autobuz oarecare. N-am de gând să dau curs la aşa ceva. Şi chiar dacă nu ar fi fost un străin, chiar dacă l-aş fi cunoscut de şase luni, nu aş face asta. Niciodată. În niciun caz.

Călătoria nesfârşită prin Kansas pare să dureze mai mult decât ar trebui. Cred că nu m-am gândit niciodată la cât de mari sunt statele Americii. Te uiţi la hartă şi este doar o bucată de hârtie în faţa ta, cu graniţe cu forme ciudate şi nişte firişoare mici ca nişte vene. Chiar şi Texasul pare destul de mic, atunci când îl priveşti în felul ăsta şi faptul că se călătoreşte întotdeauna cu avionul întreţine această iluzie că statul vecin se află la o oră distanţă. După o altă oră şi jumătate, spatele şi fundul meu se simt de parcă ar fi bucăţi de carne amorţite. Mă mişc fără încetare în scaun, sperând să găsesc o modalitate de a sta astfel încât să eliberez tensiunea, dar sfârşesc prin a avea dureri şi în alte părţi ale corpului.

Tocmai încep să regret această idee, deoarece călătoria cu autobuzul este groaznică.

Aud microfonul din autobuz scârţâind o dată şi apoi vocea şoferului:

— În cinci minute, ne vom opri pentru o pauză, spune el. Aveţi cincisprezece minute să luaţi ceva în gură, după care pornim din nou la drum. Cincisprezece minute. Nu o să aştept prea mult, aşa că, dacă nu vă întoarceţi la timp, vom pleca fără voi.

Difuzoarele amuţesc.

Anunţul îi face pe toţi să se foiască în scaune şi să-şi ia genţile şi ce le mai trebuie – nimic nu trezeşte lumea dintr-un autobuz mai repede decât anunţul că îţi vei putea întinde picioarele, după ore întregi de călătorie.

Tragem într-o parcare spaţioasă, unde se văd câteva rulote şi lângă un magazin universal, o spălătorie auto şi un restaurant fastfood. Pasagerii se ridică pe culoar înainte ca autobuzul să se oprească. Sunt şi eu printre ei. Spatele mă doare rău de tot.

Coborâm din autobuz unul câte unul şi la al doilea pas pe care-l fac binecuvântez betonul de sub picioare şi vânticelul călduţ care-mi adie pe faţă. Nu-mi pasă că zona asta este la mama dracului sau că magazinul universal are nişte pompe de benzină aşa de vechi încât ştiu deja că toaletele vor fi înfricoşătoare; sunt doar bucuroasă că mă aflu oriunde în afara acelui autobuz. Alunec, practic (ca o gazelă lipsită de graţie, rănită), traversând parcarea cu acoperiş negru şi merg spre restaurant. Prima dată profit de toaletă şi când ies sunt câteva persoane la coadă în faţa mea. Mă uit atent la meniu, încercând să mă decid între o porţie mare de cartofi prăjiţi sau un shake de vanilie – niciodată nu am fost o mare consumatoare de fast-food. Şi, în cele din urmă, după ce ies din restaurant cu un shake de vanilie, îl văd pe tipul din autobuz stând pe iarba care separă locurile de parcare. Are genunchii îndoiţi şi mănâncă un sendviş. Nu mă uit la el când trec pe lângă el, dar asta nu-l împiedică să mă bată iar la cap.

— Mai sunt opt minute până când o să trebuiască să te târăşti înapoi în cutia aia din tablă, spune el. Chiar ai de gând să petreci acest timp preţios, înăuntru?

Mă opresc lângă un copăcel, care este încă susţinut de un băţ, înfipt în pământ, de care este legat cu un material roz.

— Sunt doar opt minute, spun. Nu contează aşa de mult.

El ia o gură mare din sendviş, mestecă şi înghite.

— Imaginează-ţi că eşti îngropată de vie, spune el şi ia o gură din băutura lui. Nu ţi-ar rămâne mult timp până să te sufoci şi să mori. Dacă salvatorii tăi ar ajunge cu opt minute înainte să-ţi dai duhul sau, la naiba, chiar un minut, ai fi încă în viaţă.

— OK, m-am prins, spun eu.

— Nu sunt contagios, spune el şi apoi mai ia o înghiţitură.

Cred că am fost destul de a dracului. Intr-un fel a meritat-o, dar nu este deloc dezgustător sau ceva de genul ăsta, aşa că nu am niciun motiv să ţin garda ridicată aşa de sus. Aş prefera să nu-mi fac duşmani în călătoria asta, dacă pot.

— Mă rog, spun eu şi mă aşez în iarbă la câţiva centimetri în faţa lui.

— Deci, de ce Idaho? întreabă el, deşi se uită la mâncarea lui şi la peisajul din jur mai mult decât la mine.

— Mă duc să-mi văd sora, mint eu. Tocmai a născut.

El dă din cap şi înghite.

— De ce Wyoming? întreb sperând să deviez subiectul de la mine.

— Mă duc să-mi vizitez tatăl, spune el. E pe moarte. O tumoare inoperabilă la creier.

El mai muşcă o dată. Nu mi se pare că ceea ce tocmai mi-a spus, l-ar afecta prea mult.

— Oo…

— Nu-ţi face griji de asta, spune el privindu-mă direct în ochi pentru o secundă. Noi toţi trebuie să ne ducem cândva. Bătrânul nu-şi face probleme şi ne-a cerut şi nouă să nu ne facem. Zâmbeşte şi se uită din nou la mine. De fapt, el ne-a spus că, dacă ne apucă rahaturile alea de bocete, ne scoate din testament.

Îmi sorb shake-ul de vanilie pentru o clipă, doar ca să fac ceva şi să am gura ocupată, ca să nu fiu nevoită să răspund la ce spune el. Nu sunt sigură că aş putea, în orice caz.

Mai ia şi el o înghiţitură.

— Cum te cheamă? întreabă el punându-şi băutura pe iarbă.

Mă întreb dacă ar trebui să-i spun numele meu adevărat.

— Cam, spun alegând versiunea prescurtată.

— Prescurtarea de la ce?

Nu mă aşteptam la asta.

Ezit, cu ochii în altă parte.

— De la Camryn, recunosc eu. Îmi spun că, având atâtea minciuni pe care va trebui să le ţin minte, ar fi mai bine să fiu cinstită cel puţin în privinţa prenumelui. Este o informaţie mai puţin semnificativă, pe care nu va trebui să-mi amintesc să o ascund.

— Eu sunt Andrew. Andrew Parrish.

Dau din cap şi zâmbesc vag, fără să am intenţia să-i spun că numele meu de familie este Bennett. Va trebui să se mulţumească doar cu prenumele.

În timp ce-şi termină şi ultima bucată din burger şi aruncă pe gât şi câţiva cartofi prăjiţi, îl studiez în secret şi observ partea de jos a unui tatuaj care se iţea de sub mânecile tricoului. Nu poate avea mai mult de douăzeci şi ceva de ani, dacă are şi atât.

— Şi câţi ani zici că ai? îmi pare, totuşi, o întrebare prea personală. Sper să nu interpreteze întrebarea mea ghicind ceva care nu există.

— Douăzeci şi cinci, spune el. Dar tu?

— Douăzeci.

Se uită la mine cântărind, face o pauză şi apoi îşi ţuguiază subtil buzele.

— Aşadar, mă bucur să te cunosc, Cam, prescurtare de la Camryn, de douăzeci de ani, care merge spre Idaho ca să-şi vadă sora care tocmai a născut.

Buzele îmi zâmbesc, dar faţa nu. Va mai trece ceva timp până când vreunul dintre zâmbetele adresate lui va fi autentic. Zâmbetele autentice pot, uneori, să lase o impresie greşită. Cel puţin în felul ăsta pot fi civilizată şi amabilă, dar nu în genul acela care, după câteva zâmbete largi, te face să ajungi într-un portbagaj cu gâtul tăiat.

— Deci eşti din Wyoming? întreb şi mai iau o înghiţitură din shake.

El aprobă din cap.

— Da, m-am născut acolo, dar părinţii au divorţat când aveam şase ani şi ne-am mutat în Texas.

Texas, ce amuzant. Poate că toate aberaţiile mele despre cizmele de cowboy şi reputaţia texanilor încep, în sfârşit, să mi se întâmple. El nu arată ca şi cum ar fi din Texas, cel puţin, nu are aspectul acela stereotip, pe care toţi oamenii presupun că cineva din Texas trebuie să-l aibă.

— Acolo mă voi îndrepta după ce-mi vizitez tatăl – dar tu?

Bine, să mint sau să nu mint? Băga-mi-aş. Nu, e ca şi cum ar fi un detectiv particular trimis de tatăl meu să obţină

informaţii. Atât timp cât nu-i dau 1: numele de familie şi 2: vreo adresă sau număr de telefon care l-ar putea conduce la casa mea, în eventualitatea în care mă voi mai întoarce vreodată acasă, nu voi avea cum să sfârşesc în portbagajul lui cu gâtul tăiat. Cred că a spune cât mai mult adevărul va fi mult mai uşor decât să încerc să găsesc o minciună potrivită pentru fiecare întrebare pe care mi-o adresează şi să îmi şi amintesc mai încolo ce am spus. O să fie o călătorie cu autobuzul lungă, la urma urmelor şi, aşa cum a spus şi el, vom avea de împărţit câteva autobuze înainte să o luăm pe drumuri diferite.

— Carolina de Nord, spun eu.

— Mă priveşte de sus în jos.

— Ei bine, nu arăţi ca şi cum ai fi din Carolina de Nord.

Îhî? OK, asta e chiar ciudat.

— Păi, cum ar trebui să arate o fată din Carolina de Nord?

— Iei şi tu lucrurile prea în serios, spune el zâmbind.

— Iar ţie îţi place să mă bagi în ceaţă.

— Nee, spune el, cu un mârâit inofensiv, comic, sunt doar prea vorbăreţ şi uneori oamenii nu pot accepta chestia asta. E ca şi cum îl întrebi tu pe tipul de colo dacă fundul tău pare mare în blugii ăştia, iar el îţi spune că nu. Mă întrebi pe mine, iar eu îţi spun adevărul.

— Orice nu se pupă cu aşteptările obişnuite ale oamenilor îi face să-şi piardă busola.

— Serios?

N-am aflat nimic în plus despre caracterul acestui tip, altceva decât ştiam înainte de a-i afla numele. Continuu să-l privesc ca pe un lunatic şi sunt destul de intrigată de asta.

— Serios, răspunde el direct.

Aştept ca el să continue, dar nu o face.

— Eşti foarte ciudat, spun eu.

— Păi, nu ai de gând să mă întrebi?

— Să te întreb ce?

Râde.

— Dacă eu cred că fundul tău arată mare în blugii ăştia.

Simt cum faţa mi se schimonoseşte.

— Prefer să nu… eu… ăăă…

La naiba, e a doua oară. Dacă are de gând să se joace cu mine, n-am de gând să-l las să câştige toate mâinile. Mă strâmb la el şi spun:

— Ştiu că fundul meu nu arată mare în blugii ăştia, aşa că nu prea am nevoie de părerea ta.

Un rânjet drăcesc de fermecător i se furişează în colţurile gurii. Mai ia o înghiţitură din băutură şi se ridică în picioare, oferindu-mi mâna.

— Se pare că cele opt minute ale noastre au expirat.

Poate e din cauză că încă sunt complet confuză după tot acest schimb de replici, dar îi accept mâna, iar el mă ridică în picioare.

— Vezi, spune el privindu-mă deodată şi dându-mi drumul la mână, uite cât de multe am aflat unul despre celălalt, Camryn, în doar opt minute.

Merg alături de el, dar tot păstrez o mică distanţă. Nu sunt încă sigură dacă micile lui reveniri meşteşugite şi aerul acesta încrezător mă enervează, sau dacă nu cumva mi se par mai revigorante decât vrea creierul meu să accepte.

Toată lumea din autobuz îşi reia vechile locuri. Am lăsat revista pe care am luat-o din ultima staţie pe locul de lângă mine, sperând că n-o să mai vină nimeni care să se aşeze acolo. Andrew şi-a luat în primire şi el cele două locuri din spatele meu. Mă bucur că nu a luat dorinţa mea de a avea o conversaţie cu el ca pe o permisiune de a ateriza pe scaunul de lângă mine.

Trec ore întregi şi noi nu vorbim. Mă gândesc mult la Natalie şi la Ian.

— Noapte bună, Camryn, îl aud pe Andrew rostind din spatele meu. Poate mâine o să-mi spui cine este Nat.

Mă ridic rapid şi mă aplec peste spătarul scaunului.

— Despre ce tot vorbeşti?

— Calmează-te, fato, spune el ridicându-şi capul de pe geanta pe care o sprijinise de peretele autobuzului ca s-o folosească drept pernă. Vorbeşti în somn.

Râde încet.

— Te-am auzit răstindu-te la cineva numit Nat, azi-noapte vorbeai despre vopsitul părului sau ceva de genul ăsta.

Observ că scutură din umeri chiar dacă este lungit, cu picioarele întinse peste locul vecin şi cu braţele încrucişate peste piept.

Minunat. Vorbesc în somn. Perfect, ce să zic. Mă întreb de ce mama nu mi-a spus asta niciodată.

Imediat mă gândesc la ce aş fi putut visa în ultimul timp şi-mi dau seama că, la urma urmelor, poate că totuşi visez, doar că nu-mi aduc aminte nimic a doua zi.

— Noapte bună, Andrew, spun eu şi alunec din nou în poziţia mea care se vrea o încercare de a sta comod. Îmi vine în minte felul în care tocmai l-am văzut pe Andrew întinzându-se, părând că stă destul de comod şi mă hotărăsc să stau şi eu ca el. M-am gândit să încerc să dorm aşa de câteva ori, dar nu voiam să fiu nepoliticoasă şi să-mi las picioarele să iasă pe interval.

Nimănui nu o să-i pese, cred, aşa că-mi fac geanta cu haine ghemotoc şi o aşez sub cap, întinzându-mi trupul pe ambele scaune, exact ca Andrew. Deja îmi e mult mai bine. Dacă aş fi făcut asta mai devreme!

Anunţul şoferului că vom ajunge la Garden City în zece minute mă trezeşte în dimineaţa următoare.

— Asiguraţi-vă că v-aţi luat toate bunurile, spune şoferul prin staţie şi nu lăsaţi gunoi pe scaune. Mulţumim că aţi călătorit prin măreţul stat Kansas şi sper să ne revedem pe viitor.

Suna total fals şi a limbaj de lemn, dar probabil că şi la mine ar fi sunat la fel, dacă aş fi spus zi de zi acelaşi lucru pasagerilor.

Mă ridic de jos, trăgându-mi geanta de pe scaun şi desfăcându-i fermoarul ca să scotocesc după biletul de autobuz. Îl găsesc mototolit, între o pereche de blugi şi tricoul meu vintage, cu Ştrumfi, îl desfac şi mă uit atent după următoarea mea destinaţie. Se pare că Denver este la o distanţă de aproximativ şase ore şi jumătate de aici, întrerupte de două pauze pentru toaletă. La naiba, de ce oi

fi ales Idaho? Pe bune. Dintre toate locurile de pe hartă, să mi-l aleg pe baza unui cartof copt! Călătoresc tot acest drum şi nu am nimic spre care să mă îndrept, odată ajunsă acolo. Exceptând, poate, o altă călătorie. La dracu', aş putea să-mi folosesc cartea de credit pentru a-mi cumpăra un bilet de avion la întoarcerea acasă. Nu, încă nu sunt pregătită pentru asta. Nu ştiu de ce, dar ştiu că nu mă pot întoarce acolo deocamdată.

Pur şi simplu, nu pot.

Surprinsă că Andrew a fost aşa de tăcut, încerc să îl zăresc printre spaţiile micuţe dintre scaunele mele, dar nu pot vedea absolut nimic.

— Te-ai trezit? întreb ridicându-mi bărbia, poate mă va auzi acolo, în spate.

Nu răspunde şi mă ridic să-l văd. Bineînţeles că, acum, este conectat. Sunt puţin surprinsă că nu pot auzi muzica bubuind din căşti.

Andrew mă observă şi zâmbeşte, ridicându-şi mâna şi mişcându-şi arătătorul spre mine ca şi cum ar spune bună dimineaţa. Mişc şi eu un deget spre partea din faţă a autobuzului ca să-l înştiinţez că s-a anunţat ceva. El trage căştile din urechi şi se uită în sus spre mine, aşteptând să traduc în cuvinte gestul meu.

Andrew

7

Am primit azi un telefon de la fratele meu, din Wyoming. A spus că bătrânu' n-o să mai stea mult printre noi. Deja a petrecut ultimele şase luni internându-se şi externându-se din spital.

— Dacă vrei să-l vezi, spuse Aidan la celălalt capăt al firului, ar fi bine să vii acum.

Îl aud foarte bine pe Aidan, dar tot ce pot reţine acum este că taică-meu este pe moarte.

„Să nu vă prind că o să plângeţi după mine", ne spusese el mie şi fraţilor mei anul trecut, când a fost diagnosticat cu o formă rară de cancer la creier. „Vă scot din testamentul meu direct, băieţi."

L-am urât pentru asta, pentru că mi-a spus verde în faţă că, dacă plâng pentru el, singurul om pentru care mi-aş da viaţa, sunt un pămpălău. Nu-mi pasă de testament. Orice îmi lasă va rămâne la locul lui. Sau poate îl voi da mamei.

Tata a fost întotdeauna un dur pe perioada copilăriei noastre. A scos untul din mine şi fraţii mei, dar îmi place să cred că am ieşit nişte băieţi binecrescuţi (şi probabil că ăsta era şi planul din spatele şmotrurilor). Aidan, fratele mai mare, deţine un restaurant de succes în Chicago şi este căsătorit cu o pediatră. Asher, mezinul, este la facultate şi îşi doreşte o carieră la Google.

Eu? Îmi e jenă să spun că am făcut în secret câteva prezentări de modă pentru câteva agenţii de profil cunoscute, dar am făcut-o doar pentru că mi-a mers tare prost anul trecut. Imediat după aceea, am aflat despre tata. Nu am putut să plâng, aşa că m-am descărcat pe maşina mea, un Chevy Camaro din 1969. Am distrus-o cu o bâtă de baseball. Tata şi cu mine am reconstruit maşina aia de la zero. Era proiectul nostru tată-fiu care începuse chiar înainte de absolvire. M-am gândit că, dacă el n-o să mai fie printre noi, nici maşina n-are ce să mai caute pe acest pământ.

Aşa că, da, am ajuns să fac şi pe top-modelul.

La naiba, niciodată nu am căutat o asemenea slujbă. Nu-mi pasă de rahaturi de genul ăsta. S-a întâmplat să fiu la barul lui Aidan când doi agenţi m-au găsit beat pulbere. Cred că nu le-a păsat că eram… ei bine, mangă, fiindcă mi-au strecurat cartea lor de vizită, mi-au oferit o sumă generoasă de bani doar ca să mă prezint la sediul lor din New York şi, după trei săptămâni în care mi-am contemplat maşina, regretând ce făcusem, mi-am zis, de ce nu? Doar cecul ăla ca să mă prezint ar fi putut acoperi câteva reparaţii la caroserie. Şi m-am dus. În ciuda banilor pe care i-am făcut doar din câteva reclame şi care au fost suficienţi ca să repar maşina, am refuzat un contract de cincizeci de mii de dolari oferit de LL Elite, fiindcă, spuneam eu, să mă fâţâi de colo-colo în chiloţi nu prea mi se potriveşte. La naiba, m-am simţit murdărit şi pentru că am fost la cele câteva prezentări pe care le-am acceptat. Aşa că am făcut ce ar fi făcut orice tip mâncător de carne roşie şi băutor de bere, mai exact am încercat să par mai bărbat şi mai puţin un pămpălău, tatuându-mă şi luându-mi o slujbă de mecanic auto.

Nu era genul de viitor pe care îl dorea bătrânu’ pentru mine, dar, spre deosebire de fraţii mei, am învăţat cu mult timp în urmă că viaţa îmi aparţine şi că viitorul e al meu şi că nimeni nu mă poate obliga să trăiesc altfel decât am eu chef. Am renunţat la facultate după ce mi-am dat seama că studiam ceva pe care nu dădeam doi bani.

Care e problema cu oamenii care se iau tot timpul după alţii?

Eu nu-s aşa. Eu vreau un singur lucru în viaţă. Nu este vorba de bani, nici de celebritate, nici de scula mea aranjată în Photoshop pe un panou publicitar din Times Square şi nici despre absolvirea unei facultăţi de care aş putea, sau nu, să beneficiez mai târziu. Nu ştiu sigur ce anume îmi doresc, dar simt chestia asta până în măduva oaselor. E acolo, latentă. O să o ştiu atunci când o să o văd.

— Să iei autobuzul? Face Aidan, nevenindu-i să creadă.

— Da, spun eu. O să iau autobuzul până acasă. Am nevoie de-un răgaz să mă gândesc.

— Andrew, tata e posibil să nu reziste atât, spune el şi pot să-i simt nodul din gât. Serios, frăţioare.

— O să ajung acolo când o să ajung.

Îmi trec degetul peste tasta care închide telefonul.

Cred că o mică parte din mine speră ca el să moară înainte de a ajunge eu. Pentru că ştiu că o să mă cac pe mine dacă o să moară când voi fi acolo. Este vorba despre tatăl meu, omul care m-a crescut şi pe care îl preţuiesc. Şi el îmi spune să nu plâng. Am făcut întotdeauna ce mi-a spus şi, ca un bun fiu ce am încercat să fiu, ştiu că îmi voi reţine lacrimile pentru că aşa mi-a spus el. Dar mai ştiu şi că acest lucru mă va scoate din minţi.

Nu vreau să sfârşesc precum maşina mea.

Doar un sac marinăresc cu o pereche de haine curate, periuţa de dinţi, celularul şi MP3-playerul cu cântecele mele favorite de rock clasic – o altă urmă lăsată de tatăl meu în mine: „Chestiile astea noi, pe care le ascultă copiii acum, sunt o muzică de rahat, fiule”, îmi spunea el, cel puţin o dată pe an. „Bagă Led Zeppelin, băiete!” Recunosc, nu am evitat total muzica mai nouă, doar fiindcă tatăl meu mi-ar fi zis aşa. Am propria mea nenorocită de minte, ştii? Dar am crescut, e adevărat, cu o doză sănătoasă de rock bătrânesc şi sunt foarte mândru de asta.

— Mamă, nu am nevoie de toate astea.

Îndeasă o pungă cu fermoar cu vreo duzină de pacheţele cu şerveţele umede dezinfectante, pe care să le iau la mine. A avut întotdeauna fobie de microbi.

Am trăit plimbându-mă între Texas şi Wyoming de când aveam şase ani. În cele din urmă, am înţeles că mi se potriveşte mai bine Texasul fiindcă îmi plac golful şi căldura. Am un apartament în Galveston de patru ani, dar noaptea trecută mama a insistat să rămân la ea. Ştie ce simt legat de tata şi ştie că uneori îmi pot ieşi din pepeni atunci când sunt rănit sau supărat. Am petrecut noaptea în arest, pentru că l-am bătut de l-am uscat pe Darren Ebbs după ce şi-a

lovit prietena în faţa mea. Şi când a trebuit să-mi conduc pe ultimul drum cel mai bun prieten, Maximus, din cauza unui atac de cord, mi-am cam zdrobit mâinile după ce m-am descărcat pe copacul din spatele apartamentului meu.

În general, nu sunt violent. Doar cu nemernicii şi, ocazional, cu mine însumi.

— Autobuzele astea sunt cam nasoale, spune ea, înfigând punga în geantă. Am călătorit odată cu unul înainte de a-l cunoaşte pe tatăl vostru şi am fost bolnavă o săptămână după aceea.

Nu o contrazic; ar fi inutil.

— Tot nu înţeleg de ce nu iei avionul. Poţi ajunge acolo în mult mai puţin timp.

— Mamă, spun sărutând-o pe obraz, este ceva de care chiar am nevoie, poate că aşa mi-a fost scris să fac.

Nu credeam cu adevărat partea a doua a replicii, dar speram să-i mai ridic moralul cu nişte vorbe mai înţelepte, chiar dacă ea ştia bine că nu dau doi bani pe soartă şi alte d-astea. Mă îndrept spre dulapul din bucătărie şi deschid uşa, după care iau două prăjiturele cu zahăr brun şi scorţişoară din cutie şi le arunc în geantă.

— Poate că avionului îi e predestinat să se prăbuşească.

— Asta nu e deloc amuzant, Andrew. Se uită la mine cu severitate.

Zâmbesc şi o strâng în braţe.

— O să fiu bine şi o să ajung la timp ca să-l văd pe tati înainte… Iar vocea mi se stinge.

Mama mă îmbrăţişează şi ea, mai strâns decât am ţinut-o eu.

Pe când intram în Kansas, mă întrebam dacă nu cumva mama avea dreptate. Am crezut că pot folosi călătoria asta lungă ca să mă gândesc, să-mi limpezesc mintea şi poate să-mi fac o idee despre ce se întâmplă cu mine şi despre ce am să fac după ce moare tata. Pentru că lucrurile vor fi diferite. Lucrurile se schimbă mereu când cineva la care ţii moare. Pur şi simplu nu poţi să fii pregătit pentru acele schimbări, indiferent ce ai face înainte să se întâmple.

Singurul lucru care este cert este nelipsita întrebare: cine va fi următorul?
Ştiu că nu voi mai fi capabil niciodată să o privesc la fel pe mama…
Cred că plimbarea cu autobuzul a fost mai mult un stres în plus decât o perioadă de reculegere. Ar fi trebuit să ştiu că, dacă voi petrece tot acel timp singur cu gândurile mele, nu-mi va face deloc bine. Ştiam deja că viaţa mea a fost cam risipită şi parcurgeam acum toate emoţiile acelea ce-ţi deschid ochii: De ce mă aflu aici? Care este rostul vieţii? Ce dracu' fac eu aici? Sunt al dracului de sigur că, totuşi, nu am avut nicio revelaţie şi nici nu m-am holbat pe geamul autobuzului, pierdut în cine ştie ce secvenţă de film dramatică, în care toată viaţa ţi se clarifică aşa, deodată. Singura muzică ce se aude în fundalul acestui film este Alice în Chains, cu piesa Would şi nu e chiar genul de cântec ce-ţi poate provoca o revelaţie.
Şoferul se pregăteşte să închidă uşile autobuzului chiar când îi sar în faţă şi mă observă.
Mulţumesc lui Dumnezeu, un autobuz în care chiar pot dormi, cu o mulţime de locuri libere.
Mă îndrept către fundul autocarului, cu ochii pe două scaune libere, chiar în spatele blondei celei drăguţe, despre care sunt sigur că este „caz penal”. Am mereu pornit radarul pentru fete de genul ăsta, mai ales după ce eram gata-gata să mă cuplez cu o fată, pe care am cunoscut-o la un fast-food specializat pe lactate. Mi-a spus că are nouăşpe ani, dar mai târziu am aflat că avea şaişpe şi că tatăl ei era în drum spre piscina unde ne aflam ca să mă omoare în bătaie.
Taică-meu a spus-o bine odată: „Nu poţi deosebi una de doişpe de una de douăzeci în vremurile astea, băiete. O fi de la apa de băut – pun ei ceva în ea. Fii al naibii de atent atunci când îţi vine să desfaci picioarele cuiva”.
În timp ce mă apropii de fata din autobuz, observ că şi-a mutat geanta pe scaunul dinspre culoar ca să nu mă aşez acolo.

E amuzant. Mă rog, e drăguţă şi toate cele, dar sunt vreo zece sau mai multe locuri libere în acest autobuz, ceea ce înseamnă că o să iau două pentru mine ca să-mi pot întinde curul cum vreau şi să închid şi eu un ochi.

Lucrurile nu merg aşa cum mi-am planificat şi, câteva ore mai târziu, chiar după lăsarea întunericului, sunt încă treaz, holbându-mă pe geamul înalt de lângă mine, cu muzica urlându-mi în urechi. Fata din faţa mea a adormit de vreo oră şi am obosit să o tot ascult vorbind în somn, deşi nu mi-am putut da seama ce voia să zică şi, oricum, nu mă interesează. Mi se pare că e ca şi cum ai spiona, ai asculta gândurile cuiva fără ştirea persoanei respective. Mai bine îmi ascult lista de piese.

După ce, în sfârşit, adorm, ochii mi se deschid cu greutate când simt cum cineva mă bate pe picior. Oau, e chiar frumoasă în ciuda părului turtit pe o parte şi a întunericului ce acoperă tot restul. Caz penal, Andrew.

Îmi spun asta nu pentru că aş vrea să mă ţin departe de a face ceva ce oricum n-am de gând să fac, ci pentru că nu vreau să fiu dezamăgit atunci când voi afla că am dreptate.

După câteva schimburi de replici despre muzica mea care ar fi trezit-o, opresc playerul şi ea alunecă la loc în cuibuşorul ei făcut în scaunul de autobuz.

Atunci când mă aplec peste spătarul scaunului ca să mă uit la ea, mă întreb ce naiba m-a împins să fac asta. Sunt genul căruia îi plac provocările, iar atitudinea ei critică la adresa mea într-o conversaţie care a durat mai puţin de patruzeci şi cinci de secunde a fost suficientă pentru ca eu să vreau să intru în joc.

Nu am înghiţit niciodată cicălelile.

Şi nu m-am dat niciodată în lături de la o provocare.

Dimineaţa următoare, mă ofer să îi împrumut MP3-playerul meu, dar se pare că este tot o „germofobă”, ca şi mama.

Un bărbat, probabil în jur de patruzeci de ani, stă în cealaltă parte a autobuzului, la trei locuri distanţă de fată. Am văzut, atunci când m-am urcat, felul în care se uita la

ea. Ea habar n-avea că el o urmărea şi este deranjant dacă te gândeşti de cât timp a urmărit-o înainte de a urca eu sau la ce a făcut el acolo, complet singur, în întuneric.

Am cam stat cu ochii pe el de atunci. Este aşa de fermecat de ea, încât mă îndoiesc că s-a prins că-l urmăresc.

Privirea lui se tot mişcă între ea şi centrul culoarului care duce spre toaleta cât o cutie de chibrituri. Aproape că îi pot auzi rotiţele învârtindu-i-se în cap.

Mă întreb când va face mutarea.

Chiar atunci, se ridică.

Mă ridic din scaunul meu şi alunec în cel de lângă ea.

Mă comport cât se poate de natural. Îi simt privirea aţintită spre mine, scrutându-mă şi întrebându-se ce dracului caut eu acolo.

Bărbatul trece pe lângă noi, dar nu-l las să-mi vadă ochii fiindcă m-ar da de gol că vreau să îi încurc ploile. Poate că tocmai îşi închipuie că îmi încerc şi eu norocul cu fata şi că mă dau la ea în acest moment, aşa că probabil că va trece peste asta şi va încerca şi el mai târziu.

Dar mai târziu o să-i sparg eu faţa!

Caut în geantă după punga de şerveţele antibacteriene, pe care mi le-a pus mama. Rupând unul din pachet, şterg căştile şi apoi i le întind.

— Acum sunt ca noi, spun aşteptând ca ea să le ia, dar ştiu că nu o va face.

— Pe cuvânt, eu sunt în regulă. Dar îţi mulţumesc, oricum.

— Probabil că oricum ţi-e mai bine fără ele, spun punând MP3-playerul în geantă. Eu nu ascult Justin Bieber sau pe piţipoanca aia nebună care se îmbracă în carne, aşa că probabil n-ai nevoie de muzica mea.

Judecând după privirea iritată de pe faţa ei, am cam enervat-o. Râd încet în sinea mea, întorcându-mi capul suficient ca ea să nu mă prindă zâmbind.

— În primul rând, eu nu-l ascult pe Justin Bieber.

Slavă Domnului!

— Şi în al doilea rând, Lady Gaga nu e chiar aşa de rea. Poate mizează prea mult pe puterea şocului, recunosc, dar

îmi plac anumite piese de-ale ei.

— Asta e o muzică de rahat şi tu ştii asta, îl citez eu pe tata, dând din cap.

Îmi pun geanta pe podea şi mă las pe spate în scaun, proptindu-mi un picior pe spătarul din faţă. Mă întreb de ce nu mi-a spus încă să plec. Şi asta îmi dă de gândit. Ar fi fost oare „prea drăguţă” ca să-i spună bărbatului ăluia să plece imediat, dacă el s-ar fi aşezat înaintea mea?

Este imposibil ca cineva ca ea să găsească atrăgător un ins ca el, dar, s-o recunoaştem, uneori, fetele au acea genă a compasiunii şi dau ce este mai bun în ele. Şi nu e nevoie, de fapt, decât de câteva secunde în care să se arate „drăguţe”.

Mă uit spre ea din nou, lăsându-mi capul să cadă într-o parte pe spătar.

— Rockul clasic este marfă, spun eu. Zeppelin, the Stones, Journey, Foreigner. Ceva care să-ţi sune cunoscut?

Îşi dă ochii peste cap.

— Nu sunt proastă, spune ea şi un mic surâs îmi ridică unul dintre colţurile gurii, fiindcă a apărut din nou acea atitudine arţăgoasă.

— Zi-mi un singur cântec al lui Bad Company şi o să te las în pace cu asta, o provoc eu.

Pot să-mi dau seama că este agitată după felul în care îşi muşcă uşor buza de jos şi probabil că nici nu-şi dă seama că se trădează astfel, la fel cum nici nu ştie că vorbeşte în somn sau că este privită de bărbatul ăla.

Eu aştept răbdător, incapabil să-mi smulg rânjetul de pe faţă, deoarece este amuzant să o văd cum se perpeleşte, încercând să recapituleze toate dăţile când fusese în maşină cu ai ei, ascultând chestiile astea şi scotocind după ceva amintiri care să o ajute în acest moment critic.

— Ready For Love, răspunde ea, într-un final, iar eu sunt impresionat.

— Şi chiar eşti? întreb şi ceva mă loveşte în acel moment. Nu ştiu ce dracului este acel „ceva”, dar este acolo,

făcându-mi cu mâna de după un zid, ca atunci când ştii că cineva te priveşte şi, totuşi, nu vezi pe nimeni.

— Ce? Spune ea, ca şi când ar fi fost prinsă cu garda jos de întrebarea mea, aşa cum am fost şi eu.

Un zâmbet mi se lărgeşte pe faţă.

— Nimic, spun uitându-mă în altă parte.

Perversul de la toaletă se întoarce în linişte înapoi prin întunericul de pe culoar şi se pune la locul său, fără îndoială, enervat de faptul că eu sunt aşezat acolo unde ar vrea el să fie. Sunt bucuros că ea a aşteptat ca tipul ăla să treacă de noi ca să mă roage, în cele din urmă, să mă mut ca să se poată întinde şi ea pe ambele scaune.

După ce mă târăsc înapoi în spatele ei, mă aplec pe lângă speteaza scaunului ei şi spun:

— Şi unde mergi, până la urmă?

Îmi spune că la Idaho, dar cred că mai e ceva nespus în răspunsul ei. Nu pot pune exact degetul pe rană, dar am sentimentul că fie minte, ceea ce este probabil un lucru bun, fiindcă sunt un străin, fie îmi ascunde ceva.

Las lucrurile aşa pentru moment şi îi spun şi eu unde merg, iar apoi mă ascund în scaunul din spatele ei.

Bărbatul cu trei scaune mai sus tocmai s-a uitat iar la ea. Sunt pe punctul de a-i împrăştia, dracului, creierii chiar acum, doar pentru că se holbează.

Câteva ore mai târziu, autobuzul parchează într-o staţie pentru pauză şi şoferul ne dă cincisprezece minute ca să ieşim, să ne întindem picioarele şi să mâncăm ceva. O privesc pe fată îndreptându-se către toaletă şi sunt primul la coadă pentru a-mi comanda mâncare. Îmi iau mâncarea şi mă îndrept înapoi afară, aşezându-mă pe iarba de lângă locul de parcare. Perversul trece pe lângă mine, urcându-se înapoi în autobuz de unul singur.

Reuşesc să o fac să stea cu mine. Este ezitantă la început, dar se pare că sunt suficient de fermecător. Mama mereu mi-a spus că eram copilul ei mijlociu cel fermecător. Cred că, până la urmă, avea dreptate.

Stăm de vorbă un minut sau două despre motivul pentru care merg eu la Wyoming şi despre ce caută ea la

Idaho. Încă încerc să o citesc, să înţeleg ce anume mă intrigă la ea, încercând totodată să mă las atras de ea,

fiindcă e ca şi cum aş şti deja că e caz penal sau că o să mă mintă în privinţa vârstei.

Dar arată destul de apropiată de vârsta mea, mai tânără decât mine, dar nu putem fi la o distanţă prea mare.

La naiba! De idilă îmi arde mie acum? Tata e pe moarte chiar în acest moment, în timp ce eu stau pe iarbă lângă ea. N-ar trebui să mă gândesc la nimic altceva în afara tatălui meu şi la ce am să-i spun dacă reuşesc să ajung la Wyoming înainte ca el să se ducă.

— Cum te cheamă? întreb aşezându-mi băutura pe iarbă şi încercând să-mi împing gândurile despre moartea tatălui meu într-un ungher al minţii.

Se gândeşte cam un minut, probabil întrebându-se dacă să-mi spună adevărul sau nu.

— Cam, răspunde ea, într-un final.

— Prescurtarea de la ce?

— De la Camryn.

— Eu sunt Andrew. Andrew Parrish.

Pare un pic timidă.

— Şi câţi ani zici că ai? întreabă ea şi mă ia complet prin surprindere. Poate că, la urma urmelor, nu e un caz penal, fiindcă fetele minore, atunci când vor să mintă despre vârsta lor, de obicei se ţin cu orice preţ departe de acest subiect.

Acum încep să sper că poate este majoră. Da, chiar îmi doresc să fie…

— Douăzeci şi cinci, spun. Dar tu? Deodată nu mai pot respira.

— Douăzeci, spune ea.

Mă gândesc la răspunsul ei o clipă, ţuguindu-mi buzele. Încă nu sunt sigur dacă minte, dar poate după ce petrec mai mult timp cu ea în această călătorie, care pare să ne fi adus împreună, voi afla adevărul, în cele din urmă.

— Aşadar, mă bucur să te cunosc, Cam, prescurtare de la Camryn, de douăzeci de ani, care merge spre Idaho ca să-şi vadă sora care tocmai a născut.

Zâmbesc. Mai vorbim câteva minute – mai precis opt minute.

— Despre una şi alta şi îi mai întind câte o cursă fiindcă gura ei spurcată o merită.

De fapt, cred că îi place felul în care o tratez. Pot să-mi dau seama că există o atracţie. Deşi mică, o simt. Şi nu vine doar din felul în care arăt – la dracu', probabil că respiraţia îmi miroase ca un cur acum şi nici nu am făcut duş azi – dacă ar fi fost doar înfăţişarea mea, spre deosebire de majoritatea fetelor care se îndrăgostesc necondiţionat de mine, ea mi-ar fi dat deja papucii. Nu a vrut să stau lângă ea în autobuz. A avut tupeul să-mi spună să dau muzica mai încet, cu un aer de superioritate. S-a ofticat când am acuzat-o că suferă de virusul „Bieber" (şi pe mine mă oftică simplul fapt că trebuie să ştiu cine e puştiulică ăla – aici societatea e de vină) şi am sentimentul că nu ar fi avut nicio reţinere să-mi dea un şut în ouă dacă aş fi atins-o de-o manieră nepotrivită. Nu că aş face aşa ceva. La naiba, nu. Dar mă bucur să ştiu că este în stare să reacţioneze aşa.

La dracu', îmi place de fata asta!

Ne urcăm în autobuz şi mă târăsc înapoi la locul meu, întinzându-mi picioarele până pe culoar şi apoi îi văd tenişii ieşind dinspre locul ei pe culoar şi zâmbesc la gândul că sunt suficient de interesant pentru ea ca să-mi preia ideile. Peste vreo douăzeci de minute o verific şi, exact cum bănuiam, dormea tun.

Dau drumul la muzică şi ascult până când adorm şi eu şi mă trezesc dimineaţa următoare, cu mult înaintea ei.

Îi apare capul de după spătarul scaunului, îi zâmbesc şi flutur un deget spre ea, în semn de bună dimineaţa.

Este şi mai frumoasă în lumina zilei.

Camryn

8

— Zece minute, spun eu şi scăpăm de cutia asta de conserve.

Andrew zâmbeşte, se ridică de pe spătar şi-şi pune deoparte MP3-playerul.

Nu-mi dau seama de ce am simţit nevoia să vorbesc cu el.

— Ai dormit mai bine? întreabă el, închizându-şi fermoarul de la geantă.

— Da, că veni vorba, chiar am dormit mai bine, spun, întinzându-mi mâna împrejurul gâtului ca să ajung la ceafă unde, de data asta, nu mai simt niciun fel de muşchi încordat. Mulţumesc pentru ideea pe care mi-ai dat-o fără să vrei.

— Cu mare plăcere, spune el cu un zâmbet larg.

— Denver? întreabă el privind în sus spre mine.

Probabil că întreabă dacă asta este următoarea mea oprire.

— Da, mai avem aproape şapte ore.

Andrew dă din cap, părând la fel de nemulţumit ca şi mine de orarul ăsta.

Peste zece minute, autobuzul intră în staţia Garden City. Sunt de trei ori mai mulţi oameni în staţia asta decât erau în cea dinainte şi asta mă îngrijorează. Îmi croiesc drum prin terminal şi spre primul scaun liber pe care-l zăresc, fiindcă locurile se ocupă rapid. Andrew se strecoară după un colţ unde se află semnul de zonă comercială şi se întoarce cu un Mountain Dew şi o pungă de chipsuri.

Se aşază lângă mine şi desface capacul cutiei de băutură.

— Cee? întreabă el, uitându-se spre mine.

Nu mi-am dat seama că îl priveam cu o mină dezgustată cum îşi înghite băutura cu zgomot.

— Nimic, spun uitându-mă în altă parte, cred doar că e scârbos.

Îl aud râzându-şi în barbă lângă mine şi apoi punga de chipsuri se deschide cu un fâşâit.

— Se pare că tu crezi că o mulţime de lucruri sunt scârboase.

Mă uit la el din nou, punându-mi geanta în poală.

— Când a fost ultima oară când ai mâncat şi altceva care să nu te ducă la… infarct?

El ronţăie încă un chips şi înghite.

— Mănânc ce vreau să mănânc – ce, eşti una dintre fetele alea vegetariene tupeiste care se plâng că fast foodurile ne îngraşă populaţia?

— Nu sunt una dintre ele, spun eu, dar cred că fetele vegetariene tupeiste ar putea avea dreptate.

El mai ronţăie câteva chipsuri şi mai trage o înghiţitură de suc, rânjind spre mine.

— Nu fast foodurile îngraşă oamenii, spune el mestecând continuu. Oamenii îşi fac propriile alegeri. Restaurantele fast-food fac doar profit pe stupizenia americanilor care aleg să le mănânce mâncarea.

— Te simţi american stupid? îi rânjesc în nas.

Dă din umeri.

— Cred că sunt, atunci când opţiunile mele sunt limitate la tonomate cu fise şi la localuri cu burgeri.

Îmi dau ochii peste cap.

— O, de parcă ai alege altceva mai bun de mâncare dacă ai avea de ales. Nu te cred.

Cred că devin tot mai bună la dat replici.

Râde tare.

— La naiba, da, aş alege ceva mai bun. Aş alege oricând o friptură de cincizeci de dolari în locul unui burger sleit şi o bere în loc de Mountain Dew.

Dau din cap, dar nu pot să mă abţin să nu zâmbesc.

— Dar tu ce mănânci de regulă? întreabă el. Salate şi tofu?

— Ptiu, spun strâmbându-mă. La dracu’, niciodată no să mănânc tofu, iar salată mănânc numai când vreau să mai dau jos.

Fac o pauză şi zâmbesc spre el.

— Pe cinstite?

— Da, varsă tot, spune el.

Mă priveşte de parcă aş fi ceva nostim şi drăguţ ce trebuie studiat.

— Îmi plac spaghetele alea din conservă cu chifteluţe şi sushi.

— Ce, adică toate amestecate? Acum el pare uşor scârbit, îmi trebuie câteva secunde să-mi pice fisa.

— O, nu, spun scuturând din cap şi asta ar fi scârbos, apropo.

El zâmbeşte, părând că răsuflă uşurat.

— Nu mă omor după friptură, continuu, dar, dacă mi s-ar oferi, aş mânca, cred.

— Aa, deci mă rogi să te scot la o întâlnire? Zâmbeşte chiar şi mai larg.

Mă uit lung şi rămân cu gura căscată.

— Nu! Spun, înroşindu-mă. Ziceam doar că…

Andrew râde şi mai ia o înghiţitură.

— Ştiu, ştiu, spune el, nu-ţi face griji. Nu mi-ar trece niciodată prin cap să-ţi cer o întâlnire.

Ochii şi gura mi se deschid şi mai mult, iar obrajii mi se aprind. El râde şi mai tare.

— La naiba, fato, spune el încă râzând, nu prea ţii la glume, nu?

Mă încrunt.

Se încruntă şi el, dar parcă mai şi zâmbeşte în acelaşi timp.

— Uite cum facem, spune el, părând ceva mai serios,

dacă se întâmplă să avem suficient noroc şi să dam peste un restaurant într-una dintre opririle noastre, unde să ne poată face o friptură în cele cincisprezece minute pe care le avem, fără ca autobuzul să plece fără noi, atunci îţi fac cinste cu una şi te las pe tine să decizi dacă, în timp ce ne mâncăm fripturile în autobuz, împreună, se cheamă că avem sau nu o întâlnire.

— Păi, pot să-ţi spun de pe acum că nu va fi o întâlnire.

Zâmbeşte strâmb.

— Atunci nu va fi, spune el. O să supravieţuiesc.

Cred că a încheiat subiectul, dar, deodată, adaugă:

— Dar atunci ce ar fi, dacă nu o întâlnire?

— Ce vrei să spui? întreb. Ar fi o chestie prietenească, cred. Ştii, doi oameni care se întâmplă să ia masa împreună.

— Aha, spune el cu o lucire în ochi, acum suntem prieteni?

Asta mă ia pe nepregătite. E ager. Mă gândesc un moment, cu buzele ţuguiate.

— Sigur, spun. Cred că suntem un fel de prieteni, cel puţin până la Wyoming.

Se întinde spre mine şi-mi oferă mâna. Reticentă, o scutur. Strânsoarea lui este delicată, dar fermă, iar zâmbetul, candid şi plin de bunătate.

— Prieteni până la Wyoming rămânem, spune el, strângându-mi mâna încă o dată şi dându-i drumul.

Nu-mi prea dau seama ce s-a întâmplat, în clipa asta, dar nu am sentimentul că am făcut ceva ce voi regreta mai târziu. Cred că nu e nimic în neregulă cu a avea un „prieten” de călătorie. Mă pot gândi la sute de alte tipuri de caractere pe care Andrew le-ar putea avea şi atunci ar fi mai rău. Dar el pare inofensiv şi, recunosc, este interesant să stai de vorbă cu el. Nu este o doamnă în vârstă care caută să-mi spună anecdote de când era de vârsta mea, sau un bărbat mai în vârstă, ridicol, care se crede încă sexy, ca atunci când avea şaptesprezece ani şi, cumva, crede că eu aş putea fi capabilă să-l văd aşa cum era pe atunci. Nu, Andrew este chiar în perioada de glorie. Desigur, mi-ar fi mult mai bine dintr-o serie de motive, dacă ar fi o fată, dar cel puţin este apropiat ca vârstă şi nu este deloc urât. Nu, Andrew Parrish este departe de a fi prin preajma Răţuştii cea Urâte.

Ca să fiu cinstită, el locuieşte, de fapt, chiar lângă Răţuşca cea Sexy şi cred că acesta este lucrul care mă deranjează la toată situaţia asta.

Ştiu foarte bine că nu contează cu adevărat ce se petrece în viaţa ta, pe cine tocmai ai pierdut, cât de mult urăşti lumea sau cât de nepotrivit este să fii atrasă de cineva înainte ca perioada de refacere să se încheie. Eşti şi tu om şi, în clipa în care vezi pe cineva atrăgător, nu te poţi preface că nu există. Ţine de natura umană.

Să acţionezi în acest sens este o cu totul altă poveste şi aici trag o linie.

Asta n-o să se întâmple, indiferent de situaţie.

Dar da, faptul că e sexy mă deranjează deoarece înseamnă că va trebui să mă străduiesc şi mai mult ca să mă asigur că nimic din ce spun sau fac nu-i va da o impresie greşită. Tipii sexy ştiu că sunt sexy. Pur şi simplu, ştiu, chiar şi cei care nu se laudă cu asta. Şi tot natura umană este cea care le dictează tipilor tari să presupună automat că un zâmbet inocent sau o conversaţie care se desfăşoară mai mult de trei minute, fără momente de tăcere penibilă, sunt semne ale unei atracţii.

Aşadar, această „prietenie” va presupune mult mai multă muncă din partea mea. Vreau să fiu drăguţă, dar nu prea drăguţă. Vreau să surâd atunci când e nevoie, dar trebuie să fiu atentă şi să nu zâmbesc prea larg. Vreau să râd dacă spune ceva amuzant, dar nu vreau ca el să creadă că am râsul acela care spune că sunt topită după el.

Da, categoric, o să am de furcă cu asta. Poate că o femeie în vârstă ar fi fost mai bună, la urma urmelor…

Andrew şi cu mine aşteptăm în terminal aproape o oră până când autobuzul următor trage în staţie. Şi, cum era de aşteptat, nu pare că vom putea avea câte două locuri de data asta. Coada care s-a format din oameni care deja aşteaptă arată ca şi cum nu ar fi suficiente locuri ca să-i primească pe toţi.

Sunt în dilemă. Rahat. Andrew şi cu mine suntem deodată prieteni temporari, dar nu îl pot ruga să stea alături de mine. Asta ar fi ca unul dintre lucrurile alea care ar lăsa o impresie greşită. Aşa că, în timp ce coada înaintează încet, centimetru cu centimetru, iar el mă urmează îndeaproape, sper că o să ia el iniţiativa de a sta alături de mine. Aş prefera să fie el decât altcineva cu care nici nu am vorbit.

Îmi croiesc drum spre centrul autobuzului şi mă aşez pe două locuri libere, trec de cel dinspre culoar şi mă aşez pe cel de la fereastră.

El se aşază lângă mine şi răsuflu uşurată, în secret.

— Fiindcă eşti fată, spune el, punându-şi geanta pe podea, între picioare, te las să păstrezi locul de la geam.

Zâmbeşte.

După ce autobuzul se umple şi pot simţi cum mă învăluie căldura emanată de corpurile atâtor oameni înghesuiţi în acest spaţiu, aud uşa închizându-se cu scârţâit şi autobuzul se pune în mişcare.

Călătoria nu mai pare aşa de lungă şi de chinuitoare acum că am pe cineva cu care să stau de vorbă. Am avut cam o oră de conversaţie despre vrute şi nevrute, de la care sunt formaţiile lui favorite de rock clasic până la motivul pentru care îmi place Pink şi cât de bune sunt cântecele ei, mai bune decât ale celor de la Boston sau Foreigner care mie îmi sună la fel. Ne-am certat cam douăzeci de minute pe această temă – este chiar încăpăţânat, dar cred că şi el poate spune acelaşi lucru despre mine, aşa că poate că suntem amândoi vinovaţi. Şi i-am zis cine este Nat, deşi nu am intrat în detalii despre relaţia mea cu Natalie.

Când s-a lăsat noaptea, mi-am dat seama că nu a existat nici un singur moment stânjenitor de tăcere între noi de când ne-am urcat în autobuz şi el a hotărât să se aşeze lângă mine.

— Cât stai în Idaho?

— Câteva zile.

— Şi apoi te duci înapoi cu autobuzul?

Ciudat, faţa lui Andrew şi-a pierdut umorul.

— Da, spun, nevrând să intru în prea multe amănunte despre acest subiect, fiindcă deja ştiu ce o să răspund.

Îl aud oftând.

— Nu e treaba mea, spune el privindu-mă şi simt cum spaţiul dintre noi se micşorează de vreme ce el stă aşa de aproape de mine, dar nu ar trebui să călătoreşti aşa,

singură.

Îi ocolesc privirea.

— Păi, nu prea am de ales.

— De ce? întreabă el. Nu încerc să-ţi fac avansuri sau ceva de genul ăsta, dar o tânără tulburător de frumoasă ca tine,

călătorind singură în staţiile astea insalubre de autobuz din America, poate fi în pericol.

Simt cum pe faţă mi se întinde un zâmbet, pe care încerc inutil să-l ascund.

Mă uit spre el.

— Nu încerci să te dai la mine, spun eu, dar îmi spui că sunt „tulburător de frumoasă” şi, practic, foloseşti şi replica clasică de agăţat ce-face-o-tânără-ca-tine-într-un-loc-de-felul-ăsta, ambele într-o singură frază.

El pare uşor ofensat.

— Vorbesc serios, Camryn şi zâmbetul jucăuş îi dispare de pe faţă. Ar putea să ţi se întâmple cu adevărat ceva rău.

Încerc să depăşesc momentul stânjenitor, rânjesc şi spun:

— Nu-ţi face griji pentru mine. Am încredere în capacitatea mea de a ţipa foarte tare dacă sunt atacată.

El dă din cap şi respiră adânc, cedând iniţiativei mele de a mai înveseli puţin atmosfera.

— Deci, povesteşte-mi despre tatăl tău, spun eu.

Zâmbetul abia schiţat îi dispare de pe faţă şi îşi ia privirea de la mine. Nu este întâmplător faptul că am adus asta în discuţie în acest mod. Nu ştiu de ce, dar am acest sentiment straniu că el ascunde ceva. Când eram în Kansas şi a menţionat în treacăt că tatăl său e pe moarte, din exterior nu părea să-l afecteze. Dar merge atâta drum, cu autobuzul, ca să-şi vadă tatăl înainte de a muri,

aşa că probabil îl iubeşte. Îmi pare rău, dar nu poţi rămâne niciodată neafectat atunci când îţi moare cineva drag.

Sună ciudat, gândurile astea venind tocmai de la mine, care nu mai pot plânge.

— E un om bun, spune Andrew, tot cu privirea înainte.

Am sentimentul că acum îl şi vede pe tatăl său, că, în realitate, nu vede nimic în faţa ochilor, în afara amintirilor lui.

Se uită la mine şi zâmbeşte, acum, dar nu este un surâs care încearcă să acopere o rană, ci mai degrabă unul reîmprospătat cu o amintire frumoasă.

— În loc să mă ducă la un joc de baseball, tata m-a dus la un meci de box.

— Cum? Simt cum zâmbetul îmi înfloreşte. Haide, povesteşte-mi!

Priveşte din nou în faţă, dar cu acelaşi chip transfigurat.

— Tata a vrut ca noi să fim luptători... Se uită spre mine. Nu neapărat boxeri sau soldaţi, deşi cred că nu l-ar fi deranjat prea tare. Mă refer la oameni luptători în sens metaforic – adică răzbătători în viaţă.

Încuviinţez din cap, asigurându-l că înţeleg.

— Am stat lângă ring, la opt ani, vrăjit de cei doi bărbaţi care se băteau şi tot timpul îl auzeam pe tata spunându-mi, acoperind mulţimea din jur: „Ei nu se tem de nimic, fiule, spunea el. Şi toate mişcările lor sunt calculate. Se mişcă într-un fel şi, fie că merge, fie că nu, ei învaţă ceva din fiecare mişcare, din fiecare decizie."

Andrew îmi prinde privirea pentru scurt timp şi zâmbetul i se dizolvă în expresia lui obişnuită.

— Mi-a spus că un adevărat luptător nu plânge niciodată, niciodată nu lasă ca greutatea vreunei lovituri să-l doboare la pământ. Cu excepţia loviturii finale, cea inevitabilă, dar chiar şi atunci el se comportă ca un bărbat.

Nu mai zâmbesc nici eu. Nu pot spune exact ce se petrece în mintea lui Andrew acum, dar împărtăşim aceeaşi stare gravă. Vreau să-l întreb dacă se simte bine, fiindcă este evident că nu e în apele lui, dar nu pare momentul potrivit. Pare straniu din cauză că nu-l cunosc suficient de bine şi nu pot să încep să-i sondez emoţiile.

Nu spun nimic.

— Probabil crezi că sunt un ticălos, spune el.

Clipesc, surprinsă.

— Nu, răspund. De ce spui asta?

Dă imediat înapoi şi ascunde seriozitatea întrebării lui în spatele acelui zâmbet devastator care apare din nou, la suprafaţă.

— O să-l văd înainte de a da colţul, spune el şi felul în care a ales cuvintele mă şochează puţin. Fiindcă aşa se face, nu?

Este un lucru de bun-simţ, ca şi când spui „noroc!” cuiva, care strănută sau când întrebi pe cineva cum a fost în weekend, când, în realitate, te doare-n cot.

La naiba, de unde le scoate pe toate astea?

— Trebuie să trăieşti clipa, continuă el şi sunt, în sinea mea, uluită. Nu crezi asta?

Îşi lasă capul pe o parte şi mă priveşte din nou.

Durează o clipă să-mi adun gândurile, dar chiar şi aşa, tot nu prea ştiu ce să răspund.

— Să trăieşti clipa, spun, îngânându-l şi gândindu-mă în acelaşi timp la propria mea concepţie despre a iubi la timpul prezent. Cred că ai dreptate. Dar încă mă întreb care este motivul credinţei sale.

Îmi îndrept spatele, sprijinindu-mă de spătar şi-mi ridic puţin capul ca să mă uit la el mai îndeaproape. E ca şi cum, brusc, aş avea această imensă dorinţă de a şti totul despre credinţa asta a lui. De a şti totul despre el.

— Ce înseamnă pentru tine să trăieşti clipa? întreb.

Observ că una dintre sprâncene i se ridică pentru o secundă şi expresia i se schimbă, surprins de seriozitatea întrebării mele sau de nivelul meu de interes. Poate de amândouă.

El îşi îndreaptă spatele şi-şi ridică şi capul.

— Doar că toată această aşezare la casa ta şi planificare a vieţii sunt o minciună, spune el. Trăieşti în trecut, nu poţi merge mai departe. Petreci prea mult timp planificând viitorul şi nu faci decât să te tot dai înapoi sau rămâi pe loc, în acelaşi punct, toată viaţa ta.

Ne privim ochi în ochi.

— Trăieşte clipa, spune el ca şi cum ar vrea să transmită ceva important, unde totul este adevărat, ia-ţi răgazul necesar şi alungă amintirile neplăcute şi aşa vei ajunge oriunde vrei să ajungi, mult mai repede şi cu mai puţine obstacole pe drum.

Tăcerea dintre noi este compusă din două minţi, gândindu-se la ceea ce tocmai a rostit. Mă întreb dacă îi trec şi lui prin cap aceleaşi gânduri. Mă mai întreb, mai des decât

vreau să recunosc şi de ce atât de multe dintre gândurile lui mă fac să mă simt ca şi cum m-aş uita în oglindă atunci când îl privesc.

Autobuzul alunecă greoi pe autostradă, mereu zgomotos şi rareori lin. Dar după atât timp, nici nu-ţi mai dai seama cât de neplăcută este o călătorie cu autobuzul comparativ cu luxul unei maşini mici. Şi cu cât te gândeşti mai mult la aspectele pozitive ale călătoriei cu autobuzul, în locul celor negative, este uşor să uiţi că există, de fapt, ceva negativ. Alături de mine este aşezat un tip cu nişte superbi ochi verzi, cu o faţă superb sculptată şi cu un mod superb de a gândi. Nu există călătorie neplăcută atunci când te afli în compania a cuiva atât de minunat.

N-ar trebui să fiu aici…

Andrew

9

Nu pot să cred că a adus vorba despre tatăl meu. Nu că aş fi supărat de asta, dar sunt surprins pentru că pare că doreşte cu adevărat să afle mai multe. Mă miră simplul fapt că şi-a adus aminte de asta. Nu şi-a bătut capul cu întrebări despre ce slujbă am, ca să calculeze câţi bani aş putea câştiga şi nici nu s-a apucat să chicotească şi să se înroşească la modul ridicol, în timp ce întinde mâna spre tatuajele mele, folosindu-le ca pretext ca să mă atingă. Atitudinea ei îţi taie pofta de tot. E adevărat, curiozitatea ei ar fi putut fi şi excitantă, dacă ea nu s-ar fi gândit decât la cum să şi-o tragă cu mine, dar, dintr-un motiv anume, eram mult mai fericit că ea nu-şi dorea asta.

Cine naiba e fata asta?

Şi de ce naiba mă gândesc la chestiile astea?

Ea adoarme înaintea mea, cu capul sprijinit de geamul autobuzului. Rezist tentaţiei de a o privi, observând cât de dulce şi de inocentă pare, ceea ce mă face să devin mai instinctiv, mai protector.

Se pare că perversul a încetat să o privească de când ne-a văzut stând împreună la ultima staţie. În ochii bărbaţilor, probabil că ea este văzută ca fiind teritoriul meu, acum, proprietatea mea. Şi ăsta este un lucru bun, fiindcă asta înseamnă că o s-o lase în pace cât timp sunt eu prin preajmă. Totuşi, adevărul este că vom fi împreună doar până la Wyoming şi asta mă înnebuneşte de îngrijorare. Sper ca tipul să schimbe autobuzul înainte ca eu şi Camryn să o luăm pe drumuri separate.

Încă două pauze de odihnă până la Denver – sper din tot sufletul că Denver e destinaţia lui finală şi, dacă nu, am să stau cu ochii pe el tot restul drumului până la Wyoming.

Sper că nu merge la Idaho. L-aş omorî pe nemernic. Mă uit prin întunericul şi liniştea din autobuz. Bărbatul doarme, cu capul pe spate, sprijinit de spătarul scaunului dinspre interval. O femeie stă lângă el, la fereastră, dar este mult prea bătrână ca să-l atragă. Cred că-i plac tinerelele,

probabil foarte tinerele. Mi se face scârbă când mă gândesc la ce i-o fi făcut deja vreunei tinere fete.

În ciuda faptului că, în general, autobuzul este zgomotos, acum poţi auzi fluieratul vântului frecându-se de metal, sunetul cauciucului ce se mişcă uşor pe şosea şi motorul imens, torcând progresiv în timp ce obligă mormanul de metal să se deplaseze pe autostradă. E linişte. Este aproape pace. Atâta pace cât poate fi într-un autobuz.

Îmi bag căştile în urechi şi dau drumul MP3-playerului, setând modul shuffle. Ce o să fie? Ce o să fie? întotdeauna las prima melodie să-mi inducă starea. Am peste trei sute de cântece în memorie. Trei sute de creatori de stare. Cred, totuşi, că MP3-playerul meu este părtinitor, fiindcă aproape mereu primul cântec este fie Dust în the Wind al celor de la Kansas, fie Going to California de Led Zeppelin, fie ceva de The Eagles.

Aştept să înceapă, nevrând să mă uit la informaţiile din lista de cântece, de parcă ar fi vreun joc de-a ghicitelea şi nu vreau să trişez. Aa, bună alegere. Dream On, a celor de la Aerosmith. Îmi las capul pe speteaza scaunului şi închid ochii, observând cum, fără să vreau, degetul meu atinge uşor butonul de volum, dând mai încet. Pentru că nu vreau să o trezesc pe Camryn.

Deschid ochii şi mă uit la ea, la cum se încleştează de geanta aia a ei, aşa de strâns, încât probabil că este perfect conştientă de ea, chiar şi într-un somn adânc. Mă întreb ce-ar putea fi înăuntru, dacă este ceva ce mi-ar putea dezvălui mai multe despre ea. Dacă e ceva înăuntru care să-mi spună adevărul despre ea.

Dar nu contează. Nu o s-o mai ştiu după Wyoming şi probabil ea nu-şi va mai aminti nici măcar numele meu. Dar ştiu că e mai bine aşa. Am prea multă povară de dus şi chiar şi, ca prietenă, nu cred că vrea să fie îngreunată de necazurile mele. Nu aş dori nimănui aşa ceva.

Vocea melodioasă, joasă a lui Steven Tyler mă leagănă şi aproape că adorm. Tresar doar în momentul culminant când

ţipă foarte sus, unde aştept să-şi descarce patosul, după care mă las din nou în voia muzicii.

— Hai, măi, ce faci? Aud o voce.

Ceva îmi împinge umărul. Mă trezesc şi o văd pe Camryn împingându-mă de pe ea cu mâinile ei micuţe. Este, totuşi, destul de amuzant: expresia aceea supărată de pe faţa ei matinală şi felul în care, indiferent cât de tare s-ar opinti, greutatea corpului meu este prea mare ca să mă urnească.

— Scuze, spun, încă străduindu-mă să mă trezesc. Mă ridic dezorientat şi-mi simt ceafa înţepenită ca o bucată de lemn. Chiar nu am vrut să-mi pun capul pe braţul ei, dar nu sunt aşa de alarmat de chestia asta, precum pretinde ea că ar fi. Cel puţin, sunt destul de sigur că se preface. Se străduieşte tare de tot să nu schiţeze niciun zâmbet.

Hai să o ajut eu puţin în sensul ăsta.

Rânjesc la ea.

— Crezi că e amuzant? Spune ea, cu gura pe jumătate deschisă şi cu sprâncenele ciufulite pe fruntea ei micuţă şi drăguţă.

— Da, chiar cred că e amuzant. Zâmbetul meu devine din ce în ce mai mare şi, în sfârşit, surâsul ăla al ei i se răspândeşte pe faţă.

— Dar îmi cer scuze. Cu sinceritate.

Şi chiar eram serios.

Ea îşi micşorează un ochi şi mă priveşte cu capul într-o parte, punându-mi la îndoială sinceritatea, o chestie simpatică de altfel.

Mă uit în altă parte şi-mi duc braţele deasupra capului ca să mă întind, iar asta îmi provoacă nevoia de a căsca.

— Scârbos! Spune ea şi cuvântul ăla nu mă surprinde deloc. Respiraţia ta miroase ca un cur.

Un hohot de râs îmi scapă printre cuvinte:

— La naiba, fato, dar de unde ştii tu cum miroase un cur?

Asta o amuţeşte. Râd din nou şi scotocesc prin geantă după ce arunc în ea MP3-playerul. Scot dopul pastei de dinţi şi storc un pic pe vârful limbii, învârtesc pasta bine prin gură

şi apoi înghit. Desigur, Camryn mă privea făcând toate astea cu o mină revoltată, dar asta şi urmăream.

Toţi călătorii din autobuz păreau că se treziseră înaintea mea. Sunt surprins că am dormit aşa de mult şi fără să mă trezesc cel puţin de trei ori ca să găsesc o altă poziţie confortabilă, ceea ce reuşeşte mereu să mă scoale.

Ceasul meu spune că e 9:02 dimineaţa.

— Unde suntem? întreb holbându-mă afară pe fereastra imensă de lângă Camryn, căutând vreun indicator pentru autostradă.

— Cam la patru ore de Denver, răspunde ea. Şoferul tocmai a anunţat o altă pauză în zece minute.

— Bun, spun întinzându-mi un picior pe interval. Mi-ar prinde bine să fac doi paşi. Mi-a înţepenit osul.

O surprind rânjind, dar îşi întoarce faţa spre geam. Cine m-a pus să vorbesc de „os”? Aha, deci are şi mintea porcoasă. Surâd, gândindu-mă la asta.

Următoarea staţie nu este diferită de cele de dinaintea ei, cu aceeaşi serie de benzinării pe ambele părţi ale autostrăzii şi cu două restaurante fast-food. Nu-mi vine să cred că fata asta m-a făcut să mă opresc şi să cuget un pic dacă să intru sau nu, când, în mod normal, aş fi dat buzna în fast-food fără să stau pe gânduri. Nu ştiu care-i motivul, fie că vreau să-i demonstrez că pot alege să mănânc chestii mai bune, dacă am de unde alege, fie pentru că ştiu că o să ridice vocea la mine.

— Hei, ia stai puţin! Cine e şefu’ aici?

Este evident că ea. La naiba.

Coborâm în şir indian din autobuz, Camryn înaintea mea şi după ce trecem prin faţa autobuzului ea se opreşte, se răsuceşte către mine, încrucişându-şi braţele pe piept şi privindu-mă cu buzele ţuguiate.

— Ei, bine, dacă eşti aşa deşteaptă, spun eu, ca un copil de clasa a treia, vezi dacă poţi găsi tu ceva sănătos de mâncare – care să nu aibă gust de cauciuc înmuiat în căcat – în vreunul dintre aceste locuri.

Un rânjet îi apare în colţul gurii.

— S-a făcut, acceptă ea provocarea.

O urmez în magazinul uriaş şi ea se îndreaptă mai întâi spre frigidere. Ca şi blonda aceea din jocurile TV (nu ştiu care, că nu urmăresc emisiunile astea, dar toată lumea ştie de tipa aia blondă), Camryn îşi flutură mâna în faţa uşilor de la frigidere, ca şi cum mi-ar deschide pentru prima oară în viaţă o lume minunată a sucurilor din fructe şi a apei îmbuteliate.

— Să începem cu sucurile, uite-le, spune ea cu o voce tocmai potrivită pentru o demonstraţie. Oricare dintre ele este mai bun decât răcoritoarele acidulate. Alege.

— Urăsc sucul de fructe.

— Nu fi copil. Ai de unde alege. Sunt sigură că poţi găsi ceva pe care să-l poţi îngurgita.

Se dă doi paşi în spate ca să mă lase să văd duzinile de sticle de apă aromată şi îmbuteliată expuse în spatele uşii.

— Şi mai este şi apa, spune ea, dar nu văd pe cineva ca tine sorbind dintr-o elegantă sticlă cu apă.

— Nu, asta ar fi prea umilitor.

Sincer, nu am nicio problemă să beau apă îmbuteliată, dar îmi place jocul în care ne-am prins.

Ea zâmbeşte, dar încearcă să rămână serioasă.

Îmi încreţesc nasul spre ea, îmi ţuguiez buzele şi mă uit când la ea, când la frigider.

Oftez din toţi rărunchii şi mă apropii, cercetez îndeaproape diferitele sortimente şi arome şi mă întreb de ce sunt atât de multe cu căpşuni sau kiwi, sau căpşuni şi kiwi în ele. Le urăsc pe amândouă.

În cele din urmă, deschid uşa din sticlă şi mă opresc la o oranjadă.

Ea se strâmbă puţin.

— Ce? întreb eu ţinând uşa deschisă.

— Sucul de portocale nu e aşa de bun ca să cureţe reziduurile.

Oftez zgomotos şi mă uit la ea fără să clipesc.

— Aleg şi eu ceva şi tu-mi spui că nu e suficient de bun.

Îmi vine să râd, dar încerc să o fac să se simtă vinovată.

Şi cred că funcţionează.

Ea se încruntă.

— Pai, ştii… ăsta e doar ca să te înfunzi cu nişte vitamina C. Dar îţi va provoca o sete şi mai mare.

Ea chiar arată de parcă ar fi îngrijorată că m-a jignit şi asta mă impresionează în cel mai ciudat mod cu putinţă. Îi zâmbesc, doar ca să o mai văd zâmbind din nou.

Rânjeşte la mine ca un drăcuşor.

Oo, e tare…

Camryn

10

Denver rămâne în urma noastră şi ne apropiem de staţia lui Andrew, în Wyoming. Adevărul e că asta mă cam deranjează. Andrew a avut dreptate când a spus că este periculos pentru mine să călătoresc singură. Doar că încerc să-mi dau seama de ce asta nu mă deranja prea mult înainte de a-l întâlni pe el. Poate că mă simt mai în siguranţă în compania lui, doar fiindcă arată de parcă ar putea strivi o falcă fără prea mare efort. La naiba, mai bine nu mai vorbeam deloc cu el de la bun început. E clar că nu ar fi trebuit să-l las să stea lângă mine pentru că acum m-am cam obişnuit cu el. Odată ajunşi în Wyoming, când o să o ia fiecare pe drumul lui, o să mă reîntorc la privitul pe geam, urmărind cum zboară lumea pe lângă noi şi neştiind unde voi merge după aceea.

— Aşadar, ai o prietenă? întreb doar ca să însufleţesc conversaţia şi ca să nu mă gândesc la faptul că voi fi singură din nou în câteva ore.

Gropiţele lui Andrew apar din nou.

— De ce vrei să ştii?

Îmi dau ochii peste cap.

— Nu te mai umfla în pene, e doar o întrebare. Dacă nu vrei…

— Nu am, răspunde el, sunt singur şi fericit.

Se uită la mine, zâmbind şi aşteptând. Îmi trebuie o secundă ca să înţeleg ce aşteaptă.

Arăt cu degetul spre mine şi îmi doresc să fi ales un subiect mai puţin personal:

— Eu, ce să zic, sunt la fel de fericită şi de singură şi vreau să rămân astfel. Pentru… totdeauna.

Am sentimentul că ar fi trebuit să fi rămas doar la „fericită şi singură’, în loc să mă îndepărtez de zona de încredere de sine şi să mă dau de gol.

Desigur, Andrew a observat asta imediat. Am senzaţia că este genul de persoană care nu ratează niciodată momentele de slăbiciune ale celorlalţi. Se hrăneşte cu ele.

— O să ţin minte asta, spune el, zâmbind.

Din fericire, nu-mi cere alte detalii.

Îşi odihneşte capul pe speteaza scaunului şi bate darabana cu degetul mare şi cel mic pe blugi, cu un aer absent. Pe furiş, mă uit la braţele lui musculoase şi bronzate şi încerc să văd mai clar ce sunt tatuajele de pe braţe, dar, ca de obicei, mare parte din ele sunt ascunse de mânecile tricoului. Din cel de pe partea dreaptă am văzut puţin mai mult, mai devreme, când s-a aplecat să-şi lege şireturile de la ghete. Cred că e un fel de copac. Despre cel de pe braţul care este acum spre mine nu-mi prea dau seama, dar, orice ar fi, are pene. Toate tatuajele pe care le-am văzut până acum sunt monocrome.

— Eşti curioasă? Spune el şi tresar. Nu credeam că m-a văzut, studiindu-le.

— Cam da.

Da, de fapt, eram foarte curioasă.

Andrew se ridică de pe spetează şi-şi trage în sus mâneca stângă, dezvelind tatuajul: apare o pasăre Phoenix cu o coadă din pene lungă, curgătoare, care se termină cu câţiva centimetri mai jos de mânecă. Dar restul trupului său penat este scheletic, ceea ce-i dă un aer mai „bărbătesc".

— Ăsta este chiar superb.

— Mersi. Îl am cam de un an, spune el lăsându-şi mâneca înapoi, în jos. Şi pe ăsta, spune el răsucindu-se de la mijloc şi suflecându-şi cealaltă mânecă (prima oară observ conturul vizibil al abdomenului său pe sub cămaşă), este copacul meu noduros, precum cel din Legenda călăreţului fără cap – am o slăbiciune pentru copacii blestemaţi – şi dacă te uiţi de aproape… mă uit mai îndeaproape spre locul indicat de degetul lui, pe trunchiul copacului, este Chevyul meu Camaro din 1969. De fapt, maşina tatălui meu, dar din moment ce el e pe moarte, cred că va trebui să o păstrez.

Priveşte din nou drept în faţă.

Şi iată, din nou, acea mică scânteie de durere pe care o ţine ascunsă când vorbeşte despre tatăl lui. Este mult mai rănit decât lasă să se vadă şi asta îmi rupe inima. Nu-mi pot

imagina ca mama sau tata să fie pe patul de moarte şi eu să stau într-un autobuz Greyhound, călătorind spre ei, ca să-i revăd pentru ultima oară. Îi scrutez toată faţa cu privirea şi îmi doresc din suflet să-i spun ceva care să-l aline, dar nu cred că pot. Dintr-un motiv oarecare, am senzaţia că nu se cade, că n-are sens să discut despre asta.

— Mai am şi altele, continuă el, uitându-se din nou spre mine sprijinindu-şi, din nou, capul de spătarul scaunului. Unul mic aici, îşi întoarce palma mâinii drepte în sus ca să-mi arate o steluţă simplă, neagră în centru, chiar pe încheietură; sunt surprinsă că nu am observat-o mai curând. Şi una mai mare mai jos, în stânga, sub coaste.

— Cât de mare este? Ce reprezintă?

Ochii lui verde-deschis strălucesc, iar el zâmbeşte cu căldură, înclinându-şi capul ca să mă vadă.

— Este destul de mare, îi văd mâinile mişcându-se ca şi cum ar fi gata să-şi ridice tricoul şi să-mi arate, dar se hotărăşte să nu o facă. Este doar o femeie. Nu prea merită să mă dezbrac în autobuz pentru ea.

Acum chiar că vreau să văd cum arată mai mult decât orice, doar fiindcă nu mă lasă s-o privesc.

— O femeie pe care o cunoşti? întreb.

Mă tot uit spre el şi spre partea unde se află tatuajul, poate se răzgândeşte, dar nu o face.

Dă din cap.

— Nu, nimic de genul ăsta. Este Euridice.

Face semn cu mâna ca şi cum ar vrea să înceteze cu orice explicaţie.

Numele sună a ceva antic, poate grecesc şi parcă, vag, îmi sună cunoscut, dar nu ştiu de unde să îl iau.

Aprob din cap.

— A durut?

Zâmbeşte.

— Puţin. De fapt doare mai mult pe coaste, aşa că, da, a durut.

— Ai ţipat? Rânjesc eu.

Râde uşor.

— Nu, nu am plâns, dar, la dracu', aş fi bocit sigur dacă aş fi hotărât să o fac cu o fracţiune mai mare decât este. În total, a durat în jur de şaisprezece ore.

Clipesc din ochi mută de uimire.

— Ooo, ai stat acolo şaişpe ore?

Având o conversaţie aşa de detaliată despre acest tatuaj, îmi dă de gândit faptul că nu mi-l şi arată. Poate că nu a ieşit aşa de minunat şi artiştii de la salonul de tatuaj au dat-o-n bară, sau cine ştie ce-o fi cu el.

— Nu l-am tatuat deodată, spune el, l-am făcut timp de câteva zile… te-aş întreba dacă ai şi tu vreun tatuaj, dar ceva îmi spune că nu ai.

Zâmbeşte cu un aer de expert.

— Şi ai avea dreptate, spun eu, roşind un pic. Nu că nu m-aş fi gândit niciodată să-mi fac unul. Îmi ridic încheietura mâinii şi o cuprind cu degetul mare şi mijlociul de la cealaltă mână. M-am gândit să-mi fac ceva aici, un text care să spună „libertate" sau ceva în latină – evident, nu m-am gândit foarte mult la asta.

Zâmbesc şi expir încet, stânjenită. Să stau de vorbă despre tatuaje cu un tip care, evident, ştie mult mai multe despre ele decât aş fi eu vreodată în stare este un pic intimidant.

Atunci când îmi las braţul înapoi pe mânerul scaunului, Andrew îmi cuprinde încheietura cu degetele. Mă ia prin surprindere pentru câteva secunde, chiar am un fior prin corp, dar acesta dispare când începe să vorbească pe un ton nepăsător.

— Un tatuaj pe încheietura unei fete poate fi foarte feminin şi graţios.

Îşi trece vârful degetului în jurul încheieturii mele, pe interior, ca să-mi arate pe unde ar trebui făcut. Tremur puţin.

— Ceva în latină, foarte subtil, cam pe aici ar arăta bine, continuă el.

Apoi îmi dă drumul cu blândeţe şi eu îmi aşez mâna la loc pe braţul scaunului.

— Mă aşteptam să spui „nici vorbă” la posibilitatea de a-ţi face şi tu unul, râde el şi-şi ridică piciorul,

aşezându-l pe genunchi. Îşi împleteşte degetele şi se lasă pe spate, pe spătar, ca să stea mai comod.

Se lasă întunericul, soarele abia se mai zăreşte pe deasupra peisajelor, făcând ca totul să se scalde în tonuri de portocaliu pal, roz şi purpuriu.

— Cred că nu sunt o persoană previzibilă. Îi zâmbesc.

— Aşa-i şi eu cred că nu eşti, spune el, întorcându-mi zâmbetul şi privind, gânditor, drept înainte.

Andrew mă trezeşte ziua următoare, cândva după ora două după-masa, în staţia de autobuz din Cheyenne, Wyoming. Îi simt un deget împungându-mă în coaste.

— Am ajuns, spune el şi, în cele din urmă, deschid ochii şi-mi ridic capul de pe geam.

Ştiu că respiraţia îmi miroase ca naiba, fiindcă am un gust suspect şi îmi simt gura uscată, aşa că mă uit în altă parte atunci când casc.

Frânele autobuzului scârţâie ca să oprească la terminal şi, ca întotdeauna, pasagerii sar de la locurile lor şi încep să-şi apuce bagajele de mână din compartimentele de deasupra. Rămân aşezată, având un uşor sentiment de panică şi mă uit cu atenţie spre Andrew. Simt cum, literalmente, sunt pe punctul de a avea un miniatac de panică. Adică, ştiam că acest moment avea să vină, că Andrew avea să plece şi eu voi rămâne din nou singură, dar nu mă aşteptam să mă simt ca o fetiţă speriată trimisă în lume să se descurce, neavând pe nimeni care să aibă grijă de ea.

Rahat! Rahat! Rahat!

Abia ce m-am obişnuit cu el şi acum uite că nu mai sunt capabilă să-mi supun frica.

Mi-e teamă să rămân singură.

— Vii? întreabă el, uitându-se în jos spre mine de la mijlocul culoarului şi întinzându-mi mâna. Îmi zâmbeşte blând, lăsând deoparte remarcile sarcastice sau glumele pe seama mea, deoarece, la urma urmelor, este ultima oară când ne vedem. Nu e ca şi cum am fi îndrăgostiţi sau ştiu eu

ce nebunie din asta, dar ceva ciudat se întâmplă atunci când petreci câteva zile cu un străin într-un autobuz, cunoscându-l mai bine şi bucurându-te de compania lui. Şi dacă acesta nu este aşa de diferit faţă de tine şi există o legătură între voi, chiar dacă nu vă dezvăluiţi unul altuia motivul pentru care suferiţi, asta face ca inevitabila despărţire să fie şi mai grea.

Dar nu-i pot spune toate astea. Este o prostie. Eu sunt cea care s-a pus în această situaţie şi intenţionez să merg până la capăt. Nu contează unde voi ajunge până la urmă.

Îi zâmbesc şi eu şi-mi pun mâna într-a lui. Şi tot drumul pe culoar, merge în faţa mea, ţinându-mi degetele strânse cu atenţie în mâna sa. Şi am o senzaţie de căldură în atingerea lui şi mă agăţ de ea în mintea mea, cât mai mult timp, pentru ca să pot fi mai încrezătoare în mine când voi fi din nou singură.

— Păi, Camryn… se uită la mine, aşteptând numele de familie.

— Bennett, zâmbesc eu şi-mi încalc propria regulă.

— Ei, bine, Camryn Bennett, a fost o plăcere să te cunosc pe drumul către nicăieri.

Îşi ajustează cureaua de la geanta de pe umăr şi apoi îşi bagă mâinile adânc în buzunarele blugilor. Muşchii braţelor se încordează.

— Sper să găseşti ceea ce cauţi.

Încerc să zâmbesc şi îmi iese, dar ştiu că arată a ceva între zâmbet şi strâmbătură.

Îmi ajustez şi eu cureaua genţii de umăr şi pe cea a genţii de voiaj şi apoi îmi las braţele să atârne moi pe lângă corp.

— Şi pentru mine a fost o plăcere să te întâlnesc, Andrew Parrish, spun eu, deşi nu-mi doream să ajung să spun asta.

Vreau doar ca el să mai călătorească puţin cu mine.

— Am o rugăminte; vreau să-ţi cer un favor.

I-am trezit curiozitatea şi-şi ridică puţin bărbia într-o parte.

— Bine. Ce fel de favor? Unul sexual?

Gropiţele i se adâncesc pe măsură ce buzele sale devastator de frumoase încep să se curbeze.

Râd un pic şi mă uit în jos cu faţa roşie ca focul, dar apoi las momentul să treacă, fiindcă nu este o cerere pe care să o iei în glumă. Apoi îmi îndulcesc expresia feţei şi mă uit la el cu sinceră compasiune.

— Dacă tatăl tău nu scapă, încep eu şi expresia de pe faţă i se schimbă, dă-ţi voie să plângi, bine? Unul dintre cele mai rele lucruri din lume este să nu fii capabil să plângi şi... în cele din urmă, acesta te va face să vezi totul în negru.

El mă priveşte o clipă lungă, în tăcere şi apoi dă din cap aprobator, lăsând un mic zâmbet de mulţumire să-i apară în străfundul ochilor. Întind mâna ca să îi spun la revedere şi el face acelaşi lucru, dar îmi ţine mâna mai mult cu o secundă decât ar fi fost normal şi apoi mă trage într-o îmbrăţişare. Îl îmbrăţişez şi eu strâns, dorindu-mi să pot să-i mărturisesc cât de speriată sunt că mă lasă singură, dar ştiu că nu pot face asta.

Muşcă-ţi limba, Camryn!

Se îndepărtează, dă din cap spre mine încă o dată cu zâmbetul acela care m-a vrăjit aşa de repede şi apoi iese din staţie. Am impresia că stau acolo, în picioare, de o veşnicie, incapabilă să-mi mişc picioarele. Îl privesc cum se urcă într-un taxi şi continuu să-l privesc până ce taxiul dispare din raza mea vizuală.

Sunt din nou singură. La peste o mie de kilometri de casă. Fără direcţie, fără scop, fără ţintă, alta decât să mă regăsesc pe mine însămi, în această călătorie pe care nu mi-am imaginat niciodată că mă voi apuca să o fac. Şi sunt speriată. Dar trebuie să o duc la bun sfârşit. Trebuie, deoarece am nevoie de timpul acesta singură cu mine, departe de tot ce este acasă, adică de tot ceea ce m-a şi făcut să ajung aici, până la urmă.

În sfârşit, îmi recapăt încrederea şi mă îndepărtez de ferestrele înalte ca să găsesc un loc. Înainte de a mă urca în următorul autobuz spre Idaho, am de aşteptat vreo patru ore, aşa că trebuie să găsesc ceva de făcut în timpul ăsta.

Reperez automatele de mâncare şi băutură, mai întâi.

Bag măruntul în maşină şi vreau să apăs E4 ca să obţin un baton de fibre – cel mai aproape de ceva sănătos din întregul aparat – dar apoi degetul meu face un viraj în formă de U ca să lovească tasta D4, în locul celeilalte şi un baton de ciocolată care îngraşă, dezgustător şi plin de grăsimi cade de pe suport, la fund.

Îmi iau plină de fericire mâncarea nesănătoasă şi merg spre aparatul cu băuturi, trecând de cel care are apă şi sucuri naturale şi îmi iau, în loc de asta, o băutură acidulată, care cariază dinţii şi agită stomacul.

Andrew ar fi tare mândru!

La naiba! Încetează să te gândeşti la Andrew!

Îmi iau mâncarea nesănătoasă şi găsesc, în cele din urmă, un loc liber şi aştept să se termine ziua.

O întârziere de patru ore se transformă într-una de şase ore. Au anunţat la megafon ceva despre autobuzul meu care are întârziere din cauza unei probleme mecanice. Un cor de murmure dezamăgite se ridică pe întregul terminal.

Super. Asta mai lipsea! Sunt blocată aici în staţia de autobuz, în mijlocul pustiului şi e foarte posibil să rămân aici toată noaptea, încercând să adorm făcută covrig, în poziţia fetusului, pe scaunul ăsta tare din plastic, care nu e comod nici cât să stai aşezată pe el.

Sau aş putea să plec chiar acum şi să cumpăr un alt bilet spre altundeva.

Bună idee! Să-i dau bice!

Doar că-mi doresc să fi făcut asta mai devreme căci aş fi economisit cele şase ore pe care deja le-am risipit aici. Este ca şi cum mi-aş fi păcălit creierul să creadă că trebuie, cu adevărat, să bat tot drumul până la idioţenia de Idaho, doar fiindcă am plătit deja biletul.

Îmi înşfac geanta şi poşeta de pe locul de alături şi le arunc pe umăr în timp ce traversez terminalul, trecând pe lângă o grămadă de pasageri nemulţumiţi care, în mod cert, nu au posibilitatea pe care o am eu şi mă îndrept spre ghişeul de bilete.

— Închidem ghişeul, doamnă, spune angajata de pe partea cealaltă.

— Staţi, vă rog, spun eu, întinzându-mi braţele pe ghişeu, cu disperare în glas. Am nevoie doar să iau un bilet spre altundeva. Vă rog, mi-aţi face o imensă favoare!

Femeia în vârstă, cu părul rar, îşi încreţeşte nasul spre mine şi pare că îşi muşcă obrazul pe interior. Oftează şi apoi loveşte câteva taste pe tastatura computerului.

— Oo, mulţumesc! Spun eu. Sunteţi grozavă! Mulţumesc!

Ea îşi dă ochii peste cap.

Îmi balansez geanta şi o arunc pe ghişeu, căutând rapid prin ea să găsesc micul meu portofel cu fermoar.

— Unde călătoreşti? întreabă ea.

Aa, fantastic, iar apare întrebarea asta de un milion de dolari. Mă uit prin jur să caut „semne” cum a fost cu cartoful acela copt în staţia din Carolina de Nord, dar nu văd ceva care să sară în ochi.

Femeia în vârstă începe să devină mai agitată din cauza mea, iar asta mă face şi mai nerăbdătoare să găsesc cât mai repede ceva.

— Domnişoară? Spune ea cu un oftat adânc. Se uită la ceasul de pe perete. Am terminat programul acum un sfert de oră. Chiar mi-ar plăcea să ajung acasă la cină.

— Da, îmi cer scuze. Îmi scot cartea de credit din portofel şi i-o înmânez.

— Texas, spun mai întâi de probă, după care îmi dau seama că sună bine pe buzele mele. Da, oriunde în Texas, este perfect.

Bătrâna ridică o sprânceană roşcată nearanjată.

— Nu ştii unde mergi?

Dau din cap furioasă.

— Îhî, da, vreau să spun că voi lua primul autobuz care urmează să plece către Texas.

Zâmbesc spre ea, sperând că va accepta toate tâmpeniile debitate de mine şi că nu va simţi nevoia de a cerceta carnetul meu de conducere după ceva dubios.

— Aştept aici deja de şase ore. Sper că înţelegeţi.

Se uită la mine o clipă care pare o veşnicie şi apoi îmi ia cartea de credit dintre degete şi începe să bată din nou pe tastatură.

— Următorul autobuz pleacă spre Texas într-o oră.

— Perfect! Îl iau pe acela, spun, înainte ca ea să apuce să-mi spună unde anume în Texas.

Nu contează. Iar ea este într-o grabă aşa de mare să ajungă acasă, încât nu pare să creadă că are importanţă.

De vreme ce mie nu-mi pasă, ei de ce i-ar păsa?

Îmi iau biletul nou-nouţ şi-l îndes în poşetă, lângă cel vechi, exact când ghişeul se închide în urma mea, la 9:05 seara şi simt cum mă cuprinde o stare de uşurare.

Îndreptându-mă înapoi spre locul meu, încep să scotocesc în poşetă după telefon, scoţându-l şi verificând dacă am vreun apel pierdut sau vreun mesaj. Mama a sunat de două ori şi a lăsat un mesaj vocal în căsuţă de fiecare dată, dar, în continuare, niciun telefon de la Natalie.

— Iubito, unde eşti? Mă întreabă mama de la celălalt capăt al firului, când o sun înapoi. Am încercat să o sun pe Natalie să văd dacă stai la ea, dar se pare că nu dau de ea. Eşti bine?

— Da, mamă, sunt bine. (Fac ture în faţa scaunului cu telefonul presându-mi urechea dreaptă.) Am hotărât să fac o excursie până la prietena mea Anna, în Virginia. O să rămân aici un timp, să mai stau cu ea, dar sunt bine.

— Dar, Camryn, cum rămâne cu noua ta slujbă? Vocea îi trădează dezamăgirea, în special pentru că prietena ei mi-a dat o şansă şi m-a angajat. Maggie mi-a spus că ai lucrat o săptămână şi apoi nu ai mai apărut şi nici nu ai mai dat vreun semn.

— Ştiu, mamă şi-mi pare tare rău, dar nu era de mine.

— Bine, dar puteai cel puţin să fii politicoasă şi s-o anunţi – să-i dai un preaviz de două săptămâni, Camryn.

Mă simt oribil din cauza felului în care am acţionat. În mod normal, nu aş fi făcut ceva atât de necivilizat, dar, din nefericire, situaţia o impunea.

— Ai dreptate, mamă, spun eu. Când o să mă întorc, o să o sun personal pe doamna Phillips şi o să-mi cer scuze.

— Dar tu nu mi-ai mai făcut lucruri din astea, spune ea şi încep să mă îngrijorez că se apropie prea mult de motivele pentru care am plecat de fapt şi de toate cele despre care nu vreau să vorbesc cu ea. Nu mă aşteptam de la tine pur şi simplu să te ridici şi să pleci în Virginia, fără să mă anunţi sau să laşi un bilet. Eşti sigură că eşti OK?

— Da, sunt în regulă. Nu-ţi mai face griji. Te rog. O să te mai sun, curând, da’ acum trebuie să-nchid.

Nu prea îi convine şi-mi dau seama de asta după oftatul prelung care se aude în receptor, dar renunţă.

— Bine, atunci, ai grijă şi te iubesc.

— Şi eu te iubesc, mami.

Mai verific încă o dată telefonul, sperând că poate Natalie mi-a trimis un SMS şi nu l-am văzut. Dau din buton ca să ajung la mesajele de acum câteva zile, chiar dacă sunt pe deplin conştientă că, dacă ar fi fost vreun mesaj necitit în telefon, atunci ar fi apărut pe iconiţa de mesagerie – un cerculeţ roşu care m-ar fi anunţat.

Mă trezesc citind mesaje aşa de vechi încât, fără să realizez, îmi sare în ochi numele lui Ian, iar inima îmi sare din piept. Mă opresc la el şi încep să-mi trec degetul mare peste numele lui, ca să pot citi schimbul de replici pe care l-am avut cu puţin timp înainte ca el să moară, dar nu pot.

Arunc, înfuriată, telefonul în poşetă.

11

Acum mi-am amintit un alt motiv pentru care nu-mi plac sucurile acidulate: mă fac să merg des la pipi. Gândul de a fi imobilizată în autobuzul acela, cu o toaletă cât o cutie de chibrituri, mă împinge spre toaleta din autogară. Din mers, arunc la gunoi cutia de răcoritoare pe jumătate plină.

Trec de primele trei cabine, fiindcă sunt dezgustătoare. Mă închid în cea de-a patra şi-mi agăţ poşeta şi geanta de cârligul montat sus pe uşa albastră.

Împrăştii un strat consistent de hârtie igienică pe colac ca să nu iau ceva; îmi fac treaba rapid şi acum vine partea strategică. Cu un picior proptit pe scaunul de toaletă, ca să împiedic apa să se tragă datorită senzorului, închei nasturele blugilor, întind mâna să iau genţile din cârlig şi deschid uşa, totul în timp ce sunt cu piciorul tot proptit, într-o poziţie ciudată, în urma mea.

Şi apoi sar repede afară chiar înainte să se tragă apa.

Este vina serialului Vânătorii de mituri, am fost îngrozită câteva luni bune după episodul despre cum microbii invizibili se împrăştie peste tot în cabină atunci când tragi apa.

Luminile fluorescente din toalete sunt mai chioare decât cele din sala de aşteptare. Una pâlpâie deasupra mea. Intr-un colţ, văd şi doi păianjeni ascunşi în spatele pânzei în care sunt amestecate insecte moarte. Pute. Mă aşez în faţa unei oglinzi şi caut un loc uscat lângă chiuvetă, unde să-mi pot pune genţile şi apoi mă spăl pe mâini. Super, nu sunt şerveţele de hârtie. Singurul mod de a-mi usca mâinile este cu uscătorul acela slinos care atârnă pe perete, care, de fapt, nu usucă niciodată nimic, ci doar împrăştie apa peste tot. Încep să-mi şterg mâinile pe blugi, dar apăs butonul mare şi argintiu al uscătorului şi se trezeşte uruind la viaţă. Tresar. Urăsc sunetul ăsta.

În timp ce mă prefac că îmi usuc mâinile (fiindcă ştiu deja că, la final, tot pe blugi o să le şterg), surprind cu privirea, în oglindă, o umbră care se mişcă în spatele meu. Mă întorc şi

în acelaşi timp uscătorul se opreşte, scăldând, din nou, încăperea în linişte.

Un bărbat stă în dreptul intrării de la toaletă, privindu-mă.

Inima reacţionează, iar gâtul mi se usucă.

— Asta este toaleta pentru femei.

Mă uit la geanta de pe comodă. Am o armă? Da, chiar am luat şi un cuţit, dar nu-mi e de prea mare ajutor când se află împachetat într-o geantă cu fermoarul închis, la un metru distanţă.

— Scuze, credeam că este toaleta bărbaţilor.

Bine, îţi accept scuzele, dar acum te rog să ieşi dracului de aici.

Bărbatul, purtând pantofi de alergat vechi şi murdari şi blugi uzaţi cu pete de vopsea pe manşete, rămâne pe loc. Asta nu-i a bună. Dacă ar fi fost cu adevărat un accident că a intrat aici, cu siguranţă că s-ar fi arătat puţin jenat, ar fi făcut stânga-mprejur şi ar fi plecat.

Mă îndrept ferm spre genţile de lângă chiuvetă şi observ cu coada ochiului că şi el face câţiva paşi spre mine.

— Nu am vrut să te sperii, spune el.

Îmi deschid geanta şi înfig mâna înăuntru, căutând cuţitul, în timp ce încerc să rămân cu ochii pe el.

— Te-am văzut în autobuz, spune el şi se mai apropie puţin. Mă numesc Robert.

Îmi întorc capul ca să fiu cu faţa spre el.

— Înţelege, nu ai ce căuta aici. Nu este chiar un loc bun pentru o conversaţie şi îţi sugerez să pleci. Acum.

În sfârşit, pipăi marginile cuţitului şi-l prind în mână, dar rămân cu mâna ascunsă în geantă. Degetele apasă pe micul buton din metal care scot lama din mâner. Aud un clic, semn că a ieşit şi o blochez aşa.

Bărbatul se opreşte cam la jumătate de metru de mine şi zâmbeşte. Părul negru este uleios şi pieptănat pe spate. Da, acum mi-l amintesc. A fost în toate autobuzele cu mine, încă din Tennessee.

O, Doamne, m-a urmărit în tot timpul ăsta?

Scot cuţitul din geantă şi-l ţin strâns în pumn, gata să-l folosesc şi să-l avertizez că nu voi ezita.

El zâmbeşte. Şi asta mă cam sperie.

Îmi simt inima lovindu-se de coaste.

— Pleacă dracului de lângă mine, spun scrâşnind din dinţi. Jur că-ţi tai gâtul ca la porci.

— Nu vreau să te rănesc, spune el zâmbind în continuare înfricoşător. Îţi plătesc – mult – doar ca să-mi sugi puia… E tot ce vreau. Vei părăsi toaleta cu vreo cinci sute de dolari mai bogată, iar eu îmi scot din cap obsesia asta. Amândoi vom obţine ceva din asta.

Încep să ţip din toţi bojocii când, deodată, văd altă umbră întunecată cu colţul ochiului. Andrew se repede la bărbat, luându-l pe sus cam jumătate de metru şi-l aruncă peste chiuvete. Spatele i se loveşte de o oglindă.

Sticla spartă se împrăştie peste tot. Sar înapoi şi ţip, cu spatele proptit de uscătorul de mâini, pornindu-l din nou. Cuţitul îmi cade din mână, la un moment dat. Îl văd pe podea, dar mi-e prea frică să mă mişc acum şi să-l iau.

Sângele picură pe ceea ce a mai rămas din oglindă, atunci când Andrew îl trage jos de pe masca de chiuvetă, prinzându-l de gulerul cămăşii. Îşi trage cealaltă mână înapoi şi-şi îngroapă pumnul în faţa bărbatului. Aud un pâri scârbos şi sângele îi picură din nas. Şi încă o dată şi încă o dată, Andrew face să plouă cu lovituri în capul celuilalt, o lovitură sângeroasă după alta, până când bărbatul nu-şi mai poate ţine capul drept, iar acesta începe să i se bălăngăne şi să se legene ca şi cum ar fi beat. Dar Andrew nu se mulţumeşte cu atât: îşi înfige amândouă mâinile în umerii bărbatului şi, ridicându-l cu picioarele de pe pământ, îi striveşte spatele de peretele cu faianţă, de două ori.

Îl lasă fără suflare.

Andrew îi dă drumul şi trupul omului cade la podea.

Îi aud capul lovindu-se de gresie. Andrew stă pur şi simplu acolo, supraveghindu-l, poate aşteptând să vadă dacă se mai ridică. Din postura şi din expresia lui înfuriată, pare că abia se stăpâneşte în timp ce îl priveşte pe bărbatul leşinat.

Nu prea pot respira, dar reuşesc să articulez:

— Andrew? Eşti bine?

El se trezeşte din starea aceea şi îşi întoarce capul spre mine.

— Ce?

Dă din cap, iar ochii i se micşorează plini de neîncredere. Se îndreaptă spre mine.

— Dacă eu sunt bine? Ce fel de întrebare este asta? Mă prinde cu ambele mâini de deasupra coatelor şi mă priveşte adânc în ochi. Tu eşti bine?

Încerc să mă uit în altă parte, fiindcă intensitatea privirii lui este copleşitoare, dar capul lui îmi prinde mişcarea şi mă scutură ca să mă facă să mă uit la el.

— Da… sunt bine, spun, în cele din urmă, mulţumită ţie.

Andrew mă trage spre pieptul lui tare ca piatra şi-şi încolăceşte braţele în jurul spatelui meu, lăsându-mă, practic, fără suflare.

— Ar trebui să chemăm poliţia, spune el îndepărtându-se.

Aprob din cap şi el mă ia de mână şi mă trage cu el afară din toaletă, mergând în jos, pe culoarul posomorât şi gri.

Când ajung poliţaii, bărbatul deja dispăruse.

Andrew şi cu mine am căzut de acord că, probabil, s-a furişat chiar imediat după ce am ieşit noi. Posibil să fi ieşit prin spate când vorbea Andrew la telefon. Andrew şi cu mine am dat o descriere a bărbatului şi declaraţii. Poliţaii l-au lăudat pe Andrew că a intervenit – dar fără prea mult entuziasm – iar el, în realitate, abia aştepta să termine de vorbit cu ei.

Noul meu autobuz către Texas plecase de zece minute, aşa că iată-mă, din nou, blocată în Wyoming.

— Credeam că mergi spre Idaho, spune Andrew.

Lăsasem să-mi scape că „autobuzul meu de Texas”

tocmai a plecat fără mine.

Mi-am muşcat uşor interiorul buzei de jos şi mi-am pus picior peste picior. Stăm aproape de uşile principale ale autogării, privind pasagerii cum vin şi pleacă, prin ferestrele înalte.

— Păi, acum merg spre Texas, spun eu, chiar dacă ştiu că am fost „prinsă cu mâţa-n sac” şi am sentimentul că va trebui să spun câte ceva din adevăr cât de curând.

— Credeam că ai plecat cu taxiul, spun eu încercând să schimb subiectul.

— Da, aşa e, spune el, dar nu discutăm despre mine, Camryn. De ce nu te mai duci la Idaho?

Oftez. Ştiu că n-o să se oprească din pus întrebări până când nu mărturisesc totul, aşa că arunc prosopul.

— De fapt, nu am nicio soră în Idaho, recunosc.

Călătoresc pur şi simplu. N-am ce să spun altceva, sincer.

Îl aud, lângă mine, cum scoate un oftat plin de iritare.

— Mereu rămâne ceva de spus – ai fugit de acasă?

Mă uit la el, în cele din urmă.

— Nu, nu am fugit de acasă, cel puţin nu în sensul că aş fi o minoră dată dispărută.

— Păi, atunci, în ce sens?

Dau din umeri.

— Trebuia să plec de acasă pentru o vreme.

— Deci, ai fugit de acasă?

Respir scurt şi îl privesc drept în ochii de un verde intens care parcă se uită prin mine. Nu am fugit de acasă, am vrut doar să plec puţin.

— Şi te-ai urcat singură în autobuz?

— Da.

Devin nervoasă de atâta interogatoriu.

— Nu prea m-ai lămurit, spune el, neobosit.

— Uite, îţi sunt recunoscătoare cum nici nu-ţi poţi imagina pentru ce ai făcut. Chiar îţi sunt. Dar nu cred că, dacă m-ai salvat, ai dreptul să-mi cunoşti problemele.

O undă delicată de jignire îi împietreşte subtil trăsăturile.

Mă simt prost instantaneu, dar este adevărat: nu sunt obligată să-i spun nimic.

El renunţă şi se uită în faţă, sprijinindu-şi glezna de celălalt genunchi.

— Am văzut jigodia aia urmărindu-te de când m-am urcat în autobuz, în Kansas, mărturiseşte el şi îi acord toată

atenţia. Tu nu l-ai văzut, dar eu, da, aşa că am început să-l urmăresc eu pe el.

Încă nu se uită la mine, dar eu îl privesc direct dintr-o parte, în timp ce explică.

— L-am văzut urcându-se într-un taxi şi plecând înaintea mea, aşa că am simţit că era în regulă să plec şi eu, să te las aici de una sigură. Dar pe drumul spre spital, am avut un presentiment rău. I-am spus şoferului să mă lase la un restaurant şi am mâncat. Tot nu puteam să mă liniştesc.

— Stai, spun eu întrerupându-l, nu ai mai mers la spital?

El mă priveşte.

— Nu, ştiam că, dacă aş fi mers… Îşi mută privirea în altă parte… nu aş mai fi fost capabil să acord atenţie acelui sentiment neplăcut pe care îl aveam, privindu-mi tatăl pe patul de moarte.

Înţeleg şi nu mai spun nimic.

— Aşadar, am mers acasă la tata şi i-am luat maşina, am condus o vreme şi, când nu am mai putut rezista, m-am întors aici. Am parcat vizavi şi am aşteptat un pic, după care, la ţanc, apare un taxi care parchează şi din el coboară tipul.

— De ce nu ai intrat în loc să aştepţi în maşină?

Se uită în jos, pe gânduri.

— Nu voiam să te sperii.

— Cum m-ar fi speriat asta? Îmi dau seama că zâmbesc. Andrew mă priveşte direct în ochi şi îi văd expresia aceea jucăuşă, de miştocar, cum îi reapare încet pe faţă. Îşi ţine pumnii deschişi, cu palmele în sus.

— Hmm, cum ţi s-ar fi părut că vezi cum tipul ăla ciudat pe care l-ai cunoscut în autobuz apare peste o oră şi se aşază lângă tine?

I se încreţesc sprâncenele.

— Asta este la fel de pervers ca şi tipul cu suge-mi-pula-pentru-500-de-dolari, nu crezi?

Râd.

— Nu, nu cred că are vreo legătură, încearcă să-şi ascundă surâsul, dar nu reuşeşte.

— Ce ai de gând să faci, Camryn?

Faţa îi redevine serioasă şi zâmbetul îi păleşte.

Clatin din cap.

— Nu ştiu, cred că am să aştept aici următorul autobuz de Texas şi apoi mă îndrept spre Texas.

— De ce Texas?

— De ce nu?

— Serios?

Îmi lovesc coapsele cu palmele.

— Pentru că n-am de gând să mă întorc încă acasă!

Este surprins că am ţipat la el.

— De ce nu vrei să mergi acum acasă? Întreabă el calm şi atent. Ai face bine să dai totul pe goarnă, că nu te las singură în staţia asta de autobuz, mai ales după ce s-a întâmplat.

Îmi încrucişez strâns braţele peste bust.

— Păi, atunci cred că o să stai cam mult timp aici, până mă urc în autobuz.

— Nici vorbă. Nu te las să urci singură în autobuz şi să mergi aşa aiurea. Texas, Idaho şi mai ştiu eu ce bazaconii. Este periculos şi-mi dau seama că eşti o fată inteligentă – aşa că uite ce o să facem…

Clipesc de câteva ori, uimită de aerul lui plin de autoritate şi aroganţă.

El continuă:

— O să aştept aici cu tine până dimineaţă. Asta înseamnă că o să ai suficient timp ca să te hotărăşti dacă vrei să mă laşi să-ţi plătesc biletul de avion spre casă sau dacă vrei să suni pe cineva ca să vină să te ia de aici. E alegerea ta.

Mă uit la el ca la un nebun.

Ochii lui îmi răspund: da, vorbesc cât se poate de serios.

— Nu mă întorc în Carolina de Nord.

Andrew sare din scaun şi se pune în picioare în faţa mea.

— OK, atunci merg cu tine.

Clipesc, privindu-l în ochii pătrunzători; pomeţii perfect sculptaţi par mai pronunţaţi din unghiul ăsta, făcându-i privirea şi mai înfricoşătoare. Un fior îmi scutură stomacul.

— Asta-i nebunie curată, râd eu, dar ştiu că e serios.

Şi tatăl tău? Întreb apoi pe o voce gravă.

Rânjeşte cu dinţii strânşi şi intensitatea privirii lui se transformă în tristeţe.

Începe să se uite în depărtare, dar un gând îl readuce înapoi.

— Atunci vino cu mine.

Ce? Nici pomeneală…

Acum arată mai degrabă plin de speranţă decât hotărât. Se aşază la loc lângă mine pe scaunul albastru din plastic.

— O să stăm chiar aici până dimineaţă, continuă el, fiindcă sigur nu ai vrea să pleci din autogară, cu un tip ciudat, după lăsarea întunericului! Nu-i aşa?

Îşi îndepărtează bărbia de mine şi mă priveşte dintr-o parte, lung.

— Nu, nu aş face aşa ceva, spun, deşi chiar simt că pot avea încredere în el – el m-a salvat de la viol, pentru Dumnezeu! Şi nimic din felul lui de a fi nu-mi trezeşte fricile pe care le-am avut când Damon a făcut, practic, acelaşi lucru. Nu, Damon avea ceva întunecat în ochi atunci când m-a scrutat în noaptea aceea pe acoperiş. În privirea lui Andrew este doar îngrijorare.

Dar tot nu o să plec aşa cu el.

— Bun răspuns, spune el, aparent bucuros că sunt tot atât de „inteligentă” pe cât spera şi el.

— O să aşteptăm până în zori şi, doar ca să te liniştesc, o să luăm un taxi direct până la spital, căci nu mă aştept să te urci în maşina mea.

Aprob din cap, bucuroasă că s-a gândit el la asta. Eu, una, nu mă gândisem încă la varianta asta. Deja am suficientă încredere în el, dar e ca şi cum ar vrea să se asigure că nu am, ca şi cum mi-ar da o lecţie în mod subtil, pe ocolite.

Mi-e ruşine să admit că, la urma urmelor, e cazul să-mi dea această lecţie.

— Şi, apoi, de la spital, vom lua un taxi înapoi aici şi, oriunde vei vrea să mergi, voi veni cu tine.

El întinde mâna ca să batem palma.

— S-a făcut?

Mă gândesc la asta o clipă, confuză şi în acelaşi timp extrem de fascinată de el. Aprob din cap, reticentă la început, iar apoi mai încrezătoare.

— OK, batem palma, spun şi-i dau mâna.

Sincer, nu sunt convinsă în totalitate. De ce ar vrea să facă asta? Nu are o viaţă a lui în altă parte? Cu siguranţă că nu este la fel de nefericit la casa lui.

Asta e o nebunie! Cine este până la urmă tipul ăsta?

Stăm împreună pentru câteva ore chiar aici, în autogară şi vorbim despre nimicuri şi, totuşi, savurez fiecare secundă din conversaţia noastră. Despre cum am cedat ispitei şi am băut un suc acidulat şi a fost vina sucului că am ajuns la toaletă cu bărbatul acela – el râde de asta şi-mi spune că am o „vezică slaba. Bârfim încet despre pasagerii care vin şi pleacă; despre cei care arată ciudat şi despre cei care par morţi, ca şi cum ar fi călătorit cu autobuzul de o săptămână şi nu au putut deloc să doarmă. Şi vorbim încă puţin şi despre rockul clasic, dar disputa rămâne la fel de înverşunată ca şi prima oară când am discutat despre asta, în autobuz.

El, practic, a amuţit când i-am spus că aş asculta oricând Pink în loc de Rolling Stones. Adică, pur şi simplu cred că l-am rănit. Şi-a pus mâna mare pe inimă şi şi-a dat capul pe spate, cu o mină devastată şi tot tacâmul. A fost foarte teatral. Şi amuzant. Am încercat să nu râd, dar era greu să nu o fac, pentru că şi faţa lui înverşunată şi exacerbată era toată un zâmbet.

Şi tocmai când ne pregăteam să plecăm, după răsărit, m-am oprit să-l privesc pentru o clipă. O briză uşoară îi mângâia părul castaniu, frumos tuns. El şi-a aplecat capul pe o parte, împăunându-se, zâmbindu-mi şi invitându-mă cu o plecăciune în taxi.

— Vii, da?

L-am zâmbit călduros şi am încuviinţat din cap.

— Desigur.

Şi i-am luat mâna şi m-am aşezat pe locul din spate alături de el.

Când l-am privit, m-am gândit că nu am mai râs sau zâmbit aşa de mult, de când a murit Ian. Nici măcar Natalie nu a putut să-mi trezească o singură emoţie autentică, deşi s-a străduit din răsputeri. S-a întrecut pe sine însăşi ca să mă ajute să ies din depresie, dar nimic din ceea ce făcuse ea nu se apropiase măcar de ceea ce reuşise Andrew să facă într-un timp atât de scurt, fără ca măcar să-şi fi dat osteneala.

Andrew

12

Simt un nod în gât atunci când păşim în spital, ca şi cum un zid de întuneric venit de nicăieri m-ar împresura. Mă opresc timp de o secundă la intrare şi rămân acolo în picioare cu braţele grele, atârnând de o parte şi de alta. Şi atunci o simt pe Camryn, atingându-mi încheietura mâinii.

Mă uit la ea. Zâmbeşte cu atâta căldură, încât reuşeşte să mă mai destindă. Părul ei blond este strâns într-o coadă dezordonată, într-o parte, căzând liber pe umărul drept. Câteva şuviţe au scăpat din banda elastică şi se odihnesc libere pe lângă faţa ei. Simt nevoia să întind mâna şi să mi-o trec uşor prin ele, dar nu o fac. Nu e momentul pentru prostii de genul ăsta. Am nevoie să scap de atracţia asta. Dar ea este diferită de alte fete şi cred că tocmai ăsta este motivul pentru care îmi este dificil. Numai asta îmi mai lipsea acum!

— O să te descurci bine, spune ea.

Mâna i se îndepărtează de încheietura mea atunci când vede că mi-a atras atenţia. Îi zâmbesc pierit.

Urmăm holul până la lift şi urcăm la etajul al treilea. La fiecare pas pe care îl fac, simt că ar trebui să mă întorc pur şi simplu pe călcâie şi să plec din locul ăsta. Tata nu vrea ca eu să-mi arăt sentimentele atunci când sunt la el şi chiar în acest moment sunt gata să explodez de atâta emoţie.

Poate ar trebui să mă duc afară şi să lovesc câţiva copaci ca să mă descarc, după care să mă întorc acolo.

Ne oprim în zona de aşteptare unde câţiva oameni sunt aşezaţi pe ici, pe colo, citind reviste.

— Am să te aştept aici, spune Camryn şi o privesc direct în ochi.

— De ce nu vii cu mine?

Chiar îmi doresc să vină. Nu ştiu de ce.

Camryn începe să dea din cap că nu.

— Eu, eu nu pot intra acolo, spune ea părând stânjenită acum. Serios, eu… nu cred că este potrivit.

Întind mâna şi îi iau încet geanta de pe umăr şi o atârn pe al meu. Este uşoară, dar parcă începe să îi fie incomodă.

— Înţeleg, spun. Dar eu chiar vreau ca tu să vii cu mine.

De ce am spus asta?

Priveşte în jos, spre podea şi apoi se uită cu atenţie în jur la restul camerei înainte ca ochii ei albaştri să se oprească asupra mea, din nou.

— Bine, spune ea cu o înclinare subtilă a capului.

Simt cum pe faţă îmi apare un mic zâmbet şi o iau instinctiv de mână. Nu se trage.

Mă simt alinat de ea, nu mai e cazul s-o spun şi am sentimentul că şi ea e fericită să facă asta. Desigur, ştie cât de greu e să treci prin aşa ceva.

Mergem, mână în mână, spre rezerva tatălui meu.

Mă strânge o dată de mână, uitându-se la mine ca şi cum ar vrea să mă încurajeze şi mai mult. Şi, atunci, împing uşa camerei de spital. O asistentă ridică privirea atunci când intrăm.

— Sunt fiul domnului Parrish.

Ea aprobă grav din cap şi continuă să regleze maşinile şi tuburile prinse de tata. Camera este un spaţiu tipic, modest şi steril cu pereţi de un alb strălucitor şi cu o podea cu gresie, aşa că luminile lucioase de la panourile din tavan se oglindesc în ele. Aud un bip constant şi regulat venind dinspre monitorul pentru frecvenţa cardiacă de lângă patul tatălui meu.

Încă nu m-am uitat la tata. Îmi dau seama că mă uit la orice din cameră, dar nu la el.

Degetele lui Camryn se încleştează în jurul degetelor mele.

— Cum se mai simte? Întreb, deşi îmi dau seama că e o întrebare idioată.

E pe moarte, cum altfel să se simtă! Dar era singura întrebare care mi-a venit în minte.

Asistenta mă priveşte fără nicio expresie.

— Când este conştient, când nu, după cum deja ştiţi, probabil.

Nu, adevărul este că nu ştiu.

— Şi nu e nicio schimbare, nici în rău, nici în bine.

Reglează o perfuzie care iese din mâna lui ridată.

Apoi ocoleşte patul şi ia o fişă de pe noptieră şi o pune sub braţ.

— A mai fost cineva aici? Întreb eu.

Asistenta dă din cap aprobator.

— Familia a tot fost aici în ultimele zile. Câţiva au plecat cam acum o oră, dar se întorc.

Probabil Aidan, fratele meu mai mare şi soţia lui, Michelle. Şi fratele meu mai mic, Asher.

Asistenta se strecoară afară din încăpere.

Camryn se uită în sus spre mine, strângându-şi mâna în jurul mâinii mele. Ochii îi zâmbesc precauţi.

— O să mă aşez acolo şi te las să vorbeşti cu tatăl tău, bine?

Înclin capul în semn de aprobare, deşi tot ce-mi spune parcă trece pe lângă mine. Degetele ei îmi dau uşor drumul şi se aşază lângă perete pe un scaun tapisat cu vinilin. Trag adânc aer în piept şi îmi umezesc buzele.

Faţa lui este umflată. Tuburile prin care este alimentat cu oxigen îi ies din nări. Sunt surprins că nu este încă susţinut în totalitate de aparate, dar asta îmi dă şi o mică speranţă. Foarte mică. Ştiu că nu se va face mai bine, asta e clar. Ce îi mai rămăsese din păr i-a fost ras. S-a discutat despre încercarea de a-l supune unei operaţii chirurgicale, dar după ce a aflat că asta nu avea să-l salveze, tata, desigur, s-a plâns:

— N-o să-mi umblaţi cu foarfece prin nenorocitul meu de cap, spusese el. Vreţi să vă dau mii de dolari ca voi, băieţi, să-i lăsaţi pe doctorii ăştia de duzină să-mi găurească dracului craniul? La naiba, băiete (vorbea în mod special cu Aidan), te ştiam un bărbat adevărat!

Fraţii mei şi cu mine eram pregătiţi să facem orice era necesar pentru a-l salva, dar el se ascunsese de noi şi

semnase un fel de „declaraţie” că, atunci când lucrurile se vor înrăutăţi, nimeni nu va avea dreptul să decidă în locul lui.

Mama mea fusese cea care anunţase tot spitalul despre dorinţele lui cu câteva zile înainte de operaţie şi le dăduse şi documentele legalizate. Noi am fost supăraţi din cauza asta, dar mama este o persoană inteligentă şi atentă şi niciunul dintre noi nu ar putea vreodată să fie supărat pe ea pentru ceea ce a făcut.

Mă dau mai aproape şi mă uit la restul corpului. Mâna mea parcă gândeşte singură şi mă trezesc că se strecoară lângă mâna lui şi o prinde. Chiar şi asta îmi dă un sentiment ciudat. Ca şi cum nu ar trebui să fac asta. Dacă ar fi fost altcineva, nu aş fi avut nicio problemă să îi iau mâna într-a mea. Dar cu tata, am senzaţia că fac ceva ce nu ar trebui să fac. Parcă îi şi aud vocea în capul meu: „N-ai voie să ţii de mână un alt bărbat, băiete. Ce dracu’ ai?”

Deodată, ochii tatei se deschid şi, instinctiv, îmi retrag mâna.

— Tu eşti, Andrew?

Aprob din cap, privindu-l.

— Unde-i Linda?

— Cine?

— Linda, spune el şi ochii lui nu se pot hotărî dacă vor să rămână deschişi. Nevastă-mea, Linda. Unde e?

Înghit cu noduri şi mă uit spre Camryn care stă, în tăcere şi priveşte.

Mă întorc din nou spre tata.

— Tată, tu şi cu Linda aţi divorţat anul trecut, mai ţii minte?

Ochii lui verde pal sunt scăldaţi de umezeală. Nu de lacrimi.

Doar de umezeală. Pentru o clipă, pare uimit şi-şi plescăie buzele, mişcându-şi limba uscată prin gură.

— Vrei nişte apă? Întreb şi mă întind spre masa cu rotile care fusese mutată mai departe de pat. Un vas cu apă roz

pal stă alături de o cană din plastic cu capac şi cu un pai care iese pe la mijloc.

Tata dă din cap că nu.

— Ai reparat-o pe doamna Nina? Întreabă el.

Dau din nou din cap.

— Da, arată grozav. Vopsită şi cu jenţi noi.

— Bine, bine, spune el încuviinţând uşor şi din cap.

Mi se pare ciudat şi ştiu că asta se vede pe toată faţa şi din atitudinea mea. Pur şi simplu, nu ştiu ce să spun sau dacă ar trebui să-l oblig să bea puţină apă sau dacă ar trebui să mă aşez pe scaun şi să-i aştept pe Aidan şi pe Asher să se întoarcă. Mai bine să facă ei asta decât mine. Nu mă simt în largul meu cu astfel de lucruri.

— Cine e drăguţa aia? Întreabă el uitându-se spre perete.

Mă întreb cum o poate vedea pe Camryn de aici şi apoi observ că se uita la ea prin oglinda înaltă de pe partea cealaltă, care reflecta acea porţiune a încăperii. Camryn se crispează puţin, dar apoi zâmbetul ei senin îi luminează faţa. Ridică mâna şi îi face semn cu degetele în oglindă.

Chiar şi cu pielea umflată, văd un zâmbet pe buzele tatei.

— Ea e Euridice a ta? Întreabă şi eu rămân cu gura căscată.

Sper ca ea să nu fi auzit, dar sper degeaba. Tata ridică cu greu o mână şi o salută pe Camryn.

Ea se ridică şi se îndreaptă spre noi. Îi zâmbeşte atât de călduros, încât mă impresionează şi pe mine. Se poartă foarte firesc. Ştiu că, probabil, este tensionată şi ea se simte cel mai groaznic din viaţa ei, stând în camera asta cu un bărbat pe patul de moarte, pe care nici nu-l cunoaşte, dar, totuşi, rezistă.

— Bună ziua, domnule Parrish, spune ea. Sunt Camryn Bennett, o prietenă a lui Andrew.

El îşi mută privirea către mine. Cunosc privirea aia, el compară răspunsul ei cu privirea de pe faţa mea, încercând să înţeleagă ce sens dă ea cuvântului „prietenă”.

Şi, deodată, tata face ceva pe care nu l-am văzut niciodată făcându-l: întinde mâna spre… mine.

Gestul lui mă lasă fără grai.

Doar când o observ pe Camryn, uitându-se direct la mine ca să îmi atragă atenţia, îmi revin din uimire şi îi iau mâna plin de emoţie. I-o ţin pentru o clipă lungă şi jenantă şi tata închide ochii şi se cufundă din nou în somn. Îmi retrag mâna dintr-a lui când îl simt moale şi strânsoarea-i devine foarte slabă.

Uşa se deschide şi înăuntru intră fraţii mei împreună cu Michelle, soţia lui Aidan.

Mă îndepărtez de tata exact la timp, luând-o şi pe Camryn cu mine, fără să-mi dau seama că o ţin din nou de mână, până când văd privirea lui Aidan îndreptată spre degetele noastre împletite.

— Mă bucur că ai reuşit să vii, spune Aidan, deşi cu o urmă de dispreţ în voce.

Încă e supărat pe mine că nu am luat avionul ca să ajung aici mai repede. Va trebui să treacă dracului peste asta, fiecare îşi exprimă durerea în felul lui.

Oricum, mă ia de mână, trăgându-mă spre pieptul lui ca să mă îmbrăţişeze, dar mâinile rămân între noi şi cu mâna liberă mă bate uşor pe spate.

— Ea este Camryn, spun eu uitându-mă din nou la ea.

Ea le zâmbeşte, deja aşezată pe scaunul gol de lângă perete.

— Acesta este fratele meu mai mare, Aidan şi soţia lui, Michelle, arăt delicat spre ei. Şi ăsta este piticul, Asher.

— Eşti un ticălos, spune Asher.

— Ştiu, spun.

Aidan şi Michelle se aşază pe celelalte două locuri de lângă masă şi încep să împartă hamburgerii şi cartofii prăjiţi pe care i-au cumpărat.

— Bătrânu’ încă n-a dat niciun semn că o să-şi revină, spune Aidan îndesându-şi câţiva cartofi în gură. Urăsc să spun asta, dar nici nu cred că o să-şi mai revină.

Camryn mă priveşte direct. Am vorbit amândoi cu tata câteva minute mai înainte şi ştiu că ea aşteaptă ca eu să le dau vestea.

— Probabil că nu, spun eu şi o văd pe Camryn tresărind, nelămurită.

— Cât stai? întreabă Aidan.

— Nu mult.

— De ce nu mă miră?

Ia o înghiţitură din burger.

— Nu începe acum, Aidan. Nu sunt în stare de asta şi nu sunt nici locul, nici momentul.

— Mă rog, spune Aidan dând din cap şi mestecându-şi mâncarea. Întinge câţiva cartofi în cocoloşul de ketchup pe care Michelle tocmai l-a făcut pe şerveţelul dintre ei. Fă ce vrei, dar să fii aici la înmormântare.

Nicio emoţie pe faţa lui. Pur şi simplu continuă să mănânce.

Tot corpul mi se încordează.

— La naiba, Aidan, spune Asher din spatele meu. Poţi, te rog, să nu faci asta acum? Serios, frate, Andrew are dreptate.

Asher a fost întotdeauna mediatorul dintre mine şi Aidan. Şi mereu cel cu scaun la cap. Spre deosebire de el, Aidan şi cu mine ne folosim mai întâi pumnii. El câştiga mereu luptele dintre noi când eram copii, dar nu-şi dădea seama că, atunci când mă bătea de-mi săreau capacele, în realitate, mă făcea mai puternic.

Acum suntem cam egali. Evităm o luptă directă între noi cu orice preţ, dar eu aş fi primul să recunosc faptul că sunt mai slobod la gură decât el. Şi el ştie asta. De aceea se retrage acum şi o foloseşte pe Michelle ca să-mi distragă atenţia. Se întinde spre ea şi-i şterge puţin ketchup de la colţul gurii. Ea chicoteşte.

Camryn îmi prinde privirea; probabil că a încercat să-mi atragă atenţia ultimele câteva minute şi, pentru o secundă, cred că încearcă să-mi spună că e gata de plecare, dar apoi dă din cap, spunându-mi să mă calmez.

Ceea ce şi fac, imediat.

— Deci, se bagă Asher în vorbă ca să destindă atmosfera din încăpere, de când sunteţi împreună?

Se sprijină de peretele de lângă televizor, încrucişându-şi braţele pe piept.

Arătăm aproape la fel, cu acelaşi păr castaniu şi cu nenorocitele alea de gropiţe în obraji. Aidan este cel aparte dintre noi; părul lui este mult mai închis şi, în loc de gropiţe, are un mic semn din naştere pe obrazul stâng.

— A, nu, suntem doar prieteni, spun eu.

Cred că Camryn tocmai s-a înroşit, dar nu sunt sigur.

— Trebuie să fie o prietenă foarte bună să vină atâta drum până la Wyoming cu tine, spune Aidan.

Noroc că nu e măgar. Dacă alege să-şi verse furia cauzată de mine asupra ei, va trebui să-i sparg faţa.

— Da, vorbeşte Camryn şi, brusc, sunt cucerit de dulceaţa vocii ei, locuiesc lângă Galveston; m-am gândit că cineva trebuia să vină cu el dacă ia autobuzul.

Sunt surprins că-şi aduce aminte în ce oraş i-am spus că locuiesc.

Aidan încuviinţează cu blândeţe din cap către ea; fălcile i se mişcă în timp ce mestecă.

— E mişto, frate, îl aud pe Asher din spatele meu.

Mă răsucesc spre el din talie şi îl pironesc cu privirea să tacă. El zâmbeşte, dar nu tace din gură.

Bătrânul se mişcă imperceptibil şi Asher se duce la marginea patului lui. Apasă vârful nasului lui tata cu degetul mare, în joacă.

— Trezeşte-te. Am adus burgeri.

Aidan îşi ţine burgerul ridicat pentru ca tata să-l vadă.

— Sunt şi buni. Ar fi bine să te ridici cât de repede, că altfel o să dispară.

Tata nu se mai mişcă.

El ne-a şcolit pe toţi trei. Nici prin gând nu ne-ar trece să stăm în jurul patului său şi să avem feţele abătute şi îndoliate. Şi când o muri, Aidan şi Asher vor comanda probabil o pizza şi vor cumpăra un bax de bere şi vor face mişto până ce soarele va răsări în dimineaţa următoare.

Nu o să mai fiu prezent la asta.

De fapt, cu cât stau aici mai mult, cu atât cresc şansele ca el să moară înainte ca eu să plec.

Vorbesc cu fraţii mei şi cu Michelle câteva minute şi apoi îi spun lui Camryn:

— Eşti gata?

Ea mă apucă de mână şi se ridică în picioare, lângă mine.

— Deja plecaţi? Spune Aidan.

Camryn vorbeşte înaintea mea şi spune zâmbind.

— O să se întoarcă, mergem doar să mâncăm ceva.

Ea încearcă să dezamorseze o ceartă înainte să înceapă. Se uită la mine şi eu, de acord să continui ideea ei, îi spun lui Asher.

— Sună-mă dacă apare vreo schimbare.

El încuviinţează din cap, dar nu spune nimic.

— Pa, Andrew, spune Michelle. Mă bucur că te-am revăzut.

— Şi eu.

Asher merge cu noi în hol.

— Nu vă mai întoarceţi, nu-i aşa? Spune el.

Camryn se îndepărtează de noi şi se plimbă mai departe pe hol ca să ne lase singuri câteva minute.

Dau din cap.

— Îmi pare rău, Ash, nu pot face faţă situaţiei. Nu pot.

— Ştiu, frăţioare.

Dă din cap.

— Lui tata nici măcar nu i-ar păsa, ştii doar. Ar prefera să faci sex sau să te îmbeţi pe undeva, decât să freci menta pe lângă patul lui.

Da, cam are dreptate, oricât de ciudat ar părea.

Şi se uită şi la Camryn după ce a terminat de vorbit.

— Doar prieteni? Pe bunel şopteşte spre mine cu un zâmbet şiret.

— Da, suntem doar prieteni, aşa că tacă-ţi dracului gura.

Râde cu poftă şi apoi mă bate pe braţ.

— Te sun dacă o să fie nevoie, bine?

Încuviinţez din cap. Când spune că îmi telefonează dacă o „să fie nevoie”, înseamnă când moare tata.

Asher ridică mâna şi o flutură spre Camryn.

— Mă bucur că te-am cunoscut.
Ea zâmbeşte, iar el dispare înapoi în cameră.
— Chiar cred că ar trebui să rămâi aici, Andrew.
Chiar cred asta. Încep să merg mai repede de-a lungul coridorului şi ea ţine pasul cu mine. Îmi bag mâinile în buzunare. Mereu fac asta când sunt stresat.
— Ştiu că tu crezi probabil că sunt un egoist fiindcă plec, dar nu înţelegi.
— Păi, spune-mi, zice ea, luându-mă de braţ şi mergând în continuare. Nu cred că eşti egoist, cred că nu ştii, pur şi simplu, cum să faci faţă acestui tip de durere.
Ea încearcă să-mi prindă privirea, dar eu nu mă pot uita la ea. Vreau doar să ies din această clădire a condamnării la moarte.
Ajungem la lift şi Camryn se opreşte din vorbit pentru că sunt încă două persoane înăuntru cu noi, dar imediat ce ne oprim la parter şi uşile din metal se deschid, ea reia discuţia.
— Andrew, opreşte-te, te rog!
Mă opresc la auzul sunetului vocii ei şi ea se întoarce spre mine. Mă fixează cu o privire aşa de chinuită, încât mi se strânge inima. Şuviţa aia blondă încă îi atârnă pe umărul drept.
— Vorbeşte cu mine, spune ea mai blând, acum, că mi-a captat atenţia. Nu doare să vorbeşti.
— Aşa cum nu doare nici să-mi spui de ce voiai să mergi în Texas?
Asta o atinge.

Camryn

13

Cuvintele lui m-au amuţit complet cinci secunde. Îmi retrag mâna de pe braţul lui.

— Cred că problemele tale sunt un pic mai importante decât ale mele acum, spun eu.

— Serios? Întreabă el şi faptul că vrei să te urci într-un autobuz singură, fără nicio idee despre unde dracului mergi, expunându-te pericolului, asta nu ţi se pare exact la fel de grav?

Pare supărat. Îmi pot da seama că este supărat, dar, în mare parte, dacă nu total, din cauza tatălui său care e pe moarte în spital, iar Andrew nu ştie cum să-şi ia rămas bun. Îmi pare rău pentru el, pentru că a fost crescut cu convingerea că a arăta vreo emoţie în momente ca acesta, sau în altele, îl face să fie mai puţin bărbat.

Nici eu nu pot să-mi exteriorizez emoţiile, dar eu nu am fost crescută astfel, eu am fost obligată să devin aşa.

— Plângi vreodată? Întreb. În legătură cu alte lucruri? Ai plâns vreodată?

El se strâmbă.

— Sigur că da. Toată lumea plânge, chiar şi tipii mari şi tari, ca mine.

— Bine, dă-mi un exemplu.

El răspunde cu uşurinţă:

— Un… film m-a făcut să plâng odată, dar brusc pare stânjenit şi poate că regretă că a spus asta.

— Ce film?

Nu mă poate privi în ochi. Simt că atmosfera se relaxează, în ciuda greutăţii situaţiei.

— Ce contează? Întreabă el.

Zâmbesc şi mă apropii de el.

— Haide, spune-mi – ce, crezi că o să râd de tine şi o să te fac „fătălău”?

El surâde uşor cu faţa lui roşie de jenă.

— Jurnalul, spune el aşa de încet că abia dacă aud.

— Ai spus Jurnalul?

— Da! Am plâns când m-am uitat la filmul ăsta!

Îmi întoarce spatele şi mă străduiesc din răsputeri să nu izbucnesc în râs. Nu cred absolut deloc că este amuzant că a plâns la filmul ăsta, ceea ce este amuzant este faptul că se simte umilit că recunoaşte asta.

Râd. Nu mă pot abţine, pur şi simplu izbucnesc în râs.

Andrew se întoarce spre mine cu ochii cât cepele şi se uită lung la mine o secundă. Icnesc, atunci când mă prinde şi mă aruncă pe umăr, cărându-mă afară din curtea spitalului.

Râd aşa de tare că-mi dau lacrimile. Lacrimi de râs, nu ca alea pe care le-am vărsat după moartea lui Ian.

— Lasă-mă jos! Îl lovesc cu pumnii în spate.

— Ai spus că n-o să râzi!

Faptul că spune asta mă face să râd şi mai tare. Râd în hohote şi scot sunete ciudate pe care nici nu ştiam că le pot face.

— Te rog, Andrew! Lasă-mă jos!

Degetele mele se înfig în spatele lui prin materialul cămăşii.

În cele din urmă, îmi simt pantofii atingând betonul. Mă uit la el şi mă opresc din râs, fiindcă vreau să vorbească cu mine. Nu-l pot lăsa să-şi părăsească tatăl.

Dar el vorbeşte primul:

— Pur şi simplu nu pot boci când sunt lângă el, după cum ţi-am mai spus şi mai devreme.

Îi ating braţul uşor.

— Bine, atunci nu plânge, dar măcar rămâi.

— Nu rămân, Camryn.

Mă priveşte adânc în ochi şi ştiu după felul în care o face că n-o să fiu în stare să-l fac să se răzgândească.

— Mulţumesc de ajutor, dar n-am ce face, asta mi-e firea.

Încuviinţez din cap, reticentă.

— Poate la un moment dat, în timpul călătoriei cu care ai fost de acord, vom fi în stare să ne spunem unul altuia lucruri pe care nu vrem să le spunem, zice el şi inima mea, din nu ştiu ce motiv, reacţionează la vocea lui.

Pieptul începe să-mi freamete, chiar între sâni, în spatele coastelor.

Andrew zâmbeşte luminos, iar ochii săi verzi, perfecţi, strălucesc pe faţa sa bine cizelată.

Chiar este superb…

— Aşadar, ce ai hotărât? Întreabă el, încrucişându-şi braţele şi privindu-mă curios. Îţi cumpăr un bilet de avion sau chiar vrei să te îndrepţi spre Nicăieri, în Texas?

— Chiar vrei să mergi cu mine?

Pur şi simplu nu-mi vine să cred şi, în acelaşi timp, îmi doresc mai mult decât orice să fie adevărat.

Îmi ţin respiraţia, aşteptând răspunsul lui.

El zâmbeşte.

— Da, chiar vreau.

Freamătul se transformă într-o senzaţie de moliciune fierbinte, iar faţa îmi zâmbeşte aşa de larg încât, pentru o clipă ce pare infinită, nu reuşesc să o domolesc.

— Am doar o singură plângere legată de călătoria noastră împreună, spune el ridicând un deget.

— Care?

— Călătoria cu autobuzul, spune el, ei bine, la dracu', o urăsc.

Râd înfundat şi trebuie să fiu de acord cu el.

— Păi cum altfel să mergem?

Un colţ al gurii i se ridică într-un zâmbet atotcunoscător.

— Putem lua maşina, spune el. O să conduc eu.

Nu ezit.

— Bine.

— Bine? Spune el, făcând o pauză. Asta e? Ai de gând să sari în maşină cu un tip pe care de-abia îl cunoşti şi ai încredere că nu te va viola pe o autostradă pustie pe undeva – credeam că ţi-ai învăţat deja lecţia!

Înclin capul pe o parte, încrucişându-mi braţele.

— N-ar fi fost cam acelaşi lucru dacă te-aş fi cunoscut la bibliotecă şi aş fi ieşit cu tine după o seară sau două, singuri, în maşina ta?

Las capul pe partea cealaltă.

— Nu poţi să cunoşti pe nimeni dintr-odată, Andrew, dar nu toţi întâlnesc un necunoscut care să-i salveze de un violator şi care să-i ia să-i întâlnească tatăl aflat pe patul de moarte, practic, în aceeaşi seară – aş spune că ai trecut deja de multişor testul de încredere.

Colţul stâng al gurii se ridică într-un zâmbet, întrerupând gravitatea cuvintelor mele spuse din inimă.

— Aşadar, această călătorie este o întâlnire romantică?

— Ce? Râd eu. Nu! Era doar o analogie.

Ştiu că este conştient de asta, dar simt nevoia să spun ceva care să-i distragă atenţia de la obrajii mei roşii.

— Ştii ce vreau să spun.

El zâmbeşte.

— Da, ştiu, dar îmi datorezi o cină „prietenească” în compania unei fripturi.

Când spune prietenească, face semnul de ghilimele cu degetele. Zâmbeşte întruna.

— Da, aşa este, recunosc.

— Atunci, aşa rămâne, spune el încolăcindu-şi braţul în al meu şi conducându-mă spre taxiul care aşteaptă în apropierea parcării. O să luăm maşina tatălui meu de la staţia de autobuz, ne oprim acasă la el şi luăm câteva lucruri, iar apoi pornim la drum.

Deschide portiera din spate a taxiului şi mă lasă să intru eu prima, închizând-o după ce se strecoară lângă mine.

Taxiul porneşte.

— A, cred că ar trebui, probabil, să stabilim câteva reguli de bază înainte de a pleca la drum.

— Da?

Mă răsucesc spre el şi-l privesc curioasă.

— Ce fel de reguli de bază?

Zâmbeşte.

— Păi, numărul unu: maşina mea, casetofonul meu; sunt sigur că nu e nevoie să continui.

Îmi dau ochii peste cap.

— Deci, în esenţă, îmi spui că voi fi închisă cu tine în maşină, într-o călătorie ascultând doar rock clasic?

— Ei, o să te obişnuieşti treptat.

— Nu m-am obişnuit pe când eram mică şi trebuia să suport muzica asta la părinţii mei.

— În al doilea rând, spune el ridicând două degete şi încheind discuţia scurt, trebuie să faci ce spun eu.

Îmi las capul pe spate şi sprâncenele mi se apropie într-o expresie cruntă.

— Poftim? Ce dracului vrea să însemne asta?

Zâmbetul lui devine şi mai larg, chiar şiret.

— Tu ai spus că ai încredere în mine, aşa că fă bine şi nu mă mai întreba.

— Păi, va trebui să-mi spui mai mult decât atât. Serios, fără glumă.

El se lasă pe spătarul scaunului şi-şi împreunează palmele, ţinându-le între picioarele lui lungi, depărtate.

— Îţi promit că nu-ţi voi cere să faci nimic care să te rănească, umilitor, periculos sau inacceptabil.

— Deci, în principiu, n-o să-mi ceri să-ţi sug scula pentru cinci sute de dolari sau nimic de genul ăsta?

Andrew îşi lasă capul pe spate şi râde zgomotos. Şoferul de taxi se foieşte în scaunul lui. Îi observ privirea mutându-se în altă parte atunci când mă uit înspre oglinda retrovizoare.

— Nu, în niciun caz, nimic de genul ăsta – jur.

Încă mai râde puţin.

— Bine, dar atunci, ce vrei să-mi ceri să fac?

Această idee mă bagă la bănuieli. Mai am încredere în el, dar, în acelaşi timp, sunt şi puţin speriată acum, o îngrijorare ceva de genul o-să-mă-trezesc-dimineaţă-cu-o-mustaţă-desenată.

El mă bate pe coapsă cu mâna.

— Dacă te face să te simţi mai bine, mă poţi trimite la naiba dacă vrei să refuzi ceva, dar eu sper că nu o vei face, fiindcă eu chiar vreau să-ţi arăt cum să trăieşti.

Pfiu! Asta chiar mă prinde cu garda jos. E serios; chiar nu glumeşte şi, din nou, sunt fascinată de el.

— Cum să trăiesc?

— Pui prea multe întrebări.
Încă o dată, mă mai bate uşor cu palma peste coapsă şi-şi mută mâna înapoi în poală.
— Păi, dacă ai fi în locul meu şi tu ai pune o mulţime de întrebări.
— Poate.
Buzele mi se întredeschid.
— Eşti o persoană foarte ciudată, Andrew Parrish, dar, în regulă, am încredere în tine.
Zâmbetul lui devine mai cald pe măsură ce-şi sprijină capul de spătar, uitându-se la mine.
— Mai sunt şi alte reguli de bază? Întreb eu.
Se uită în sus, gândindu-se şi rumegă ceva imaginar pentru o clipă.
— Nu.
Îşi lasă capul pe o parte.
— Cam asta-i tot.
E rândul meu.
— Ei bine, am şi eu câteva reguli de bază.
Îşi ridică plin de curiozitate capul, dar îşi lasă palmele împreunate pe abdomen.
— Bine, dă-i drumul, spune el zâmbind, pregătit pentru orice aş spune, cu siguranţă.
— Numărul unu: sub nicio formă nu te vei culca cu mine. Doar fiindcă sunt prietenoasă cu tine şi merg pe mâna ta – cel mai nebunesc lucru pe care l-am făcut vreodată –, te avertizez dinainte că nu am de gând să fiu următoarea ta aventură, nici să mă îndrăgostesc de tine (zâmbeşte cu gura până la urechi şi asta mă distrage foarte tare). Ne-am înţeles?
Încerc să fiu serioasă în legătură cu asta. Chiar sunt. Şi chiar este adevărat ce spun. Dar zâmbetul ăla al lui cretin mă face şi pe mine să surâd şi îl detest pentru asta.
El îşi mişcă buzele preocupat.
— Ne-am înţeles, aprobă el, deşi simt, pe undeva, un înţeles ascuns al cuvintelor sale.
Înclin din cap.

— Bine.
Mă simt mai bine că am clarificat ce vreau.
— Ce altceva? Întreabă el.
Pentru o secundă am uitat de cealaltă regulă de bază.
— Da, aşadar, numărul doi este: fără Bad Company.
Mă priveşte uşor perplex.
— Ce dracului de regulă e asta?
— Este pur şi simplu regula mea, spun eu zâmbind. Ai o problemă cu asta? Tu ai toate celelalte formaţii de rock clasic pe care le poţi asculta, iar mie nu mi se permite să ascult nimic din ceea ce vreau, aşa că nu văd nimic în neregulă cu micul meu amendament.
Arăt cât e de mic folosindu-mi degetul arătător şi degetul mare.
— Păi, nu-mi place regula asta, mormăie el. Bad Company este o trupă minunată – de ce o urăşti aşa de mult?
Se preface rănit. Mi se pare foarte drăguţ.
Îmi ţuguiez buzele.
— Sincer?
Probabil o să regret asta.
— Păi, da, chiar vreau să aflu, spune el, încrucişându-şi braţele. Dă-i drumul.
— Cântă prea mult despre dragoste. Este de prost gust.
Andrew râde din nou tare şi încep să mă gândesc la şoferul de taxi pe care l-am cam asasinat cu această conversaţie.
— Mi se pare mie sau cineva are nişte resentimente? Spune Andrew cu un zâmbet mare pe buze.
Da, regret că am deschis conversaţia.
Nu mă uit la el, pentru că nu-l pot lăsa să vadă ceva pe faţa mea care să-i confirme că m-a ghicit la fix Cel puţin, în ceea ce-l priveşte pe fostul meu prieten Christian, care m-a înşelat. Da, în privinţa lui este vorba despre resentimente. În schimb, legat de Ian, simt o durere puternică.
— O să vindecăm şi asta, spune el nonşalant.
Mă uit spre el.

— Hmm, mulţumesc de sfaturile sentimentale, dar nu am nevoie de ajutor cu lucrurile astea.

Stai un minut, la naiba! Cine a spus că aş avea nevoie să mă vindece.

— Pardon? Îşi înclină bărbia, părând curios.

— Da, spun eu. Pe de altă parte, asta mi-ar cam încălca regula de bază numărul unu.

El clipeşte şi zâmbeşte.

— A, tu crezi deja, în mod automat, că eu mă voi oferi drept cobai?

Umerii i se ridică de râs.

Auuu!

Încerc să nu par ofensată. Nu sunt sigură dacă ţine, aşa că abordez o altă tactică:

— Mă rog, sper că nu, spun eu, fluturându-mi genele. Nu eşti genul meu.

Aşa da, mingea este din nou la mine-n teren; mi se pare că l-am văzut chiar tresărind de data asta!

— Şi ce nu-ţi place la mine? întreabă, dar mă prind deja că se preface că nu a fost rănit de remarca mea.

Oamenii, de regulă, nu mai zâmbesc după ce au fost jigniţi.

Mă răsucesc complet spre el, sprijinindu-mi spatele de uşa taxiului şi îl privesc din cap până-n picioare. Aş minţi cu neruşinare dacă aş spune că nu-mi place ce văd. Nu am găsit nimic la el, deocamdată, care să nu fie genul meu. De fapt, dacă nu m-aş fi decis să renunţ la sex, întâlniri, relaţii sau iubire, Andrew Parrish ar fi exact genul de tip cu care m-aş vedea şi după care Natalie ar saliva şi ea.

Şi-ar tatua numele lui pe piept.

— Nu e nimic în neregulă cu tine, spun eu. Doar că am tendinţa să mă aleg cu genul de tipi mai… cuminţei.

Pentru a treia oară, Andrew izbucneşte în râs.

— Cuminţei? Spune el încă râzând. Încuviinţează din cap de câteva ori şi adaugă:

— Da, cred că ai dreptate să spui că nu sunt chiar un tip cuminte.

El ridică un deget ca şi cum ar vrea să-mi atragă atenţia:

— Dar ce mă interesează mai mult la ceea ce ai spus este că tu „te alegi” mereu cu ei – ce crezi că înseamnă asta?

Cum o fi ajuns mingea iar în terenul lui? Nu mi-am dat seama că i-o ridic la fileu.

Aştept de la el un răspuns, chiar dacă el este cel care a pus întrebarea. El încă zâmbeşte, dar de data asta râsul lui este ceva mai blând şi mai sensibil decât de obicei.

Nu spune nimic.

— Eu… eu nu ştiu, spun distantă şi apoi mă uit drept la el. De ce trebuie să însemne neapărat ceva?

Scutură capul uşor, dar priveşte pur şi simplu înainte, în timp ce taxiul intră în parcarea de lângă autogară. Chevroletul Chevelle din 1969 al tatălui lui Andrew este singura maşină din parcare. E clar că sunt foarte ataşaţi de chestia asta cu maşinile vintage.

Andrew îi plăteşte şoferului şi coborâm.

— Să ai o noapte bună, omule, spune el, făcându-i cu mâna, în timp ce taxiul se îndepărtează.

Aşa ajung să călătoresc spre casa tatălui lui Andrew,

Într-o tăcere meditativă, gândindu-mă la ceea ce mi-a spus, dar, atunci când intrăm pe aleea din faţa casei imaculate a tatălui lui, rup tăcerea.

— Uau! Spun cu gura căscată, atunci când cobor din maşină. Asta e o ditamai casa.

Închide portiera din dreptul lui.

— Da, tata deţine o companie de succes în construcţii şi design, spune el cu nonşalanţă. Haide, nu vreau să petrecem prea mult timp aici, să nu apară Aidan.

Merg alături de el de-a lungul aleii unduitoare, bine încadrată în peisaj, care duce la intrarea în casa înaltă, cu trei etaje. Este un loc aşa de bogat, de imaculat, încât nu mi-l pot imagina pe tatăl lui locuind acolo. Tatăl său pare mai mult genul de om simplu, nu unul materialist ca mama mea.

Mama ar leşina dacă ar intra în aşa ceva.

Andrew caută cheia şi o introduce pe cea potrivită în broască.

Se deschide cu un clinchet.

— Nu vreau să fiu băgăcioasă, dar de ce ar vrea tatăl tău să locuiască într-o casă aşa de mare?

Holul central miroase a aromă de scorţişoară.

— Nu, asta a fost dorinţa fostei lui soţii, nu a lui.

Merg după el drept la scările îmbrăcate în mochetă albă.

— Era o femeie drăguţă – Linda, femeia de care a pomenit la spital – dar nu a putut să-i facă faţă lui tata şi nu o pot condamna.

— Credeam că vrei să-mi spui că s-a măritat cu el pentru bani.

Andrew dă din cap în timp ce urcăm scările.

— Nu, nimic de genul ăsta – tata este doar un om cu care e greu să trăieşti.

Îşi bagă cheile la loc în buzunarul drept al blugilor.

Arunc o privire rapidă spre fundul lui în blugii ăia, în timp ce păşeşte pe scări în faţa mea. Îmi muşc buza de jos şi apoi încerc să-mi revin.

— Asta e camera mea.

Intrăm în primul dormitor pe stânga. Este aproape gol, pare mai mult o cameră de depozitare cu câteva cutii puse una peste alta, ordonat, lângă unul dintre pereţii de culoarea plumbului, cu nişte echipament pentru fitness şi o statuie amerindiană ciudată, pusă într-un colţ îndepărtat şi parţial împachetată în celofan. Andrew străbate spaţiul ca să ajungă la debara şi aprinde lumina. Rămân în mijlocul camerei, cu braţele încrucişate, uitându-mă în jur şi încercând să nu par ca şi cum mi-aş băga nasul unde nu-mi fierbe oala.

— Tu spui că asta „este” camera ta?

— Da, spune el din debara, e pentru atunci când vin în vizită sau dacă o să vreau vreodată să vin aici.

Mă apropii de debara şi-l văd cotrobăind printre hainele agăţate cam la fel cu ale mele.

— Văd că şi tu eşti obsedat de ordine…

Mă priveşte întrebător.
Arăt spre hainele aşezate pe culori şi spre umeraşele negre din plastic.
— O, nu, absolut deloc, mă lămureşte el. Menajera tatălui meu intră aici şi face tâmpenia asta. Nu-mi pasă mie nici dacă hainele mele sunt puse pe umeraş, darămite dacă sunt aşezate pe culori – asta-i prea… stai…
Se îndepărtează de cămăşi şi mă priveşte pieziş.
— Tu faci asta cu hainele tale?
Arată cu degetul cămăşile, mişcându-l înainte şi înapoi.
— Da, spun eu, dar mă simt ciudat că recunosc asta, îmi place să am lucrurile curate şi ca totul să aibă un loc al lui.
Andrew râde şi se apucă din nou de scotocit printre cămăşi. Fără să se uite prea mult la ele, el trage câteva cămăşi de pe umeraşe şi mi le aruncă în braţe.
— Nu e stresant să faci aşa? Întreabă el.
— Ce? Să-mi aranjez hainele frumos?
Zâmbeşte şi-mi pune în braţe grămada de haine.
Mă uit la haine ciudat şi din nou la el.
— Nu contează, spune el şi arată undeva în spatele meu. Poţi pune alea în rucsacul ăla lung, agăţat de banca de fitness?
— Sigur, spun eu şi le duc acolo.
Întâi, le aşez pe banca tapisată cu vinilin negru şi apoi iau rucsacul ce atârnă pe bara cu greutăţi.
— Deci unde mergem întâi? Întreb, împăturind cămaşa din vârful grămezii.
El încă mai caută prin debara.
— Nu, nu, spune el dinăuntru, cu vocea cam estompată, fără planuri, Camryn. Ne urcăm pur şi simplu în maşină şi conducem. Fără hartă sau planuri sau…
Îşi scoate capul din debara şi vocea i se aude mai bine.
— Ce faci?
Ridic privirea, cu cea de-a doua cămaşă din grămadă pe jumătate împăturită.
— Ţi le împăturesc.

Aud un poc-poc de la perechea de pantofi de alergat negri pe care îi aruncă pe jos şi iese din debara, venind spre mine. Când ajunge aici, se uită la mine de parcă aş fi făcut ceva rău şi îmi ia din mână cămaşa pe jumătate împăturită.

— Nu fi aşa perfecţionistă, scumpo, bagă-le odată în geantă.

O face el în locul meu şi ca să-mi arate ce uşor este.

Nu ştiu ce-mi atrage mai mult atenţia: lecţia lui de dezordine sau faptul că stomacul meu s-a cutremurat atunci când mi-a spus „scumpo”.

Scutur din umeri şi îl las să facă ce ştie cu hainele lui.

— Ce porţi nu contează prea mult, spune el, mergând înapoi spre dulap. Tot ce contează este unde te duci şi ce faci în timp ce porţi hainele alea.

El aruncă tenişii negri spre mine, pe rând, iar eu îi prind.

— Bagă-i şi pe ăştia acolo, te rog.

Fac exact ce spune el, îndesându-i literalmente în sac şi mă crispez când fac asta. Ce bine că talpa pantofilor arată ca şi cum nu ar fi fost purtaţi vreodată, altfel aş fi protestat.

— Ştii ce mi se pare mie sexy la o fată?

Stă în picioare cu un braţ musculos ridicat deasupra capului, în timp ce caută prin nişte cutii de pe raftul de sus din debara. Pot vedea capătul tatuajului pe care îl are pe partea stângă, ieşind puţin pe sub tricou.

— Hmmm, nu sunt sigură, spun. Fetele care poartă haine şifonate? Îmi încreţesc nasul.

— Fetele care se trezesc şi aruncă ceva pe ele,

răspunde el şi dă jos o cutie de pantofi.

Se întoarce cu ea, ţinând-o în palmă.

— E sexy aspectul acela de genul tocmai-m-am-trezit-şi-nu-mi-pasă-cum-arăt.

— M-am prins, spun eu. Eşti unul dintre tipii ăia care dispreţuiesc parfumul şi machiajul şi toate chestiile alea care fac o fată feminină.

El îmi dă cutia de pantofi cum a făcut şi cu cele câteva haine şi mă uit la el oarecum întrebător.

Andrew zâmbeşte.

— Nu, nu le dispreţuiesc, doar că eu cred că este sexy să te îmbraci simplu.

— Ce vrei să fac cu asta?

Bat în capacul cutiei cu degetul.

— Deschide-o.

Mă uit în jos la ea, nesigură şi apoi mă uit din nou spre el. Îmi face semn din cap s-o deschid.

Ridic capacul roşu al cutiei şi mă uit la o mulţime de CD-uri originale.

— Tata a fost prea leneş ca să monteze un MP3-player în maşină, începe el şi atunci când călătoreşti, nu poţi întotdeauna să prinzi bine radioul. Uneori nu poţi găsi niciun fel de post de radio acceptabil.

Îmi ia capacul cutiei din mână.

— Asta o să fie lista noastră oficială de melodii.

Zâmbeşte larg, arătându-şi toţi dinţii drepţi şi albi.

Mie nu-mi prea arde de zâmbit. Rânjesc din colţul gurii cu acreală.

Sunt toate aici, toate formaţiile pe care mi le-a pomenit atunci când l-am întâlnit în autobuz şi alte câteva, de care nu am auzit niciodată. Sunt destul de sigură că am ascultat nouăzeci la sută din muzica asta pe care o am în faţa ochilor, la un moment sau altul, cât am fost împreună cu părinţii mei. Dar dacă m-ar întreba cineva numele unui cântec sau al altuia, sau de pe ce album este, probabil că n-aş şti.

— Super, spun cu sarcasm, zâmbind strâmb spre el cu nasul încreţit.

Zâmbetul lui se face şi mai larg. Cred că îi place să mă tortureze.

Andrew

14

Arată simpatic când o torturez. Fiindcă îi place.

Nu ştiu cum m-am băgat în asta, dar ştiu că, deşi mă mustră cugetul, spunându-mi s-o las naibii în pace, eu pur şi simplu nu pot. Şi nici nu vreau.

Deja am mers prea departe.

Ştiu că ar fi. Trebuit să termin totul la autogara, să-i fi cumpărat un bilet de avion clasa I spre casă aşa încât să se simtă obligată să-l folosească, deoarece a costat aşa mult, apoi aş fi chemat un taxi şi aş fi condus-o la aeroport.

N-ar fi trebuit niciodată să o las să plece cu mine, fiindcă acum ştiu că n-aş mai putea să-i dau drumul. Trebuie să-i arăt mai întâi. Este obligatoriu acum. Trebuie să-i arăt totul. S-ar putea să fie rănită la sfârşit, după tot ce voi spune şi voi face, dar, cel puţin, se va întoarce acasă în Carolina de Nord cu ceva mai mult spre care să aspire în viaţă.

Îi iau cutia de pantofi din mâini şi îi pun capacul la loc, aşezând-o deasupra rucsacului deschis. Ea mă priveşte cum deschid sertarul de sus al şifonierului şi scot de acolo câteva perechi curate de chiloţi şi câteva şosete şi cum apoi le îndes şi pe ele în sac. Toate cele necesare igienei mele sunt în geanta din maşină pe care am avut-o cu mine şi în autobuz.

Arunc cureaua rucsacului pe umăr şi mă uit spre ea.

— Eşti gata?

— Cred că da, spune ea.

— Cum adică, crezi? întreb eu păşind spre ea. Fie eşti, fie nu eşti.

Ea-mi zâmbeşte, uitându-se în sus la mine, cu ochii ăia superbi albaştri de cristal.

— Da, cu siguranţă sunt gata.

— Bine, dar de ce ai ezitat?

Ea-şi scutură uşor capul să mă contrazică.

— N-am absolut nicio ezitare, spune ea. Doar că toate astea sunt… ciudate, ştii? Dar cred că e de bine.

Arată de parcă ar vrea să desluşească ceva în mintea ei. Evident, are multe pe cap.

— Ai dreptate, spun eu. Este cam ciudat – bine, este foarte ciudat, fiindcă nu este firesc să fii aşa neconvenţional. (O ţintuiesc cu privirea, forţând-o să se uite în ochii mei.) Dar asta-i şi ideea.

Zâmbetul i se luminează ca şi cum cuvintele mele i-ar fi luminat mintea.

Dă din cap aprobator şi spune cu un aer amuzat şi nerăbdător:

— Păi, atunci, ce mai aşteptăm?

Mergem înapoi în hol şi, tocmai când să o luăm în jos pe scări, mă opresc.

— Aşteaptă o secundă.

Ea aşteaptă acolo, în capul scării şi eu mă duc înapoi, trecând de dormitor şi îndreptându-mă spre camera lui Aidan. Camera lui este la fel de jalnică precum a mea. Văd chitara proptită de un perete, merg spre ea, o apuc de gât şi o iau cu mine.

— Cânţi la chitară? Întreabă Camryn în timp ce o iau în jos pe scări.

— Da, cânt puţin.

Camryn

Andrew îşi aruncă rucsacul pe locul din spate împreună cu geanta lui cea mică şi cu bagajul meu şi poşeta. Se poartă mai atent cu chitara, întinzând-o pe banchetă. Sărim în maşina vintage neagră (cu două dungi albe de curse chiar pe mijlocul capotei) şi închidem portierele simultan.

El se uită spre mine.

Eu mă uit spre el.

Bagă cheia în contact şi Chevelle-ul revine la viaţă.

Nu-mi vine să cred că fac asta. Nu mi-e frică, nu mă simt ca şi cum ar trebui să încetez acum şi să plec acasă. Mi se pare că totul e aşa cum trebuie; pentru prima oară după foarte mult timp mi se pare că viaţa mea şi-a reluat cursul, doar că a luat-o într-o direcţie diferită, necunoscută. Nu pot

explica asta… doar că, aşa cum am mai spus: simt că aşa trebuie să fie.

Andrew apasă pedala de acceleraţie odată ce intrăm pe varianta ce duce spre drumul 87 Sud.

Îmi place să-l privesc cum conduce, este aşa de relaxat chiar şi atunci când depăşeşte câţiva şoferi mai lenţi. Nu pare că vrea să se dea mare ca şi cum ar fi la o întrecere între maşini; din contră, pare să fie o a doua sa natură. Mă surprind aruncând câte o privire la braţul lui musculos, care se încordează când mâna lui apucă volanul. Şi în timp ce ochii mei îl cercetează, mă tot gândesc la tatuajul ascuns sub tricoul marinăresc ce i se potriveşte aşa de bine.

Vorbim despre nimicuri un timp; despre chitara care este, de fapt, a lui Aidan şi despre cum o să se înfurie probabil Aidan când o să afle că Andrew i-a luat-o. Lui Andrew nu-i pasă.

— Şi el mi-a furat şosetele odată, spune Andrew.

— Şosetele? Îl îngân, cu o expresie cam nedumerită. Iar el se uită la mine cu o faţă care spune: hei, şosete, chitară sau deodorant.

— Dacă le iei fără să întrebi, tot ciordeală se cheamă.

Am râs, pur şi simplu, deşi tot credeam că este ridicol, dar l-am lăsat în voia lui.

Am avut şi o conversaţie profundă despre misterul pantofului fără pereche care tot apare la marginea autostrăzilor de pe tot teritoriul Statelor Unite.

— Iubita s-o fi ofticat şi i-o fi aruncat calabalâcul iubitului pe fereastră, spusese Andrew.

— Da, ar fi o posibilitate, spun eu, dar eu cred că mulţi dintre pantofii ăia aparţin autostopiştilor, fiindcă mare parte din ei sunt cam ponosiţi.

El s-a uitat spre mine cam ciudat, ca şi când ar fi aşteptat şi restul.

— Autostopişti?

Aprob din cap.

— Păi, da, ei merg foarte mult, aşa că îmi imaginez că pantofii lor se uzează rapid. Ei merg de colo până colo,

picioarele îi dor şi deodată zăresc un pantof, probabil cel aruncat de iubita înfuriată – arăt înspre el, semn că am luat de bună şi ipoteza lui – şi văzând că este într-o stare mai bună decât cei pe care-i are în picioare, îl schimbă pe unul dintre ei.

— Asta-i o prostie, spune Andrew.

Deschid gura cu un aer ofensat.

— S-ar putea întâmpla şi-aşa!

Râd şi mă întind spre el şi-l lovesc în glumă peste braţ. El se mulţumeşte să-mi zâmbească.

Şi am ţinut-o tot aşa, fiecare venind cu teorii şi mai idioate faţă de cele de dinainte.

Nu-mi pot aminti ultima dată când am râs aşa de mult.

În cele din urmă, cu două ore mai târziu ajungem, aproape, înapoi la Denver. Este un oraş extrem de frumos, cu munţi grandioşi în fundal, care seamănă cu nişte nori alburii la vârfuri, proiectaţi pe cerul albastru de la orizont. Este destul de devreme, iar soarele străluceşte cu toată puterea.

Când ajungem în inima oraşului, Andrew încetineşte maşina la şaizeci de kilometri la oră.

— Trebuie să-mi zici tu în ce direcţie, spune el, în timp ce urcăm spre o variantă de acces spre autostradă.

Se uită la cele trei direcţii şi apoi la mine.

Prinsă cu garda jos, îmi aţintesc privirea asupra celor trei drumuri şi, cu cât ne apropiem mai mult de punctul în care va trebui să alegem, cu atât mai încet se deplasează maşina.

Patruzeci de kilometri la oră.

— Pe care-l alegi? Întreabă el cu ochii verzi strălucitori în care licăre o undă de sarcasm.

Mă stresează! Mă simt de parcă mi s-ar cere să aleg şi să tai unul dintre firele unei bombe pentru a o dezamorsa.

— Nu ştiu! Strig eu, iar buzele îmi zâmbesc larg şi agitat.

Treizeci şi cinci de kilometri la oră. Oamenii ne claxonează şi un tip într-o maşină roşie se apropie din spate şi trece rapid pe lângă noi.

Douăzeci de kilometri la oră.

Ooof! Nu pot suferi aşteptarea! Simt de parcă aş fi gata să izbucnesc în râs, dar îl reţin undeva în gâtlej.

Tiiit! Tit! Du-te dracului! Dă-te la o parte din drum, idiotule!

Totul se petrece în spatele lui Andrew, dar el nu încetează nicio clipă să zâmbească.

— Pe acolo! Urlu în cele din urmă, aruncându-mi mâna în faţă şi arătând spre varianta dinspre est. Încep să râd strident şi mă las să alunec pe spate cât mai jos pe scaun, ca să nu mă poată vedea nimeni, aşa sunt de jenată.

Andrew aprinde semnalizarea de pe partea stângă şi se strecoară pe banda de pe stânga cu uşurinţă, între două alte maşini. Trecem pe galben chiar înainte de a se face roşu şi în câteva secunde suntem pe o altă autostradă, iar Andrew apasă acceleraţia. Habar nu am în ce direcţie mergem, ştiu doar că mergem spre est, dar unde anume duce drumul, asta e încă o enigmă.

— Hai că nu a fost aşa de greu, nu-i aşa? Spune el privindu-mă cu un zâmbet.

— M-a binedispus, spun şi scot un râs tăios. Chiar i-ai enervat pe oamenii ăia.

El trece peste subiect, scuturând din umeri.

— Toată lumea e al naibii de grăbită. Doamne fereşte să conduci la limita inferioară a vitezei legale că s-ar putea să te linşeze.

— Foarte adevărat, spun şi mă uit înainte prin parbriz.

Deşi trebuie să mărturisesc – de regulă, sunt şi eu una dintre cei grăbiţi. (Mă strâmb când spun asta.)

— Da şi eu uneori.

Se lasă tăcerea dintr-odată şi apare primul moment de tăcere, pe care-l băgăm amândoi de seamă. Mă întreb dacă şi el se gândeşte la acelaşi lucru, curios să afle mai multe despre mine şi dornic să mă întrebe despre asta, la fel cum şi eu ard de nerăbdare să ştiu mai multe despre el. Este unul din acele momente care sunt inevitabile şi aproape

întotdeauna deschid uşa către etapa în care doi oameni încep cu adevărat să se cunoască.

Este altceva faţă de atunci când eram în autobuz împreună. Atunci credeam că timpul nostru este limitat şi că nu ne vom mai vedea niciodată, aşa că nu aveam niciun motiv să discutăm chestiuni personale.

Dar lucrurile s-au schimbat şi a venit şi timpul discuţiilor personale.

— Spune-mi mai multe despre prietena ta, Natalie.

Rămân cu ochii la şosea timp de câteva secunde foarte lungi şi răspund ezitant, fiindcă nu ştiu exact despre care din chipurile ei să-i vorbesc.

— Spune-mi, de pildă, dacă încă mai este cea mai bună prietenă a ta, adaugă el, simţind cumva rezervele mele.

Mă uit la el.

— Nu mai este. A cam dispărut din peisaj, de vreme ce n-a putut să lămurească nişte chestii serioase.

— Sunt sigur că tu mă poţi face să înţeleg, spune el uitându-se din nou la drum. Sau poate că pur şi simplu nu vrei să mai vorbim despre asta.

Mă încumet şi zic:

— Nu, de fapt, chiar vreau să-ţi explic.

El pare mulţumit, dar nu-şi arată întreaga satisfacţie.

— O cunosc din clasa a doua, încep eu şi nu credeam că ceva o să poată curma această prietenie, însă m-am înşelat amarnic. Scutur capul şi mă apucă greaţa doar gândindu-mă la ce s-a întâmplat.

— Ei bine, ce s-a petrecut?

— L-a preferat pe prietenul ei în locul meu.

Cred că aştepta oarece explicaţii suplimentare şi până la urmă i le-am oferit, chiar dacă nu cum aş fi vrut.

— Ai pus-o tu să aleagă? A întrebat el, cu o sprânceană uşor ridicată.

Mă întorc spre el şi-l privesc.

— Nu, nu a fost deloc aşa. Oftez lung şi greu.

— Damon, iubitul ei, m-a prins singură într-o noapte, a încercat să mă sărute şi mi-a spus că mă doreşte. Apoi, mă

trezesc că Natalie îmi spune că sunt o ticăloasă mincinoasă şi că nu vrea să mă mai vadă niciodată.

Andrew dă din cap lung şi lent, arătând că este complet de acord şi că mă înţelege deplin, acum.

— E o fată nesigură, spune el. Probabil că a fost cu el mult timp, nu?

— Da, cam cinci ani.

— Ştii, această cea mai bună prietenă chiar te crede, înţelegi?

Îl privesc nelămurită.

El dă aprobator din cap.

— Da, te crede; gândeşte-te la asta, te cunoaşte practic dintotdeauna. Chiar crezi că a renunţat la o prietenie ca asta doar fiindcă nu te-a crezut?

Tot n-am priceput unde bate.

— Dar chiar asta a făcut, spun eu deodată.

— Nu chiar, spune el, este doar un fel de a reacţiona, Camryn. Nu vrea să creadă asta, dar undeva, în sufletul ei, ea ştie că este adevărat. Are doar nevoie de timp ca să se gândească la asta şi să vadă adevărul. O să-şi revină.

— Păi, atunci când o să o facă, poate că eu n-o s-o mai vreau.

— Poate că nu, spune el şi dă semnal dreapta, schimbând benzile, dar eu nu te văd ca fiind genul ăsta.

— Adică, neiertătoare? Spun eu.

Aprobă din cap.

Accelerăm, depăşind un camion care se târăşte şi ne băgăm în faţa lui.

— Nu ştiu ce să zic, spun, nesigură de mine, nu mai sunt aşa cum eram.

— Şi cum erai?

Nici de asta nu mai sunt sigură. Îmi ia o secundă ca să găsesc o modalitate de a evita să-l menţionez pe Ian.

— Pe vremuri eram amuzantă şi petrecăreaţă şi… încep să râd, la apariţia unei amintiri în mintea mea… şi mă aruncam goală într-un lac îngheţat, în fiecare iarnă.

Toată faţa frumoasă a lui Andrew se umple de un zâmbet curios, plin de energie.

— Oho, spune el, te şi vădii lovesc din nou peste braţ. Zâmbeşte în continuare. Pretinde că l-a durut, dar ştiu că n-are nimic.

— Era o strângere de fonduri pentru un spital din oraşul meu, spun eu şi avea loc în fiecare an.

— Chiar goală? Pare destul de confuz, dincolo de surâsul provocat de această imagine.

— Mă rog, nu complet goală, spun, dar într-un maiou şi cu un pantalon scurt în apa îngheţată, e ca şi cum ai fi gol-puşcă.

— La naiba, ar trebui să mă înscriu pe lista celor ce se ocupă cu fondurile pentru spital când ajung acasă, spune el, lovind o dată volanul. Nu ştiam ce pierd.

Îşi îmblânzeşte zâmbetul puţin şi mă priveşte din nou.

— Bun, astea le făceai pe vremuri, dar de ce ai renunţat la ele?

Fiindcă Ian a fost cel care m-a convins să o fac şi cu el am făcut-o doi ani de zile.

— M-am calmat cam acum un an – cred că era timpul să mă liniştesc.

Am sentimentul că intuieşte că e mai mult de atât, aşa că trec la altceva, ca să-i distrag atenţia.

— Dar tu? Întreb eu răsucindu-mă din talie ca să-i acord întreaga mea atenţie. Spune ceva nebunesc pe care l-ai făcut.

Andrew îşi ţuguiază buzele, uitându-se la drum. Depăşim un alt camion şi ajungem în faţa lui. Circulaţia se subţiază pe măsură ce ne îndepărtăm de oraş.

— Am mers pe capota unei maşini odată, un lucru – nu atât nebunesc, cât prostesc.

— Da, e cam prostesc.

Ridică mâna stângă sus şi îmi arată partea de dedesubt a încheieturii sale.

— Am căzut de pe nenorocita de capotă şi mi-am tăiat serios încheietura.

Mă uit la cicatricea de cinci centimetri care se întinde de la baza degetului mare până pe braţ. M-am rostogolit pe stradă. Mi-am spart şi capul.

Arată spre partea din spate a capului, pe partea dreaptă.

— Am nouă copci acolo, pe lângă cele şase de la încheietură. Nu mai fac niciodată aşa ceva.

— Ei bine, sper că nu, spun eu îngândurată, încercând să văd cicatricea prin părul lui şaten.

Pune cealaltă mână pe volan şi mă prinde de încheietură, punându-şi degetul arătător peste al meu ca să-l poată ghida.

Mă dau mai aproape de el, ca să-i las mâna să mă călăuzească.

— Cam… pe aici, spune el când o găseşte. O simţi?

Mâna lui îmi dă drumul, iar eu mă uit după ea un moment.

Mă uit din nou spre capul lui şi-mi trec degetul peste fâşia neregulată de piele de pe scalpul lui şi apoi îi dau părul la o parte cu degetele. Cicatricea are cam doi centimetri şi jumătate. Mai pun încă o dată degetul pe ea şi apoi mă retrag ezitantă.

— Îmi imaginez că ai o mulţime de cicatrici, spun eu.

El zâmbeşte.

— Nu prea multe; am una pe spate când m-a lovit Aidan cu un lanţ de bicicletă, pe care-l tot învârtea ca pe un bici (mă strâmb, scrâşnind din dinţi). Şi una de când aveam doişpe ani şi eram cu Asher urcat pe ghidonul bicicletei. Am lovit o piatră. Bicicleta s-a răsturnat în faţă şi ne-a aruncat pe amândoi pe ciment. Arată spre nas. Mi-am rupt nasul, dar Asher şi-a rupt un braţ şi a avut paisprezece copci la cot. Mamei i-am zis că am fost implicaţi într-un accident de maşină: am minţit-o ca să ne salvăm pielea.

Mă uit la nasul lui cu o formă perfectă; nu văd nicio urmă că a fost vreodată rupt.

— Am o cicatrice în formă de L pe interiorul coapsei, continuă el şi arată vag spre zona aceea. Dar nu ţi-o arăt.

Zâmbeşte şi-şi pune ambele mâini pe volan.

Roşesc, fiindcă în realitate am stat câteva clipe să mi-l imaginez cum îşi dă pantalonii jos ca să-mi arate tatuajul.

— Foarte bine, râd şi apoi mă aplec spre bord ca să mi ridic tricoul gen babydoll cu Ştrumfi peste şold. Îi surprind privirea aţintită asupra corpului meu şi începe un freamăt în stomac, dar îl ignor. Eram cu cortul la un moment dat, spun eu şi m-am aruncat cu totul în apă. Am lovit o piatră – aproape că m-am înecat.

Andrew se strâmbă şi se întinde spre mine, urmărind cu degetul marginile micuţei cicatrici de pe osul şoldului. Un fior mi se ridică pe şira spinării până la ceafă, ca şi cum ceva îngheţat mi-ar goni prin sânge.

Încerc să trec şi peste senzaţia asta cât pot eu de bine.

Îmi las tricoul să cadă înapoi peste şold şi mă sprijin din nou pe speteaza scaunului.

— Ei bine, sunt bucuros că nu te-ai înecat.

Ochii lui emană o căldură pe toată faţa.

Îi zâmbesc şi eu.

— Da, ar fi fost nasol.

— Mie îmi spui.

15

Mă trezesc după lăsarea întunericului când Andrew încetineşte la o barieră cu plată. Nu ştiu cât am dormit, dar mă simt de parcă aş fi dormit o noapte întreagă, în ciuda faptului că am fost cuibărită într-un colţ pe scaunul din dreapta, cu capul sprijinit de portieră. Mă gândesc că ar fi bine să-mi masez câţiva muşchi înţepeniţi, ca atunci când am călătorit cu autobuzul, dar nici nu e cazul. Mă simt bine.

— Unde suntem? întreb punându-mi mâna la gură ca să acopăr un căscat.

— În mijlocul pustiului Wellington, Kansas, spune el. Ai dormit mult.

Mă ridic de tot şi-mi las ochii şi corpul să se trezească. Andrew intră pe o altă şosea.

— Ai dreptate, am dormit, mai bine decât în toată călătoria din Carolina de Nord până în Wyoming.

Mă uit la literele albastre şi luminoase ale CD-playerului: 10:14 seara. Un cântec se ridică încet din boxe. Mă face să mă gândesc la momentul când l-am întâlnit în autobuz. Zâmbesc în sinea mea, simţind că el a lăsat în mod intenţionat muzica mai încet, cât am dormit eu.

— Şi tu? întreb eu întorcându-mă ca să-l văd, iar întunericul îi învăluie, parţial, faţa în umbră. Mă simt ciudat să-ţi propun asta, fiindcă este maşina tatălui tău, dar sunt un şofer bun, dacă ai nevoie.

— Neeh, nu trebuie să te simţi jenată, spune el. Este doar o maşină. O rablă valoroasă pentru care tatăl meu ar sări până în tavan dacă ar afla că ai fost la volan, pe când eu te-aş lăsa fără probleme să o conduci.

Chiar şi pe întuneric, îi văd colţul drept al gurii ridicându-se într-un zâmbet năstruşnic.

— Dacă-i pe-aşa, nu sunt prea sigură că mai vreau să conduc.

— E pe moarte, ai uitat? Ce-o să-ţi facă?

— Nu e de râs, Andrew.

Ştie şi el că nu e loc de glume. Sunt complet conştientă de jocul pe care îl face cu sine, căutând mereu ceva care să-l ajute să facă faţă la ceea ce se va întâmpla destul de curând. Mă tot întreb cât va mai fi în stare să o ţină aşa. Glumele nelalocul lor o să se termine la un moment dat, iar el n-o să ştie cum să se împace cu ceea ce va să vină.

— O să ne oprim la motelul următor, spune el luând-o pe altă şosea. O să închid puţin ochii acolo.

Apoi se uită spre mine.

— O să luăm camere separate, desigur.

Mă bucur că s-a gândit şi la chestia asta din timp. Oi călători eu, în împrejurări dubioase, singură cu el prin toată America, dar nu cred că aş fi în stare să şi dorm cu el în aceeaşi cameră.

— Super, spun eu întinzându-mi braţele în faţă cu degetele încrucişate. Vreau să fac un duş şi să mă spăl pe dinţi vreme de-un ceas.

— Nu te contrazic aici, glumeşte el.

— Hei, nici respiraţia ta nu e prea grozavă.

— Ştiu, spune el punându-şi o mână căuş peste gură şi expirând scurt. Miroase de parcă aş fi mâncat caserola aia oribilă de rahat pe care o pregăteşte mătuşă-mea în fiecare an de Ziua Recunoştinţei.

Râd zgomotos.

— Te-ai exprimat cam neinspirat, spun eu. Caserolă de rahat? Serios? (Simt că mă înec.)

Râde şi Andrew.

— Aşa o fi, cum zici tu – o iubesc pe mătuşa Deana, dar nu a fost binecuvântată cu talentul de a găti.

— Parcă vorbeşti despre maică-mea.

— Trebuie să fie nasol, spune el uitându-se spre mine, să creşti cu tăieţei din plic şi cu pacheţele de primăvară semipreparate.

Aprob din cap.

— Nu-i aşa rău până la urmă, căci am învăţat singură să gătesc – nu mănânc mâncare nesănătoasă, ai uitat?

Faţa zâmbitoare a lui Andrew este luminată de o rază blândă gri, aruncată de stâlpii de pe marginea străzii.

— Da, ai dreptate, spune el, nici să nu pomenim de burger sau de cartofii uleioşi în faţa Prinţesei Dietelor, aici de faţă.

Fac o faţă scârbită, contrazicându-i teoria cu dietele.

Câteva minute mai târziu, intrăm în parcarea unui motel micuţ cu două etaje, cu tipul de camere care se deschid pe un hol exterior, în locul unuia interior. Ieşim din maşină şi ne întindem picioarele – Andrew îşi destinde picioarele, braţele, gâtul, aproape totul.

— Şi ne înşfăcăm bagajele de pe bancheta din spate. Lasă chitara în maşină.

— Încuie uşa, spune el făcându-mi un semn cu degetul.

Intrăm în holul care miroase a saci de aspirator plini de praf şi a cafea.

— Două camere single una lângă alta, dacă aveţi,

spune Andrew trăgându-şi portofelul din buzunarul de la spate.

Îmi trag poşeta, aducând-o în faţă şi caut portofelul mic cu fermoar.

— Îmi pot plăti şi singură camera.

— Nu, mă ocup eu.

— Nu, serios, lasă-mă pe mine să plătesc.

— Am spus NU, clar? Aşa că pune banii la loc.

Ezitând puţin, îi dau ascultare.

Femeia între două vârste, cu părul blond şi albit prins într-un coc neglijent la spate, ne priveşte fără nicio expresie. Se întoarce la tastatura ei pe care bate de câteva ori ca să vadă ce camere sunt libere.

— Fumători sau nefumători? întreabă ea uitându-se la Andrew.

Observ că ochii îi măsoară braţele musculoase, în timp ce el caută cartea de credit.

— Nefumători.

Poc, poc, poc. Clic, clic, clic. Un du-te-vino între mouse şi tastatură.

— Singurele camere single pe care le avem una lângă alta sunt una de fumători şi cealaltă de nefumători.

— Le luăm, spune el întinzându-i cartea de credit.

Ea o trage dintre degetele lui şi în tot acest timp îi contemplă toate mişcările mâinii până când aceasta îi dispare din faţa ochilor, după tejghea.

Târfa!

După ce plătim şi ne luăm cheile de la camere, ieşim din nou afară, la maşină, unde Andrew ia chitara din portbagaj.

— Ar fi trebuit să te întreb înainte de a ajunge aici, spune el în timp ce merg alături de el, dar dacă ţi-e foame – dau o fugă cu maşina şi-ţi aduc ceva, dacă vrei.

— Nu, sunt bine. Mersi.

— Eşti sigură?

Se uită la mine.

— Da, nu mi-e deloc foame, iar dacă mă apucă foamea, pot să-mi iau ceva de la automat.

El bagă cârdul în prima uşă şi apare o lumină verde. Se aude un clic şi uşa se deschide.

— Dar n-o să găseşti decât zahăr şi grăsime în chestiile alea, spune el, amintindu-mi de primele noastre discuţii referitoare la mâncare nesănătoasă.

Intrăm în camera care arată destul de mohorâtă cu un singur pat pus lângă o tăblie din lemn ridicată pe perete. Cuvertura este maro şi urâtă şi mă sperie de moarte. Camera în sine miroase a curat şi arată destul de decent, dar eu nu am mai dormit niciodată în motel fără să dau jos aşternuturile de pe pat. Nu ştii ce microbi adăpostesc sau când au fost spălate ultima dată.

Andrew inhalează profund, respirând aerul camerei.

— Asta este camera de nefumători, spune el uitându-se mai întâi în jur, ca şi cum ar face o inspecţie. Deci va fi a ta.

Aşază chitara jos, sprijinită de perete şi merge în baia mică, aprinde lumina, probează ventilatorul şi apoi merge la fereastra de pe partea cealaltă a patului şi încearcă şi aerul condiţionat – la urma urmelor, este jumătatea lui iulie. Apoi

merge la pat şi trage cu atenţie cuvertura, examinând cearşafurile şi pernele.

— Ce cauţi?

El spune fără să se uite la mine.

— Mă asigur că e curat; nu vreau să dormi în vreun rahat de cameră.

Mă înroşesc până în vârful unghiilor şi mă întorc cu spatele ca să nu observe.

— Ştiu că e destul de devreme pentru culcare, spune el îndepărtându-se de pat şi ridicând chitara, dar condusul m-a cam epuizat.

— Păi, la drept vorbind, nu ai mai dormit de când am coborât din autobuz, în Cheyenne.

Îmi las poşeta şi geanta jos, la capătul patului.

— Adevărat, spune el. Asta înseamnă că am fost treaz cam optsprezece ore. La naiba, nici nu mi-am dat seama.

— Pentru că eşti epuizat.

Se îndreaptă spre uşă şi-şi pune mâna pe clanţa argintie, făcând din nou clic pentru a o deschide. Stau pur şi simplu în picioare, la capătul patului. Mă simt puţin jenată, dar îmi trece.

— Bine, ne vedem dimineaţă, spune el din prag. Sunt chiar lângă tine, la 110, aşa că, dacă ai nevoie de mine, trebuie doar să baţi sau să ciocăneşti în perete.

Pe faţa lui se citesc bunătatea şi sinceritatea. Dau din cap, zâmbind.

— Păi, atunci, noapte bună, spune el.

— Noapte bună.

Şi iese din cameră, închizând uşor uşa în urma lui.

După ce rămân cu privirea în gol o secundă, îmi revin din starea asta şi cotrobăi prin geantă. Ăsta ar fi primul duş pe care îl fac în câteva zile foarte lungi. Mă topesc de plăcere doar gândindu-mă la asta. Scot o pereche curată de chiloţei, pantalonii mei scurţi preferaţi şi o bluză mulată cu fundiţe roz şi bleu în jurul mânecilor trei sferturi. Apoi îmi găsesc periuţa de dinţi, pasta şi apa de gură şi mă îndrept spre baie, cărând totul cu mine. Mă dezbrac la piele, scoţându-mi

fericită hainele murdare şi aruncându-le grămadă pe podea. Mă privesc cu atenţie în oglindă. Doamne, Dumnezeule, sunt respingătoare! Machiajul s-a şters aproape de tot, de-abia dacă a mai rămas puţină mascara. Mai multe şuviţe rătăcite de păr blond mi-au căzut din coadă şi atârnă în dezordine pe o parte a capului.

Nu-mi vine să cred că am mers cu Andrew arătând în halul ăsta.

Mă întind, trag elasticul care lega coada şi dau drumul restului de păr, iar apoi îmi bag degetele prin el ca să-l descurc. Îmi periez dinţii mai întâi şi îmi clătesc gura cu apă mentolată până aproape nu mai simt înţepăturile.

Duşul e divin. Stau acolo o veşnicie, sub apa aproape opărită, până când nu mai pot îndura şi căldura începe să mă facă să adorm în picioare. Mă curăţ peste tot. De două ori. Doar pentru că pot şi pentru că a trecut ceva timp de când nu am mai făcut-o. În cele din urmă, mă rad, fericită să scap de pădurea aia dizgraţioasă pe care începusem să o am pe picioare. Şi, în fine, închid robineţii care scârţâie şi apuc prosopul alb al motelului împăturit cu mare artă de pe un raft de deasupra toaletei.

Aud duşul curgând în camera de alături, a lui Andrew şi mă surprind ascultând. Mi-l imaginez acolo, doar făcând duş, nimic sexual sau pervers, chiar dacă ar fi motive să-mi zboare gândul şi spre aşa ceva. Mă gândesc doar la el în general, la ceea ce facem şi la cum am ajuns aici. Mă gândesc la tatăl lui şi din nou mi se rupe inima ştiind cât de tare suferă Andrew şi cât de neputincioasă sunt pentru că nu pot să-l ajut. În cele din urmă, mă întorc la mine, la viaţa mea şi la problemele mele, care, în esenţă, nu au nicio legătură cu cele ale lui Andrew.

Sper că n-o să fiu niciodată nevoită să-i spun problemele mele şi lucrurile care m-au făcut să încep călătoria cu autobuzul pe drumul spre nicăieri, fiindcă mă voi simţi extrem de idioată şi de egoistă. Grijile mele sunt nimic în comparaţie cu ale lui.

Mă bag în pat cu părul ud, pieptănându-l cu degetele. Dau drumul la TV – deloc obosită, din moment ce am dormit cea mai mare parte a drumului din Denver încoace – şi trec în revistă diverse canale, în cele din urmă lăsându-l pe un post, la întâmplare, cu un film cu Jet Li. E mai mult ca un zgomot de fundal.

Mama a sunat deja de patru ori şi a lăsat patru mesaje.

Încă nicio veste de la Natalie.

— Cum te simţi în Virginia? O aud pe mama în receptor. Te distrezi pe cinste, sper.

— Da, e tare. Tu ce faci?

Mama chicoteşte la capătul firului ceea ce, fără să vreau, îmi repugnă. E cu un bărbat. Bleah, dezgustător, sper că nu vorbeşte cu mine fiind în pat, goală, cu vreun tip lingând-o pe gât.

— Sunt bine, iubito, spune ea. Sunt tot cu Roger – mergem în croazieră weekendul viitor.

— Este minunat, mamă.

Ea chicoteşte din nou.

Strâmb din nas.

— Bine, iubito, trebuie să închid… („încetează, Roger” se aude în fundal. Ea chicoteşte din nou. Am o senzaţie de vomă în gură.) Voiam doar să ştiu ce faci. Te rog, sună-mă mâine când vrei şi spune-mi ce mai faci, bine?

— Bine, mami, o să te sun. Te iubesc.

Închide, iar eu las telefonul să cadă pe pat în faţa mea. Apoi mă arunc pe spate, pe perne, gândindu-mă brusc la faptul că Andrew este în camera de alături. E posibil ca şi el să-şi sprijine capul pe acelaşi perete. Zapez printre canale încă puţin, până când le-am trecut pe toate în revistă de cel puţin cinci ori şi apoi renunţ.

Mă scufund şi mai mult în perne şi mă uit prin cameră.

Aud sunetele pe care le scoate Andrew cântând la chitară, ceea ce mă deconectează de la grijile mele. Îmi ridic încet spatele din perne ca să pot auzi mai clar. Este o melodie lentă, ceva între lamentaţie şi interogare. Şi apoi, la refren,

viteza creşte doar o clipă, revenind apoi la ritmul lent. Este absolut minunat.

Îl ascult cum cântă timp de cincisprezece minute, apoi amuţeşte. Am oprit TV-ul când l-am auzit prima oară şi acum tot ce mai aud este cum picură apa în chiuveta din baie şi maşinile ce trec întâmplător prin parcarea motelului.

Încep să adorm şi atunci îmi apare din nou visul: în dimineaţa aceea încă nu primisem şirul obişnuit de mesaje de la Ian, care sosea înainte de a mă da eu jos din pat. Am încercat să-l sun, dar nu răspundea şi nici căsuţa vocală nu intra. Iar Ian nu era la şcoală, atunci când am ajuns eu.

Toată lumea se holba la mine pe când străbăteam holurile. Unii nici nu mă puteau privi în ochi. Jennifer Parsons izbucni în lacrimi când am trecut pe lângă dulăpiorul ei, în timp ce un alt grup de fete, majorete şi-au ridicat nasurile spre mine şi m-au privit de parcă aş fi avut ceva contagios. Nu ştiam ce se întâmplă, dar mă simţeam de parcă aş fi intrat într-o altă realitate, alternativă. Nimeni nu-mi adresa niciun cuvânt, dar era al naibii de evident că toţi cei din şcoală ştiau ceva ce eu nu ştiam. Şi era ceva de rău. Nu am avut niciodată duşmani, cu excepţia câtorva majorete care erau geloase pe mine fiindcă Ian mă iubea şi nici nu se uita la ele. Ce pot spune? Ian Walsh era mai sexy decât vedeta echipei de fotbal american şi nu conta pentru nimeni, nici măcar pentru Emily Derting, cea mai bogată fată din Millbrook High School, că Ian nu era prea înstărit şi că părinţii lui încă îl aduceau la şcoală cu maşina.

Ea tot râvnea la el.

Toate fetele îl doreau.

Am mers mai departe spre dulăpiorul meu, sperând să dau de Natalie: ea mi-ar putea spune ce se petrece. Am tot stat pe lângă dulap mai mult decât de obicei, aşteptând să apară. Damon a fost cel care m-a găsit şi care mi-a spus ce s-a întâmplat. El m-a tras deoparte, lângă separeul care adăpostea fântânile de apă potabilă. Inima îmi sărea din piept. Ştiam că ceva se întâmplase de când m-am trezit, chiar înainte de a-mi da seama că nu aveam niciun mesaj

de la Ian. Simţeam că ceva nu e în regulă. Era ca şi cum aş fi ştiut…

— Camryn, mi-a spus Damon şi mi-am dat seama pe loc gravitatea a ceea ce urma să-mi spună, fiindcă el şi Natalie îmi spun de obicei „Cam". Ian a fost implicat într-un accident de maşină azi-noapte…

Mi-am simţit respiraţia accelerându-se şi amândouă mâinile au zburat spre gură. Lacrimile îmi ardeau gâtlejul şi-mi şiroiau din ochi.

— A murit la spital, azi-dimineaţă, devreme.

Damon abia reuşi să vorbească, dar durerea de pe faţa lui era grăitoare.

Am fixat chipul lui Damon un timp ce părea o eternitate, apoi nu am mai putut sta în picioare şi m-am prăbuşit în braţele lui. Am plâns şi am plâns până mi s-a făcut rău şi, în cele din urmă, Natalie ne-a găsit şi amândoi m-au ajutat să ajung la cabinetul medical.

Mă trezesc din coşmar transpirată, cu inima bătându-mi nebuneşte. Arunc cearşaful cu care sunt învelită şi mă ridic în genunchi în mijlocul patului, trecându-mi mâinile prin păr şi oftând lung. Visul nu mă mai bântuie de multişor. De fapt, a fost ultimul vis pe care mi-aduc aminte să-l fi avut. De ce s-a întors?

O lovitură puternică în uşă mă trezeşte.

— Hai, fă ochişori, drăguţo! Spune Andrew melodios de cealaltă parte.

Nici nu-mi amintesc când am adormit la loc după acel coşmar. Soarele străluceşte printr-o crăpătură dintre cele două perdele, trimiţând o rază pe covor chiar sub fereastră. Mă ridic din pat, îmi dau pe spate părul încurcat şi mă duc să deschid uşa înainte să trezească tot motelul.

El rămâne prostit, uitându-se la mine.

— La naiba, fato, spune el privindu-mă, ce naiba vrei să-mi faci?

Mă privesc mai atentă, încă încercând să mă trezesc şi realizez că sunt în şortul acela din bumbac alb, foarte răscroit şi într-un tricou fără sutien pe dedesubt. O,

Doamne, sfârcurile mele sunt ca nişte faruri care strălucesc prin tricou! Îmi încrucişez braţele peste piept şi încerc să nu-l privesc în ochi atunci când intră în cameră.

— Tocmai voiam să-ţi spun să te îmbraci, continuă el zâmbind, în timp ce merge prin cameră cu genţile şi cu chitara, dar, de fapt, poţi merge şi aşa, dacă doreşti.

Dau din cap că nu, ascunzându-mi zâmbetul care-mi răsare pe faţă.

El sprijină chitara de peretele de la fereastră şi îşi aşază bagajele pe podea. Este îmbrăcat cu o pereche de pantaloni scurţi cafenii care-i vin până sub genunchi, un tricou simplu, gri-închis şi tenişii negri, cu şosete fără manşete sau poate fără şosete. Mă uit la tatuajul de pe glezna lui; arată ca un fel de desen rotund celtic, aşezat chiar deasupra osului. Şi, în mod clar, are picioare de alergător; gambele sunt susţinute de muşchi fermi.

— Aşteaptă acolo cât mă pregătesc eu, spun îndreptându-mă spre bagajul care este aşezat pe comoda lungă în partea opusă faţă de televizor.

— Cât o să dureze? întreabă el şi detectez o nuanţă interogativă în vocea sa.

Aducându-mi aminte de ceea ce mi-a spus acasă la tatăl lui, mă gândesc întâi la răspunsul meu şi cântăresc opţiunile: pregătirile mele obişnuite de treizeci de minute sau o ţinută de genul aruncă-ceva-pe-tine-şi-fugi?

Mă ajută el să iau o decizie:

— Două minute? Mă revolt eu.

El aprobă din cap, rânjind.

— M-ai auzit bine. Două minute.

Îmi arată două degete.

— Ai fost de acord să faci tot ce spun eu, mai ţii minte?

— Da, dar am crezut că urma să fie vorba despre chestii de genul să-mi arăt fundul cuiva în timp ce mergem cu maşina sau să mănânc insecte.

Ridică din sprânceană, îşi mângâie şi ridică bărbia ca şi cum tocmai i-ar fi venit două idei în minte.

— Cu timpul o să-ţi arăţi şi fundul cuiva în mers şi vei mânca şi insecte – ajungem şi acolo.

Aoleu, ce-am făcut?

Îmi las capul pe spate în semn de protest şi umilinţă şi îmi duc mâinile la şold.

— Ăăă, nici pomeneală…

Observ că surâsul lui s-a transformat într-unul de „şcolar şmecher şi, uitându-mă în jos, observ că braţele nu-mi mai acoperă sfârcurile care se iţesc tare mândre prin materialul subţire al bluzei. Dau drumul unui oftat puternic şi rămân cu gura căscată.

— Andrew!

El îşi pleacă faţa, mimând ruşinea, dar asta face să pară şi mai insinuant felul în care se uită la mine pe sub gene.

Este al naibii de sexos…

— Hei, văd că mai degrabă te plângi de regulile de bază decât să-ţi protejezi apanajele feminine de ochii mei – ar trebui să te avertizez că ochii mei au propria lor voinţă.

— Da, sunt sigură că nu sunt singurele părţi din tine care au o voinţă proprie. Mă strâmb la el şi-mi înşfac geanta, târşâindu-mi picioarele goale spre baie şi închizând uşa.

Îmi văd faţa în oglindă şi observ că zâmbesc ca un portret din acelea ieftine din vitrinele atelierelor foto din anii ’80.

Bine, două minute. Mă arunc pur şi simplu în sutien şi în blugii strâmţi, sărind în sus şi-n jos ca să îi fac să-mi alunece peste fund. Fermoarul. Nasturii. Spălat pe dinţi energic. O gură de apă mentolată. Clătesc. Gargară. Scuip. Pieptănat păr încurcat şi răsucit în coadă neglijentă pe umărul drept. Un pic de fond de ten şi o pudră uşoară. Rimei negru, fiindcă mascara este cea mai importantă piesă de machiaj din arsenal. Ru…

BANG! BANG! BANG!

— Cele două minute au expirat!

Îmi întind rujul pe buze şi curăţ excesul cu o bucată de hârtie igienică.

Îmi dau seama că de cealaltă parte a uşii de la baie el zâmbeşte şi, când deschid peste câteva secunde, văd că am

avut dreptate. El stă cu ambele braţe ridicate deasupra capului, proptite de tocul uşii. Muşchii abdominali, tari, se văd parţial de sub tricou din cauza braţelor ridicate. O îngustă cărare de păr porneşte de sub buric şi merge în jos, până sub betelia pantalonilor.

— Vezi? Ia uită-te la tine! (Fluieră admirativ în timp ce stă în uşă, blocând accesul, iar eu n-am timp să mă mai contemplu.) Hainele simple sexy.

Îl împing ca să-mi fac loc, găsind pretextul perfect pentru a-mi pune palmele pe pieptul lui, iar el mă lasă să trec.

— Nu pentru tine m-am dichisit, spun eu, întoarsă cu spatele şi aruncând în geantă hainele în care am dormit.

— Oau, ia te uită, continuă el, un stil sobru, sexy şi… dezordonat – sunt mândru de tine!

Nici măcar nu mi-am dat seama de haosul acela. Mi-am înghesuit pur şi simplu hainele în geantă fără să le mai aranjez. Nu sunt o obsesivă, ci doar unul dintre oamenii aceia care se diagnostichează astfel, din cauza câtorva obişnuinţe întipărite. Totuşi, chestia asta cu împăturitul lucrurilor şi cu ordinea o am de mult, de pe la unsprezece ani.

Andrew

16

Asta da frustrare sexuală de dimineaţă. Bine, o să trebuiască să o iau mai încet cu ea, sau o să creadă că doar de asta stau cu ea. Cu orice altă ocazie, cu vreo fată oarecare, deja aş fi coborât din pat, aruncând prezervativul la gunoi, dar cu Camryn este altfel. Mi-e greu să mă abţin, dar o să încerc s-o las mai uşor cu flirtul. Este o călătorie importantă pentru amândoi. Am o singură şansă să fac asta cum trebuie şi chiar n-am de gând să ratez.

— Aşadar, care este următorul pas în excursia noastră spontană? Întreabă ea.

— Întâi micul dejun, spun eu ridicându-mi genţile de pe podea, dar cred că nu ar mai fi spontană dacă aş avea deja un plan.

Ea îşi ia celularul de pe masa de lângă pat, verifică dacă are mesaje şi apeluri noi şi apoi îl aruncă în poşetă.

Ieşim.

Intră în scenă Camryn cea încăpăţânată şi capricioasă:

— Te rog, Andrew, nu pot mânca în asemenea locuri,

spune ea de pe locul din dreapta.

Oraşul este mic şi majoritatea localurilor sunt fast-food-uri care, oricum, nu deschid aşa de devreme.

— Vorbesc serios, spune ea cu o mutriţă drăguţă pe care mi-aş dori să o prind în palme şi să o ling ca s-o fac să ţipe şi să pretindă că e cel mai dezgustător lucru din lume. Dacă nu vrei să ai un tovarăş de drum enervant, care să se ţină de stomacul întors pe dos şi care să scoată zgomote ciudate în următoarea oră, atunci nu mă face să mănânc chestii de-astea, mai ales aşa dis-de-dimineaţă.

Îmi dau capul uşor pe spate şi strâng din buze, uitându-mă spre ea.

— Hai, că exagerezi.

Încep să cred că, într-adevăr, nu exagerează.

Ea îşi scutură capul şi-şi pune coatele pe portiera maşinii, băgându-şi degetul mare între dinţii din faţă.

— Nu, vorbesc serios, de fiecare dată când mănânc fast-food, mi se face rău. Nu vreau să fiu dificilă, crede-mă, dar am probleme de fiecare dată când ies undeva cu Natalie sau cu mama. Ele trebuie să se dea peste cap şi să găsească un local care să nu mă bage-n boală.

Bine, acum chiar o cred.

— Am înţeles, în definitiv nu vreau să te îmbolnăvesc, râd eu uşor, aşa că va trebui să mai mergem puţin ca să găsim altceva pe drum. În câteva ore se vor deschide şi alte localuri.

— Mulţumesc, zâmbeşte ea dulce.

Cu mare plăcere...

Peste două ore şi jumătate, ajungem în Owasso, Oklahoma.

Camryn se uită în sus spre firma negru-gălbuie a restaurantului şi cred că în ea se dă o luptă dacă să mănânce aici sau nu.

— Există de fapt un singur loc unde poţi lua micul dejun, spun eu trăgând maşina într-o parcare, mai ales prin Sud – un fel de Starbucks, doar că e din lanţul Waffle House. Găseşti din astea la orice colţ de stradă.

Ea aprobă din cap.

— M-oi descurca eu cumva – au salată?

— Uite ce e, am fost de acord să nu te pun să mănânci chestii pline de grăsime – îmi înclin capul pe o parte şi mă întorc spre ea – dar deja exagerezi cu salata.

Ea-şi ţuguiază buzele şi mestecă în gol, iar apoi spune, dând din cap.

— Bine, nu voi mânca salată, chiar dacă salatele astea se servesc şi cu pui şi cu tot felul de chestii bune, la care probabil cineva ca tine nici nu s-a gândit vreodată.

— Foarte bine, renunţă, spun cu hotărâre şi apoi îmi readuc, încet, capul la poziţia verticală. Haide, sunt lihnit. Şi devin morocănos când mi-e foame.

— Eşti deja morocănos, mormăie ea.

O prind de mână şi o trag lângă mine. Ea încearcă să-şi ascundă faţa roşie.

Ador mirosul de Waffle House, este mirosul de libertate, când eşti la drum deschis şi ştii că nouăzeci la sută dintre cei care mănâncă aici sunt şi ei la drum. Şoferi de tir, călători cu treburi, dar şi petrecăreţi – cei care ocolesc viaţa monotonă de sclavi ai societăţii.

Restaurantul este aproape plin. Camryn şi cu mine găsim o masă aproape de grătar, mai retrasă faţă de ferestrele înalte. Nelipsitul tonomat cu muzică – un simbol al culturii „Waffle House" – este aşezat în dreptul unei ferestre.

Chelneriţa ne salută cu un zâmbet, stând în picioare cu un blocnotes într-o mână şi cu un pix în cealaltă, gata să scrie şi împungând hârtia.

— Doriţi nişte cafea?

Mă uit la Camryn, care deja trece în revistă meniul aflat în faţa ei, pe masă.

— O să iau un pahar de ceai cu gheaţă, spune ea.

Chelneriţa notează asta şi se uită din nou la mine.

— Eu, o cafea.

Încuviinţează din cap şi pleacă să ne pregătească băuturile.

— Unele dintre chestiile astea sună bine, spune

Camryn, cercetând meniul şi proptindu-şi obrazul în mână. Degetul ei arătător alunecă peste pagină şi aterizează pe scurta secţiune a salatelor.

— Uite, vezi, ridică ea ochii spre mine, au salată cu pui la grătar şi salată de măr copt cu pui.

Nu pot rezista expresiei pline de speranţă care i-a apărut în ochii mari albaştri.

Mă predau. Mă predau cu arme şi bagaje.

— Comandă ce doreşti, spun cu o expresie caldă. Serios, nu mă supăr pe tine.

Ea clipeşte de două ori, puţin uimită că am renunţat aşa de uşor şi apoi ochii ei par să-mi zâmbească. Ea închide meniul şi-l aşază la loc în suportul lui de pe masă, în timp ce chelneriţa se întoarce cu băuturile noastre.

— Doriţi să comandaţi? Întreabă ea după ce ne aşază băuturile în faţă. Vârful pixului ei, ca şi cum nu ar fi părăsit

niciodată acel punct, este apăsat pe carneţelul ei aşteptând să fie pus la treabă.

— O să iau o omletă cu ardei iute şi ciuperci, spune Camryn şi îi surprind un mic rânjet pe faţă în timp ce ochii ei îmi ocolesc privirea.

— Cu pâine prăjită sau pesmet? Întreabă chelneriţa.

— Cu pesmet.

— Mămăligă, cartofi prăjiţi sau roşii?

— Cartofi prăjiţi.

Chelneriţa notează şi ultimul detaliu al comenzii lui Camryn şi se întoarce spre mine.

Fac o pauză de o secundă şi apoi spun:

— O să iau o salată cu mere coapte şi pui.

Rânjetul lui Camryn îi dispare instantaneu şi faţa îi încremeneşte. Îi fac cu ochiul şi aşez meniul sub al ei.

— Trăieşti periculos, nu? Spune chelneriţa.

Rupe pagina cu comanda.

— Doar azi îmi fac de cap, îi răspund, iar ea îşi scutură capul şi se îndepărtează.

— Ce dracului? Spune Camryn, ridicându-şi mâinile cu palmele în sus. Nu prea ştie ce să facă, să-mi zâmbească sau să mă privească ciudat, aşa că, în final, face câte un pic din amândouă.

— Mă gândesc că, dacă eşti dispusă să mănânci ceva de dragul meu, atunci pot face şi eu acelaşi lucru pentru tine.

— Nu văd cum o să te mulţumească salata aia.

— Probabil că ai dreptate, spun eu, dar vreau să fiu corect.

Cu o expresie uşor batjocoritoare se lasă pe spate, pe spătar.

— N-o să mai fie aşa de „corect” atunci când o să trebuiască să te ascult plângându-te pe drum că ţi-e foame – tu singur ai spus că devii morocănos când ţi-e foame.

În realitate, n-aş putea să fiu morocănos cu ea, dar are dreptate: salata n-o să-mi ajungă. Şi frunzele de salată îmi produc gaze – cu siguranţă că n-o să-i placă să călătorească în maşină cu mine dacă mănânc rahatul ăsta. Dar mă descurc eu cumva. Sper, doar că o să pot mânca totul, fără

să mă dau de gol şi să las să-mi scape vreunul dintre cele o sută de ofuri despre salata asta care oricum îmi stau pe limbă.

Chiar sunt curios cum va fi salata.

Peste câteva minute, chelneriţa îi aduce lui Camryn porţia şi plasează mâncarea blasfemiei în faţa mea. Ne reumple paharele, ne întreabă dacă mai avem nevoie de ceva şi apoi se întoarce la ceilalţi clienţi.

Camryn mă studiază deja.

Se uită în jos spre farfuria ei, aranjează pesmetul pe cealaltă parte a cartofilor prăjiţi şi apoi răsuceşte farfuria de margini ca să pună omleta în faţa ei. Iau furculiţa în mână şi o înfig de câteva ori prin salată, pretinzând, ca şi Camryn, că mă pregătesc să-i dau bătaie.

Ne uităm unul la altul şi ne oprim, ca şi cum am aştepta ca celălalt să spună ceva. Ea-şi ţuguiază buzele spre mine. Eu fac la fel.

— Facem schimb? Întreabă ea.

— Mda, spun fără nicio ezitare şi ne împingem farfuriile unul altuia, peste masă.

Pe feţele noastre apare uşurarea.

Nu este ceva ce aş fi comandat pentru mine, dar e cu mult deasupra salatei.

La jumătatea mesei – adică la jumătatea mesei pentru ea, căci eu deja am terminat – comand o bucată de prăjitură cu ciocolată şi umplu din nou cana cu cafea. Şi tot vorbim despre fosta ei cea mai bună prietenă, Natalie şi despre cum Natalie este un fel de bisexuală obsedată de sânii uriaşi. Cel puţin, asta este ce reiese din descrierea pe care i-a făcut-o Camryn.

— Deci, ce s-a întâmplat după incidentul ăla din toaletă? Întreb luând o gură din prăjitură.

— N-am mai intrat niciodată împreună cu ea într-o toaletă publică, spune ea. Fata asta nu are ruşine.

— Pare că totuşi vă distraţi, spun eu.

Camryn cade pe gânduri.

— Era amuzantă.

O studiez în tăcere. E pierdută în vreo amintire, lovind cu furculiţa ultima bucată de pui din salată. Furculiţa mea se loveşte cu un clinchet de farfurie,

atunci când o aşez jos. Îmi şterg faţa cu şervetul şi mă strecor afară din separeu.

— Unde pleci?

Ridică privirea spre mine.

Zâmbesc şi mă îndrept spre tonomatul de lângă fereastră. Bag o monedă şi verific titlurile, alegând, în cele din urmă, un cântec şi apăsând butonul potrivit.

Melodia Raisins In My Toast începe să se audă în timp ce eu mă întorc la masă.

Toate cele trei chelneriţe şi bucătarul mă privesc cu priviri stăruitoare, neiertătoare. Eu zâmbesc.

Corpul lui Camryn a înţepenit pe scaun. Spatele îi e încordat, albul ochilor ţipând spre mine, iar atunci când încep să cânt versurile cântecului din anii cincizeci cu „Stafidele din pâinea mea prăjită”, se afundă de tot în canapea, cu faţa mai roşie decât am văzut-o vreodată.

Mă reaşez la locul meu, mişcându-mi şoldurile.

— O, Doamne, Andrew, te rog, nu-l cântai încerc din răsputeri să nu râd şi cânt în paralel cu melodia cu un rânjet uriaş pe toată faţa. Ea-şi îngroapă faţa în palme, umerii ei mici, acoperiţi cu o cămaşă albă subţire, se mişcă în sus şi în jos, în timp ce abia îşi mai stăpâneşte râsul. Pocnesc din degete în ritmul muzicii, ca şi cum aş avea părul dat cu briantină şi pieptănat spre spate şi, atunci când vine partea cântată foarte sus, o mimez, cu faţa toată schimonosită de o emoţie exagerată. Apoi, iau notele mai de jos, lăsându-mi bărbia în piept cu o mină serioasă pe faţă. Pocnesc în continuare din degete. Cu cât cânt mai mult, cu atât încep să pun mai multă emoţie în interpretare. Şi pe la mijloc, Camryn nu-şi mai poate reţine râsul. Râde aşa de tare, încât îi dau lacrimile.

Se lasă să alunece aşa de mult, încât deja a ajuns cu bărbia la nivelul tăbliei mesei.

Când melodia se termină – spre uşurarea angajaţilor – primesc aplauze de la o doamnă în vârstă, care stă în rezerva din spatele lui Camryn. Nimănui nu-i pasă, dar după privirea de pe faţa lui Camryn, ai zice că toată lumea din restaurant ne-a urmărit şi a râs de noi.

Să mori de râs, văzându-i faţa. Iar ea e aşa drăguţă când e stânjenită!

Îmi proptesc coatele pe masă şi-mi întind braţele în faţă, prinzându-mi mâinile una într-alta.

— Eee, nu a fost chiar aşa de rău, nu-i aşa? Fac eu băşcălie.

Ea îşi şterge cu muchia degetelor mica urmă de negru pe care, instinctiv, ştie că o are sub ochi. Câteva hohote îi mai zdruncină pieptul care e pe cale de a se linişti.

— Tu chiar nu ai nicio ruşine, spune ea râzând încă o dată.

— A fost jenant, dar cred că aveam nevoie de asta, spune Camryn.

Apoi îşi aruncă pantofii şi-şi pune picioarele goale pe scaunul din dreapta mea.

Am pornit din nou la drum şi ne lăsăm îndrumaţi doar de degetul arătător al lui Camryn. Mergem spre est pe Şoseaua 44; se pare că o să străbatem jumătatea sudică a statului Missouri.

— Bucuros că am putut fi de ajutor.

Mă întind şi apăs butonul de pornire al CD-playerului.

— O, nu, mă tachinează ea, mă întreb cât de tare vrei să mă afunzi în anii şaptezeci de data asta.

Îmi înclin capul şi mă strâmb spre ea.

— Ăsta e un cântec bun, spun, întinzându-mă ca să dau sonorul puţin mai tare şi apoi bat ritmul cu degetul mare pe volan.

— Da, l-am mai auzit, spune ea lăsându-şi capul pe spătar. Wayward Son.

— Aproape, spun eu, Carry on Wayward Son.

— Da şi nu era nevoie să mă corectezi.

Se preface că e jignită, dar nu-i iese prea bine.

— Şi ce formaţie este? O testez eu.

Se strâmbă la mine.
— Nu ştiu!
— Kansas, spun eu cu un aer de enciclopedist. Una dintre favoritele mele.
— Tu spui asta despre toate.
Îşi ţuguiază buzele şi flutură din gene.
— Poate că spun, încuviinţez, dar, serios, cântecele celor de la Kansas sunt pline de emoţie. Dust în the Wind, de exemplu; nu-mi pot imagina o piesă mai potrivită pentru moarte. Are un fel de a te elibera de frica de moarte.
— Să te elibereze de frica de moarte? Face ea, fără convingere.
— Păi, da, aşa cred. Este ca şi cum Steve Walsh ar fi doamna cu coasa şi ţi-ar spune că nu ai de ce să te temi. Ce naiba, dacă aş putea alege un cântec pe care să mor, ăsta ar fi în capul listei mele.
Ea pare descurajată.
— E puţin cam morbid pentru mine.
— Dacă te uiţi din perspectiva asta, cred că ai dreptate.
Acum mă priveşte întoarsă complet spre mine cu ambele picioare ridicate pe scaun, cu genunchii la piept şi cu umerii şi capul sprijinite de spătar. Coada ei aurie, care o face să pară mult mai delicată, se revarsă pe umărul drept.
— Hotel California, spune ea. The Eagles.
Mă uit spre ea. Sunt impresionat.
— Ăsta e cu adevărat un cântec clasic care-mi place.
Asta mă face să zâmbesc.
— Serios? Este foarte bun; foarte relaxant – într-un fel mă face să mă simt de parcă aş fi într-unul din filmele de groază vechi, în alb-negru.
— Bună alegere.
De fapt chiar sunt impresionat.
Mai bat ritmul cu degetul mare pe volan pe melodia Carry On Wayward Son şi deodată aud un pod foarte puternic şi un monoton flac-flac-flac-flac-flic-flic-flac până când trag uşor pe marginea autostrăzii şi ies de pe asfalt.

Camryn şi-a lăsat deja picioarele goale pe podea şi se uită prin maşină, încercând să-şi dea seama de unde vine zgomotul.

— Avem pană de cauciuc? Întreabă, deşi tonul ei este mai degrabă: O, minunat, avem pană!

— Deh, spun eu, parcând maşina şi oprind motorul. Bine că am o rezervă în portbagaj.

— E unul din cauciucurile alea mici şi urâte?

Râd.

— Nu, am un cauciuc cu garanţie pe viaţă, cu jantă şi tot tacâmul şi îţi promit că se va potrivi cu celelalte trei.

Are un aer de uşurare, până când îşi dă seama că mă distrez pe seama ei şi atunci scoate limba şi-şi încrucişează ochii. Nu ştiu exact de ce asta m-a făcut să-mi doresc să-i fac felul pe bancheta din spate, dar cred că fiecare cu gustul lui.

Pun mâna pe mânerul portierei, iar ea îşi pune picioarele înapoi pe scaun.

— Ce te aşezi aşa de confortabil?

Ea clipeşte.

— Ce vrei să spui?

— Pune-ţi pantofii, spun eu arătând spre ei, spre podea şi mişcă-ţi fundul afară ca să mă ajuţi.

Ochii ei se fac din ce în ce mai mari şi rămâne aşezată acolo, ca şi cum ar aştepta ca eu să râd şi să-i spun că doar glumeam.

— Eu… nu ştiu să schimb un cauciuc, spune ea când îşi dă seama că nu-i de şagă.

— Ştii foarte bine cum se schimbă un cauciuc, o corectez, iar ea parcă este şi mai uimită. Ai văzut de sute de ori cum se face, în viaţa de zi cu zi sau în filme… ai încredere în mine, ştii ce-ai de făcut; toată lumea ştie aşa ceva.

— N-am schimbat un cauciuc în viaţa mea.

Îşi împinge buza de jos.

— Ei bine, o să înveţi azi, spun eu rânjind, deschizând portiera mea doar câţiva centimetri ca să nu mi-o lovească din greşeală camionul care venea din faţă.

După câteva secunde de stat pe gânduri, Camryn îşi bagă picioarele în pantofii sport şi închide portiera maşinii în urma ei.

— Vino încoace, îi spun însoţind-o spre spatele maşinii. Arăt spre cauciucul spart de pe partea pasagerului. Dacă ar fi fost unul dintre cele de pe partea cu traficul, poate că n-aş mai fi putut controla maşina.

— Eşti sigur că vrei să mă pui să schimb cauciucul?

Credeam că ne-am înţeles deja asupra acestui lucru.

— Ba da, drăguţo, chiar vreau să schimbi cauciucul.

— Dar în maşină ai spus să te ajut, nu să fac singură toată treaba.

Încuviinţez din cap.

— Da, normal că o să mă ajuţi, dar… haide, vino aici.

Dă ocol portbagajului, iar eu ridic roata de rezervă şi o pun jos.

— Acum ia cricul şi manivela din portbagaj şi adu-le încoace.

Face ce spun, mormăind în barbă ceva cum că s-a murdărit pe mâini „de mâzgă neagră”. Abia mă abţin să nu râd de ea, în timp ce împing cauciucul spre cel spart şi-l pun alături pe o parte. Încă un camion trece cu viteză pe lângă noi; curentul iscat leagănă uşor maşina într-o parte şi alta.

— E periculos aici, spune ea lăsând jos, la picioarele mele, cricul şi manivela. Dacă vreun vehicul iese de pe stradă şi ne loveşte? Nu te uiţi şi tu la Worid’s Dumbest?

Sfinte Sisoe, urmăreşte şi ea emisiunea asta?

— Ba da, chiar mă uit, spun eu, acum haide, treci aici şi să terminăm treaba. Dacă te laşi pe vine, ascunsă de trafic după maşină, atunci e mai puţin probabil să te calce cineva.

— Cum vine asta, puţin probabil?

Sprâncenele i s-au împreunat pe frunte.

— Păi, dacă stai în picioare, aici, la vedere, arătând aşa de sexy şi alea-alea, probabil că şi eu aş ieşi de pe carosabil, holbându-mă la tine.

Ea-şi dă ochii peste cap şi se apleacă să ridice manivela.

— Ah! Se opinteşte, încercând să slăbească şuruburile. Sunt al naibii de strânse!

I le slăbesc puţin, dar o las pe ea să le desfacă de tot şi, între timp, sunt atent la maşinile care vin din faţă, dar fără ca ea să ştie că asta mă îngrijorează puţin. Dacă sunt atent, aş avea o şansă să o prind la timp şi să ne dăm la o parte. Dacă ar fi ea acum în locul meu, nu neam putea salva în felul ăsta.

Urmează să fixăm cricul; o ajut, arătându-i cum să-i dea drumul ca să se ridice şi o ghidez spre cel mai bun loc unde să-l aşeze, deşi pare să ştie asta şi fără ajutorul meu. La început se încurcă în mânerul cricului, după care apucă rapid şi ridică puţin maşina. Îi privesc fundul, căci trebuie să fii sau idiot, sau homosexual ca să n-o faci.

Şi atunci, din senin, fără măcar o urmă de fulger sau tunet care s-o anunţe, ploaia a început literalmente să toarne din cer cu găleata.

Camryn începe să ţipe că se udă şi asta o distrage complet de la cauciuc. Sare în picioare şi începe să alerge spre portiera maşinii, dar se opreşte atunci când realizează că probabil nu ar trebui să se urce în maşină taman când e pe cric.

— Andrew!

E udă până la piele şi-şi ţine mâinile deasupra capului de parcă asta ar putea să o ajute cu ceva sau să o protejeze de ploaie.

Râd de fac pe mine.

— Andrew!

Îţi vine să mori de râs când o vezi cât de furioasă e.

Îmi pun mâinile pe umerii ei şi spun cu ploaia şiroindu-mi pe faţă:

— O să termin eu de pus cauciucul.

E greu să fac o faţă serioasă. Nu prea îmi iese.

În câteva minute, noul cauciuc este montat şi strâns. Arunc înapoi în portbagaj cauciucul spart, cricul şi manivela.

— Stai! Îi spun lui Camryn, în timp ce încearcă să se urce în maşină, acum că totul este în regulă.

Se opreşte. Tremură în ploaie şi e udă leoarcă. Trântesc uşa portbagajului şi păşesc spre ea, simţind cum apa îmi flencăie în pantofi, pentru că nu port şosete. Îi zâmbesc, sperând să o pot face şi pe ea să zâmbească.

— E doar o ploaie.

Ea se îmbufnează puţin, aşteptând de la mine o încurajare şi mai ghiduşă.

— Vino aici.

Întind mâna şi ea mi-o prinde cu putere.

— Ce? întreabă ea sfioasă.

Cosiţa ei este grea de apă; cele câteva şuviţe care atârnă uşor în jurul feţei îi sunt lipite pe frunte şi pe o parte a gâtului. O iau la o plimbare până la portbagaj şi sar pe el. Ea rămâne acolo, în picioare, iar ploaia se revarsă peste ea. Întind din nou mâna şi ea o prinde, ezitând, sărind şi ea pe portbagaj. Se caţără pe acoperiş cu mine şi în tot timpul ăsta mă priveşte ca şi cum aş fi un nebun căruia nu i se poate opune.

— Întinde-te pe spate îi spun, acoperind cu vocea ploaia zgomotoasă şi deasă în timp ce mă întind pe spate pe acoperiş cu picioarele atârnând peste parbriz, pe apărătoarele de vânt.

Fără întrebări sau obiecţii – deşi acestea i se citesc pe toată faţa – ea se întinde alături de mine.

— Este o nebunie ţipă ea. Tu chiar eşti nebun.

Trebuie că-i place nebunia, fiindcă am sentimentul că-şi doreşte să fie aici, sus, cu mine.

Ignorând planul meu de mai devreme, cel în care trebuia să mă controlez în preajma ei, îmi întind braţul stâng pe o parte şi instinctiv ea-şi aşază capul pe el.

Un nod îmi stă în gât. Chiar nu mă aşteptam la asta. Dar mă bucur că a făcut-o.

— Acum deschide ochii şi priveşte în sus, spun, în timp ce eu făceam deja chestia asta.

Un camion mai mic trece pe lângă noi, urmat de alte câteva maşini, dar niciunul dintre noi nu observă. Un alt

camion zboară pe lângă noi şi curentul mişcă puţin maşina, dar nici de ăsta nu ne pasă.

Ea se strâmbă la început, când ploaia îi intră în ochi, scâncind din când în când şi încercând să-şi bage faţa în mine ca să se adăpostească de ploaie, în timp ce râde dulce. Se forţează să se uite drept în sus, dar de data asta închide ochii şi-şi lasă buzele întredeschise.

I le privesc, văd cum se mişcă ploaia peste ele în pârâiaşe şi cum zâmbeşte şi cum tresare când picăturile o lovesc în ceafă. Cum i se ridică umerii atunci când încearcă să-şi ascundă faţa, zâmbind şi râzând udă leoarcă.

O privesc atât de intens, încât uit complet că plouă.

Camryn

17

Când îmi pot ţine ochii deschişi suficient de mult, privesc în sus la ploaia care răpăie peste mine. Niciodată nu am privit-o astfel, drept în sus, către cer, chiar dacă mai mult tremur decât văd ceva, dar atunci când am putut să privesc, a fost absolut superb. Ca şi cum fiecare picătură mă ţintuia, separată de celelalte mii. Pentru o clipă, am putut să le privesc pe fiecare în parte şi să le observ faţetele delicate. Am văzut norii gri adunându-se deasupra mea şi am simţit maşina mişcându-se lovită de curentul de la maşinile ce treceau pe stradă. Tremuram, deşi era suficient de cald ca să mergi şi la înot. Dar nimic din ceea ce am văzut, simţit sau auzit nu a fost la fel de cald şi de fascinant ca apropierea lui Andrew.

Câteva minute mai târziu, ţip şi râd în timp ce ne întrecem să ne băgăm înapoi în maşină.

Portiera se închide cu zgomot şi apoi se aude şi a lui.

— Sunt îngheţată!

Râd încet, presându-mi braţele ridicate între sâni, cu degetele strâns împletite şi cu bărbia lipită de ele.

Andrew, cu un zâmbet uriaş care i se întinde pe toată faţa, se scutură o dată şi dă drumul la căldură.

Fără să vreau, încep să uit că mi-am sprijinit capul pe braţul lui, sau că el l-a pus, de la bun început, acolo, pentru mine. Cred că şi el încearcă să uite sau, cel puţin, să nu scoată asta în evidenţă.

Îşi freacă palmele una de cealaltă, încercând să se încălzească pe măsură ce aerul fierbinte dă năvală din radiator. Îmi clănţăne dinţii.

— E nasol să porţi haine ude, spun cu maxilarele clănţănind.

— Da, sunt de acord cu tine, spune el punându-şi centura de siguranţă şi închizând-o.

Fac acelaşi lucru, chiar dacă pe urmă, ca de obicei, îmi mai scot centura din mers ca să-mi găsesc o poziţie confortabilă.

— Am senzaţia că degetele de la picioare îmi sunt murdare, spune el uitându-se spre labele sale.

Mi se strâmbă toată faţa. El râde şi se întinde înspre pantofi, scoţându-i şi aruncându-i în spate.

Mă hotărăsc să fac şi eu la fel, chiar dacă nu aş spune că şi eu îmi simt picioarele murdare.

— Trebuie să găsim un loc unde să ne schimbăm, spun.

El porneşte maşina şi mă priveşte.

— Avem o banchetă în spate, zice el zâmbind. N-o să mă uit, jur.

Ridică mâinile ca să mă asigure de asta, după care apucă din nou volanul, intrând înapoi pe autostradă atunci când îi permite traficul.

Răspund în glumă:

— Nee, cred că o să aştept să găsim un loc.

— Cum doreşti.

Ştiu sigur că s-ar uita la mine. Şi, până la urmă, nu mar deranj a prea mult…

Ştergătoarele parbrizului se mişcă cu viteza maximă, dar plouă aşa de tare, că abia mai vezi şoseaua. Andrew lasă căldura pornită până când se simte ca şi cum am fi în saună şi o opreşte după ce mă întreabă, mai întâi, pe mine dacă e în regulă.

— Deci, ce zici de-un Hotel California? Întreabă el rânjind la mine cu gropiţele adânci. Se întinde şi apasă butonul ca să aleagă un alt CD şi apoi apasă pe altă tastă până când găseşte cântecul.

— Haide să vedem cât de multe ştii.

Îşi pune mâinile înapoi pe volan.

Cântecul începe, aşa cum îmi aduceam aminte, cu soloul de chitară, lent şi obsedant. Ne privim unul pe celălalt de câteva ori, lăsând muzica să se mişte printre noi şi prin noi, aşteptând să înceapă versurile. Apoi, în acelaşi timp, ne ridicăm mâinile ca şi cum am lovi aerul, unu, doi, trei, pe ritm şi începem să cântăm cu Don Henley.

Suntem complet absorbiţi de melodie şi câteodată facem cu rândul: el mă lasă să cânt un vers, apoi eu îl las să-l

cânte pe următorul. Şi când vine primul refren, cântăm împreună, din toţi bojocii, practic ţipând versurile de se zguduia parbrizul. Ne mijim ochii şi ne aplecăm capetele, iar eu mă prefac că nu sunt îngrozită de vocea mea. Apoi, vine a doua strofă şi începem să cântăm din nou pe rând, dar ne cam zăpăcim, însă ne distrăm pe cinste şi nu ne încurcăm decât de vreo două ori. Şi punctăm cuvântul 1969! Tare, împreună. Apoi mai pierdem puţin din pasiunea pentru cântat şi lăsăm muzica să umple maşina. Dar când refrenul emblematic reîncepe, iar cântecul devine mai lent şi mai obsedant, devenim din nou serioşi şi cântăm fiecare cuvinţel împreună. Andrew punctează cuvântul „alibis” atât de fals, încât simt cum mi se face pielea de găină pe braţe. După care, „am înjunghiat bestia”, „stabbed the beast”, împreună, lovind cu pumnii şi atacând-o.

Şi aşa am călătorit spre necunoscut, timp de câteva ore.

Am cântat aşa de mult împreună cu el, că mă usturǎ în gât.

Sigur, toate cântecele au fost de rock clasic şi ocazional din anii nouăzeci timpurii: Alice în Chains şi mult Aerosmith, dar nu m-a deranjat absolut deloc. Chiar mi-a plăcut şi am să ţin minte aceste momente. Aceste amintiri cu Andrew.

Găsim un loc unde să oprim în Jackson, Tennessee şi profităm din plin de popas. Mergem în toalete ca să ne schimbăm de hainele ude, în care am stat de prea mult timp, fără să ne dăm seama. Cred că distracţia din maşină cu cântatul meu impresionant de groaznic şi cu el prefăcându-se că-i place ne-a distras atenţia de la tot.

S-a schimbat înaintea mea şi deja aşteaptă în maşină când ies eu, purtând singurele lucruri din geantă care mai erau curate: pantalonii scurţi din bumbac şi bluza cu mânecă trei sferturi în care-mi place să dorm. Mi-am luat cu mine doar un sutien, pe care l-am purtat atunci când m-a plouat, aşa că acum e complet ud. Dar îl port, oricum, fiindcă în niciun caz n-am de gând să intru în maşină fără sutien.

— Nu port pantalonii ăştia scurţi pentru plăcerea ta, spun eu, arătându-i cu hotărâre degetul arătător, în timp ce mă urc înapoi în maşină. Asta ca să ştii.

Colţul gurii i se ridică într-un surâs.

— S-a notat, spune el mâzgălind ceva pe o tăbliţă închipuită.

Îmi ridic fundul de pe scaun şi-mi prind marginea şortului, trăgându-l puţin ca să nu-mi mai intre în fund şi ca să mai acopere din coapse. Îmi arunc şlapii pe podeaua maşinii până când observ cât de îmbibată de apă este mocheta şi atunci decid să rămân cu ei în picioare. Ce bine că tapiseria e din piele.

— Va trebui să-mi mai cumpăr nişte haine, spun eu.

Andrew poartă din nou blugi, bocancii lui negri Don

Martens şi un alt tricou simplu, gri, dar mai deschis la culoare decât cel de dinainte. Ca tot ce îmbracă şi ăsta arată bine pe el, dar îmi cam lipsesc gambele lui bronzate şi tatuajul celtic în negru şi gri de pe gleznă.

— De ce ţi-ai luat cu tine doar atât? Întreabă el, cu ochii la şosea. Nu că m-ar deranja, desigur.

Mă strâmb către el.

— Cred că, din moment ce nu ştiam unde merg, nu am vrut să car cu mine o grămadă de rahaturi.

— Da, e de înţeles.

Soarele străluceşte vesel în Tennessee şi acum ne îndreptăm spre sud. Celălalt sens al autostrăzii e blocat din cauza reparaţiilor la drum şi amândoi ne exprimăm mulţumirea că nu ne aflăm pe „cealaltă parte a drumului”. În cele din urmă, ziua se topeşte în spatele peisajului şi amurgul scaldă câmpurile de bumbac şi orez într-o nuanţă purpurie; mereu se găseşte câte o câmpie uriaşă pe una dintre părţile autostrăzii, care se întinde până departe, la orizont.

Ajungem la Birmingham, Alabama, puţin după ora 19:00.

— Unde vrei să ne oprim pentru haine? întreabă el târându-se de-a lungul unei străzi pe care sunt aliniate semafoare şi staţii de benzină.

Mă ridic din scaun şi mă uit prin jur, încercând să arunc o privire spre panourile luminoase, căutând ceva potrivit.

Andrew arată înainte.

— Uite un Walmart.

— Cred că e la fel de bun ca şi altele, spun eu, iar el face stânga la semafor şi intrăm în parcare.

Coborâm şi primul lucru pe care-l fac e să-mi scot pantalonii din crăpătura fundului.

— Ai nevoie de ajutor?

— Nu! Râd eu.

Mergem împreună prin marea de maşini din parcare, cu şlapii lovindu-mi călcâiele. Deodată, tresar jenată, ştiind că arăt ca naiba cu o coadă murdară şi ciufulită, atârnându-mi pe umăr şi îmbrăcată în şortul ăsta strâmt care îmi tot intră în fund. Rămăsesem şi fără machiaj, căci, devenind una cu ploaia, aceasta l-a spălat pe tot.

Îmi ţin ochii în podeaua albă strălucitoare când intrăm în magazin şi evit contactul vizual cu lumea.

Ne îndreptăm mai întâi spre departamentul de haine pentru femei şi iau câteva lucruri simple: încă două perechi de pantaloni scurţi, dar nu de genul celor pe care-i am pe mine şi care intră în fund, plus câteva tricouri cu decolteul în formă de V, imprimate cu diverse texte. Mă abţin să mai merg şi la secţiunea de chiloţi şi sutiene. Cred că pe moment va trebui să mă descurc cu ce am.

Apoi, îl urmez pe Andrew spre zona de farmacie unde se găsesc vitamine, doctorii împotriva răcelii şi pastă de dinţi.

Mergem direct spre raionul unde se găsesc lame şi spumă de ras.

— Nu m-am bărbierit de-o săptămână, spune el frecându-şi barba care i-a crescut pe faţă în câteva zile.

Eu cred că e sexy, dar şi fără ea, tot sexy mi se pare, aşa că nu mă plâng.

Şi de ce aş face-o?

Înşfac şi eu un pachet de lame de ras şi o cremă de depilat într-un recipient auriu. Apoi, din raionul următor, iau o sticluţă cu apă de gură: asta e bună oricând. Îmi pun

poşeta pe celălalt umăr, fiindcă devine din ce în ce mai grea pe măsură ce obiectele încep să se înghesuie înăuntru. Mergem în următorul raion şi iau un şampon şi un balsam de pe raft, încercând să le echilibrez cu ce am în cealaltă mână, dar Andrew mi le ia şi le duce el. Ia şi el apă de gură.

Ne îndreptăm spre medicamente – acolo, în faţa siropului de tuse, stă un cuplu între două vârste, citind etichetele.

Andrew spune cu nonşalanţă, fără să-şi coboare vocea:

— Iubito, ai găsit chestia aia pentru candidoză?

Mă holbez la el şi încremenesc în faţa cutiilor de paracetamol.

El ia de pe raft o cutiuţă de ibuprofen.

Perechea se preface că nu a auzit ce a spus el, dar ştiu că l-au auzit prea bine.

— Şi chiar eşti sigură că de-acolo vine mâncărimea? Continuă el şi, literalmente, mă topesc din cauza roşeţii care-mi arde faţa.

Perechea se uită, de data asta, direct spre noi.

Andrew se amuză, stând cu spatele şi prefăcându-se că citeşte etichetele.

Îmi vine să-l pocnesc, dar în loc s-o fac intru şi eu în joc.

— Da, iubitule, am găsit, spun şi eu la fel de relaxată. Dar tu? Ai găsit până la urmă prezervativele alea de mărime XS?

Femeia îşi întoarce capul şi se uită direct la el, măsurându-l de sus în jos şi apoi se uită în ochii mei înainte de a se întoarce la citit etichete.

Andrew nu cedează; cumva, ştiam că n-o va face. Zâmbeşte pur şi simplu spre mine, savurând fiecare secundă din sceneta asta.

— O mărime care se potriveşte la toate, iubito, spune el. Şi m-am gândit că se va umple mai bine dacă o să reuşeşti să o faci să stea sculată ca lumea.

Pufnesc printre buze, după care mă apucă un hohot de râs.

Perechea părăseşte raionul.

— Eşti aşa de rău! Şuier spre el, încă râzând. Cutia de cremă de ras îmi cade din mână şi se loveşte de podea,

zdrang! Mă aplec să o ridic.

— Nici tu nu eşti uşă de biserică.

Andrew ia un flacon de cremă cu antibiotic şi îl ţine în aceeaşi mână cu ibuprofenul. Ne îndreptăm spre casă. El înghesuie două pachete de carne uscată de vită pe banda rulantă şi o cutie de Tic-Tac. Eu iau o sticlă de călătorie cu gel dezinfectant pentru mâini, un balsam de buze şi încă un pachet de carne uscată de vită pentru mine.

— Te dai mare, nu? Spune el referindu-se la bucăţile de vită uscate.

Mă strâmb la el şi pun un despărţitor din plastic gri între lucrurile lui şi ale mele.

— Nu, spun eu. Îmi plac fâşiile de vită uscată. Şi dacă ar conţine material radioactiv, tot le-aş mânca.

El zâmbeşte, dar apoi încearcă să-i spună casierei că lucrurile mele şi ale lui sunt „împreună”, în timp ce-şi scoate cartea de credit din portofel.

— Nu, nu şi de data asta, mă opun eu, punând mâna pe bandă, lângă despărţitor. Mă uit direct în ochii casierei şi dau din cap, obligând-o să se ocupe de chestiile mele după ce termină cu ale lui.

— O să plătesc eu pentru ale mele.

Casiera se uită când la mine, când la Andrew, scurt, ca şi când ar aştepta replica lui.

Atunci când el încearcă să riposteze, îmi întorc bărbia cu încăpăţânare şi spun:

— Îmi plătesc singură cumpărăturile şi cu asta basta. Obişnuieşte-te cu ideea.

El îşi dă ochii peste cap şi renunţă, trecându-şi cârdul prin aparat.

Când ne întoarcem la maşină, Andrew desface unul dintre pachetele cu bucăţele de vită uscată şi îşi aruncă o bucată în gură.

— Eşti sigur că nu vrei să mai conduc şi eu? întreb.

El scutură din cap, iar maxilarul lui lucrează din greu la bucata aceea tare de vită.

— Păi, o să oprim la un alt motel şi o să dormim la noapte.

El înghite şi aruncă o altă bucată în gură, pune maşina în mişcare şi ne îndepărtăm.

Găsim un motel la câteva mile mai departe şi luăm totul sus, în camerele noastre alăturate, cu paturi largi.

În cameră, un covor în pătrăţele verzi este asortat cu perdele verzi asemănătoare, grele şi cu o cuvertură de pat înflorată, tot în verde. Dau drumul imediat la TV, doar ca să anim un pic atmosfera mohorâtă şi întunecată a camerei.

A plătit din nou pentru camere, spunând că şi aşa mi-am „făcut de cap” când am plătit pentru cele cumpărate de la Walmart.

Pentru început, Andrew cercetează camera, ca şi data trecută şi apoi se aşază pe scaunul pliant de lângă fereastră.

Dau drumul bagajelor mele pe podea şi trag cuvertura de pe pat, aruncând-o în colţ, lângă perete.

— E pătată? Întreabă el lăsându-se pe spate, pe şezlong, cu picioarele atârnând dedesubt.

Arată obosit.

— Nu, doar că mi-e teamă să nu iau cine ştie ce.

Mă aşez pe marginea patului şi-mi arunc şlapii, trăgându-mi picioarele în pat, în stil indian. Îmi pun mâinile în poală, fiindcă port tot şortul din bumbac alb scurt şi mă simt cam expusă cu genunchii deschişi în felul ăsta.

— Înainte te-ai exprimat că nu ştiai unde o să mergi, spune Andrew.

Mă uit spre el şi-mi ia câteva secunde să înţeleg la ce se referă: la momentul când eram în maşină şi am menţionat motivul pentru care nu mi-am luat mai multe haine. Îşi împleteşte degetele, punând mâinile pe stomac.

Îmi ia o secundă să răspund, deşi răspunsul pe care i-l dau e vag:

— Da, nu ştiam.

Andrew îşi îndreaptă spatele şi se apleacă înainte, odihnindu-şi braţele pe coapse, cu mâinile prinse una de cealaltă pe sub genunchi. Îşi arcuieşte gâtul, lăsând capul pe o parte şi se uită spre mine. Ştiu că suntem pe punctul de a avea una dintre conversaţiile acelea în care eu nu pot

să prevăd dacă să accept sau să evit întrebările lui. Va depinde de cât de bine ştie să mă tragă de limbă.

— Nu sunt expert în lucruri de-astea, spune el, dar nu te văd urcându-te singură într-un autobuz ca ăla, dintre toate mijloacele de transport, cu o poşetă, o gentuţă şi fără să ai nici cea mai mică idee unde mergi, doar din cauză că prietena ta cea mai bună te-a înjunghiat pe la spate.

Are dreptate. Nu am plecat din cauza lui Natalie şi a lui Damon; ei au fost doar o parte din motiv.

— Nu, nu a fost din cauza ei.

— Dar din pricina cui a fost?

Nu vreau să vorbesc despre asta; ştiu că nu-mi face bine. O parte din mine simte că aş putea să-i spun orice şi într-un fel şi vreau să o fac, dar cealaltă parte îmi spune să fiu precaută. Nu am uitat că problemele lui le copleşesc pe ale mele şi că m-aş simţi proastă, plângăcioasă şi egoistă să-i vorbesc acum despre vreo problemă de-a mea.

Prefer să mă uit la TV şi mă prefac a fi pe jumătate interesată de ce văd.

El se ridică în picioare.

— Trebuie să fie ceva destul de grav, spune el îndreptându-se spre mine şi vreau să-mi spui.

Destul de grav? Super, tocmai a înrăutăţit şi mai mult lucrurile; acum, am impresia că se aşteaptă la ceva cu adevărat cumplit. Conştientă de asta, mă simt de parcă ar trebui să inventez ceva.

Desigur, nu o fac.

Simt patul mişcându-se când se aşază lângă mine. Nu pot privi, încă; ochii mei rămân pironiţi la TV. Stomacul îmi tremură de vinovăţie şi ceva mă gâdilă înăuntru când mă gândesc la cât de aproape este de mine. Dar vinovăţia mă copleşeşte.

— Te-am lăsat să scapi fără să-mi spui nimic destul de mult timp, spune el. Îşi pune coatele pe coapse, din nou şi se aşază în poziţia pe care o avusese pe scaun, cu mâinile împreunate şi atârnându-i între picioare. Trebuie să-mi spui, la un moment dat.

Mă uit spre el şi zic:

— E nimic faţă de situaţia prin care treci tu şi mă opresc, întorcându-mă din nou spre TV.

Te rog, Andrew, nu mă mai iscodi. Îmi doresc mai mult decât orice să-ţi spun, fiindcă, într-un fel, ştiu că tu poţi să-i dai un sens acestei chestii, tu poţi îmbunătăţi lucrurile – ce m-a apucat să spun asta? —, te rog, nu mă mai iscodi!

— Tu te compari cu mine? Spune el, captându-mi atenţia. Deci, tu crezi că, din cauză că tatăl meu e pe moarte, orice te-a făcut să acţionezi aşa nu este important?

El spune asta ca şi cum doar gândul la aşa ceva ar fi absurd.

— Da, exact asta cred, spun eu.

Sprâncenele i se arcuiesc spre rădăcina nasului şi aruncă o scurtă privire spre televizor înainte de a se întoarce spre mine.

— Păi asta este o aberaţie totală, spune el tăios.

Întorc brusc capul.

El continuă:

— Ştii, mereu am urât expresia asta: alţii o duc mai rău decât tine, cred că, dacă vrei să vezi totul ca pe o întrecere, sigur că da, e de preferat oricând bunăstarea în locul necazului, dar asta nu-i deloc o competiţie. Nu-i aşa?

Oare mă întreabă pentru că vrea să ştie ce cred eu, sau este felul lui de a-mi spune cum stau lucrurile şi speră să mă convingă?

Mă mulţumesc să aprob din cap.

— Suferinţa n-are grade de comparaţie, drăguţo.

De fiecare dată când îmi spune „drăguţo” mă zgârie la urechi mai mult decât oricare dintre cuvintele lui.

— Doar fiindcă problema cuiva este mai puţin traumatizantă decât a altcuiva, nu înseamnă că acel cineva ar trebui să sufere mai puţin, continuă el.

Cred că are dreptate, dar tot mă simt egoistă.

El îmi atinge încheietura mâinii şi eu îi privesc mâna, felul în care degetele lui bărbăteşti îmi cuprind oasele antebraţului. Vreau să-l sărut; pornirea din interiorul meu

tocmai a urcat spre suprafaţă, dar o reprim şi o trimit înapoi spre stomac, care îmi tremură de câteva secunde.

Îmi trag mâna dintr-a lui şi mă ridic de pe pat.

— Camryn, uite, nu voiam să ajung nicăieri cu asta, încercam doar să…

— Ştiu, răspund în şoaptă, încrucişându-mi braţele şi întorcându-mă cu spatele către el. Este în mod clar unul din momentele alea de genul nu-e-vorba-de-tine-ci-de-mine, dar nu am de gând să-i pun şi asta în cârcă.

Îl simt când se ridică în picioare şi apoi mă întorc cu atenţie spre el, răsucindu-mă din talie, aşa că îl văd cum îşi ia geanta şi chitara de lângă perete.

Se duce către uşă.

Vreau să-l opresc, dar nu pot.

— O să te las să te odihneşti, spune el cu blândeţe.

Aprob din cap, dar nu spun nimic de teamă că, dacă o fac, gura mă va trăda şi mă voi băga şi mai adânc în această relaţie periculoasă cu Andrew, pe care-l găsesc din ce în ce mai atrăgător.

18

Mă urăsc pentru că l-am lăsat să iasă pe uşă, dar trebuia să o fac. Nu pot face asta. Nu mă pot lăsa să cad în universul numit Andrew Parrish, chiar dacă toată inima şi toată dorinţa mea mă îndeamnă către asta. Nu este vorba doar despre faptul că nu vreau să fiu din nou rănită; toată lumea trece prin faza asta şi poate că încă nu am depăşit-o complet; în cazul meu, este vorba însă despre mult mai multe lucruri.

Nu ştiu cine sunt.

Nu mai ştiu ce vreau sau ce simt sau ce ar trebui să simt şi nu cred că am ştiut vreodată cu adevărat. Aş fi o ticăloasă egoistă să-l primesc pe Andrew în viaţa mea. Dacă se îndrăgosteşte sau vrea ceva ce eu nu-i pot oferi? Dacă aş mai adăuga şi o inimă frântă la moartea tatălui său? Nu vreau ca suferinţa lui să fie provocată de mine.

Mă întorc brusc şi privesc din nou spre uşă, închipuindu-mi felul în care el arăta chiar înainte de a ieşi.

Poate că asta nici măcar nu e o problemă. Ce îngâmfare din partea mea să mă mângâi cu gândul că el ar putea vreodată să se îndrăgostească de mine. Poate că vrea doar o aventură de-o noapte.

În cap îmi roieşte o grămadă haotică de gânduri şi niciunul nu mi se pare potrivit şi toate mi se par posibile. Mă îndrept spre oglindă şi mă privesc în ea, uitându-mă în ochii unei fete pe care am senzaţia că am întâlnit-o, dar cu care nu am făcut niciodată cunoştinţă. Mă simt cu adevărat detaşată de mine, de toate.

La naiba cu asta! îmi arăt dinţii rânjiţi şi lovesc cu palmele în comoda TV. Apoi apuc o pereche de pantaloni scurţi negri, din bumbac, noul meu tricou alb cu *Je t'aime* scris de-a curmezişul şi înfăşurat în jurul Turnului Eiffel şi mă îndrept spre duş. Stau acolo o eternitate, lăsând apa să mă lovească, nu fiindcă mă simt murdară, ci pentru că mă simt ca dracu'. Nu mă pot gândi decât la Andrew. Şi la Ian. Şi de

ce, deodată, simt această nevoie ciudată, provocatoare, de a mă gândi la amândoi în acelaşi timp?

După ce pielea mea se simte despuiată de primul strat topit de apa fierbinte, ies şi mă şterg, scurgându-mi apa din păr în prosop. Îmi usuc părul goală în faţa oglinzii şi apoi mă întorc înapoi în cameră ca să mă îmbrac,

fiindcă nu-mi luasem chiloţi curaţi cu mine. În cele din urmă, îmi pieptăn părul pe jumătate uscat şi-l las pe spate să se usuce singur, dându-l pe după urechi.

Îl aud, din nou, prin perete, pe Andrew cântând la chitară. Televizorul încă sporovăieşte şi mă enervează, aşa că mă reped spre el şi-l opresc pentru a-l auzi mai bine pe Andrew.

Rămân în picioare câteva secunde, ascultând notele care răzbat prin perete şi îmi intră pline de suferinţă în urechi. Nu este o melodie tristă, dar dintr-un motiv oarecare este dureros pentru mine să o ascult.

În final, îmi înşfac cheia de la cameră, îmi bag picioarele în şlapi şi ies.

Umezindu-mi cu nervozitate buzele uscate, trag adânc aer în piept, înghit şi-mi ridic mâna ca să-i bat uşor în uşă.

Sunetul chitarei încetează şi, câteva secunde mai târziu, uşa face clic şi se deschide.

A făcut şi el duş. Părul lui şaten este încă umed; câteva fire sunt puţin ciufulite în faţă, deasupra frunţii. Mă priveşte lung, fără cămaşă şi doar cu o pereche de pantaloni scurţi cu buzunare, din doc. Mă străduiesc să nu mă uit la abdomenul lui cu pătrăţele şi uşor bronzat sau la venele care se întind pe antebraţe şi care, cumva, sunt mai vizibile aici decât pe restul pielii.

O… Doamne. Poate că ar trebui să merg înapoi…

Nu, am venit aici ca să vorbesc cu el şi asta o să fac.

Pentru prima oară, îi văd tatuajul de pe partea stângă şi vreau să îl întreb despre el, dar o să o fac mai târziu.

El îmi zâmbeşte delicat.

— Totul a început cam acum un an şi jumătate, mi-a ieşit pur şi simplu din gură, cu o săptămână înainte de absolvire – prietenul meu a fost ucis într-un accident de maşină.

Zâmbetul lui delicat se stinge, iar privirea i se îndulceşte, lăsându-mă să văd că îi pare rău pentru mine, dar fără să exprime un regret exagerat sau fals.

El deschide uşa larg şi intru. Primul lucru pe care îl face, chiar înainte de a mă aşeza pe marginea patului,

este să-şi pună o cămaşă pe el. Poate că nu vrea ca eu să am senzaţia că încearcă să-mi distragă atenţia sau să flirteze cu mine, mai ales că eu am venit să-i spun ceva care, evident, este dureros pentru mine. Îl respect şi mai mult pentru asta. Acest gest mic, ce pare nesemnificativ, este totuşi grăitor şi, deşi este păcat că-şi ascunde trupul, pentru mine este mai bine aşa. Nu pentru asta am venit aici.

Mi se pare…

În ochii lui verzi se vede o tristeţe autentică, amestecată cu ceva mai profund. Opreşte televizorul şi se aşază lângă mine, în acelaşi fel în care a stat şi pe patul meu şi se uită spre mine, aşteptând cu răbdare ca eu să continui.

— Ne-am îndrăgostit la şaişpe ani, încep eu şi privesc fix înainte, dar el a aşteptat după mine doi ani, da, doi ani – mă uit spre el ca să accentuez – ca să mă culc cu el. Nu cunosc vreun adolescent care ar aştepta aşa de mult ca să dea jos chiloţii unei fete.

Andrew face o faţă care spune că am dreptate.

— Am avut câţiva prieteni pe durate mai scurte înainte de Ian, dar ei erau aşa de, mă uit în sus, căutând cuvântul, plicticoşi. Ca să-ţi spun adevărul, începusem să consider o mulţime de oameni ca fiind plicticoşi când aveam doisprezece ani.

Andrew pare gânditor, cu sprâncenele aduse uşor una spre cealaltă.

— Dar Ian era diferit. Primul lucru pe care mi l-a spus după ce ne-am întâlnit şi am avut prima noastră conversaţie mai consistentă a fost: „Mă întreb dacă oceanul miroase diferit în cealaltă parte a lumii”. Am râs, la început, fiindcă mi s-a părut un lucru ciudat, dar apoi am înţeles că acea frază simplă îl diferenţia de toţi cei pe care îi cunoşteam. Ian era un tip care stătea de partea cealaltă a geamului şi ne privea

pe noi, ceilalţi, cum ne agitam de colo-colo, mergând mereu pe aceleaşi cărări, ca nişte furnici într-un muşuroi. Am ştiut mereu că-mi doresc ceva mai mult în viaţă, ceva diferit, dar atunci când l-am întâlnit pe Ian, lucrurile au început să-mi devină şi mai clare.

Andrew zâmbeşte uşor şi spune:

— Să reuşeşti să fii atât de decis şi de matur înainte de douăzeci de ani – asta e o raritate.

— Da, cred că da, spun zâmbindu-i şi râzând apoi uşor, nu ţi-ar veni să crezi cât de des se luau de mine Damon, Natalie sau chiar şi mama şi fratele meu, Cole, pentru că, ziceau ei, eram prea „serioasă”. Citez cu degetele „serioasă” şi-mi dau ochii peste cap.

— E bine să fii serios, spune el şi îl privesc cu timiditate, fiindcă detectez o atracţie, chiar dacă este foarte bine ascunsă după paravanul conversaţiei. Şi, apoi, zâmbetul i se stinge şi vocea coboară puţin.

— Deci când l-ai pierdut pe Ian, ţi-ai pierdut tovarăşul de aventuri.

Îmi piere şi mie zâmbetul şi-mi proptesc mâinile pe marginea patului, lăsându-mi corpul să se scufunde între umeri.

— Da. Aveam de gând să mergem cu rucsacul în spate prin lume după absolvire sau poate doar în Europa, dar eram hotărâţi s-o facem; măcar asta plănuiserăm noi.

Acum mă uit direct spre Andrew.

— Ştiam că nu voiam să mergem la facultate şi să sfârşim lucrând în acelaşi loc patruzeci de ani – voiam să muncim oriunde, să încercăm orice şi să fim mereu pe drum!

Andrew râde.

— Asta este o idee destul de mişto, spune el. O săptămână eşti chelneriţă la un bar şi aduni bacşişurile, iar săptămâna următoare, într-un alt oraş sau localitate, eşti dansatoare din buric la un colţ de stradă, iar turiştii îţi aruncă bani într-un borcan când trec pe lângă tine.

Umerii mei căzuţi se scutură uşor de râs şi roşesc, uitându-mă la el.

— Chelneriţă, da, sigur, dar dansatoare din buric?

Scutur capul. Nici chiar aşa.

El zâmbeşte şi spune:

— Eee, te-ai descurca bine.

Încă roşie la faţă şi simţind că sunt în flăcări, privesc din nou fix înainte şi las roşeaţa să dispară.

— La şase luni după ce Ian a murit, fratele meu, Cole, a ucis un om într-un accident, beat fiind la volan. Acum este în închisoare. Şi, după asta, tata a înşelat-o pe mama şi au divorţat. Prietenul meu Christian m-a înşelat şi, mai departe, desigur, deja ştii ce s-a întâmplat cu Natalie.

Asta-i tot. I-am spus tot ceea ce, combinat, m-a făcut să vreau să plec. Dar nu mă pot uita la el, fiindcă simt că nu ar fi trebuit să-i spun. E ca şi cum el ar gândi: bine, dar asta-i tot?

— Au fost prea multe chestii nasoale pe capul tău, spune el şi mă uit din nou în sus spre el când îl simt mişcându-se pe pat lângă mine. Ai tot dreptul să te simţi rănită, Camryn.

Nu spun nimic, dar îi mulţumesc din priviri.

— Cred că acum îmi dau seama de ce nu a fost greu să te conving să mergi în această călătorie cu mine, spune el.

Chipul lui este greu de citit. Sper că nu crede că îl folosesc pe el ca să refac partea aceea din viaţa mea pe care o planificasem cu Ian. Toată situaţia asta cu călătoria în maşină pare asemănătoare, dacă mă gândesc mai bine, dar totuşi două lucruri sunt diferite ca de la cer la pământ. Eu sunt cu Andrew acum pentru că asta îmi doresc.

În acest moment îmi dau seama că nu m-am mai gândit la Ian şi la Andrew aşa de mult, deoarece încerc să-l regăsesc pe Ian în Andrew… Cred că vine din sentimentul de vinovăţie… poate că încerc să-l înlocuiesc cu totul pe Ian.

Mă ridic de pe pat şi mă scutur de aceste gânduri.

— Şi ce ai de gând să faci? întreabă Andrew din spatele meu. După ce excursia asta cu maşina se termină, ce plănuieşti să faci cu viaţa ta?

Inima îmi împietreşte în piept. Nici măcar o singură dată în timpul acestei călătorii cu Andrew, sau chiar înainte de a-l

întâlni după ce am plecat din Carolina de Nord, nu m-am gândit dincolo de momentul prezent. Nu că m-aş fi străduit să nu cuget la ce va urma, dar, pur şi simplu, nu m-am gândit la chestia asta absolut deloc, întrebarea lui Andrew mă trezeşte şi mă simt cuprinsă de panică. Nu voiam să fiu injectată cu o doză din acea realitate; eram mulţumită cu iluzia mea.

Mă întorc pe călcâie, cu braţele încrucişate peste piept. Frumoşii ochi ai lui Andrew mă scrutează insistent.

— Nu prea ştiu…

El pare uşor surprins, privirea devenindu-i contemplativă şi uşor pierdută.

— Mai ai încă timp să mergi la facultate, spune el, oferindu-mi idei ca să mă ajute probabil să mă simt mai bine şi asta nu înseamnă că trebuie să te angajezi imediat după aceea şi să lucrezi până mori – şi, ce naiba, încă poţi călători cu rucsacul în spate prin Europa când vrei.

El se ridică în picioare. Îmi dau seama că rotiţele din mintea lui se rotesc cu repeziciune, în timp ce face câţiva paşi pe covorul verde, închis.

— Eşti superbă, spune el şi inima îmi tresare, eşti inteligentă şi, evident, ai mai multă voinţă decât o fată obişnuită; cred că ai putea face orice vrei… mă rog, ştiu că sună a clişeu, dar este foarte adevărat în cazul tău.

Dau din umeri.

— Cred că aşa e, spun eu, dar nu am nici cea mai vagă idee despre ce vreau să fac; ştiu doar ce nu vreau să fac: nu doresc să merg acasă ca să-mi găsesc un rost. Cred că mă tem că, dacă mă întorc acolo, o să mă scufund în aceeaşi mocirlă din care m-am scos în ziua aia, când m-am urcat în autobuz.

— Spune-mi ceva, zice Andrew brusc, privindu-mă fix în ochi, care este lucrul cel mai frustrant atunci când eşti în preajma oamenilor?

Cel mai frustrant.

Mă gândesc la asta timp de o secundă, cu privirea fixată pe lampa din bronz agăţată pe peretele de lângă pat.

— Nu... nu sunt sigură.
El vine spre mine şi-şi pune două degete pe pliul braţului, făcându-mă să mă aşez din nou lângă el şi eu îl urmez.
— Gândeşte-te la asta, continuă el, bazându-te pe ceea ce mi-ai spus deja, care este diferenţa dintre tine şi ei?
Urăsc să-mi ia aşa de mult timp ca să-mi dau seama de ceva ce el pare că ştie deja. Mă uit în jos la mâinile din poală şi mă gândesc îndelung şi adânc până când îmi vine în cap singurul răspuns care simt că ar putea fi corect, dar încă nu sunt sigură pe mine.
— Aşteptările?
— Asta e o întrebare sau un răspuns?
Mă dau bătută.
— Chiar nu ştiu... adică vreau să spun că mă simţeam... constrânsă în jurul tuturor celorlalţi, cu excepţia lui Ian, desigur.
El aprobă din cap şi ascultă, permiţându-mi să continui răspunsul care îmi stă pe limbă.
Şi apoi, ca din senin, răbufnesc nemulţumirile mele:
— Nimeni nu vrea să facă ceea ce vreau eu, îi spun şi explicaţia începe să se deruleze mult mai repede, acum că mă simt sigură pe răspunsul meu. E dorinţa aia de a trăi liberă, fără să mergi pe drumul obişnuit, înţelegi? Nimeni nu vrea să părăsească zona de confort ca să facă asta, fiindcă nu este ceva ce majoritatea oamenilor ar face. Mi-a fost frică să le spun părinţilor că nu voiam să merg la facultate, fiindcă ei se aşteptau ca eu să merg. Am acceptat o slujbă într-un magazin, fiindcă mama se aştepta ca asta să mă împlinească oarecum. Am mers cu mama în fiecare sâmbătă să-l vizităm pe fratele meu la închisoare, fiindcă ea aştepta asta din partea mea, deoarece este fratele meu şi aşa s-ar cuveni, să vreau să-l vizitez, deşi eu nu voiam. Natalie încerca fără încetare să mă cupleze cu diverşi tipi, fiindcă ea credea că este anormal să fiu singură.
— Cred că mi-a fost teamă mare parte din viaţa mea să fiu eu însămi.
Îmi răsucesc capul spre el.

— Într-un fel, asta s-a întâmplat chiar şi cu Ian.

Mă uit repede în altă parte. Asta a ieşit din mine tocmai în timp ce ideea prindea, rapid, contur în mintea mea.

Andrew mă priveşte întrebător, dar, în acelaşi timp, nesigur dacă să continue discuţia pe acest subiect.

Nu sunt sigură dacă mai are rost să vorbesc despre asta.

El dă din cap.

Se pare că a decis că nu e cazul să mai insiste pe tema asta.

Îşi suge obrajii. Îl privesc un moment, încercând din răsputeri să reprim atracţia evidentă pe care o am faţă de el, dar mi-e din ce în ce mai greu să o fac. Mă uit pe furiş la buzele lui şi mă întreb ce gust au. Şi apoi încerc să-mi iau ochii de la el… dar nu reuşesc. Mă tem să-i spun ce vreau. Sau, cel puţin, ce cred că vreau.

— Andrew, zic, iar faţa lui reacţionează la vocea mea care-i rosteşte numele.

Gândeşte-te bine, Cam, îmi spun. Eşti sigură că asta îţi doreşti?

— Ce este? întreabă el.

— Ai avut vreodată o aventură de o noapte?

Mă simt de parcă aş fi mărturisit cel mai mare secret pe care mi l-a spus cineva, vorbind la un microfon în faţa unei camere pline cu oameni. Dar acum porumbelul a ieşit. Nici nu mai sunt sigură dacă într-adevăr îmi doresc asta, dar mă tot gândesc la lucrul ăsta de ceva timp. Îmi amintesc, vag, că aceeaşi idee mă bântuia şi în timp ce eram pe acoperiş cu Blake.

Faţa lui Andrew îşi pierde din însufleţire şi pare că nu-şi găseşte cuvintele pentru a răspunde. Instantaneu, inima îmi încremeneşte şi îmi simt stomacul întors pe dos. Ştiam că nu ar fi trebuit să spun asta! O să creadă că sunt o curviştină.

Sar în sus de pe pat.

— Îmi cer scuze… Doamne, probabil crezi că sunt…

El se întinde spre mine şi mă apucă de încheietură:

— Aşează-te la loc.

Mă aşez, fără tragere de inimă, dar nu-l pot privi. Sunt total încremenită.

— Ce se întâmplă cu tine? Întreabă el.

— Cum adică?

Mă uit şi eu la el.

— O faci tu acum?

El îşi mişcă mâinile ca să-l accentueze pe „acum"; sprâncenele îi sunt împreunate.

— Cum adică ce fac?

Îşi linge buzele, oftează ca şi cum ar fi dezamăgit şi, în cele din urmă, spune:

— Camryn, ai început să-mi spui ceva la care, poate, te-ai gândit o dată sau de două ori şi, tocmai când ai găsit curajul de a spune ce gândeşti, ai făcut o întoarcere de o sută optzeci de grade şi ai regretat.

Mă priveşte adânc în ochi, cu toată puterea şi toată cunoaşterea şi cu încă ceva ce nu pot descrie. Întreabă-mă din nou şi, de data asta, aşteaptă răspunsul meu.

Fac o pauză, cercetându-i expresia aceea încordată de pe faţă, nesigură de ce anume înseamnă. Sau poate pur şi simplu nu mai sunt sigură de mine.

Înghit în sec şi spun:

— Ai avut vreodată o aventură de o noapte?

Expresia lui nu se modifică, nici nu dispare.

— Da, am avut câteva.

El aşteaptă acum replica mea, chiar dacă nu prea reuşesc să mă simt în largul meu în această conversaţie care devine cam ciudată. Este ca şi cum ar şti că mă consum înăuntrul meu, dar ca să-mi dea o lecţie, vrea să mă facă să vorbesc eu mai mult, în loc să facă el pe psihologul de serviciu, aşa cum a făcut de când am intrat în camera lui.

Sprâncenele i se arcuiesc puţin, ca şi cum ar spune: „Ei bine?"

— Păi, mă întrebam… fiindcă nu am făcut niciodată aşa ceva.

— De ce n-ai încercat? întreabă el, relaxat.

Privesc în podea şi apoi spre el, ca să nu mă dojenească.

— Păi, mi se pare cam uşuratic.

Andrew râde şi mă ia prin surprindere.

În cele din urmă, el mă mai scuteşte de chinuri.

— Dacă o fată o face des (subliniază cuvântul acesta cu un zâmbet delicat), atunci ar putea fi o uşuratică, sigur că da. Însă o dată sau de două ori, nu ştiu… (îşi mişcă mâinile la nivelul umerilor în timp ce se luptă cu numerele în minte, nehotărât)… nu e nimic greşit.

Şi atunci de ce nu profită de asta chiar acum? încep să mă panichez, întrebându-mă de ce este el încă setat pe rolul de psiholog, în loc să flirteze cu mine şi să treacă la treabă.

— Bine, deci…

N-o pot spune. Uneori, pur şi simplu nu sunt capabilă să vorbesc despre sex. Pot să fac asta doar voalat cu Natalie.

Andrew oftează şi umerii i se apleacă în faţă.

— Vrei să te culci cu mine, să ai o aventură de o noapte?

El ştia că eu nu aveam de gând să o spun, aşa că a cedat şi a făcut-o în locul meu.

Întrebarea, deşi evidentă pentru amândoi, mi-a oprit respiraţia. Mă face să mă simt jenată şi mă paralizează chiar mai tare decât dacă aş fi formulat-o eu.

— Poate…

El se ridică în picioare şi se uită în jos spre mine,

spunând:

— Îmi pare rău, dar nu sunt atras de tine în felul acesta.

Cel mai mare pumn din univers tocmai m-a pocnit în stomac. Mâinile mi se încleştează, prinzând marginea saltelei, iar braţele până sus la umeri rămân nemişcate. Tot ce-mi doresc să fac acum este să fug pe uşa aia, să mă încui în camera mea şi să nu mă mai uit niciodată la Andrew. Nu pentru că nu vreau să-l văd, ci pentru că nu mai vreau ca el să mă vadă pe mine.

Nu am mai fost aşa de jenată niciodată în viaţa mea.

Şi asta este ce am primit pentru că am spus ce gândeam!

Nu ştiu dacă să accept ce s-a întâmplat ca pe o lecţie învăţată sau o să-l urăsc pe el pentru ceea ce mi-a făcut.

19

Într-o fracţiune de secundă, sar de pe pat şi ţâşnesc cât de repede pot spre uşă.

— Camryn, opreşte-te.

Continui să merg, chiar mai repede atunci când simt că vine după mine şi prind clanţa, deschid uşa şi încep să alerg pe hol.

— Te rog, aşteaptă o clipă! Spune el urmărindu-mă şi îi pot auzi gravitatea tonului.

Îl ignor, bag mâna în buzunăraşul de la spatele pantalonilor scurţi şi trag cârdul, băgându-l în uşă. Împing, intru în cameră şi dau să închid uşa, dar Andrew reuşeşte să se strecoare.

Uşa se închide după el.

— Ai de gând să mă asculţi? Mai încearcă el, încă o dată, exasperat.

Nu vreau să-l privesc, dar chiar asta fac.

Ochii îi sunt larg deschişi, necruţători şi sinceri când, în fine, mă întorc spre el.

Se apropie de mine şi mă apucă uşor de braţe. Apoi se apleacă şi mă sărută uşor pe buze. Gestul lui mă dă gata, dar sunt prea zăpăcită ca să-i răspund pe măsură. Inima îmi bate cu putere şi nu mai pricep nimic.

El se retrage un pic şi mă priveşte cu un chip sincer şi înclin uşor din cap… îmi zâmbeşte…

— De ce e aşa amuzant? întreb eu tăios şi vreau să mă îndepărtez de el.

El mă ţine nemişcată de braţ şi mă priveşte adânc în ochi, privirea mea fiind plină de umilinţă şi chiar de puţină ranchiună.

— Când spun că nu sunt atras de tine „în felul ăsta”, Camryn, vreau să zic… (el face o pauză, cercetându-mi faţa, privindu-mi buzele pentru o secundă, ca şi cum ar trebui să se hotărască dacă să le sărute sau nu din nou)… că tu nu eşti genul de fată cu care m-aş culca doar pentru o singură noapte.

Cuvintele lui mă lasă fără grai, iar inima o ia razna lovindu-mi toracele. Nu am răbdare să înţelege ce a spus; în schimb, în loc să încerc să-mi dau seama ce vrea el să spună, îmi adun gândurile cât de mult pot şi încerc să redobândesc ceva din atitudinea pe care am pierdut-o atunci când am năvălit afară din camera lui.

— Uite, spune el, mutându-se lângă mine, într-o parte şi punându-mi mâna pe spate, pe talie.

Senzaţia degetelor lui îmi dă fiori pe toată partea aceea a corpului. Ce naiba mi se întâmplă? Chiar îl doresc… Simt că nu e cale de întoarcere, că ar trebui să mă oblig să fiu o târfuliţă doar pentru noaptea asta, doar ca să-l ţin aici, în cameră. Dar ce nu înţeleg este de ce simt că vreau de la el mai mult decât o partidă de sex…

— Camryn?

Vocea lui mă face iar atentă la ceea ce încerca să-mi comunice acum câteva momente. Mă împinge spre pat, ca să mă aşez şi apoi se aşază pe vine pe podea, în faţa mea. Mă priveşte direct în ochi.

— Nu o să am o aventură de o noapte cu tine, dar te voi face să explodezi, dacă mă laşi.

Un mic curent electric tocmai mi-a trecut prin stomac şi a ajuns jos, între picioare.

— Ce? E singurul cuvânt care îmi mai vine în minte.

El zâmbeşte blând, adâncindu-şi puţin gropiţele şi odihnindu-şi braţele de-a lungul coapselor mele goale, prinzându-mă cu mâinile din lateral.

— Nu trebuie să te simţi obligată cu nimic, spune el. Am să te satisfac, iar mâine dimineaţă când te trezeşti, eu o să fiu în camera mea de alături, pregătindu-mă să călătoresc împreună cu tine spre următoarea destinaţie. Relaţia noastră va fi mai departe, la fel – nici măcar nu voi glumi despre ceea ce s-a întâmplat. Va fi ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Abia mai pot respira. Cu câteva vorbe, a reuşit să-mi umfle locul acela moale dintre picioare.

— Dar… tu cu ce te alegi din asta? Reuşesc să articulez.

— Ce e cu mine?

El mă apasă încă puţin pe părţi cu degetele. Mă prefac că nu observ şi spun:

— Nu mi se pare… prea corect.

Nici nu îmi mai dau seama ce spun. Încă sunt şocată de ce mi se întâmplă.

Andrew îmi zâmbeşte, neluând în seamă observaţia mea şi, apoi, deodată, se ridică din poziţia ghemuit la podea şi se aşază între picioarele mele, făcându-mă să alunec puţin pe spate, pe pat. El se aşază jos în faţa mea şi mă trage în poala lui, cu un picior de fiecare parte a corpului său. Sunt complet expusă şi încep să-mi muşc buza de jos. El este aşa de relaxat în toată tărăşenia asta, încât chiar şi numai felul în care m-a luat pe nepregătite mă face să fiu şi mai udă.

Înfăşoară braţele puternice în jurul meu şi se apleacă spre mine, atingându-mi bărbia cu buzele. Fiori mă cuprind din cap până-n picioare. Apoi mă trage mai aproape de corpul lui şi şopteşte aproape de gura mea:

— Ba este corect. Vreau să te fac să explodezi şi, crede-mă, cu siguranţă voi obţine şi eu ceva din asta.

Îi aud rânjetul în voce şi-l privesc în ochii săi irezistibili. Dacă Andrew mi-ar spune chiar acum să îngenunchez în faţa lui, aş face-o fără ezitare.

Îmi atinge partea cealaltă a maxilarului cu buzele.

— Atunci de ce nu vrei să te culci pur şi simplu cu mine? întreb încet, dar apoi încerc să reformulez: vreau să spun, dacă ai vrea să… îmi faci altceva…

El se trage înapoi şi-şi pune trei degete peste buzele mele ca să mă facă să tac.

— Am să spun asta o singură dată, începe el cu ochii săi atât de pătrunzători, arzând intens, dar nu vreau să comentezi nimic când vorbesc eu, bine?

Aprob din cap cu emoţie.

El se opreşte, îşi umezeşte buzele şi apoi spune:

— Dacă ar fi să mă laşi să te regulez, ar trebui să-mi permiţi şi să te posed.

Un val de plăcere dezlănţuită îmi cutremură tot corpul. Cuvintele lui mă şochează şi mă fac să mă supun. Inima îmi spune ceva. Mintea îmi şopteşte altceva. Dar nu pot auzi ce dracului spun ele, din cauza acestei senzaţii dintre picioare care devine din ce în ce mai imposibil de ignorat.

Înghit greu, căutând disperată un pic de salivă. Am senzaţia că fiecare părticică din mine, care în mod normal îşi produce propria umiditate, a încetat să mai lucreze, fiindcă toată umezeala s-a localizat într-un singur punct din centrul trupului meu.

Respir greu în continuare.

O, Doamne şi încă nici nu m-a atins, iar eu deja am toate aceste senzaţii?

Sau visez?

— Dar dacă ţi-aş face o labă?

Recunosc, această idee mă face să mă simt vinovată.

El îşi înclină papul într-o parte, strâmbându-se şi asta mă face să-mi doresc să-l sărut cu pasiune.

— Ţi-am spus să nu comentezi.

— Eu… păi… eu n-am comentat ceea ce ai spus, eu doar…

Îşi bagă degetele sub materialul subţire al chiloţilor mei şi mă atinge. Încep să bolborosesc ceva, uitând ce începusem să spun.

— Taci din gură, îmi cere el cu blândeţe, deşi foarte hotărât. Buzele mi se închid şi bolborosesc din nou atunci când îşi bagă două degete în mine şi le ţine, pur şi simplu, acolo, cu degetul mare presându-mi osul pubian pe exterior.

— Camryn, ai de gând să taci din gură?

Strecor cu greutate cuvântul „d-da” şi-mi muşcă buza de jos.

Apoi îşi scoate degetele din mine. Îmi vine să-l implor să nu le scoată, dar mi-a spus să tac din gură în aşa manieră încât mă face să fiu nebună după el şi, în acelaşi timp, să fiu complet supusă, aşa că nu mai zic nimic. Deschid ochii cu prudenţă atunci când îşi mişcă degetele umede peste buzele mele şi, instinctiv, le ling, doar puţin, până când el le pune pe buzele lui şi le bagă în gură, gustând parcă din

mine. Mă aplec spre el, atingându-i gura cu gura mea, închizându-mi ochii încet, vrând doar să-l gust şi să-i ofer şi lui gustul meu. Limba lui se unduieşte ca să o atingă pe a mea, dar apoi mă împinge, cu grijă, înapoi pe pat, în loc să cedeze şi să mă sărute cu sălbăticie, aşa cum îmi doresc cu disperare.

El îşi bagă ambele mâini pe sub materialul din jurul taliei mele şi-mi trage pantalonii scurţi şi chiloţii în jos peste coapse şi labe, lăsându-i să cadă undeva pe podea. Apoi se lungeşte lângă mine, acoperindu-mă cu braţul şi băgând mâna pe sub tricou. Nu-mi pusesem niciun sutien când am venit aici. El îmi ciupeşte cu delicateţe un sfârc, apoi pe celălalt şi mă sărută din nou pe toată lungimea maxilarului. Fiecare firişor de păr de pe ceafă mi se ridică atunci când limba lui îmi atinge lobul urechii.

— Vrei să-l ating?

Îi simt respiraţia fierbinte pe o parte a feţei mele.

— Da, bolborosesc eu.

El îmi muşcă lobul urechii cu dinţii, iar mâinile lui încep să-mi alunece pe abdomen, dar se opresc în dreptul buricului.

— Spune-mi că vrei să îl ating, îmi respiră el în ureche.

De-abia îmi pot deschide ochii.

— Vreau să îl atingi…

Îşi duce mâna mai jos şi inima începe să-mi bată cu sălbăticie în piept, dar tocmai când cred că o să mă atingă, mâna i se mişcă spre interiorul coapsei.

— Desfă-le pentru mine.

Îmi las picioarele să se desfacă uşor, dar el le depărtează şi mai mult cu mâna, cu muchia degetelor, împingându-mi carnea până când sunt total expusă.

Se ridică de lângă mine şi se apleacă, ridicându-mi bluza ca să-mi dezgolească sânii, iar apoi îmi prinde sfârcurile cu dinţii, unul după celălalt. Apoi îşi trece vârful limbii lui umede peste ei şi-şi pune gura în jurul lor, sărutându-l pe fiecare în parte cu poftă. Îmi trec degetele prin părul lui, vrând să-l prind şi să-l trag, dar nu o fac. Andrew coboară

mai jos de piept, urmărind fiecare coastă cu limba până când ajunge la buric.

Se uită în sus spre mine cu ochii pe jumătate întredeschişi, dar dominatori şi spune cu buzele apăsate pe abdomenul meu.

— Trebuie să-mi spui ce vrei, Camryn.

Îmi linge burta atât de încet, încât pielea mi se înfioară de plăcere.

— N-o să primeşti decât dacă-mi ceri şi dacă o faci cu convingere.

Trag aer în piept sacadat şi simt cum, literalmente, pieptul mi se cutremură...

— Te rog, te rog, atinge-l...

— Nu te cred, spune el cu reproş şi-mi linge clitorisul în grabă. Doar o dată. Se opreşte şi mă priveşte pe deasupra priveliştii oferite de corpul meu, aşteptându-mă.

Fiindcă mă tem să rostesc cuvântul, şoptesc foarte încet:

— Te rog... vreau să-mi lingi păsărică, iar el se preface că nu a auzit.

— Ce ai spus? Zice el şi-mi linge din nou clitorisul, de data asta ceva mai mult şi o mulţime de fiori îmi trec prin corp. Nu prea am auzit.

Rostesc iar acea rugăminte, ridicându-mi vocea doar puţin, prea jenată să spun cuvântul interzis, pe care îl consider extrem de murdar şi de nelalocul lui, bun pentru filmele porno.

Andrew îşi pune mâna între picioarele mele şi-mi desface labiile cu două degete. Mă linge o dată. Doar o dată. Coapsele încep să tremure mai puternic.

Nu ştiu cât mai pot rezista.

— O femeie care ştie ce vrea din punct de vedere sexual, mă linge din nou, privindu-mă cu ochii mijiţi şi căreia nu-i e frică să o spună este al naibii de sexy, Camryn – Spune-mi. Ce. Vrei. Sau n-o să-ţi ofer nimic.

Mă linge din nou şi nu mai pot suporta.

Îmi întind mâinile şi-l prind de păr, împingându-i faţa cât mai mult între picioarele mele, atât cât îmi permite şi spun,

privindu-l direct în ochi:

— Linge-mi păsărică, Andrew; la naiba, linge-mă naibii în păsărică!

Surprind cel mai diabolic rânjet pe care l-am văzut vreodată pe faţa lui înainte ca ochii să mi se închidă şi capul să mi se dea pe spate când începe să mă lingă şi de data asta nu se mai opreşte. Îmi suge cu putere clitorisul şi-şi bagă şi-şi scoate degetele din mine în acelaşi timp, încât cred că o să leşin. Nu-mi pot deschide ochii, sunt plini de plăcere. Îmi împing şoldurile spre el şi-l trag tare de păr, dar nu se sinchiseşte. Mă linge cu putere şi rapid şi din când în când încetineşte ca să mă sugă şi să-şi treacă degetul mare peste clitorisul meu umflat, înainte de a-l băga direct înăuntru. Şi când încep să simt că nu mai pot îndura şi încerc să mă îndepărtez de faţa lui, îmi prinde coapsele şi mă obligă să stau pe loc până când explodez, cu picioarele tremurând incontrolabil şi cu mâinile strângându-i capul cu toată puterea. Un geamăt îmi scapă din gură şi mâinile mi se agaţă de tăblia patului, încercând să o folosesc drept pârghie ca să mă îndepărtez de limba flămândă a lui Andrew. Dar el mă prinde şi mai puternic, cu mâinile înnodate sub coapsele mele, petrecute peste şolduri; el mă apasă aşa de tare, încât mă doare, iar degetele îi sunt adânc înfipte în piele, dar îmi place.

Şi pe când trupul meu, tremurând, începe să se calmeze, iar respiraţia întretăiată începe să se liniştească, chiar dacă încă inegală, Andrew începe să mă lingă mai încet. Când trupul nu mi se mai mişcă, el îmi sărută interiorul ambelor coapse şi apoi mă sărută direct pe buric, după care se târăşte în sus spre gura mea, sprijinindu-se cu braţele încordate, musculoase de saltea, de o parte şi de alta a corpului meu. Buzele lui moi şi umede îmi coboară pe gât şi pe ambele părţi ale bărbiei, iar apoi pe frunte. În cele din urmă, se uită în jos, în ochii mei, pentru o clipă nesfârşită, iar apoi se apleacă şi-mi sărută buzele încetişor.

După care se ridică de pe pat.

Nu mă pot mişca.

Vreau să mă ridic, să-l prind şi să-l trag peste mine, dar nu mă mai pot mişca. Nu numai că sunt încă răvăşită din cauza orgasmului pe care tocmai mi l-a oferit, dar mintea mea încă e răvăşită după întreaga experienţă.

Îl privesc pur şi simplu, abia ridicându-mi capul de pe pernă în timp ce el se îndreaptă spre uşă. Mă priveşte o dată după care pune mâna pe clanţa uşii.

Dar eu sunt cea care vorbeşte prima:

— Unde pleci?

Ştiu unde se duce, dar a fost singurul lucru pe care m-am gândit să-l spun ca să-l fac să mai rămână puţin în camera mea.

El zâmbeşte uşor.

— În camera mea, spune el ca şi cum ar fi trebuit să ştiu deja asta.

Uşa se deschide şi lumina de pe hol inundă spaţiul din jurul lui, luminându-i trăsăturile umbrite. Vreau să spun ceva, dar nu ştiu sigur ce. Mă ridic în capul oaselor; degetele mele pipăie neliniştite cearşaful adunat în poala mea.

— Păi, ne vedem mâine dimineaţă, spune el şi-mi aruncă un ultim surâs, plin de subînţelesuri, înainte să închidă uşa după el şi să facă lumina de pe hol să dispară. Dar am puţină lumină şi în cameră; am lăsat aprinsă lampa de lângă pat. Mă uit acolo, gândindu-mă la lampă. A fost aprinsă tot timpul. Am fost întotdeauna destul de timidă în pat şi, chiar şi cu Ian, cea mai puternică lumină pe care am avut-o în timp ce făceam sex a fost cea de la televizor, dar niciodată mai mult. De data asta, nici măcar nu m-am gândit la cât de puternică era lumina.

Şi cuvintele care mi-au ieşit din gură… N-am mai vorbit nicicând în halul ăsta. În niciun caz cuvântul cu „P”. Nici nu sunt în stare să-l rostesc în acest moment. Sigur, de multe ori îi spuneam lui Ian „te rog, trage-mi-o” sau „trage-mi-o mai tare”, dar la asta se reducea tot vocabularul meu pornografic.

Ce mi-a făcut Andrew Parrish?

Orice ar fi… nu cred că vreau să se termine.

Mă ridic din pat, îmi iau pe mine chiloţii şi şortul şi ies pe uşă, cu intenţia de a mă duce din nou la el… nu ştiu de ce.

Mă opresc la uşă înainte de a o deschide şi mă uit în jos la picioarele mele goale pe covorul verde. Nu ştiu ce aş putea spune dacă aş intra la el, fiindcă nici măcar nu ştiu ce vreau sau ce nu vreau. Apoi îmi las braţele să atârne pe lângă corp şi un oftat adânc îmi iese de pe buze.

— Ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, îl maimuţăresc. N-o să fii tu în stare să te descurci cu asta.

Andrew

20

M-am trezit de la 8:00 dimineaţa. Am primit un telefon de la frate-miu Asher şi mi-era teamă să răspund fiindcă am crezut că o să-mi dea veşti despre tata. El, însă, suna doar ca să mă anunţe că Aidan e ofticat că i-am luat chitara. Mă doare-n cot; ce-o să facă, o să conducă până la Birmingham şi o să se ia la bătaie cu mine pentru ea? Ştiu că, de fapt, n-are de-a face cu chitara; Aidan e ofticat că am plecat din Wyoming, în timp ce tata este încă în viaţă.

Şi Asher voia să mă verifice.

— Şi eşti bine, frate? Spune el.

— Da, de fapt, îmi merge super.

— Eşti sarcastic?

— Nu, spun în receptor, sunt sincer cu tine, Ash. Trăiesc cea mai frumoasă perioadă din viaţa mea, chiar acum.

— Este vorba despre fata aia, nu-i aşa? Camryn? Aşa o cheamă?

— Da, aşa o cheamă şi, da, despre ea este vorba. Zâmbesc involuntar, cu mintea la ceea ce s-a întâmplat azi-noapte, iar apoi surâd, gândindu-mă la Camryn în general.

— Ei bine, ştii unde mă găseşti dacă ai nevoie de mine, spune Asher şi înţeleg mesajul nerostit din vocea lui, pe care ştie că nu are rost să-l spună deschis. I-am mai spus să nu mai vorbească despre asta, sau îl bat de-i sar capacele.

— Da, ştiu, mersi, frate – hei, ce face tata?

— Este la fel ca atunci când ai plecat.

— Asta nu e chiar aşa de rău, cred.

— Da, nu e.

Închidem şi o sun pe mama ca să o anunţ că sunt bine.

Încă o zi şi ar fi sunat la poliţie să-i pună să mă caute.

Mă ridic din pat şi-mi îndes lucrurile în sac. În timp ce trec pe lângă televizor, bat în perete cu podul palmei, acolo unde ştiu că se află, probabil, capul lui Camryn, odihnindu-se pe pernă. Dacă nu s-a trezit deja, asta ar ajuta-o să o facă. Sau poate că nu, pentru că de obicei doarme foarte profund – doar muzica o mai trezeşte. Fac un duş rapid şi mă spăl pe

dinţi. Gândindu-mă la gustul ei pe care l-am avut în gură noaptea trecută, îmi pare rău că trebuie să mă curăţ. Sau, poate o s-o mai fac o dată mai târziu. Sigur, dacă ea o să vrea. La naiba, nu mă plâng de asta absolut deloc, exceptând faptul că după aceea trebuie să am grijă şi de mine, dar şi asta e în regulă. Prefer să mă satisfac singur decât să risc să o las să mă atingă. Ştiu că, dacă o va face, totul se va sfârşi. Cel puţin pentru mine. O doresc al naibii de tare, dar o să o fac doar dacă sunt sigur că vrea şi ea asta. Şi în acest moment, îmi dau seama că ea nu prea ştie ce anume doreşte.

Mă îmbrac şi-mi bag picioarele goale în tenişii cei negri, bucuros că sunt uscaţi după ce au fost înmuiaţi de ploaie. Îmi pun pe umăr ambele genţi şi iau chitara lui Aidan de gât, ieşind în hol spre camera lui Camryn.

Aud televizorul înăuntru, aşa că bănuiesc că s-a trezit deja.

Mă întreb cât mai are până cedează.

Camryn

Îl aud pe Andrew bătând în uşă. Trag scurt aer în piept, îmi ţin respiraţia un minut lung şi plin de încordare şi apoi las să iasă aerul cu putere, suflând deoparte o şuviţă de păr care mi-a ieşit din coamă şi atârnă liber – o pregătire care să mă ajute să nu cedez.

Pe naiba, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat…

În cele din urmă, deschid uşa şi, când îl văd, stând în prag aşa de relaxat – şi aşa de dulce –, cedez. Mă rog, e doar o mare roşeaţă care-mi cuprinde faţa şi care îmi dă senzaţia că am luat foc. Mă uit în jos spre podea, căci, dacă îi mai privesc ochii zâmbitori încă o secundă, o să mă topesc de tot.

Reuşesc să îmi ridic ochii din nou spre el peste câteva secunde.

Zâmbetul lui cu buzele lipite este acum mult mai larg şi mult mai elocvent.

Hei! Am impresia că dacă face o asemenea expresie este acelaşi lucru cu a vorbi despre ce s-a întâmplat!

Mă priveşte de sus în jos, văzând că sunt deja îmbrăcată şi gata de plecare şi îşi dă capul pe spate puţin, spunând cu un zâmbet uriaş: „Hai să mergem”.

Înşfac poşeta şi geanta şi ies împreună cu el.

Sărim în maşină şi fac tot ce pot pentru a nu mă mai gândi la cel mai tare sex oral pe care l-am primit vreodată în viaţa mea, găsind ceva nesemnificativ de vorbit. Astăzi miroase super bine: el, până la urmă, miroase doar a piele cu puţin săpun şi ceva şampon. Nici asta nu mă prea ajută.

— Deci, ne îndreptăm iar către moteluri alese la întâmplare şi nu ne oprim nicăieri cu excepţia restaurantelor Waffle House?

Nu că asta m-ar deranja vreun pic, dar încerc să aflu prin ce se va traduce azi acest „la întâmplare”.

Centura lui se închide cu un clic şi porneşte motorul.

— Nu, de fapt chiar am ceva în minte. Se uită spre mine.

— Serios? întreb eu, iar curiozitatea mă roade. Încâlci regula spontaneităţii acestei excursii şi chiar ai un plan?

— Ei, nu era chiar o regulă, la drept vorbind, spune el, accentuând acest lucru.

Ieşim din parcare în marşarier şi bătrânul Chevelle se aşterne, torcând, la drum.

Poartă aceeaşi pereche de pantaloni scurţi cu buzunare pe care i-a avut ieri şi arunc o privire rapidă spre gambele lui tari ca piatra, cu un picior apăsând delicat pe acceleraţie. Un tricou bleumarin închis îi stă bine întins pe piept şi pe braţe, iar materialul i se strânge mai tare în jurul bicepşilor.

— Şi, deci, care-i planul?

— New Orleans, spune el zâmbind spre mine. Este la doar cinci ore şi jumătate de aici.

Faţa mi se luminează.

— De fapt, n-am mai fost niciodată la New Orleans.

El zâmbeşte în sinea lui, ca şi cum s-ar bucura că el este cel care mă duce acolo pentru prima dată. Şi eu sunt la fel de bucuroasă. Dar, în realitate, nu-mi pasă unde mergem, chiar dacă o să ajungem în mlaştinile pline de ţânţari din Mississippi, atâta vreme cât Andrew este cu mine.

Două ore mai târziu, după ce am epuizat toate subiectele insignifiante, care au fost doar o diversiune ca să nu vorbim despre ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută, am hotărât să fiu eu cea care rupe tăcerea. Mă aplec în faţă şi dau mai încet volumul. Andrew mă priveşte curios.

— Ceea ce ţi-am zis aseară nu mi-a mai ieşit niciodată din gură, ca să ştii, îmi iau eu o piatră de pe inimă.

Andrew rânjeşte şi mângâie cu degetele conturul volanului. Pare mai relaxat, cu braţul stâng sprijinit de portiera din stânga lui, cu genunchiul stâng îndoit în sus, în timp ce cu piciorul drept apasă pedala de acceleraţie.

— Dar mi se pare că ţi-a plăcut, răspunde el, să-mi zici toate chestiile alea.

Hmmm, nu a fost absolut nimic legat de noaptea trecută care să nu-mi placă.

Faţa mi se îmbujorează puţin.

— Da, chiar mi-a plăcut, recunosc eu.

— Nu-mi spune că nu ţi-a mai trecut prin cap să spui aşa ceva, în timp ce făceai sex şi înainte, spune el.

Ezit.

— Sincer, m-am gândit.

Mă uit la el rapid.

— Nu că aş fi stat toată ziua cu gândul la asta, dar mia trecut prin minte.

— De ce nu ai făcut-o niciodată, dacă aveai această dorinţă?

El mă tot întreabă lucrurile astea, dar sunt convinsă că ştie deja răspunsurile.

Ridic din umeri.

— Cred că am fost prea laşă.

El râde uşor şi-şi mută degetele înapoia volanului, ţinându-l mai strâns căci ne îndreptăm spre un sector al autostrăzii cu multe curbe.

— Mereu am considerat că asta ar spune Dominique Starla sau Cinnamon Dreams în Sex legal sau în Lesbienele de vineri noaptea.

— Ai văzut tu filmele astea?

Dau din cap cu putere şi murmur.

— Nu! Eu… eu habar n-aveam că există, erau nişte titluri inventate…

Zâmbetul lui devine jucăuş.

— Nici eu nu ştiu dacă există, spune el renunţând înainte ca eu să mor de ruşine, dar nu m-aş mira. Şi înţeleg ce vrei să spui.

Faţa mi se relaxează.

— Dar, să ştii, chestia asta este foarte sexy, spune el.

Mă mai înroşesc puţin. Ar fi mai bine să rămân îmbujorată tot timpul, căci se pare că roşesc aproape mai mereu când sunt în preajma lui.

— Aşa, deci crezi că vedetele porno sunt sexy? Mă crispez, sperând ca el să spună că nu.

Andrew îşi ţuguiază puţin buzele şi răspunde:

— Nu, nu neapărat, mă rog, sunt şi ele sexy doar într-un alt fel.

Sprâncenele mi se împreunează.

— Adică în ce fel?

— Păi, atunci când… Dominique Starla, să zicem, o face, este în faţa unui tip oarecare care caută să ejaculeze în faţa unei tastaturi. Ochii lui verzi cad pe mine. Tipul ăla nu visează nimic altceva legat de ea, decât să o vadă cu faţa între picioarele lui.

Apoi se uită din nou la drum.

— Dar atunci când cineva… nu ştiu, cum ar fi o fată dulce, sexy, complet ne-curviştină o face, tipul nu se gândeşte doar la faţa ei între picioarele sale. De fapt, probabil că nu se gândeşte deloc la asta, la un nivel mai profund.

Înţeleg complet mesajul secret din spatele cuvintelor lui şi probabil că el îşi dă seama de asta.

— M-a înnebunit, spune el, privindu-mă suficient de mult cât să se uite fix în ochii mei, asta ca să ştii.

Dar apoi se întoarce complet spre volan şi se preface că se concentrează mai mult la drum. Poate că nu vrea să-l acuz că „a vorbit despre asta”, chiar dacă eu sunt cea care a deschis subiectul, îmi asum întreaga vină şi nu-mi pare rău.

— Dar tu? Îl întreb, spărgând tăcerea. Te-ai temut vreodată să încerci ceva legat de sex şi pe care îţi doreai să-l încerci?

Se gândeşte o clipă la asta şi spune:

— Da, când eram mai tânăr, în jur de şaptesprezece ani, dar mă temeam să încerc astfel de lucruri cu fetele, fiindcă ele erau...

— Cum erau?

El zâmbeşte uşor, strângându-şi buzele şi am sentimentul că va fi vorba despre un fel de comparaţie.

— Fetele mai tinere, cel puţin cele cu care ieşeam eu,

erau „scârbite” de orice părea ieşit din tipare. Într-un fel erau probabil ca tine, excitate în secret de ceea ce era diferit de poziţia misionarului, dar prea timide ca să recunoască asta. Şi la vârsta aia era riscant să spui: „Hei, lasă-mă să mi-o bag în curul tău” fiindcă erau şanse mari ca fata să se sperie şi să creadă că eşti vreun pervers bolnav.

Îmi scapă un hohot de râs.

— Da, cred că ai dreptate, spun eu. Când eram adolescentă, eram dezgustată când Natalie îmi povestea despre ce-i făcea ei Damon. Nu mi s-a părut sexy, decât după ce mi-am pierdut virginitatea la optsprezece ani, dar (vocea începe să mi se stingă, gândindu-mă la Ian), dar chiar şi atunci, tot nu mă simţeam în largul meu. Voiam să... hmmm...

Nu mă simt în largul meu să recunosc asta nici acum.

— Continuă, spune-o, mă îndemnă el, dar fără niciun ton de glumă. Ar trebui deja să ştii că nu ai cum să mă alungi de lângă tine.

Asta mă ia prin surprindere (şi îmi face inima să tresalte). Oare adevărul despre faptul că nu vreau ca el să-şi facă o impresie proastă despre mine este scris pe fruntea mea? El zâmbeşte cu blândeţe ca şi cum ar vrea să mă asigure că, indiferent ce aş spune, el nu-şi va face o impresie proastă despre mine.

— OK, dacă îţi spun, promiţi că nu vei crede că este o invitaţie?

Poate că este, chiar dacă nu sunt prea sigură pe mine încă, dar în mod clar nu vreau ca el să creadă asta. Nu acum şi poate mai bine niciodată. Nu ştiu…

— Jur, spune el, cu privirea serioasă şi deloc ofensată, n-o să cred deloc asta.

Trag aer adânc în piept.

Of! Nu-mi vine să cred că mă pregătesc să-i spun asta. Nu am spus-o nimănui niciodată; mă rog, cu excepţia lui Natalie, dar într-un mod voalat.

— E vorba de agresivitate. (Fac o pauză, simţindu-mă jenată să continui.) De multe ori când visez cu ochii deschişi la sex, mă…

Ochii îi lucesc! Când am spus „agresivitate” ceva s-a modificat în trăsăturile feţei lui. Parcă ar fi… nu, sigur nu are cum să fie asta.

El îşi îmblânzeşte privirea atunci când îşi dă seama ce expresie are.

— Continuă, spune el zâmbind din nou cu blândeţe.

Şi continuu, fiindcă dintr-un motiv oarecare mă tem mai puţin să termin ce am de spus:

— Visez, de regulă, cum sunt… luată bărbăteşte.

— Sexul în forţă te excită, spune el sec.

Aprob din cap.

— Gândul la el mă excită, dar nu am experimentat niciodată asta, în niciun caz în felul în care mi-l imaginez eu.

El pare uşor surprins sau, poate… să fie mulţumire ce se vede pe faţa lui?

— Cred că asta am vrut să spun atunci când ţi-am zis că mă aleg mereu cu băieţi molatici.

Tocmai mi-a picat fisa: Andrew ştia înaintea mea ce am vrut să zic de fapt în Wyoming când am spus că mă „aleg” cu băieţi molatici. Fără să-mi dau seama, am spus, practic, că îmi pare rău că ajung cu ei, că de fapt nu sunt pe gustul meu. Poate că până acum nu i-a fost clar care este definiţia mea pentru „molatic”, dar ştia dinaintea mea că era ceva ce nu-mi doream.

Dar pe Ian chiar îl iubeam şi în momentul ăsta mă simt îngrozitor pentru că gândesc asta. Ian era foarte moale când era vorba despre sex, iar acum mă simt vinovată că am aceste gânduri urâte despre el.

— Deci, îţi place trasul de păr şi... începe el să mă iscodească, dar vocea îi piere când îmi vede expresia arţăgoasă.

— Da, dar mai agresiv, spun eu cu subînţeles, încercând să-l fac pe el să o spună în locul meu. Devin din nou agitată.

Îşi mişcă bărbia dintr-o parte într-alta şi ridică puţin din sprâncene.

— Ce, adică... stai, cât de agresiv?

Înghit în sec şi mă uit în altă parte.

— Mă refer la a fi forţată. Nu ca într-un viol pe bune sau ceva la fel de extrem, dar cred că am o fire supusă în plan sexual.

Nici Andrew nu mă poate privi, acum.

Mă întorc suficient cât să văd că ochii îi sunt puţin mai mari decât acum câteva secunde şi ard cu o intensitate mare. Mărul lui Adam i se mişcă delicat atunci când înghite. Ambele mâini îi sunt acum pe volan.

Schimb subiectul:

— Practic, nu mi-ai spus ce anume îţi era ţie frică să-i ceri unei fete să facă.

Zâmbesc, sperând să refac atmosfera veselă de dinainte.

El se relaxează şi surâde, uitându-se din nou la mine.

— Ba da, am spus, replică el, adăugând după o pauză ciudată: sex anal.

Ceva îmi spune că nu doar asta îi era teamă să ceară. Nu ştiu de ce, dar faptul că a adus în discuţie sexul anal mi se pare doar o cacealma. Dar de ce s-ar teme Andrew, dintre noi doi, să recunoască adevărul? El este cel care m-a ajutat atât de mult să fiu mai relaxată când vine vorba despre sexualitatea mea. El este cel care,

credeam eu, nu se teme să recunoască nimic, dar acum nu mai sunt aşa de sigură.

Aş vrea să-i pot citi gândurile.

— Ei bine, crezi sau nu, spun eu privind spre el, Ian şi cu mine am încercat asta o dată, dar a durut ca naibii şi, inutil să mai spun, aia a fost şi ultima oară.

Andrew râde uşor.

Apoi se uită în sus spre indicatoarele de drum şi pare să ia nişte decizii rapide referitoare la drum. Ieşim de pe o autostradă şi intrăm pe alta. Tot felul de culturi se întind pe o parte şi pe cealaltă ale şoselei. Bumbac, orez, porumb şi încă ceva ce nu cunosc; chiar nu cunosc diferenţele dintre semănături, cu excepţia celor care diferă evident: bumbacul e alb şi porumbul este înalt. Mergem cu maşina ore în şir, până când soarele începe să apună, iar Andrew opreşte pe marginea drumului. Cauciucurile scrâşnesc pe pietrişul de lângă şosea.

— Ne-am rătăcit? întreb eu.

El se apleacă spre mine, peste scaunul meu, îndreptându-se spre torpedou. Cotul şi antebraţul îmi mângâie piciorul când deschide şi trage dinăuntru o hartă auto destul de uzată. Este împăturită ciudat, ca şi cum, după ce a fost deschisă, nu a mai fost împăturită la fel, pe aceleaşi îndoituri. Desface harta şi o întinde peste volan, cercetând-o atent şi urmărind cu degetul pe ea. Îşi suge obrazul drept şi ţâţâie de câteva ori din buze.

— Ne-am rătăcit, nu-i aşa? Îmi vine să râd, nu de el, ci de situaţie.

— Este vina ta, spune el încercând să fie serios, dar nereuşind deloc să-şi ascundă zâmbetul din privire.

Expir adânc.

— Şi de ce este asta vina mea? Ripostez eu. Tu eşti la volan.

— Păi, dacă nu mi-ai fi distras atenţia aşa de tare, vorbind despre sex, despre dorinţe secrete, despre pornografie şi despre curva aia, Dominique Starla, aş fi observat că intram pe 20 în loc să rămân pe 59, aşa cum ar fi trebuit. El loveşte centrul hărţii cu un bobârnac şi dă din cap. Am condus două ore în direcţia greşită.

— Două orei De data asta râd şi lovesc bordul cu palma. Şi de-abia acum ţi-ai dat seama de asta?

Sper că nu-i rănesc orgoliul. Mai ales că nu sunt nici dezamăgită, nici supărată; puteam merge şi zece ore în direcţia greşită şi nu mi-ar fi păsat.

El pare rănit. Sunt aproape sigură că se preface, dar profit de ocazie şi încerc să fac ceva ce mi-am dorit să fac de când era în ploaie pe acoperişul maşinii, în

Tennessee. Îmi desfac centura şi alunec peste scaun până ajung să stau lângă el. El pare destul de surprins, dar dornic, căci îşi ridică braţul ca eu să mă pot ghemui sub el.

— Glumesc cu tine despre povestea asta cu rătăcitul, spun eu, punându-mi capul pe umărul lui. Simt o mică ezitare, înainte ca braţul lui să mă înconjoare.

Este aşa de bine să fiu aici! Prea bine…

Mă prefac că nu observ cât de confortabil ne simţim amândoi acum şi încerc să fiu la fel de nonşalantă ca până acum. Mă uit pe hartă cu el, trasând cu degetul o nouă rută.

— Putem merge în partea asta, spun eu, mişcându-mi degetul spre sud şi să o luăm pe 55 direct spre New Orleans. Corect?

Îmi înclin capul ca să-i văd ochii, iar inima îmi sare din piept când observ cât de aproape este faţa lui de a mea, acum. Dar îi zâmbesc, aşteptând ca el să răspundă.

Îmi zâmbeşte şi el, dar am sentimentul că nu a auzit prea mult din ce am spus.

— Da, să o luăm pe 55.

Ochii lui îmi caută faţa şi-mi scrutează rapid buzele.

Mă întind şi încep să îndoi harta la loc şi apoi dau sonorul din nou tare. Andrew îşi ia braţul de după mine ca să bage maşina în viteză.

Atunci când suntem la drum din nou, îşi pune mâna pe coapsa mea care se sprijină pe a lui şi călătorim aşa mult timp; singurele dăţi când o mişcă este ca să aibă un control mai bun asupra volanului într-o curbă mai strânsă sau ca să regleze muzica, dar de fiecare dată o pune la loc.

Şi de fiecare dată îmi doresc să o facă.

21

— Tot pe 55 suntem? întreb mult mai târziu, după lăsarea întunericului, nevăzând niciun fel de lumină trecând pe lângă noi din nicio direcţie…

Tot ce vedem sunt câmpuri şi copaci şi, ocazional, câte o vacă.

— Da, drăguţo, suntem încă pe 55; am verificat.

Tocmai când spune el asta, trecem pe lângă încă o bornă pe care scrie: 55.

Mă ridic de sub braţul lui Andrew, pe care mi-am sprijinit capul în ultimele ore şi încep să-mi întind braţele, mâinile, picioarele şi spatele. Apoi mă aplec în faţă şi-mi masez muşchii gambelor; am impresia că fiecare muşchiuleţ din corp mi s-a întărit precum cimentul în jurul oaselor.

— Ai nevoie să ieşi afară şi să-ţi întinzi picioarele, un moment? întreabă Andrew.

Mă uit spre el ca să-i văd faţa: în umbră, pielea îi este scăldată într-o lumină albăstrie. Linia bine definită a bărbiei pare mai pronunţată în întuneric.

— Da, desigur, spun eu şi mă aplec spre bord, ca să mă uit mai bine prin parbriz la cum arată peisajul.

În jur, câmpuri şi copaci – uite, încă o vacă. Şi îmi vine un gând: de ce nu mi-am dat seama până acum. Dar apoi observ cerul. Mă aplec şi mai mult în faţă şi mă uit în sus spre stelele cuprinse de o infinită întunecime şi observ cât de uşor sunt de privit de aici, unde nu vezi nicio urmă de poluare pe kilometri întregi.

— Vrei să coborâm şi să ne plimbăm pe aici? Întreabă el, încă aşteptând celălalt răspuns de la mine.

Mi-a venit o idee, aşa că îi zâmbesc luminos şi dau din cap.

— Da, mi-ar plăcea – ai o pătură în portbagaj?

El mă priveşte curios o clipă.

— De fapt, da, păstrez una în cutia din spate cu celelalte provizii pentru cazuri de urgenţă la drum – de ce?

— Ştiu că ar putea fi un clişeu, încep eu, dar e ceva ce mi-am dorit mereu să fac – ai dormit vreodată sub stele?

Mă simt puţin cam prostuţă întrebând asta, poate din cauză că e chiar un clişeu şi nimic din ceea ce a făcut sau a spus Andrew până acum nu este nici măcar în mică parte un clişeu.

Faţa i se deschide într-un zâmbet cald.

— La drept vorbind, nu, n-am dormit niciodată sub stele – dar ce faci aici, vrei să mă vrăjeşti, Camryn Bennett?

Se uită la mine cu o privire piezişă şi jucăuşă.

— Nu! Râd eu. Haide, vorbesc serios; cred că avem ocazia perfectă.

Îmi mişc mâna spre parbriz.

— Priveşte toate câmpurile astea.

— Da, dar nu putem întinde o pătură într-un lan de bumbac sau de porumb, spune el şi de cele mai multe ori câmpurile astea sunt inundate cu apă cam până la glezne.

— Nu şi cele acoperite cu iarbă şi cu baligi de vacă, spun eu.

— Vrei să dormi pe un câmp unde se cacă vacile? Spune el relaxat, dar în acelaşi timp şi amuzat.

Chicotesc.

— Nu, doar pe iarbă. Haide… apoi îl privesc drept în ochi tachinându-l, ce, ţi-e frică de puţină balegă?

— Haha! Scutură el din cap. Camryn, un morman de balegă de vacă nu e chiar uşor de ignorat.

Mă reped înapoi spre el şi-mi pun capul chiar în poala lui, uitându-mă în sus spre el cu o faţă bosumflată.

— Te roog? Şi-mi flutur genele.

Şi încerc fără rezultat să ignor chestia pe care este aşezat capul meu.

Andrew

Mă topesc naibii de tot când mă priveşte în felul ăsta. Cum aş putea vreodată să-i spun nu? Fie că-mi propune să dorm lângă o grămadă de balegă de vacă sau sub un pod alături de un vagabond beat criţă.

— Aş dormi oriunde cu ea.

Dar asta şi este problema.

Cred că chestia asta a devenit o problemă chiar din secunda în care ea a hotărât să stea alături de mine în maşină. Fiindcă atunci s-a schimbat ea, atunci, cred eu, a început să creadă că vrea mai mult de la mine decât sex oral. Oi fi făcut asta pentru ea în Birmingham, dar n-o pot lăsa nicicum să vrea mai mult de atât. Nu-i pot permite să mă atingă şi nu mă pot culca cu ea.

O doresc cu adevărat, o doresc în toate felurile imaginabile, dar nu-i pot rupe inima – acel trupuşor al ei, hm, asta-i altă poveste; pe acela l-aş putea rupe. Dar dacă ea mă va lăsa vreodată să o posed, ceea ce se va întâmpla până la urmă, va fi că-i voi sfâşia inima (şi mie la fel).

Este şi mai dificil de când mi-a povestit despre fostul ei…

— Te roog, îmi mai spune ea încă o dată.

Deşi tocmai ce am decis să mă ţin departe de ea, întind mâna şi-i mângâi cu vârfurile degetelor obrazul, spunând foarte blând: „Bine”.

Nu am fost niciodată persoana care să asculte glasul raţiunii când venea vorba despre ceva ce îmi doream, dar cu Camryn, observ că îi spun raţiunii să se ducă dracului mult mai des decât înainte.

După încă zece minute de condus, găsesc o câmpie care arată ca o mare de iarbă, întinsă, nesfârşită şi parchez maşina la marginea drumului. Suntem în mijlocul lui nicăieri, la propriu. Ieşim afară şi încuiem uşile, lăsând totul înăuntru. Deschid portbagajul şi încep să cotrobăi în cutia aceea, căutând pătura strânsă, care miroase a maşină veche şi, cumva, a benzină.

— Pute, spun eu mirosind-o.

Camryn se apleacă şi miroase, încreţindu-şi nasul.

— A, da, dar nu-mi pasă.

Nici mie. Sunt sigur că ea o va face să miroasă mai bine.

Fără să mă gândesc prea mult, îi iau mâna şi coborâm o mică pantă a unui canal şi urcăm în partea cealaltă până la gardul jos care ne desparte de câmpie. Încep să caut cea mai uşoară cale de a trece de el. Până mă dezmeticesc,

degetele ei se dezlipesc de ale mele şi se caţără pe al naibii gard.

— Grăbeşte-te! Spune ea, în timp ce aterizează de partea cealaltă pe vine.

Nu-mi pot şterge zâmbetul de pe faţă.

Sar peste gard şi aterizez lângă ea şi o luăm la fugă unde vedem cu ochii; ea ca o căprioară graţioasă, eu ca un leu care-şi urmăreşte prada. Îi aud şlapii, flencănind pe picioarele goale, în timp ce aleargă şi observ cum şuviţele ei de păr blond-deschis par ca o cunună în jurul capului ei din cauza vânticelului care bate. Ţin pătura într-o mână, în timp ce alerg în spatele ei, lăsând-o cu câţiva paşi înaintea mea, ca, dacă se întâmplă cumva să cadă, să fiu acolo, întâi să râd de ea şi apoi să o ajut să se ridice. Este tare întuneric, căci doar lumina lunii scaldă întregul peisaj. Dar este suficientă lumină cât să putem vedea unde călcăm şi cât să nu dăm în vreo groapă sau să ne împiedicăm de vreun trunchi căzut.

Şi nu văd nicio vacă, ceea ce înseamnă că s-ar putea să fie un câmp fără balegă, ceea ce este un plus.

Mergem atât de departe de maşină, încât tot ce mai văd din ea este strălucirea reflectată de jenţile argintii.

— Cred că aici e destul de bine, spune Camryn, ajunsă într-un loc mai deschis.

— Cei mai apropiaţi copaci sunt la treizeci-patruzeci de metri distanţă de noi, de jur împrejur.

Ea-şi ridică mâinile deasupra capului şi-şi înclină bărbia spre spate, lăsând briza să-i mângâie faţa. Zâmbeşte atât de larg, cu ochii închişi, că mă tem să spun ceva, de teamă să nu-i deranjez clipele astea în natură.

Desfac pătura şi o întind pe pământ.

— Spune-mi adevărul, zice ea, prinzându-mi încheietura mâinii cu degetele şi trăgându-mă să mă aşez jos pe pătură, lângă ea, nu ai mai petrecut niciodată noaptea sub stele împreună cu o fată?

Neg cu o mişcare a capului:

— Ţi-am zis adevărul.

Pare să-i placă asta. O privesc, zâmbindu-mi în timp ce vântul se mişcă printre noi, mângâindu-i părul desfăcut şi aducându-i-l pe faţă. Ea prinde câteva fire şi le scoate din gură, strecurându-şi degetele pe sub ele cu atenţie.

— Nu sunt chiar genul acela de tip care să presare petale de trandafiri pe pat.

— Chiar? întreabă ea puţin surprinsă. De fapt, cred că tu eşti chiar un tip romantic.

Dau din umeri. A glumit? Cred că a glumit.

— Cred că depinde de definiţia ta pentru romantic, spun eu. Dacă o fată se aşteaptă la o cină romantică, la lumânări şi la Michael Bolton cântând în fundal, cu siguranţă că a ales tipul nepotrivit.

Camryn chicoteşte.

— Păi asta este deja prea romantic, spune ea, dar pun pariu că ai avut şi tu partea ta de gesturi romantice.

— Cred că da, spun eu, sincer, nevenindu-mi pe loc niciunul în minte.

Ea se uită la mine cu capul înclinat:

— Tu eşti unul dintre tipii ăia, spune ea.

— Ce fel de tipi?

— Tipi cărora nu le place să vorbească despre fostele lor.

— Vrei să ştii despre fostele mele?

— Sigur că da.

Ea se întinde pe spate, ţinându-şi genunchii ridicaţi, cu tălpile sprijinite de pământ şi bate cu palma lângă ea, pe pătură.

Mă întind lângă ea, în aceeaşi poziţie.

— Povesteşte-mi despre prima ta dragoste, spune ea şi simt deja că asta nu e o conversaţie pe care ar trebui să o avem, dar dacă despre asta vrea să vorbească, am să fac tot posibilul să-i spun ce vrea să ştie.

Cred că aşa e corect, fiindcă şi ea mi-a spus despre fostul ei.

— Păi, spun eu, uitându-mă în sus, spre cerul plin de stele, se numea Danielle.

— Şi ai iubit-o? Camryn se uită spre mine, lăsându-şi capul pe o parte.

Eu nu-mi iau ochii de la stele.

— Da, am iubit-o, dar n-a fost să fie.

— Cât timp aţi fost împreună?

Mă întreb de ce vrea să ştie asta; majoritatea fetelor pe care le cunosc eu intră în starea de gelozie care le strică dispoziţia şi care mă fac să vreau să-mi feresc ouăle când vine vorba de povestit despre foste.

— Doi ani, răspund. Despărţirea a venit din pricina amândurora; începuserăm să ne fugă ochii în alte părţi, aşa că, probabil, ne-am dat seama că nu ne iubeam unul pe altul aşa de mult cum crezuserăm.

— Sau pur şi simplu s-a terminat dragostea.

— Nu, de la bun început n-am fost îndrăgostiţi.

De data asta, mă uit spre ea.

— Cum ştii care e diferenţa? întreabă ea.

Mă gândesc o clipă, căutându-i privirea la o jumătate de metru de mine. Când respiră, îi simt mirosul de pastă de dinţi cu scorţişoară cu care s-a spălat pe dinţi de dimineaţă.

— Nu cred că dragostea pentru cineva se poate termina vreodată, spun eu şi văd o scânteie care îi străluceşte în ochi. Cred că, atunci când te îndrăgosteşti, deci dacă e vorba de dragoste adevărată, este pentru toată viaţa. Toate celelalte sunt doar experienţe şi iluzii.

— Nu ştiam că eşti aşa de filosof. Rânjeşte. Ar trebui să-ţi spun că şi asta se consideră tot romantism.

De regulă, ea este cea care se înroşeşte, dar m-a prins de data asta. Încerc să nu mă uit la ea, dar nu este uşor să maschez aşa ceva.

— Atunci, ai fost vreodată îndrăgostit de cineva?

Întreabă ea.

Îmi întind picioarele în faţă, punându-mi gleznele una peste cealaltă şi ţinându-mi degetele întrepătrunse pe burtă. Privesc în sus la cer şi cu coada ochiului o văd pe Camryn făcând acelaşi lucru.

— Sincer?

— Păi, da, spune ea. Sunt doar curioasă.
Mă uit cu atenţie la ciorchinele strălucitor de stele şi spun:
— Ei bine, de nimeni.
Aerul îi ţâşneşte dintre buze cu zgomot.
— O, te rog, Andrew, credeam că eşti sincer.
— Dar sunt, spun eu, privind-o; de câteva ori am crezut că sunt îndrăgostit, dar… şi de ce discutăm noi despre asta, mă rog?
Camryn îşi lasă, din nou, capul să cadă într-o parte şi nu mai zâmbeşte. Parcă arată puţin tristă.
— Cred că te foloseam iarăşi ca psiholog.
Mă repliez.
— Ce vrei să spui?
Ea priveşte în altă parte; coama ei drăguţă şi blondă îi cade de pe umăr pe pătură.
— Fiindcă încep să cred că poate nu eram… Nu, n-ar trebui să spun aşa ceva.
Nu mai este Camryn cea fericită şi zâmbitoare cu care am alergat încoace.
Mă ridic şi rămân sprijinit în coate. Mă uit la ea curios.
— Ar trebui să spui ce simţi că vrei să spui. Poate că tocmai această vorbire deschisă este ceea ce îţi trebuie ţie.
Ea nu mă priveşte.
— Dar mă simt vinovată chiar şi numai pentru că gândesc asta.
— Păi, vinovăţia este o nemernică, dar nu crezi că ar încăpea şi un adevăr aici? Gândeşte-te un pic.
Îşi lasă capul într-o parte.
— Spune-o pur şi simplu. Dacă, după ce o spui, nu te simţi împăcată, atunci o să te descurci cu asta, dar dacă ţii în tine rahatul ăsta, îndoiala va fi o nemernică mai mare decât vinovăţia.
Ea se uită din nou la stele. Mă uit şi eu, doar ca să-i las timp să se gândească la asta.
— Poate că nu am fost niciodată îndrăgostită de Ian, spune ea. Am ţinut la el cu adevărat, mult, dar dacă aş fi

fost realmente îndrăgostită de el… cred că, poate, încă aş mai fi şi acum.

— Asta este o observaţie corectă, spun şi zâmbesc vag, sperând că va reîncepe şi ea să zâmbească. Chiar nu-mi place să o văd încruntată.

Faţa ei este inexpresivă, contemplativă.

— Ei, bine, ce te face să crezi că nu ai fost niciodată îndrăgostită de el?

Ea mă priveşte direct, cercetându-mi faţa şi apoi spune:

— Fiindcă, atunci când sunt cu tine, nu prea mă mai gândesc la el.

Mă întind imediat la loc pe spate şi-mi pironesc privirea pe cerul negru. Probabil că aş putea număra toate stelele alea dacă aş încerca, doar ca să mă amuz, dar am o distracţie mult mai mare întinsă alături de mine, mai mare decât toate stelele Universului.

Trebuie să opresc toată treaba asta şi curând.

— Păi, sunt o companie foarte bună, spun cu un rânjet care se simte în vocea mea. Şi ţi-am tăvălit funduleţul prin pat noaptea trecută, aşa că, da, pot să înţeleg de ce ai fi mai înclinată să te gândeşti la mine cu capul între picioarele tale decât la orice altceva.

Încerc să îi schimb dispoziţia, aducând-o înapoi la cea jucăuşă, chiar dacă asta înseamnă că o să mă pocnească şi o să mă acuze că am încălcat promisiunea că o să mă port ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Şi chiar mă pocneşte, după ce se ridică şi se sprijină în coate, aşa cum stătusem eu mai devreme.

Râde.

— Ticălosule!

— Râd cu poftă; mi-aş da capul pe spate dacă nu aş sta cu el aşezat pe pământ.

Apoi ea se apropie şi mai mult, sprijinită într-un cot şi se uită în jos spre mine. Pot să-i simt moliciunea părului, mângâindu-mi braţul.

— De ce n-ai vrut să mă săruţi? întreabă ea şi mă ia prin surprindere. Când m-ai sărutat jos, nu m-ai sărutat deloc pe

gură. De ce?
— Dar te-am sărutat.
— Nu m-ai pupat de-adevăratelea, spune ea şi este aşa de aproape de buzele mele că îmi vine să o sărut acum, dar nu o fac. Nu ştiu ce să cred în legătură cu asta – numi place cum resimt asta, dar nu sunt sigură cum ar trebui să reacţionez.
— Păi, nu ar trebui să te mai simţi prost, măcar atât ştiu, spun eu, fiind cât se poate de imprecis.
— Dar de ce? Continuă ea şi expresia feţei începe să i se încrânceneze.
Mă predau şi spun:
— Deoarece sărutul este foarte intim.
Ea-şi ridică faţa spre mine.
— Aşadar, nu mă săruţi pentru acelaşi motiv pentru care nici nu mă regulezi?
Mi se scoală instantaneu. Sper, pe toţi dracii, că n-o să observe.
— Da, spun eu şi, înainte de a mai putea zice ceva, se caţără pe mine, călare. La dracu', dacă până acum poate n-a observat că mi-e tare ca piatra, acum cu siguranţă a aflat. Genunchii ei goi sunt sprijiniţi pe pătură, de o parte şi de alta a mea şi este aplecată spre faţa mea, lăsându-şi greutatea pe braţe, iar simt că mor atunci când îşi trece buzele peste ale mele.
Mă priveşte direct în ochi şi spune:
— N-o să încerc să te fac să te culci cu mine, dar vreau să mă săruţi. Doar un sărut.
— De ce? întreb eu.
E urgent ca ea să se dea jos de pe mine. O, rahat… nu mă prea ajută faptul că scula mea e presată de fesele ei. Dacă s-ar mişca doar un centimetru în spate…
— Fiindcă vreau să ştiu cum este, şopteşte ea lângă gura mea.
Mâinile mele se mişcă în sus pe picioarele ei şi apoi pe talie, unde o prind cu degetele. Miroase al naibii de bine. Se simte foarte bine şi tot ce face e să stea peste mine. Nici nu

pot să-mi imaginez cum ar fi dacă aş fi acum înăuntru; gândul mă înnebuneşte.

Apoi o simt cum mă apasă, prin haine, cu şoldurile ei micuţe mişcându-se uşor, doar o dată, ca să mă convingă, iar apoi se opreşte şi rămâne acolo. Pulsez dureros. Ochii ei îmi cercetează faţa şi buzele şi tot ce-mi doresc să fac e să-i smulg hainele de pe ea şi să-mi îngrop scula în ea.

Ea se apleacă în faţă şi-şi pune buzele peste ale mele, strecurându-şi limba ei caldă în gura mea neprimitoare. Limba mea se mişcă uşor către a ei, la început gustându-i-o, simţind umezeala ei caldă în vreme ce se împleteşte cu a mea. Respirăm adânc unul în gura celuilalt; incapabil să mă opun sau să-i refuz acest sărut, îi prind faţa în mâini şi o apăs cu putere, astupându-i buzele cu gura mea, cu o dorinţă lacomă. Ea geme în gura mea şi o sărut şi mai tare, înfășurându-mi un braţ pe spatele ei şi aducându-i şi restul corpului mai aproape.

Şi apoi sărutul se sfârşeşte. Buzele noastre zăbovesc unele pe altele îndelung, până când ea se ridică şi mă priveşte de deasupra cu o expresie enigmatică, pe care n-am mai văzut-o niciodată înainte, ceva care îmi merge la inimă, ceva ce nu am mai simţit niciodată.

Şi, apoi, faţa ei se schimbă, iar expresia ei devine întunecată, înlocuită apoi de ceva confuz şi rănit, dar încearcă să ascundă asta, zâmbindu-mi.

— Cu un asemenea sărut, spune ea, surâzând jucăuş ca şi cum ar masca ceva mai profund, probabil nici nu mai e nevoie să te culci cu mine vreodată.

Nu mă pot abţine să nu râd; este destul de ridicol, dar am să o las să creadă ce doreşte.

Ea se dă jos de pe mine şi se întinde din nou alături, sprijinindu-şi ceafa în palme.

— Sunt frumoase, nu?

Mă uit în sus la stele împreună cu ea, dar de fapt nu le văd; nu mă pot gândi decât la ea şi la sărutul acela.

— Da, sunt frumoase.

Şi tu eşti frumoasă.

— Andrew?
— Da?
Ne ţinem ochii aţintiţi spre cer.
— Voiam să-ţi spun mulţumesc.
— Pentru ce?
Ea răspunde după o pauză.
— Pentru tot: pentru că m-ai făcut să-ţi îndes lucrurile în geanta aia, în loc să le împachetez, pentru că ai dat muzica încet în maşină, ca să nu mă trezeşti şi pentru că ai cântat despre stafide.
Îşi lasă capul pe o parte şi la fel şi eu. Mă priveşte în ochi şi spune:
— Şi pentru că m-ai făcut să mă simt vie.
Un zâmbet îmi încălzeşte faţa: mă uit în altă parte şi spun:
— Ei, păi toţi avem nevoie din când în când să ne mai reînsufleţim.
— Nu, spune ea grav şi privirea îmi cade înapoi pe a ei, eu nu am fost reînsufleţită, Andrew; tu m-ai făcut să mă simt vie pentru prima oară.
Inima mea reacţionează la cuvintele ei şi nu-i pot răspunde. Dar nici nu mă pot uita în altă parte decât la ea. Raţiunea urlă din nou la mine, spunându-mi să opresc asta înainte de a fi prea târziu, dar nu pot. Sunt prea egoist.
Camryn zâmbeşte uşor, eu îi răspund şi apoi ne uităm amândoi la stele. Noaptea fierbinte de iulie este perfectă cu un vânticel uşor, bătând în spaţiul deschis şi cu un cer fără nori. Sunt mii de greieri, broaşte şi câteva păsărele nocturne care cântă şi pe care mereu mi-a plăcut să le ascult.
Liniştea este spartă brusc de vocea piţigăiată a lui Camryn care sare de pe pătură mai rapid decât o pisică din ligheanul cu apă.
— Un şarpe! Arată cu o mână şi pe cealaltă o ţine peste gură. Andrew! E chiar aici! Omoară-l!
Sar în picioare când văd ceva negru târându-se pe la capătul păturii. Sar înapoi rapid, ca să-mi păstrez distanţa şi apoi mă duc să-l calc cu piciorul.

— Nu! Nu! Nu! Ţipă ea agitându-şi mâinile deasupra capului. Nu-l omorî!

Clipesc plin de confuzie.

— Dar tocmai ai spus să-l omor.

— Păi, era doar un fel de-a spune!

Este încă speriată, iar spatele îi este cocoşat, ca şi cum ar vrea să-şi protejeze restul corpului de şarpe, ceea ce e ilar.

Îmi ridic mâinile cu palmele în sus.

— Ce vrei, să mă prefac că-l omor? Râd scuturându-mi capul de cât de amuzantă este.

— Nu, doar... că nu mai pot să dorm aici, după asta. Mă prinde de braţ. Hai să mergem.

Tremură destul de tare şi încearcă să nu râdă şi să plângă în acelaşi timp.

— Bine, spun eu şi mă aplec să strâng pătura de pe iarbă, acum, că şarpele a plecat. O scutur cu o mână, căci Camryn e prinsă bine de cealaltă. Apoi o iau de mână şi începem să mergem spre maşină.

— Urăsc şerpii, Andrew!

— Am văzut, drăguţă.

Încerc din răsputeri să nu râd.

În timp ce traversăm câmpia, începe să mă tragă mai repede după ea, grăbind pasul. Scheaună atunci când piciorul ei aproape gol calcă pe o movilă nepericuloasă de pământ şi nu m-aş mira să şi leşine până să ajungem la maşină.

— Vino-ncoace, spun eu oprind-o din mersul alert. O trag în jurul meu spre spate şi o ajut să se urce pe mine, ţinând-o călare pe mine şi cu coapsele în braţele mele.

22

Camryn mă trezeşte dimineaţa următoare, încercând să-şi schimbe poziţia capului din poala mea. Stăm pe scaunele din faţă.

— Unde suntem? întreabă ea ridicându-se; soarele străluceşte prin geamurile maşinii şi trimite raze care se opresc pe portiera ei.

— Cam la o jumătate de oră de New Orleans, spun eu întinzându-mă spre spate şi masându-mi un muşchi încordat.

Noaptea trecută am intrat din nou pe şosea după ce am plecat de pe câmp şi aveam de gând să conduc până la New Orleans, dar eram aşa de obosit că aproape că am adormit la volan. Ea a căzut prima. Aşa că am tras pe dreapta, mi-am pus capul pe spate şi mi s-a tăiat filmul. Aş fi putut dormi mai confortabil pe bancheta din spate, singur, dar prefer să fiu înţepenit de dimineaţă dacă asta înseamnă să fiu lângă ea când mă scol.

Apropo de sculat…

Mă şterg la ochi şi mă mişc puţin pe lângă maşină să-mi încălzesc câţiva muşchi. Şi ca să mă asigur că am pantalonii suficient de largi în faţă ca să nu se observe că o am sculată şi să devină un subiect de conversaţie.

Camryn se întinde, cască şi apoi îşi pune picioarele goale sus pe bord, iar asta face ca pantalonii să i se ridice sus pe coapse.

Nu e o idee bună chiar dis-de-dimineaţă.

— Trebuie să fii tare obosit, spune ea trecându-şi degetele prin păr ca să-şi despletească coada.

— Da şi dacă mai conduceam puţin aseară, am fi sfârşit lipiţi de vreun copac.

— Ai de gând să mă laşi să conduc şi eu, Andrew, sau…

— Sau ce? Mă strâmb eu la ea. O să scânceşti şi o să-ţi pui capul în poala mea şi o să spui te roog?

— A funcţionat azi-noapte, nu?

Are dreptate.

— Uite, nu mă deranjează să conduci tu. Mă uit spre ea şi apoi pornesc motorul. Promit că, după New

Orleans, oriunde am merge, te voi lăsa să preiei tu volanul un timp, bine?

Un zâmbet dulce, iertător îi luminează faţa.

Intru din nou pe autostradă după ce un SUV accelerează, trecând pe lângă noi şi Camryn se întoarce la preocuparea ei de a-şi trece degetele prin păr. Apoi începe să-şi împletească la loc părul, într-o coadă mai ordonată, aşa de repede şi fără să se uite, încât nu-mi vine să cred că aşa ceva e posibil.

Ochii mei tot fug spre picioarele ei goale.

Trebuie neapărat să încetez să fac asta.

Mă întorc şi mă uit când pe geamul de lângă mine, când prin parbriz.

— Trebuie să găsim cât de repede o spălătorie de haine, spune ea prinzându-şi capătul liber al împletiturii cu un elastic de păr. Nu mai am haine curate.

Am tot aşteptat o ocazie de a-mi mai lărgi prohabul şi, când ea se uită prin poşetă, trec la acţiune.

— E adevărat? întreabă ea uitându-se spre mine cu o mână în poşetă.

Îmi iau mâna din poală, crezând că o să scap neobservat, ca şi când aş fi încercat să-mi aranjez pantalonii, când ea continuă:

— Că toţi tipii au aproape mereu erecţie dimineaţa?

Casc ochii. Privesc pur şi simplu prin parbriz.

— Nu în fiecare dimineaţă, spun încercând să nu mă uit la ea.

— Cum adică, doar joia şi vinerea, de exemplu?

Bănuiesc că zâmbeşte, dar refuz să verific.

— Asta este cea de joi sau de vineri? Adaugă ea bătându-şi joc de mine.

În cele din urmă privesc spre ea.

— Este cea de vineri, spun sec.

Oftează adânc.

— Nu sunt o curviştină, sau ceva de genul ăsta, spune ea coborându-şi picioarele de pe bord şi sunt sigură că nu crezi asta despre mine din moment ce tu eşti acela care m-a încurajat să fiu mai deschisă cu sexualitatea mea şi cu ceea ce vreau…

Vocea i se stinge. Ca şi cum ar aştepta o confirmare din partea mea a ceea ce tocmai mi-a spus, ca şi cum ar fi încă îngrijorată de părerea pe care aş avea-o despre ea.

O privesc fix în ochi.

— Nu, nu aş crede niciodată că eşti o curvă, mai puţin atunci când ai regula o grămadă de tipi, iar pentru asta eu aş fi în închisoare după ce i-aş bate de i-aş nenoroci – dar nu, nu cred asta. Dar de ce mă întrebi?

Roşeşte şi jur că umerii aproape i-au ajuns până la obraji.

— Păi, mă gândeam… încă nu e sigură de ceea ce vrea să spună, orice ar fi acel lucru.

— Ce te-am învăţat eu, drăguţo? Spune tot ce ai în minte.

Ea-şi înclină bărbia şi mă priveşte cu blândeţe.

— Păi, din moment ce tu ai făcut ceva pentru mine, m-am gândit că n-ar fi rău să fac şi eu ceva pentru tine.

Ea schimbă imediat placa după ce rosteşte aceste cuvinte, ca şi când ar fi îngrijorată de ceea ce aş putea crede despre ea.

— Vreau să spun că, desigur, asta nu te obligă la nimic. Va fi ca şi când nu s-a întâmplat nimic.

O, rahat! De ce nu am prevăzut asta?

— Nu, spun brusc.

Ea tresare.

Îmi îmblânzesc faţa şi vocea.

— Nu te pot lăsa să faci nimic de genul acesta pentru mine, clar?

— De ce dracului, nu?

— Pur şi simplu, nu pot… Doamne, te doresc, habar nu ai cât, dar nu te pot lăsa, înţelege!

— Asta-i o tâmpenie.

Devine teribil de supărată.

— Stai… se uită la mine întrebător şi-şi înclină capul, ai vreun fel de „probleme” acolo jos?

Rămân cu gura căscată.

— Hmmm, nu? Spun cu ochii beliţi. La naiba, o să trag pe dreapta şi-ţi arăt.

Ea-şi dă capul pe spate şi râde, iar apoi devine din nou serioasă.

— Ei bine, nu vrei să te culci cu mine, nu vrei să mă laşi să te satisfac şi a trebuit să te forţez să mă săruţi.

— Nu m-ai forţat.

— Ai dreptate, sare ea, te-am sedus ca să mă săruţi.

— Te-am sărutat pentru că am vrut, spun eu. Vreau să fac totul cu tine, Camryn. Crede-mă! În doar câteva zile, mi-am imaginat mai multe poziţii cu tine decât conţine toată Kama-Sutra. Am vrut să…

Observ că strâng volanul de mi se albesc degetele.

Ea pare rănită, dar de data asta n-o să cedez.

— Repet, spun eu cu blândeţe, nu pot face nimic de genul ăsta cu tine sau…

— Sau va trebui să te las să mă posezi, sfârşeşte ea propoziţia supărată, da, îmi amintesc ce ai spus, dar ce înseamnă asta exact: să te las să mă posezi?

Cred că ea ştie exact ce înseamnă, dar vrea să fie sigură.

Stai puţin!… se joacă cu mine; fie asta, fie nu ştie ce vrea, sexual sau altminteri şi este la fel de confuză şi de reticentă ca şi mine.

Camryn

A trecut testul. Aş fi o mincinoasă dacă aş spune că nu vreau să fac sex cu el, sau să-l satisfac altfel, aşa cum a făcut el cu mine – vreau să fac toate lucrurile astea cu el. Dar, de fapt, am vrut să văd dacă muşcă momeala. Nu a muşcat-o.

Şi acum sunt speriată de moarte de el.

Sunt speriată de ce simt pentru el. Nu ar trebui să mă simt aşa şi mă urăsc pentru asta.

Am spus că n-o s-o mai fac niciodată. Mi-am promis că n-o să mai simt aşa ceva…

Încercând să aduc înapoi în conversaţie ceva mai multă normalitate şi relaxare, îi zâmbesc cu blândeţe. Tot ce-mi doresc este să îmi retrag oferta şi să fim ca la început, înainte de a spune asta, dar să ştiu ce ştiu acum: că Andrew Parrish mă respectă şi mă vrea în feluri pe care nu cred că i le pot oferi.

Îmi aduc genunchii spre piept, sprijinindu-mi labele pe scaunul din piele. Nu vreau să-mi răspundă la ultima întrebare: ce înseamnă pentru el să mă posede? Sper să uite că l-am întrebat. Ştiu deja ce înseamnă, sau cel puţin cred că ştiu: să mă aibă înseamnă să fiu cu el, aşa cum am fost cu Ian. Doar că în inima mea simt că aş putea să mă îndrăgostesc de Andrew, să mă îndrăgostesc. Ar fi tare uşor. Deja urăsc gândul de a fi departe de el. Deja toate feţele din reveriile mele din timpul zilei au fost înlocuite de chipul lui Andrew. Şi deja mi-e groază de ziua în care călătoria noastră se va termina, atunci când el va trebui să se întoarcă la Galveston sau la Wyoming şi să mă părăsească.

De ce mă sperie asta? Şi de unde a apărut brusc această senzaţie de rău în stomac?

— Îmi pare rău, drăguţo, chiar îmi pare rău. Nu am vrut să te rănesc. În niciun fel.

Mă uit în sus spre el şi apoi scutur din cap.

— Nu m-ai rănit. Te rog, nu te gândi că m-ai rănit. Continuu:

— Andrew, adevărul este… trag adânc aer în piept. (El reuşeşte cu greu să-şi ţină ochii la drum. Adevărul este că eu… mă rog, vreau să ştii că aş minţi dacă aş spune că nu vreau să te satisfac – ba chiar aş face-o. Dar vreau să ştii că mă bucur că m-ai refuzat.

Cred că înţelege. Pot să-mi dau seama după faţa lui. Zâmbeşte încet şi întinde mâna spre mine. O iau şi mă apropii de el, iar el mă cuprinde cu braţul pe după umăr.

Îmi ridic bărbia spre el ca să-l văd şi-i cuprind coapsa cu degetele.

Mi se pare de-o frumuseţe…

— Mă faci să-mi fie teamă, spun eu în cele din urmă.

Faptul că recunosc asta îi aprinde o luminiţă în ochi.

— Am spus că niciodată nu voi mai face asta; trebuie să înţelegi. Mi-am promis mie însămi că nu mă voi mai apropia niciodată de cineva.

Îi simt braţul încordându-se în jurul braţului meu, iar ritmul inimii lui accelerează; bate cu putere lângă gâtul meu.

Apoi, un zâmbet îi apare pe buze şi spune:

— Eşti îndrăgostită de mine, Camryn Bennett?

Mă înroşesc până-n vârful urechilor şi-mi strâng buzele cu putere, înfundându-mi faţa în pectoralii lui tari.

— Nu încă, spun eu cu un zâmbet în voce, dar o să ajung şi acolo.

— Eşti o mare mincinoasă, spune el strângându-mă puţin mai tare de braţ.

Mă sărută pe vârful capului.

— Da, ştiu, spun eu cu aceeaşi bufonerie în voce pe care a avut-o şi el, iar apoi vocea mi se stinge:

— Ştiu…

New Orleans îmi apare din depărtare: se vede Lacul Pontchartrain şi, în cele din urmă, peisajul întins cu cabane, case de oraş şi bungalouri. Sunt complet uimită de tot ce e în oraş: de la Superdom, stadionul acoperit pe care-l voi recunoaşte mereu după ce l-am văzut pe toate canalele de ştiri în timpul dezastrelor provocate de Katrina, până la giganticii, imenşii stejari care sunt înfricoşători, frumoşi şi bătrâni şi până la oamenii care-şi târâie picioarele pe străzile din Cartierul Francez, deşi, cred eu, majoritatea este formată din turişti.

Şi, în timp ce conducem prin oraş, sunt fermecată de celebrele balcoane brodate în fier forjat, care înconjoară majoritatea clădirilor pe toată lungimea acestora. Arată exact ca la televizor, doar că nu are loc nicio petrecere de „Mardi Gras” – Lăsata Secului – şi nu-şi arată nimeni sânii şi nici nu aruncă nimeni cu mărgele de la balcoane.

Andrew zâmbeşte spre mine, văzând cât de bucuroasă sunt să mă aflu aici.

— M-am îndrăgostit deja de oraşul ăsta, spun eu ghemuindu-mă din nou lângă el, după ce, practic, mi-am lipit faţa de geam, uitându-mă în ultimele minute la tot ce-mi trecea prin faţa ochilor.

— E un oraş fantastic.

El zâmbeşte mândru; mă întreb cât de familiar îi este acest loc.

— Încerc să vin aici în fiecare an, spune el, de regulă de Mardi Gras, dar oricare anotimp este bun până la urmă.

— Aha, deci de regulă vii aici când e rost de ţâţe. Îi fac cu ochiul.

— Recunosc, sunt vinovat! Spune el ridicându-şi ambele mâini de pe volan şi ţinându-le în sus, în semn de predare.

Luăm două camere la Holiday Inn de unde poţi ajunge pe jos la celebra Bourbon Street. Îmi venea să-i spun să ia doar o cameră single cu două paturi, dar m-am oprit. Nu, Camryn, nu fad decât să-ţi înteţeşti dorinţa. Nu te muta în aceeaşi cameră cu el. Opreşte totul cât încă mai poţi.

Şi, în timp ce stăteam unul lângă altul lângă recepţie, când recepţionerul ne-a întrebat cu ce ne poate ajuta, Andrew a făcut o pauză, ceea ce mi-a dat oarece emoţii. Dar am ajuns în camere separate, perete în perete, ca întotdeauna.

Mă îndrept spre camera mea, iar el, spre a lui. Ne privim unul pe altul, stând pe hol cu cheile în mână.

— Sar în duş, spune el ţinând chitara cu o mână, dar, când eşti gata, dă o fugă la mine şi anunţă-mă.

Dau din cap şi ne zâmbim unul altuia, după care fiecare dispare în camera lui.

Nu trec nici cinci minute şi aud telefonul sunându-mi în poşetă. Sunt destul de sigură că e mama, îl scot şi sunt pregătită să răspund şi să-i spun că sunt încă în viaţă şi că mă distrez foarte bine, dar văd că nu este ea.

Este Natalie.

Mâinile îmi îngheaţă pe aparat. Privesc spre ecranul care pâlpâie. Să răspund sau nu? Păi ar fi bine să nu mai stau pe gânduri.

— Alo?

— Cam? Spune Natalie cu o voce gravă de la capătul celălalt al firului.

Cuvintele nu vor să-mi mai iasă din gură. Nu sunt sigură dacă să mă prefac a fi neiertătoare sau dacă a trecut suficient timp ca să fiu drăguţă.

— Mai eşti acolo? întreabă ea, când îşi dă seama că eu nu spun nimic.

— Da, Nat, sunt aici.

Ea oftează şi scoate un miorlăit ciudat, un sunet ca un geamăt pe care-l scoate mereu când vrea să spună sau să facă ceva şi nu e în apele ei.

— Sunt o ticăloasă nenorocită şi a naibii, spune ea. Sunt cea mai bună prietenă şi mai groaznică şi ştiu că ar trebui să mă târăsc la picioarele tale implorând iertare, dar… eu… mă rog, ăsta era planul, dar mama ta a spus că eşti în… Virginia? Ce naibii faci tu în Virginia?

Mă arunc pe pat şi-mi împing şlapii.

— Nu sunt în Virginia, zic, dar nu-i spune nici mamei, nici altcuiva.

— Păi, atunci, unde eşti? Şi unde ai putea fi de mai bine de o săptămână?

Uau, a trecut doar o săptămână? Am avut senzaţia că sunt în călătorie cu Andrew de cel puţin o lună.

— Sunt în New Orleans, dar este o poveste lungă.

— Hmmm, păi, hei! spune ea sarcastic, am suficient timp.

Deja mă enervează, oftez şi îi zic:

— Natalie, tu eşti cea care m-a sunat. Şi, dacă mai ţin bine minte, tu eşti cea care m-a făcut o nenorocită mincinoasă şi nu m-ai crezut când ţi-am spus ce a făcut

Damon. Îmi pare rău, dar nu cred că ar fi bine să ne repezim să fim din nou cele mai bune prietene şi să ne purtăm de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Ştiu, ai dreptate, îmi pare rău.

Face o pauză ca să-şi adune gândurile şi pot auzi în fundal zgomotul de la capacul unei doze de răcoritoare care este desfăcută. Ia o mică înghiţitură.

— Nu e vorba că nu te-aş fi crezut, Cam, dar am fost foarte rănită. Damon e un ticălos. L-am părăsit.

— De ce, fiindcă l-ai prins în flagrant când te înşela, în loc să o crezi pe prietena ta cea mai bună, din clasa a doua, când îţi spune că e un porc?

— Merit asta, spune ea, dar nu, nu l-am prins în flagrant când mă înşela. Mi-am dat seama că mi-era dor de prietena mea cea mai bună şi că am comis cea mai gravă infracţiune, încălcând Codul Celor Mai Bune

Prietene. În cele din urmă, l-am întrebat direct despre asta şi, desigur, a minţit, dar l-am tot bătut la cap cu asta, fiindcă voiam să recunoască în faţa mea. Nu pentru că aveam nevoie de confirmarea lui, dar eu… Cam, am vrut doar ca el să-mi spună adevărul. Am vrut să vină de la el.

Îi aud suferinţa din voce. Ştiu că este adevărat ce spune şi intenţionez să o iert complet, dar încă nu sunt pregătită să îi spun că o iert şi nici să-i povestesc despre Andrew. Nu ştiu de ce, dar e ca şi cum singura persoană din lumea mea care mai există acum este Andrew. O iubesc pe Natalie din toată inima, dar nu sunt pregătită să-i mărturisesc asta. Nu sunt gata să-l împart cu ea. Ea are un fel de a… face din orice experienţă o chestie ieftină, dacă pot spune aşa.

— Uite, Nat, spun eu, nu te urăsc şi vreau să te iert, dar o să mai dureze puţin; chiar m-ai rănit.

— Înţeleg, zice ea, dar simt un fel de dezamăgire în vocea ei. Natalie a fost întotdeauna o fată nerăbdătoare, care vrea ca totul să se întâmple instantaneu.

— Păi, eşti bine? întreabă ea. Nu-mi pot imagina de ce să fi fugit tocmai la New Orleans – e cumva sezonul uraganelor?

Aud duşul curgând în camera lui Andrew.

— Da, sunt foarte bine, spun eu gândindu-mă la Andrew. Ca să-ţi spun adevărul, Nat, nu m-am simţit niciodată mai vie şi mai fericită ca în săptămâna care a trecut.

— O, Doamne… e un tip! Eşti cu un tip, nu? Camryn Marybeth Bennett, ticăloasă nenorocită, ai face bine să nu-mi ascunzi mie lucrurile astea!

Exact la asta m-am referit când spuneam că face din orice experienţă o chestie ieftină.

— Cum îl cheamă? Oftează sonor, ca şi cum răspunsul la misterele lumii tocmai i-ar fi căzut în braţe. Te-ai culcat cu el? E sexy?

— Natalie, te rog. Închid ochii şi mă prefac că stau de vorbă cu o tipă matură de douăzeci de ani şi nu cu o puştoaică cu mintea de liceu. N-o să vorbesc despre asta cu tine acum, bine? Dă-mi câteva zile şi o să te sun să-ţi povestesc ce se petrece, dar, te rog…

— Bine, s-a făcut! Spune ea acceptând, dar neprinzând deloc aluzia că ar trebui să-şi domolească puţin entuziasmul. Atât timp cât eşti bine şi nu mă urăşti, accept.

— Mulţumesc.

În cele din urmă, coboară de pe norişorul ei de bârfa despre sex:

— Chiar îmi pare rău, Cam. Nici n-am cuvinte să-ţi spun.

— Ştiu. Te cred. Şi când o să te sun mai târziu, îmi poţi spune şi ce s-a întâmplat cu Damon, dacă vrei.

— Bine, spune ea, abia aştept.

— Vorbim mai târziu şi… Nat?

— Da?

— Mă bucur mult că ai sunat. Mi-a fost tare dor de tine.

— Şi mie.

Închid telefonul şi rămân cu privirea fixă la mobil, un minut, până când gândurile despre Natalie se mută uşor spre Andrew. Exact cum am spus: toate feţele din fanteziile mele de peste zi au fost înlocuite cu expresia lui Andrew.

Fac un duş şi-mi pun o pereche de blugi care nu au fost încă spălaţi, dar nu miros, aşa că sper că e în regulă. Dar dacă nu-mi spăl hainele curând, o să fie nevoie să mă îndrept spre alt magazin de unde să-mi iau ceva nou. Sunt fericită că mi-am luat la mine douăsprezece perechi de chiloţei curaţi.

Încep să mă machiez şi fac operaţiunile obişnuite, dar apoi îmi las degetele să se odihnească pe chiuvetă şi mă privesc în oglindă, încercând să ghicesc ce vede de fapt Andrew. M-

a văzut în cele mai oribile prilejuri: fără machiaj, cu cearcăne sub ochi după ce stătusem nedormită pe drum, cu respiraţie groaznică, cu păr ciufulit şi încurcat – zâmbesc, gândindu-mă la asta şi apoi mi-l închipui stând în spatele meu, chiar acum şi uitându-se la mine prin oglindă. Îi văd gura îngropată în curbura gâtului meu şi braţele lui tari cuprinzându-mi trupul din spate, în timp ce degetele lui îmi apasă pe coaste.

Aud un ciocănit în uşă, trezindu-mă din vis.

— Eşti gata? întreabă Andrew când îi deschid uşa.

El intră în cameră.

— Dar unde mergem? întreb eu intrând înapoi în baie unde este trusa de machiaj. Şi am nevoie de nişte haine curate. Serios.

El vine în spatele meu şi mă şochează puţin, fiindcă totul pare să se întâmple exact ca în reveria mea de mai devreme. Încep să-mi dau cu rimei, aplecându-mă deasupra chiuvetei, spre oglindă. Mă uit puţin saşiu cu ochiul stâng, în timp ce pun rimelul pe cel drept şi observ cum Andrew se uită la fundul meu. Nu ascunde acest fapt. Vrea să-l văd cât e de rău. Îmi dau ochii peste cap şi mă întorc la rimelul meu, aplicându-l şi la celălalt ochi.

— Este o spălătorie la etajul al doisprezecelea, spune el.

Îşi prinde mâinile împrejurul şoldurilor mele şi mă priveşte prin oglindă cu un rânjet diabolic, cu buza de jos prinsă uşor între dinţi.

Mă răsucesc.

— Atunci, acolo este primul loc unde mergem, spun eu.

— Ce?

Arată dezamăgit.

— Nu, vreau să ieşim, să ne plimbăm prin oraş, să bem câteva beri, să ascultăm câteva formaţii cântând. Nu vreau să spălăm rufe.

— Ei, termină cu văicărelile, spun eu şi mă întorc înapoi spre oglindă, scoţându-mi rujul din geantă. Nu este nici măcar ora două după-amiaza – doar nu eşti unul dintre tipii aceia care beau bere la micul dejun, nu-i aşa?

El clipeşte rapid din ochi şi-şi pune palmele pe inimă, prefăcându-se rănit.

— Absolut deloc! Aştept măcar la prânz.

Dau din cap şi-l împing afară din baie, cu tot cu zâmbetul său larg şi îi închid uşa în nas.

— Dar ce ţi-am făcut? Spune el prin uşă.

— Trebuie să fac pipi!

— Păi, nu m-aş fi uitat!

— Adună-ţi hainele murdare din cameră, Andrew!

— Dar…

— Acum, Andrew! Sau nu ieşim nicăieri în seara asta!

Îmi pot imagina buza de jos împinsă în afară, deşi, sigur, nu asta face el. El rânjeşte printr-o gaură blestemată din uşă.

— Bine, spune el şi apoi aud uşa de la cameră deschizându-se şi apoi închizându-se în urma lui.

Când termin în baie, îmi adun toate lucrurile murdare într-o pungă şi îmi pun şlapii.

23

Ne spălăm mai întâi hainele, iar în timp ce suntem acolo, îmi împachetez atentă tot ce scot din uscător şi nu le mai arunc toate grămadă în geantă. Încearcă să protesteze, dar, de data asta, pun piciorul în prag. După aceea, mergem în oraş şi mă duce peste tot, chiar şi la cimitirul St. Louis, unde mormintele sunt deasupra pământului, ceva ce eu n-am mai văzut niciodată. Ne plimbăm în jos, pe Canal Street către World Trade Center New Orleans şi spre ocean, unde găsim şi un mult dorit Starbucks. Vorbim îndelung, la o cafea şi îi spun că m-a sunat Natalie aseară. Şi, tot aşa, conversăm despre ea şi Damon, pe care Andrew a început rapid să-l deteste.

Mai târziu, trecem pe lângă un restaurant cu fripturi, unde Andrew încearcă să mă facă să mă opresc, amintindu-mi de înţelegerea pe care am făcut-o cu el în autobuz. Dar nu mi-e absolut deloc foame şi încerc să-i explic unui Andrew plângăcios şi care nu-şi primeşte friptura lui că trebuie să am o foame de lup dacă vrea să mă bucur de o friptură.

Şi găsim un mall: The Shops din Canal Place, unde chiar sunt nerăbdătoare să mergem, după ce am purtat aceleaşi haine plictisitoare de o săptămână încoace.

— Dar tocmai am spălat hainele, protestează Andrew în timp ce intrăm. Pentru ce îţi mai trebuie acum haine noi?

Îmi pun cureaua poşetei pe celălalt umăr şi-l prind de braţ.

— Dacă o să ieşim în oraş diseară, îi spun eu, trăgându-l după mine, vreau să găsesc ceva drăguţ care să arate măcar decent.

— Dar ce porţi acum este al naibii de drăguţ, protestează el.

— Nu vreau decât o pereche nouă de blugi şi o bluză, spun eu, apoi mă opresc şi îl privesc. Mă poţi ajuta să aleg.

Asta l-a făcut mai atent.

— Bine, spune el zâmbind.

Îl trag din nou după mine.

— Dar nu te înfierbânta prea tare, spun eu, scuturându-i uşor braţul pentru a sublinia ce spun, am spus că mă poţi ajuta, nu că poţi alege.

— Da ştiu că-ţi cam faci de cap azi, spune el. Află, iubito, că asta e tot ce primeşti azi şi încă nu am început să-mi joc eu cărţile.

— Şi ce cărţi crezi tu că ai de jucat, mă rog? Îl întreb cu încredere de sine, crezând că blufează.

El îşi ţuguiază buzele atunci când privesc spre el şi încrederea mea începe să se topească.

— Dacă îţi aminteşti, spune el pe un ton teatral, eşti încă sub imperiul poruncii faci-tot-ce-ţi-cer-eu.

Încrederea în mine s-a dus naibii.

El rânjeşte şi mă trage spre el, de data asta.

— Şi, din moment ce m-ai lăsat o dată să cobor între picioarele tale, adaugă el, iar ochii mi se deschid larg, cred că aş putea oricând să-ţi spun să te întinzi pe spate şi să-ţi desfaci picioarele, iar tu va trebui să faci ce-ţi spun, corect?

Nici nu-mi pot mişca ochii de jur împrejur, ca să văd dacă l-a auzit cineva dintre trecători. Andrew putea să-mi zică asta în şoaptă, dar văd că a cam întrecut măsura.

Apoi, încetineşte pasul şi se apleacă spre urechea mea, spunând încetişor:

— Dacă nu mă laşi să mă răsfăţ cu ceva mai simpluţ, s-ar putea să fiu nevoit să te torturez din nou cu limba între picioare. Respiraţia lui în ureche, combinată cu vorbele care te fac să te uzi, îmi dau fiori pe ceafă. Mingea e în terenul tău, iubito.

Se îndepărtează şi aş vrea să-i şterg rânjetul de pe faţă cu o palmă, dar probabil asta i-ar face plăcere.

Sunt în dilemă: să-l las pe el să-şi facă o plăcere mai simplă sau să continui să fac ce vreau eu şi să-l las pe el să mă „tortureze” mai târziu? Hmmm, cred că sunt mai masochistă decât aş fi crezut.

Se lasă noaptea, iar eu sunt deja gătită pentru o seară în oraş. Port o pereche nouă de blugi, mulaţi, o bluză neagră,

fără bretele, care îmi îmbrăţişează talia şi cei mai frumoşi pantofi cu toc pe care i-am cumpărat vreodată dintr-un mall.

Andrew se holbează la mine din prag.

— Ar trebui să-mi joc chiar acum toate cărţile, spune el intrând.

Mi-am împletit părul în două cozi lejere, de data asta, fiecare aşezată pe un umăr, oprindu-se chiar deasupra sânilor. Şi las mereu câteva şuviţe de păr blond să îmi cadă în voie pe faţă, pentru că mereu am crezut că arată drăguţ la alte fete, aşa că, de ce nu şi la mine?

Lui Andrew pare să-i placă. Se întinde spre mine şi trece fiecare codiţă printre degetele sale.

Mă intimidez puţin.

— Drăguţo, fără nicio glumă, arăţi beton.

— Mulţumesc… O, Doamne, ce am făcut… tocmai am chicotit.

Îl privesc şi eu din cap până-n picioare şi, deşi e îmbrăcat tot cu blugi, cu un tricou simplu şi cu ghetele lui Don Martens, rămâne cel mai sexy om pe care l-am văzut vreodată, indiferent cu ce e îmbrăcat.

Mergem spre ieşire şi fac să se întoarcă după mine câteva capete de bărbaţi în vârstă, în lift şi în hol. Andrew se umflă foarte tare în pene, îmi dau seama imediat. Zâmbeşte de mândrie când merge alături de mine şi asta mă face să mă înroşesc.

Prima oară mergem pe la clubul D.B.A. şi ascultăm o formaţie cam o oră. Dar când mi se cere buletinul şi se pare că nu voi bea nimic aici, Andrew mă duce mai departe, în jos pe stradă, la un alt bar.

— Este un joc de noroc, spune el în timp ce ne apropiem de bar, mână în mână.

— Majoritatea te legitimează, dar din când în când ai noroc şi nu te deranjează dacă arăţi suficient de „douăşunu”.

— Păi, o să fac douăzeci şi unu în cinci luni, spun eu prinzându-i mâna în timp ce traversăm o intersecţie aglomerată.

— Când te-am întâlnit atunci în autobuz, mă temeam să nu ai nici şaptesprezece ani.

— Şaptesprezece? Sper din tot sufletul să nu arăt aşa de tânără.

— Hei, spune el privind spre mine, am văzut fete de cincisprezece care par de douăzeci – e greu să-ţi dai seama.

— Deci tu crezi că arăt de şaptesprezece?

— Nu, arăţi în jur de douăzeci, recunoaşte el. Spuneam şi eu…

Asta da uşurare.

Barul este puţin mai mic decât ultimul unde am fost şi clienţii sunt un amestec de proaspeţi absolvenţi de facultate şi de persoane cam la treizeci de ani. Câteva mese de biliard sunt aşezate într-o parte, una lângă alta, în spatele încăperii. Lumina este slabă, unde suntem noi acum, inclusiv pe culoarul care duce la toalete, care este în dreapta mea. Fumul de ţigară este gros, spre deosebire de localul de la care venim, unde nu se fuma, dar asta nu mă deranjează prea mult. Nu-mi plac ţigările, dar parcă e normal ca într-un bar să fie fum de ţigară. Ar părea cam gol fără el.

O muzică familiară, un soi de rock, se aude din boxele din tavan, în stânga este o mică scenă unde cântă de regulă formaţiile, dar în seara asta nu e niciun concert. Asta nu diminuează cu nimic atmosfera de petrecere, aşa că de-abia aud ce-mi spune Andrew din cauza muzicii şi a vocilor care strigă în jurul meu.

— Ştii să joci biliard? Se apleacă el spre mine, urlându-mi în ureche.

Urlu şi eu spre el:

— Am jucat de câteva ori! Dar nu sunt bună la asta!

El mă ia de mână şi mergem spre mesele de biliard, unde şi lumina e mai puternică, făcându-ne loc cu atenţie printre oamenii care stau în picioare în aproape orice colţişor disponibil.

— Aşează-te aici, spune el coborându-şi vocea puţin, în ciuda boxei din faţa noastră. Asta o să fie masa noastră.

Mă aşez la o masă rotundă, micuţă, înghesuită lângă perete unde, chiar deasupra capului meu, în stânga, se află o scară ce duce spre etajul al doilea. Împing scrumiera plină de mucuri în partea cealaltă a mesei, departe de mine, cu vârful degetelor, în timp ce o chelneriţă se îndreaptă spre noi.

Andrew vorbeşte cu un tip la mică distanţă de mesele de biliard, probabil despre când putem juca.

— Îmi cer scuze pentru asta, spune chelneriţă, luând scrumiera şi înlocuind-o cu alta curată, punând-o pe masă cu fundul în sus. Ea şterge masa apoi cu o cârpă udă, ridicând scrumiera ca să spele şi sub ea.

Îi zâmbesc. Este o fată drăguţă, cu părul negru, probabil de-abia a împlinit ea însăşi douăzeci şi unu de ani. Ţine tava pentru servit într-o mână.

— Cu ce te pot servi?

Trebuie să reacţionez de parcă aş auzi întrebarea asta foarte des fără să fiu legitimată, aşa că spun aproape imediat.

— O să iau un Heineken.

— Să fie două, spune Andrew întorcându-se cu un tac de biliard în mână.

Chelneriţă se fâstâceşte atunci când îl vede pe Andrew, iar eu, la fel cum mi-a făcut şi el în lift, savurez fiecare moment. Ea dă din cap, se uită din nou la mine cu o privire care spune eşti-o-gagică-norocoasă, după care pleacă.

— Tipul ăla mai are de terminat un joc şi apoi masa e a noastră, spune el aşezându-se pe scaunul liber.

Chelneriţa se întoarce cu două Heineken şi le aşază pe masă, în dreptul fiecăruia.

— Faceţi-mi cu mâna dacă mai aveţi nevoie de ceva, spune ea, chiar când să plece.

— Nu te-a legitimat, spune el, aplecându-se peste masă, ca să nu audă nimeni.

— Nu, dar asta nu înseamnă că nu voi fi legitimată la un moment dat – mi s-a întâmplat odată, într-un bar din

Charlotte; Natalie şi cu mine eram aproape bete când am fost legitimate şi trimise pachet acasă.

— Păi, atunci, să te bucuri cât mai poţi.

El zâmbeşte, ducându-şi berea la buze şi luând o gură.

Fac şi eu la fel.

Îmi doresc să nu-mi fi adus poşeta ca să nu fiu nevoită să o tot car cu mine, dar atunci când ne vine rândul să jucăm biliard, o pun pe podeaua de sub masa noastră. Suntem destul de izolaţi, într-o firidă strâmtă, aşa că nu trebuie să-mi fac griji din cauza ei.

Andrew mă duce la suportul cu tacuri.

— Care îţi place din astea? întreabă el fluturându-şi mâna prin faţa suportului. Trebuie să alegi unul care să ţi se potrivească.

Oo, o să fie distractiv; el chiar crede că are ce să mă înveţe.

Mă prefac timidă şi neştiutoare, uitându-mă la tacuri cum s-ar uita cineva la cărţile dintr-un raft şi apoi aleg unul. Îmi trec mâinile pe toată lungimea lui şi-l ţin ca şi cum aş vrea să lovesc o bilă, dar şi ca şi cum aş vrea să-l simt. Ştiu că arăt ca o blondă cretină în momentul ăsta, dar chiar aşa vreau să arăt.

— Ăsta e la fel de bun ca oricare altul, spun eu ridicând din umeri.

Andrew pune bilele în triunghiul din plastic, răsucind şi aşezând plinele şi jumătăţile până când obţine poziţionarea corectă, iar apoi le împinge spre zona de joc. Scoate cu mare atenţie suportul şi-l pune într-o fosă specială de sub masă.

Dă din cap.

— Vrei să le spargi?

— Nu, fă-o tu.

Vreau să-l văd aşa, sexy, concentrându-se şi aplecându-se peste masă.

— Bine, spune el şi aşază pe poziţie bila albă. Stă câteva secunde, timp în care îşi răsuceşte capătul tacului într-un pătrat din cretă, iar apoi aşază creta pe marginea mesei.

— Dacă ai mai jucat înainte, spune el, aşezându-se din nou în poziţie pentru a lovi bila albă, atunci sunt convins că ştii lucrurile elementare. El arată cu capătul tacului spre bila albă. Evident, loveşti doar bila asta albă.

Hai că e amuzant, dar el a cerut-o.

Dau din cap.

— Dacă eşti cu jumătăţile, singurele bile pe care trebuie să le bagi în găuri sunt jumătăţile – dacă loveşti una plină, cu siguranţă nu faci decât să mă ajuţi să te bat.

— Dar ce e cu bila neagră? Arăt spre bila 8, apropiată de centru.

— Dacă bagi bila neagră înainte de a termina cu jumătăţile, spune el cu un rânjet pe toată faţa, pierzi. Şi dacă bagi bila albă, îţi pierzi rândul.

— Asta-i tot? întreb, de data asta răsucind eu capătul tacului în pătratul de cretă.

— Pentru moment, da, spune el.

Cred că vrea să sărim peste alte câteva reguli de bază.

Andrew face câţiva paşi în spate şi se apleacă peste marginea mesei, arcuindu-şi degetele pe fetrul albastru şi sprijinind strategic tacul pe ele, în bucla făcută cu degetul arătător. Face tacul să alunece înainte şi înapoi de câteva ori ca să-şi fixeze ţinta, apoi se opreşte şi la scurt timp loveşte cu capul tacului în bila albă, împrăştiind celelalte bile pe toată masa.

Bună lovitură, drăguţule, îmi spun eu în gând.

Bagă două bile – una plină şi o jumătate.

— Care-o să fie? întreabă.

— Cum care-o să fie? Continuu eu să fac pe proasta.

— Plinele sau jumătăţile? Te las să alegi.

— O, spun eu ca şi cum tocmai am înţeles, nu contează, le iau pe cele cu dungi, cred.

Ne abatem puţin de la regulile stricte ale clasicului biliard cu 8 bile, dar sunt sigură că o face spre avantajul meu.

Îmi vine rândul şi mă plimb în jurul mesei, căutând lovitura perfectă.

— Le anunţăm sau nu?

Andrew mă priveşte curios – poate că ar fi trebuit să spun ceva de genul: „Lovesc în oricare dintre bilele mele, în orice ordine?” Sigur, încă nu s-a prins.

— Alege oricare jumătate pe care o poţi băga şi dă-i drumul.

Bine, se pare că încă îl bat la fund.

— Stai, nu pariem pe ceva? întreb.

El pare surprins, dar apoi capătă o mină diabolică.

— Sigur, pe ce vrei să pariem?

— Eu îmi vreau libertatea înapoi.

Andrew se strâmbă. Dar buzele lui delicioase se ţuguiază din nou, când îşi dă seama că, aparent, eu nu ştiu să joc biliard.

— Păi sunt puţin rănit că-ţi vrei libertatea înapoi, spune el răsucind tacul înainte şi înapoi în mâini, cu unul dintre capete sprijinit pe podea, dar, sigur, o să accept pariul.

Tocmai când credeam că înţelegerea a fost făcută, el adaugă, ridicând un deget:

— Oricum, dacă eu câştig, o să ducem chestia aia cu să-faci-ce-spun-eu la un nou nivel.

E rândul meu să ridic o sprânceană.

— Cum adică la un nou nivel? întreb cu o privire bănuitoare, piezişă.

Andrew lasă tacul sprijinit de masă şi-şi propteşte mâinile pe margine, aplecându-se spre lumină. Rânjetul lui imens, cu o intenţie foarte clară, îmi trimite fiori pe şira spinării.

— E un pariu sau nu? întreabă el.

Sunt destul de sigură că-l pot bate, dar acum mă sperie de mă cac pe mine. Dacă e mai bun decât mine şi ajung să mănânc gândacii ăia sau să-mi arăt fundul dezgolit din maşină? Astea sunt chestiile de care voiam să mă feresc – nu am uitat niciodată ce a spus: o să ajungem şi la asta. Sigur, aş putea refuza orice mi-ar spune; m-a asigurat de asta înainte să plecăm din Wyoming, dar nu aş vrea să ajungem acolo deloc, asta e tot ce-mi doresc.

Sau… stai… şi dacă este ceva de natură sexuală?

Oo, asta sună bine… aproape îmi doresc să câştige el.

— Batem palma, decid eu.

El zâmbeşte răutăcios şi se dă la o parte de lângă masă, luându-şi şi tacul cu el.

Un grup restrâns de tipi şi două fete tocmai şi-au terminat jocul de la masa de lângă noi şi câţiva dintre ei au început să se uite la noi.

Mă aplec peste masă, îmi aşez tacul cam în acelaşi fel în care a făcut-o Andrew, îl las să alunece înainte şi înapoi printre degete de câteva ori şi lovesc bila albă fix în centru. 11 loveşte în 15 şi 15 loveşte în 10, intrând amândouă în buzunarul din colţ.

Andrew se uită la mine, cu tacul rămas în poziţie verticală între degetele lui.

El ridică o sprânceană.

— Este norocul începătorului sau sunt tras pe sfoară?

Rânjesc şi ocolesc masa, îndreptându-mă spre cealaltă parte, ca să-mi execut următoarea lovitură. Nu-i răspund. Zâmbesc uşor şi rămân cu ochii la masă. Orientându-mă intenţionat la bila de lângă el, mă aplec peste masă, în faţa lui (uitându-mă pe furiş în jos ca să nu cumva să mi se dezgolească sânii spre tipii de vizavi care se uită direct la mine) şi îmi măsor lovitura înainte de a lovi cu putere în bila 9 şi de a o băga în buzunarul lateral.

— Sunt tras pe sfoară, spune Andrew din spatele meu, dar asta mă incită.

Mă ridic şi-mi intersectez privirea surâzătoare cu a lui şi-mi termin numărul la capătul mesei.

Ratez intenţionat lovitura asta. Masa e aşezată aproape perfect şi aş putea chiar să scot o victorie uşoară, dar nu vreau să câştig aşa uşor.

— O, nu, iubito, la naiba, nu începe cu ratările astea din milă.

— Ai fi putut uşor s-o loveşti pe 13.

— Mi-a alunecat degetul. Îl privesc cu subînţeles.

Scutură capul lui frumos spre mine şi-şi îngustează ochii, ştiind foarte bine că mint.

În cele din urmă, jucăm serios: el bagă trei bile fără greşeală, una după cealaltă, după care o ratează pe 7. Eu mai bag una. Apoi bagă el una. Şi continuăm tot aşa, dar fiecare ratând din când în când, ca să meargă jocul în continuare.

Acum am ajuns la lucruri serioase. E rândul meu şi singurele bile de pe masă sunt un 4 al lui, bila albă şi 8-ul. 8-ul e greu de trimis în vreun colţ din orice unghi m-aş aşeza, dar ştiu că pot lovi mantinela pentru ca bila să se întoarcă pe partea asta, intrând în stânga.

Alţi doi tipi încep să se uite, fără îndoială, din cauza felului în care sunt îmbrăcată (am auzit comentariile lor şoptite despre fundul şi sânii mei tot timpul, mai ales când mă aplec deasupra mesei ca să lovesc o bilă), dar nu-i las să-mi distragă atenţia. Oricum, am observat că Andrew îi priveşte foarte des şi mă excită faptul că este puţin gelos.

Îmi îndrept tacul spre masă şi anunţ:

— Buzunarul stâng.

Ocolesc spre laterală şi mă aşez pe vine, cu masa la nivelul ochilor ca să văd cum să lovesc. Mă ridic din nou în picioare şi verific alinierea bilei albe cu 8-ul dintr-o altă perspectivă şi apoi mă aplec peste masă. Unu. Doi. Trei. Las tacul să alunece înainte şi înapoi de câteva ori şi lovesc uşor bila albă, aceasta lovind 8-ul în unghi perfect, trimiţând-ul în mantinela dreaptă, unde sare înapoi câţiva centimetri şi intră fără cusur în buzunarul din stânga.

Cei câţiva tipi care privesc de pe partea cealaltă scot diverse sunete de excitaţie în surdină, închipuindu-şi că nu-i aud.

Andrew este de partea cealaltă a mesei şi rânjeşte larg spre mine.

— Eşti bună, drăguţo, spune el punând din nou bilele în triunghi. E, acum eşti liberă.

Nu pot să nu observ că pare puţin trist din această cauză. Poate că faţa îi zâmbeşte, dar nu-şi poate ascunde dezamăgirea din ochi.

— Nu, spun eu, nu vreau să fiu liberă decât atunci când vine vorba despre mâncat gândaci sau de arătat fundul gol pe fereastra maşinii – în rest, îmi cam place să fii tu şeful.

Andrew zâmbeşte.

24

Mai dăm un joc, pe care îl câştigă corect, iar după aceea vreau să mă aşez la masa noastră înainte ca pantofii ăştia noi să înceapă să-mi facă băşici la picioare. Sunt la a doua Heineken şi abia de o simt în vârfurile degetelor de la picioare şi în fundul stomacului. O să mai iau una ca să beau şi eu ca lumea.

— Vrei să facem un joc, omule? îl întreabă un tip pe Andrew, care tocmai se aşeza la masă cu mine.

Andrew se uită spre mine, iar eu îi fac semn că da.

— Du-te, sunt bine – o să-mi verific mesajele şi-mi odihnesc picioarele puţin.

— Bine, drăguţo, spune el, să mă anunţi când eşti gata să mergem, înainte să termin jocul şi plecăm.

— Sunt în regulă, spun eu gonindu-l, du-te şi joacă.

El îmi zâmbeşte şi merge înapoi la masă nu mai departe de vreo cinci metri. Îmi iau geanta de sub masă şi o pun în faţa mea, scotocind prin ea, în căutarea telefonului.

Exact cum bănuiam: Natalie mi-a umplut telefonul cu SMS-uri, şaişpe în total, dar cel puţin nu a încercat să mă sune. Nici mama nu a sunat, dar ţin minte că spunea că se duce în croazieră cu noul ei prieten în weekendul ăsta. Sper că se distrează. Sper că se distrează la fel de bine ca mine.

În boxele din tavan se aude o nouă melodie şi observ că mulţimea de oameni din bar s-a triplat de când am venit noi. Chiar dacă Andrew nu este departe, nu-i pot vedea decât buzele mişcându-se atunci când vorbeşte cu tipul cu care joacă biliard. Chelneriţă se întoarce şi eu cer încă o bere, iar ea pleacă să o aducă, lăsându-mă cu Regina SMS-urilor. Natalie şi cu mine ne-am mai trimis una alteia mesaje despre ce a făcut azi şi despre unde iese diseară, dar ştiu că totul este doar o conversaţie de umplutură, căci, în esenţă, ea moare de nerăbdare să ştie mai multe despre: ce e cu mine în New Orleans cu acest „tip misterios”, cu cine seamănă el (nu „cum” arată, fiindcă ea compară mereu tipii cu celebrităţi) şi dacă „mi-am desfăcut deja picioarele

pentru el". Las totul să plutească în incertitudine doar ca s-o chinui. O merită cu vârf şi îndesat. Şi, în plus, încă nu sunt pregătită să deschid subiectul „Andrew" cu ea. De fapt, cu nimeni. E ca şi cum, dacă aş vorbi câtuşi de puţin despre el, chiar dacă pentru a confirma că există şi că sunt cu el, toată această experienţă ar dispărea într-un nor de fum. Aş rupe vraja. Sau m-aş trezi şi mi-aş da seama că Blake a pus ceva într-una din băuturile pe care mi le-a oferit în noaptea aceea înainte de a urca pe acoperiş cu el şi că am avut halucinaţii cu toată această călătorie alături de Andrew.

— Eu sunt Mitchell, spune o voce de deasupra mea, însoţită de un puternic damf de whisky şi de parfum ieftin bărbătesc.

Tipul este de statură medie, genul musculos, dar nu exagerat. Ochii îi sunt injectaţi ca şi cei ai tipului blond de lângă el.

Zâmbesc vag spre el şi mă uit spre Andrew care deja se îndreaptă spre mine.

— Sunt cu cineva, spun delicat.

Tipul musculos se uită la celălalt scaun şi apoi la mine, de parcă mi-ar atrage atenţia că este gol.

— Camryn? Mă strigă Andrew, stând în spatele lor. Eşti bine?

— Da, sunt în regulă, spun.

Musculosul se întoarce din talie să-l vadă pe Andrew.

— A spus că e bine, spune el şi aud provocarea din vocea lui. Intenţia mea nu a fost să spun „Sunt bine, Andrew, lasă-mă-n pace", iar Andrew ştie asta, dar aceşti tipi se pare că nu vor să înţeleagă.

— E cu mine, spune Andrew, încercând să rămână calm, deşi probabil că mai mult de dragul meu – deja are acea privire inconfundabilă de agresivitate în ochi.

Tipul blond râde.

Musculosul se uită din nou la mine, cu o sticlă de Budweiser într-o mână.

— E gagiul tău sau ceva?

— Nu, dar suntem…

Tipul musculos zâmbeşte provocator şi se uită din nou la Andrew, tăindu-mi vorba.

— Nu eşti gagiul ei, aşa că vezi-ţi de treabă, omule. Agresivitatea tocmai a devenit furie criminală.

Andrew nu mai rezistă mult.

Mă ridic în picioare.

— Poate că fata vrea să vorbească cu noi, spune tipul musculos şi mai ia un gât de bere. Nu pare beat, doar ameţit.

Andrew se apropie şi-şi lasă capul pe o parte, privindu-l de sus pe tip. Apoi se uită la mine.

— Camryn, vrei să vorbeşti cu ei?

Ştie că nu vreau, dar ăsta este felul lui de a turna sare pe rana pe care se pregăteşte să i-o facă tipului ăstuia.

— Nu, nu vreau.

Andrew îşi roteşte bărbia şi-i pot vedea nările fremătând în timp ce se apropie de faţa musculosului şi spune:

— Cară-te dracului sau te fac să-ţi înghiţi dinţii. Grupul de oameni de la mesele de biliard se adună la distanţă.

Tipul blond, cel mai deştept dintre cei doi, îi pune mâna pe umăr şi-i spune:

— Haide, omule, să mergem înapoi.

Arată cu capul direcţia în care probabil era masa la care stătuseră.

Tipul musculos îi dă mâna la o parte şi păşeşte mai aproape de Andrew.

Asta a umplut paharul.

Andrew îşi ia avânt cu tacul şi-l loveşte pe tip peste piept, dărâmându-l din picioare şi oprindu-i respiraţia. Tipul se împiedică şi cade pe spate, foarte aproape de masa mea spre care se întinsese ca să se prindă şi să rămână în picioare. Scot un ţipăt şi îmi înşfac poşeta de pe masă chiar înainte să se prăbuşească pe podea cu el cu tot. Berea mea se împrăştie cât colo. Înainte ca tipul să apuce să se ridice, Andrew stă deja pe el, cărându-i la pumni în faţă.

Mă dau mai deoparte şi mă apropii de capătul treptelor, dar oamenii dau năvală să vadă şi astfel creează o barieră în

spatele meu.

Tipul blond sare în spatele lui Andrew, luându-l de gât ca să-l tragă de pe prietenul lui. Apoi eu sar pe el, lovindu-l într-o parte a feţei, cu micul meu pumn fragil şi cu poşeta bine înfăşurată pe umăr, împiedicându-mi mişcările când se balansează în spate.

Dar Andrew se desface uşor din strânsoarea tipului blond, ajunge înapoia acestuia şi-l loveşte drept în spate, trimiţându-l direct la podea, cu faţa în jos.

Andrew mă prinde de încheietură.

— Dă-te la o parte, drăguţo!

Mă aruncă înapoi spre mulţimea din spatele meu şi se întoarce înapoi la cei doi tipi într-o fracţiune de secundă.

Musculosul s-a ridicat în sfârşit în picioare, dar nu pentru mult timp, căci Andrew se repede cu doi pumni în ambele părţi ale maxilarului şi apoi cu un upercut care-l face să-i dea sângele. Văd un dinte în sângerat care cade pe jos. Mă fac mică. Tipul cade din nou pe spate, dând peste o altă măsuţă, aruncând-o şi pe aceasta de pe suportul din metal. Şi când tipul blond se repede din nou la Andrew, tipul cu care a jucat Andrew biliard se ocupă de el, lăsându-l pe musculos în seama lui Andrew.

Când au ajuns bodyguarzii la locul luptei, Andrew îi învineţise deja ambii ochi tipului musculos, căruia îi dăduse sângele pe nări. Tipul musculos se împiedică, ţinându-şi mâna peste nas, în timp ce bodyguardul îl trage de umăr către mulţime.

Andrew îi împinge mâna celuilalt bodyguard venit după el.

— E în regulă, ridică el o mână, spunându-i bodyguardului pe un ton ameninţător să-l lase în pace şi ştergându-şi o urmă de sânge de la nas. Mă car de aici, nu e nevoie să mă conduci până la uşă.

Alerg spre el, iar el mă ia de mână.

— Camryn, eşti bine? Eşti lovită?

Mă cercetează peste tot, cu privirea fioroasă şi sălbatică.

— Nu, sunt bine. Hai să mergem.

Mă apucă zdravăn de mână şi mă trage după el, făcând loc prin mulţimea care se dă tăcută la o parte.

Când ajungem afară, în aerul nopţii, muzica tare din bar dispare, odată ce uşa se închide. Cei doi idioţi din încăierare sunt deja afară, mergând în jos pe stradă, tipul musculos având încă mâna lipită de faţa însângerată. Sunt convinsă că Andrew i-a spart nasul.

Andrew mă opreşte pe trotuar şi-mi prinde braţul cu mâinile:

— Nu mă minţi, draga mea, te-ai lovit pe undeva? Jur pe toţi Dumnezeii că, dacă eşti rănită, îi iau iar la bătaie.

Mi se înmoaie inima când îmi spune „draga mea”. Şi privirea asta îngrijorată, îndârjită din ochi… nu-mi doresc decât să-l sărut.

— Serios, spun. Sunt bine. De fapt l-am lovit şi eu pe unul de câteva ori când a sărit la tine pe la spate.

El îşi ia mâinile de pe braţele mele şi-mi prinde faţa în palme, privindu-mă ca şi cum nu m-ar crede.

— Mi-e bine, spun pentru ultima oară.

El mă sărută cu putere pe frunte.

Apoi mă prinde de mână.

— Mergem înapoi la hotel.

— Nu, mă opun, ne distram aşa de bine şi mi-am pierdut şi băutura din cauza luptei.

El îşi înclină capul într-o parte şi îmi aruncă o privire mai blândă.

— Păi şi unde vrei să mergem?

— Hai să mergem la un alt club, sugerez, nu ştiu, poate unul mai retras?

Andrew oftează adânc şi îmi strânge mâna. Apoi mă priveşte încă o dată de sus în jos: prima oară picioarele, unde unghiile date cu ojă se iţesc din pantofii cu toc şi apoi în sus spre trunchi şi direct la bluza mea strâmtă neagră fără bretele care e acum în dezordine.

Îmi trag mâna din prinsoarea lui şi apuc materialul de deasupra sânilor, trăgând bluza puţin cât să se aşeze la locul potrivit.

— Te ador în ţinuta asta, spune el, dar trebuie să recunoşti că le ia ochii şi tâmpiţilor.

— Păi, nu vreau să mergem înapoi la hotel atâta drum ca să-mi schimb bluza.

— Nu, nu vreau să faci asta, spune el luându-mă din nou de mână. Dar dacă vrei să mergem la alt club, vrei să faci ceva pentru mine?

— Ce?

— Prefă-te, doar, că suntem împreună, spune el şi un mic zâmbet mi se aşterne pe buze. Cel puţin în felul acesta nimeni n-o să se mai dea la tine şi aşa probabil că o să încerce mai puţin.

Se opreşte, se uită la mine şi spune:

— Asta dacă nu cumva vrei ca tipii să se dea la tine?

Aproape instantaneu capul meu începe să se mişte.

— Nu. Nu vreau să se dea nimeni la mine. Puţin flirt nu mă deranjează – îmi face chiar bine –, dar nu umblu după tâmpiţi.

— Bine, atunci ne-am înţeles. Eşti prietena mea sexy în noaptea asta, ceea ce înseamnă că mai târziu te duc înapoi în camera ta şi o să te fac să ţipi de plăcere.

Iar a apărut zâmbetul ăla adolescentin pe care-l iubesc atât de mult.

Mă gâdilă deja între picioare, mă sufoc de emoţie şi mă prefac a fi OK, îngustându-mi ochii glumeţi spre el.

Sunt bucuroasă că îi văd din nou gropiţele, în locul acelei expresii pline de furie – deşi incredibil de sexy – care-i măcina trăsăturile acum câteva momente.

— Oricât de mult mi-ar plăcea – ei bine, „mi-ar plăcea” e puţin spus – n-o să te mai las să faci asta.

Pare rănit şi puţin şocat.

— De ce nu?

— Fiindcă, Andrew, eu… ei bine, n-o să te mai las, pur şi simplu.

— Şi acum, vino-ncoace.

Îmi fac mâinile căuş în jurul gâtului lui şi-l trag spre mine.

Şi apoi îl sărut uşor, lăsându-mi buzele să le atingă pe ale lui.

— Ce faci? întreabă şi mă priveşte adânc în ochi.

Îi zâmbesc dulce.

— Intru în pielea personajului.

Un surâs îi ridică colţul buzelor. Mă întoarce pe călcâie şi-şi încolăceşte mâna pe talia mea, în timp ce ne îndreptăm spre Bourbon Street.

Andrew

25

Poate că totuşi pot face asta cu Camryn. De ce trebuie să mă torturez singur şi să-mi refuz ceea ce-mi doresc cel mai mult, când e timpul să fac orice îmi doresc? Poate că lucrurile se vor termina diferit, iar ea n-o să fie rănită. Aş putea să mă întorc înapoi la Masters. Şi dacă o las să plece şi n-o mai văd niciodată şi, după aia,

Masters îşi dă seama că a greşit?

La dracu'! Numai scuze.

Camryn şi cu mine mai mergem în două baruri în Cartierul Francez şi ea reuşeşte să pară de douăzeci şi unu de ani în ambele. Doar o singură persoană i-a cerut un act de identitate, dar, poate că din cauză că împlinea douăzeci şi unu în decembrie, chelneriţa a lăsat-o să bea.

Dar acum e beată şi nu sunt sigur dacă e capabilă să meargă până la hotel.

— O să chem un taxi, spun, susţinând-o ca să rămână în picioare, lângă mine, pe trotuar.

Cupluri şi grupuri de oameni vin şi pleacă din barul din spatele nostru, unii împiedicându-se de prag.

O ţin strâns pe Camryn cu braţul pe după talie. Ea ridică o mână şi o trece peste umărul meu prin faţă; de-abia îşi poate ţine capul drept.

— Cred că un taxi e o idee bună, spune ea cu pleoapele grele.

Este foarte gata-gata fie să leşine, fie să verse. Sper doar să aştepte până când ajungem înapoi la hotel.

Taxiul ne lasă în faţa hotelului şi o ajut să iasă de pe bancheta din spate, în cele din urmă, luând-o în braţe, pentru că ea de-abia mai poate să meargă singură. O car până la lift – picioarele i se bălăngăne peste braţul meu şi are capul aşezat pe pieptul meu. Oamenii se holbează la noi.

— O noapte de pomină? întreabă un bărbat din ascensor.

— Da, dau eu aprobator din cap, unii dintre noi rezistă la băutură mai bine decât alţii.

Ascensorul sună şi bărbatul iese după ce uşile se deschid. Încă două etaje în sus şi o car în braţe spre cameră.

— Unde ţi-e cheia, iubito?

— În poşetă, spune ea slab.

Cel puţin e conştientă.

Fără să o las jos, îi trag poşeta de pe braţ şi îi desfac fermoarul. În mod normal, aş face nişte glume despre ce dracu' tot cară în chestia asta şi dacă are acolo ceva care o să mă muşte, dar ştiu că n-are chef de glume. Se simte rău.

O să fie o noapte lungă.

Uşa se închide în urma noastră şi o duc direct spre pat unde o şi întind.

— Mă simt ca dracu', geme ea.

— Ştiu, drăguţă. Va trebui să dormi până îţi trece.

Îi scot pantofii şi-i arunc pe podea.

— Cred că o să…

Îşi lasă brusc capul peste marginea patului şi începe să vomite.

Mă întind să iau coşul de gunoi aşezat lângă noptieră şi prind mare parte din vomă, dar se pare că menajera o să fie cam ofticată de dimineaţă. Varsă tot ce are în stomac, ceea ce mă surprinde, fiindcă nu prea a mâncat azi. Se opreşte şi se lasă pe spate pe pernă. Lacrimi,

cauzate de vomat, se adună la colţul ochilor. Încearcă să mă privească, dar ştiu că e prea ameţită ca să se concentreze.

— E aşa de cald aici, spune ea.

— Bine, zic eu şi pun aerul condiţionat la maximum.

Apoi intru în baie şi spăl o cârpă în apă rece, iar apoi o storc. Mă întorc înapoi în cameră şi mă aşez lângă ea pe pat, tamponându-i faţa cu cârpa rece.

— Îmi pare aşa de rău, murmură ea. Ar fi trebuit să mă opresc după duşca de votcă. Acum ai ajuns să-mi cureţi voma.

Îi şterg obrajii şi fruntea încă puţin, dându-i deoparte şuviţele ude de păr care i se lipiseră pe faţă şi apoi o şterg cu cârpa rece la gură.

— Fără scuze, spun eu, te-ai distrat şi asta-i tot ce contează. Adaug zâmbind. Şi, în plus, pot să profit complet de tine.

Încearcă să zâmbească şi se întinde ca să mă lovească în braţ, dar e prea slăbită ca să facă asta. Zâmbetul ei abia schiţat se transformă în ceva dureros şi fruntea i se acoperă de broboane de sudoare.

— O, nu…

Se ridică din pat.

— Am nevoie la baie, spune ea şi se ţine de mine, încercând să se ridice, aşa că o sprijin.

O conduc până la baie unde practic se aruncă peste toaletă, cu ambele mâini prinse de marginile vasului de ceramică. Spatele i se arcuieşte şi se lasă în jos pe măsură ce începe să icnească, fără să mai vomite nimic şi plângând şi mai tare.

— Ar fi trebuit să mănânci friptura aia cu mine, iubito.

Stau în spatele ei, asigurându-mă că n-o să-şi murdărească părul şi-i ţin cârpa rece apăsată pe ceafa. Sufăr cu ea, privindu-i trupul cutremurându-se aşa de violent, dar fără să mai aibă ce voma. Ştiu că, după asta, gâtul şi pieptul o s-o doară pe interior.

Când a terminat, se întinde pe podeaua rece, din gresie.

Încerc să o ajut să se ridice, dar ea se opune uşor:

— Nu, te rog… vreau să stau întinsă aici; podeaua e mai rece decât pielea mea.

Respiră precipitat şi pielea ei uşor bronzată este de un alb bolnăvicios, ca a unui bolnav de pneumonie. Iau o cârpă curată şi o înmoi, ştergându-i faţa, gâtul şi umerii goi. Apoi îi desfac nasturii pantalonilor şi-i trag cu grijă de pe ea, eliberându-i stomacul şi picioarele de presiunea lor.

— Nu te teme, nu-ţi fac rău, spun eu glumind, dar, de data asta, ea nu răspunde.

A adormit pe o parte cu faţa lipită de gresie.

Ştiu că, dacă o mut în momentul ăsta, probabil se va trezi şi va începe să aibă din nou spasme, dar nici nu vreau să o las aşa, întinsă pe jos, lângă vasul de toaletă. Aşa că mă

întind lângă ea şi îi tamponez mult timp fruntea, braţele şi umerii cu o cârpă, după care adorm şi eu lângă ea.

Nu m-am gândit niciodată că o să dorm intenţionat pe o podea de baie, lângă toaletă, treaz fiind, dar chiar n-am glumit când am spus că m-aş culca oriunde cu ea.

Camryn

26

Uşa de la camera mea se deschide. Lumina strălucitoare a soarelui intră printr-o mică deschizătură din perdeaua laterală. Mă feresc, precum un vampir din cauza ei, strângându-mi ochii. Îmi ia o secundă să înţeleg că sunt întinsă pe pat în bluza fără bretele pe care am purtat-o noaptea trecută şi în chiloţeii mei mov.

Au fost aruncate toate aşternuturile de pe pat, mai puţin cearşaful pe care stau şi cel cu care sunt acoperită care miroase şi se simte proaspăt spălat. Cred că am vărsat pe celălalt; probabil că Andrew l-a luat pe ăsta de la menajeră.

— Te simţi mai bine? întreabă Andrew intrând în cameră cu o frapieră într-o mână şi un pachet de pahare din plastic şi o sticlă de Sprite în cealaltă.

Se aşază lângă mine şi pune tot ce are în mână pe noptieră, desfăcând capacul sigilat de la Sprite.

Capul îmi zvâcneşte şi tot mă simt de parcă mi-ar veni să vomit în orice clipă. Urăsc mahmureala. Aş prefera să cad moartă de beată şi să-mi sparg nasul, decât să am de-a face cu o mahmureală de asemenea proporţii. Am mai avut o dată una la fel ca asta: a fost aşa de rău că nu a fost cu mult diferită de coma alcoolică. Cel puţin asta spunea Natalie, care chiar a fost o dată în comă alcoolică şi a descris-o ca fiind ca şi cum „Satana însuşi s-ar fi căcat pe tine în dimineaţa următoare”.

— Absolut deloc, răspund eu într-un târziu şi propriile mele cuvinte îmi trimit o durere îngrozitoare în ceafă şi în spatele urechilor. Închid ochii şi camera începe să se învârtească cu mine.

— Ai păţit-o cam rău, drăguţă, spune Andrew şi apoi simt o cârpă rece, tamponându-mă pe gât.

— Poţi să tragi perdeaua, te rog?

Se ridică imediat şi-l aud mergând spre geam, iar apoi aud cum trage perdeaua groasă. Îmi trag picioarele goale spre piept, trăgând şi cearşaful cu mine ca să rămân parţial acoperită şi zac în poziţie fetală pe perna moale.

Andrew scoate din ambalaj un pahar din plastic şi aud gheaţa căzând în el. Toarnă Sprite peste gheaţă şi apoi aud cum scutură flaconul de pastile.

— Ia astea, spune el şi simt patul mişcându-se când se aşază înapoi lângă mine şi-şi pune braţul pe piciorul meu.

Întredeschid ochii cu încetineală. Deja din pahar se iveşte un pai, aşa că nu va trebui să încerc să mă ridic din pat prea mult ca să iau o înghiţitură. Mă întind şi iau trei pastile de paracetamol din palma lui, le arunc în gură, după care sorb suficient Sprite cât să le fac să alunece pe gât.

— Te rog, spune-mi că nu am făcut sau spus nimic complet prin baruri, aseară.

Nu mă pot uita la el decât printre pleoapele uşor întredeschise.

Îl simt zâmbind.

— Ba da, de fapt, ai făcut, spune el şi-mi stă inima. I-ai spus unui tip că eşti căsătorită şi fericită cu mine şi că o să avem vreo patru copii – sau poate ai spus cinci, nu mai ţin minte – şi apoi, mai târziu, a venit tipa asta care se dădea la mine şi tu ai sărit în sus de pe scaun şi ai început să zbieri ca o ţaţă la ea – am leşinat de râs.

Acum sunt sigură că o să vărs.

— Andrew, sper că glumeşti – ce jenant!

Capul mă doare şi mai rău. Nu credeam că e posibil să doară aşa.

Îl aud râzând uşor şi deschid ochii încă puţin ca să-i văd faţa mai clar.

— Da, glumesc, drăguţă.

Se întinde spre mine şi-mi pune cârpa rece pe frunte.

— De fapt, te-ai descurcat foarte bine, chiar şi tot drumul până aici.

Observ că se uită la trupul meu.

— Scuze, a trebuit să te dezbrac – mă rog, pe mine, personal, m-a bucurat ocazia, dar a fost în numele datoriei. Trebuia s-o fac, înţelegi.

Acum are expresia aia pretins serioasă pe faţă şi nu mă pot abţine să nu râd.

Închid ochii şi mai dorm câteva ore până când o menajeră bate la uşă.

Mă întreb dacă Andrew a plecat de mult de lângă mine.

— Da, intraţi şi daţi-mi voie să o duc alături, ca să puteţi face curat.

O doamnă mai în vârstă cu părul vopsit oribil, roşu, intră în cameră purtând uniforma de menajeră. Andrew vine la mine la pat.

— Haide, drăguţo, spune el ridicându-mă în braţe cu cearşaful înfăşurat în jurul şoldurilor, haide să o lăsăm pe doamna să cureţe.

Probabil că aş putea merge şi singură, dar nu am de gând să protestez. Prefer să mă aflu acolo unde sunt.

În timp ce trecem pe lângă poşeta mea de pe comodă, mă întind după ea şi Andrew se opreşte, luând-o şi cărând-o împreună cu mine. Îmi las capul pe pieptul lui şi-l ţin cu braţele pe după gât.

Se opreşte în pragul uşii şi se uită înapoi la menajeră.

— Scuze pentru mizeria de lângă pat. Dă din cap, arătând în direcţia aceea cu o grimasă. O să aveţi un bacşiş bun pentru asta.

Iese cu mine în braţe şi mă duce în camera lui.

Primul lucru pe care-l face după ce mă lasă pe perne e să tragă draperiile.

— Sper că o să te simţi mai bine până diseară, spune el, plimbându-se prin cameră ca şi cum ar căuta ceva.

— Unde mergem diseară?

— Într-un alt bar, spune el.

Îşi găseşte MP3-playerul lângă fotoliul de lângă fereastră şi-l aşază lângă geanta lui, pe televizor.

Gem în semn de protest.

— O, nu, Andrew, refuz să intru într-un alt bar în seara asta. N-o să mai beau cât timp oi trăi.

Îl surprind aruncând un rânjet spre mine din celălalt capăt al camerei.

— Aşa zic toţi, răspunde el. Şi nici nu te-aş lăsa să bei în seara asta, chiar dacă ai vrea să o faci. Îţi trebuie cel puţin o

noapte liniştită între mahmureli, altfel o să ajungi curând la Alcoolicii Anonimi.

— Mă rog, sper să mă simt suficient de bine cât să fac ceva în afară de a zace toată ziua în pat, dar situaţia nu arată prea încurajator acum.

— Bine, va trebui să mănânci, asta e obligatoriu. Chiar dacă gândul la mâncare te face, în momentul ăsta, să-ţi vină să verşi, dacă nu mănânci nimic, o să te simţi ca naiba toată ziua, ţi-o garantez.

— Ai dreptate, spun eu, deja fiindu-mi greaţă, chiar mă face să-mi vină rău doar gândindu-mă la asta.

— Pâine prăjită şi ouă, zice el, venind spre mine, ceva uşor – ştii povestea.

— Da, ştiu ce spui, spun confuză, dorindu-mi să mă simt mai bine cât ai pocni din degete.

27

Mai pe după-amiază, deja mă simt mai bine; nu sunt sută la sută refăcută, dar sunt destul de bine cât să mă pot plimba prin New Orleans cu Andrew, într-un tramvai care ne duce spre câteva locuri pe care nu le-am văzut ieri. După ce am reuşit să mănânc puţin ou şi două felii de pâine prăjită, am luat tramvaiul de pe linia Riverfront spre acvariul Institutului Audubon şi ne-am plimbat printr-un tunel lung de 90 de metri, înconjurat peste tot cu apă şi peşti. Şi am hrănit papagalii din mână, croindu-ne drum prin pădurea tropicală. Am hrănit pisicile de mare şi am făcut poze împreună cu telefoanele mobile, din acelea cretine, cu braţul unuia dintre noi întins în faţă, ţinând telefonul mai la distanţă. Mai târziu m-am uitat mai bine la pozele pe care le-am făcut, cum stăteam obraz în obraz şi felul în care priveam spre obiectiv, de parcă eram unul dintre cuplurile obişnuite care se distrează de minune.

Unul dintre cuplurile obişnuite... dar noi nu suntem un cuplu şi îmi dau seama că trebuie să-mi tot reamintesc lucrul ăsta.

Realitatea este o nemernică.

Şi lucrurile stau aşa nu pentru că n-aş şti ce vreau. Ba, adevărul este că eu chiar ştiu ce vreau. Nu mă pot preface că nu ştiu, însă mi-e frică. Mi-e teamă de

Andrew şi de durerea pe care mi-ar putea-o provoca dacă m-ar răni vreodată, fiindcă am sentimentul că va fi o durere pe care n-o s-o pot îndura. Deja mi se pare insuportabil şi nici măcar nu m-a rănit.

E clar că m-am băgat până în gât în această încurcătură.

Pe când noaptea se lasă din nou peste New Orleans şi petrecăreţii ies din vizuinele lor, Andrew mă ia la o traversare cu feribotul peste Mississippi şi mă plimbă spre un loc numit Old Point Bar. Sunt bucuroasă că am hotărât să port şlapii mei cei negri, în locul pantofilor cu toc. Andrew a insistat să-i iau, mai ales că aveam de mers pe jos.

— Nu plec niciodată din New Orleans înainte de a veni aici, spune el mergând alături de mine, cu mâna mea strânsă într-a lui.
— Aşadar, eşti un client fidel?
— Da, cred că poţi spune asta; fidel o dată sau de două ori pe an, în orice caz. Am cântat acolo de câteva ori.
— La chitară? Presupun eu privindu-l curioasă.
Un grup de patru persoane vine spre noi din direcţia opusă şi mă dau mai aproape de Andrew ca să îi fac loc pe trotuar.
El îşi ia mâna de pe mâna mea şi mă cuprinde pe după talie.
— Cânt la chitară de când aveam şase ani.
Îmi zâmbeşte.
— Nu eram foarte bun la şase ani, dar trebuie să începi de undeva – nu am cântat nimic care să merite să fie ascultat până pe la zece ani.
Expir aerul din plămâni, cu putere, impresionată de ce aud.
— Un talent muzical destul de… precoce, s-ar zice.
— Cam aşa; eu eram „cântăreţul” atunci când eram mici şi Aidan era „arhitectul” (el se uită spre mine) fiindcă tot construia diverse lucruri – odată a ridicat şi o casă într-un copac foarte mare, în pădure. Şi Asher, el era „hocheistul”. Tata iubea hocheiul aproape la fel de mult ca boxul (mă priveşte din nou). Asher a renunţat la hochei după primul an – avea doar treisprezece ani (el râde uşor). Tata de fapt îşi dorea mai mult decât Asher să-l vadă jucând hochei. Tot ce-şi dorise Asher nu voia decât să-şi facă de lucru cu electronica.
— A încercat să comunice cu extratereştrii cu ajutorul unei drăcii pe care o construise din tot felul de chestii găsite pe lângă casă, după ce văzuse filmul Contact.
Am râs încetişor, împreună.
— Dar fratele tău? întreabă el. Ştiu, mi-ai spus că e în închisoare, dar care era relaţia cu el înainte de asta?
Faţa mi se amăreşte puţin.

— Cole a fost un frate mai mare nemaipomenit, până când a trecut în clasa a opta şi a început să se înhăiteze cu gunoiul de vecin.

— Braxton Hixley; mereu l-am urât pe tipul ăla. Oricum, Cole şi Braxton au început să ia droguri şi să facă tot felul de chestii cretine. Tata a încercat să-l ducă la o casă pentru adolescenţi cu probleme, ca să primească asistenţă, dar Cole a fugit de acolo şi a intrat în şi mai multe încurcături. De atunci, este din ce în ce mai rău.

Mă uit din nou în faţă şi văd încă un grup de oameni târându-se spre noi, pe trotuar.

— Şi acum a ajuns acolo unde merită să fie.

— Poate după ce iese din închisoare va fi din nou fratele mai mare pe care îl ţii tu minte.

— Poate.

Dau din umeri, îndoindu-mă foarte mult de asta.

Ne facem drum spre capătul trotuarului, care se termină la întretăierea dintre Patterson şi Olivier. Acolo este şi Old Point Bar care, pe dinafară, arată mai mult ca o casă veche cu două etaje şi cu o anexă. Trecem pe sub un semnal alungit şi vechi şi pe lângă cele câteva scaune şi mese din plastic la care sunt aşezate câteva persoane fumând şi conversând foarte tare.

Din interior poţi auzi o formaţie cântând.

Andrew ţine uşa deschisă după ce iese un cuplu şi apoi mă ia de mână. Nu este un local mare, dar este cochet. Mă uit în sus, spre tavan, observând că peste tot sunt atârnate, în fiecare locşor liber, fotografii, tăbliţe de înmatriculare, etichete de bere, afişe colorate şi vechi semne rutiere. Câteva ventilatoare de tavan atârnă destul de jos din tavanul din lemn. Şi la dreapta mea este barul, care, ca oricare alt bar, are un televizor pe peretele din spate. Chiar dacă suntem într-o mulţime numeroasă de oameni, femeia care lucrează la bar îşi ridică mâna şi pare că o flutură spre Andrew.

Andrew îi zâmbeşte şi-i face şi el semn cu două degete ca şi cum i-ar spune „vorbim în câteva minute.

Se pare că toate mesele sunt ocupate şi se dansează pe ringul de dans. Formaţia care cântă lângă peretele din spate e foarte bună; un fel de blues rock sau ceva de genul. Îmi place. Un negru aşezat pe un scaun înalt cântă la o chitară argintie şi un alb care cântă cu o chitară acustică, atârnată cu o curea pe umăr. Un bărbat butucănos bate la tobe şi pe scenă se vede şi o claviatură, dar nu cântă nimeni la ea.

Am o reacţie întârziată când îmi cade privirea pe podea şi văd un câine negru, şleampăt care se uită în sus spre mine, dând din coadă. Mă aplec spre el şi-l scarpin după urechi. Satisfăcut, el se duce spre stăpânul lui care stă la o masă de lângă mine şi se întinde la picioarele lui.

După ce aşteptăm câteva minute, Andrew observă că de la una dintre mesele apropiate de scenă se ridică trei persoane şi mă împinge uşor spre într-acolo, ajungem la ea şi ne aşezăm.

Încă nu sunt în apele mele din cauza mahmurelii şi capul încă îmi mai vâjâie un pic, dar destul de surprinzător, deşi e destul de mult zgomot, migrena nu mi se înrăutăţeşte.

— Ea nu bea alcool, arată Andrew spre mine, vorbind amabil cu cea care fusese la bar când am intrat noi.

Ea-şi făcuse drum printre oameni şi ajunsese la masa noastră tocmai când mă aşezam.

Femeia, cu păr şaten-deschis dat pe după urechi, pare să aibă în jur de patruzeci de ani şi zâmbeşte aşa de larg când îl prinde pe Andrew într-o îmbrăţişare zdravănă, încât încep să mă întreb dacă nu îi este cumva mătuşă sau verişoară.

— Au trecut zece luni, Parrish, spune ea bătându-l pe spate cu ambele mâini. Pe unde naiba ai umblat?

Ea zâmbeşte spre mine.

— Şi ea cine e?

Se uită la Andrew amuzată, dar sesizez şi altceva în zâmbetul ei:

O certitudine.

Andrew mă ia de mână şi eu mă ridic în picioare ca să fiu prezentată cum se cuvine.

— Ea e Camryn, spune el.

— Camryn, ea este Caria; lucrează aici de suficient de mult timp cât să fi fost prezentă la cel puţin şase dintre concertele mele îngrozitoare.

Caria îl împinge în piept, râzând şi se uită din nou spre mine.

— Nu-l lăsa să te mintă, arată spre el şi-şi ridică ambele sprâncene, băiatul ăsta chiar are voce.

Îmi face cu ochiul şi apoi îmi strânge mâna.

— Mă bucur să te cunosc.

Îi zâmbesc şi eu.

Voce? Eu credeam că a cântat la chitară aici; nu ştiam că poate cânta şi din voce. De fapt, nici nu mă surprinde. Mi-a demonstrat deja câte ceva când eram în Birmingham, când a ţinut nota înaltă din Hotel California. Şi îmi mai amintesc şi cum, în timp ce mergeam cu maşina şi uita uneori că sunt şi eu acolo – sau nu-i păsa – şi-şi lăsa vocea să acompanieze câte o melodie de rock clasic care se auzea în boxe.

Dar nu mă aşteptam ca el să fi dat deja concerte. Păcat că nu şi-a adus şi chitara; mi-ar fi plăcut să-l aud cântând în seara asta.

— Păi, mă bucur că te revăd, spune Caria şi apoi arată spre bărbatul negru de pe scenă. Eddie o să fie bucuros că eşti aici.

Andrew dă din cap şi zâmbeşte în timp ce Caria se întoarce prin mulţimea de oameni spre bar.

— Vrei ceva de băut?

Dau din mână.

— Nu, sunt OK.

El rămâne în picioare şi când formaţia se opreşte din cântat, înţeleg de ce. Bărbatul de culoare cu chitara argintie îl observă pe Andrew şi zâmbeşte în timp ce îşi sprijină instrumentul de scaun şi se îndreaptă spre noi. Ei se îmbrăţişează la fel cum se îmbrăţişase şi cu Caria şi mă ridic în picioare ca să fiu prezentată şi îi strâng mâna lui „Eddie”.

— Parrish! Mult ai mai fost plecat, spune Eddie cu accent creol. Cât să fie, anu’?

Şi Caria parcă avea un pic de accent creol, dar nu la fel de mult ca Eddie.

— Aproape, spune Andrew strălucind.

Andrew pare cu adevărat fericit să fie aici, ca şi cum oamenii aceştia ar fi membri ai unei familii armonioase pe care şi-o regăseşte după multă vreme. Chiar şi zâmbetul lui este mai cald şi mai seducător decât l-am văzut vreodată. De fapt, când m-a prezentat şi Carlei şi lui Eddie, zâmbetul lui a înseninat locul. Am avut senzaţia că eram singura fată pe care se hotărâse, în sfârşit, s-o aducă acasă şi s-o prezinte familiei, iar după privirea din ochii lor, atunci când am făcut cunoştinţă, se părea că şi ei simţiseră asta.

— Cânţi în seara asta?

— Mă aşez la loc şi mă uit în sus spre Andrew, la fel de curioasă de răspunsul lui cum pare şi Eddie. Faţa zâmbitoare a lui Eddie are expresia aceea care spune că nu acceptă niciun refuz, iar ridurile din jurul ochilor şi gurii i se adâncesc.

— Ei, păi de data asta nu mi-am adus chitara.

— Hai, scutură Eddie din cap, nu mă duce tu cu preşu'!

Arată spre scenă.

— Avem ceva chitare aci.

— Vreau să te ascult cântând, spun eu din spatele lui.

Andrew mă priveşte nesigur.

Vorbesc serios, te rog. Îmi înclin capul uşor pe o parte, zâmbind în sus spre el.

— Aha! Fata ta îi faină rău!

Eddie îi aruncă lui Andrew un zâmbet.

Andrew cedează.

— Bine, dar un singur cântec.

— Numa' unu', mă?

Eddie îşi strânge bărbia ridată şi spune:

— Dac-o să fie unu', aleg io.

Arată spre sine, chiar deasupra cămăşii sale albe, ca o tunică. Un pachet de ţigări se iveşte din buzunarul din stânga, de la piept.

Andrew încuviinţează din cap.

— OK, atunci tu alegi.

Zâmbetul lui Eddie se lărgeşte, iar el mă priveşte cu o privire suspicioasă, piezişă.

— Unu care-o să placă la doamne, cum ai cântat data ailaltă.

— Rolling Stones? întreabă Andrew.

— Îhî, spune Eddie. Aia, băiete.

— Care? întreb eu sprijinindu-mi bărbia pe degete.

— Laugh, I Nearly Died, răspunde Andrew. Probabil că nu ai mai ascultat-o niciodată până acum.

Şi are dreptate. Dau din cap uşor.

— Nu, nu pot spune că am ascultat-o.

Eddie dă din cap spre Andrew ca să-i facă semn să-l însoţească spre scenă. Andrew se apleacă şi mă surprinde cu un pupic delicat pe buze, după care pleacă de la masă.

Rămân aşezată, un pic agitată, dar entuziasmată, cu coatele sprijinite de masă. Peste tot în jurul meu sunt atâtea conversaţii, încât totul sună ca un murmur consistent care pluteşte în aerul din cameră. Din când în când, aud un pahar sau o sticlă de bere ciocnindu-se unul de altul sau de masă. Spaţiul întreg este destul de întunecos, scăldat doar în luminile filtrate de la mulţimea de reclame de bere şi de la ferestrele din sticlă, înalte, care lasă să intre razele de lună sau sclipirile străzii. Din când în când, o explozie de lumină galbenă izbucneşte din spatele scenei, din partea dreaptă, când oamenii vin şi pleacă de la ceea ce eu presupun sunt: toaletele.

Andrew şi Eddie ajung la scenă şi se pregătesc: Andrew mai ia un scaun înalt de bar din spatele tobelor şi îl aşază în centrul scenei, în faţa microfonului. Eddie îi zice câteva cuvinte toboşarului.

— Probabil îi spune ce melodie să cânte – iar acesta încuviinţează. Un alt tip iese din umbră din spatele scenei, cu o altă chitară; sau poate că aia e un bas; nu am fost prea atentă la diferenţă până acum. Eddie îi dă lui Andrew o chitară neagră, deja conectată la un amplificator din vecinătate şi schimbă câteva cuvinte pe care nu le pot auzi.

Şi, apoi, Andrew se aşază, proptindu-şi o cizmă pe bara dintre picioarele scaunului. După aceea, se aşază şi Eddie pe scaunul său. Ei încep să se acordeze, iar toboşarul bate de câteva ori în cinei. Aud un sunet strident, când cineva dă drumul unui alt amplificator sau când îl dă mai tare şi apoi aud un toc-toc-toc, atunci când Andrew loveşte de câteva ori microfonul cu vârful degetului mare.

Mă trec deja fiori, parcă eu aş fi pe scenă, pregătindu-mă să cânt în faţa unor străini. Dar, cel mai probabil, simt asta din cauză că e vorba despre Andrew. El se uită la mine de pe scenă, privindu-mă fix în ochi şi, atunci, toboşarul începe să cânte, lovind foarte uşor talgerele, de câteva ori, în ritmul muzicii. Şi apoi Eddie începe să cânte la chitară; o melodie lentă, plăcută, care îi face pe majoritatea celor care stau în picioare să asculte începutul acestei noi melodii – pe care, evident, au mai ascultat-o şi înainte, dar de care nu se plictisesc niciodată. Andrew cântă câteva acorduri împreună cu Eddie şi deja îmi simt partea de sus a corpului legănându-se pe muzică.

Atunci când Andrew începe să cânte, am o senzaţie că am un arc în gât. Mă opresc din legănat şi-mi dau capul pe spate, fără să-mi vină să cred ce aud; pune suflet şi mă prinde. Îşi ţine ochii închişi în timp ce cântă, mişcându-şi capul cu ritmul plin de suflet, pasional.

Şi când începe refrenul, Andrew îmi taie răsuflarea…

Simt cum spatele mi se afundă în scaun şi ochii mi se dilată, pe măsură ce muzica se înteţeşte şi sufletul lui Andrew iese la iveală cu fiecare cuvânt. Expresia de pe faţa lui se schimbă odată cu ritmul intens şi se calmează când acesta se domoleşte. Nu mai vorbeşte nimeni în bar. Nu-mi pot lua ochii de la Andrew ca să mă uit şi în altă parte, dar pot spune că atmosfera s-a schimbat în secunda în care Andrew a început refrenul acela intens, cu timbrul acela sexy, de blues, cu o voce de care nu-l credeam în stare.

Deja la a doua strofa, când ritmul devine lent din nou, toată atenţia persoanelor prezente în bar este îndreptată asupra lui. Oamenii dansează şi se leagănă în jurul meu,

cuplurile îşi apropie buzele şi şoldurile, fiindcă nu se poate altfel pe această melodie. Numai eu, nu… Mă uit peste marea de oameni, ţinându-mi respiraţia, lăsând vocea lui Andrew să-mi curgă prin fiecare încheietură şi os al trupului. Este ca o otravă irezistibilă: sunt fermecată de felul în care mă face să mă simt, deşi poate oricând să-mi zdrobească sufletul, dar eu tot o beau până la fund.

Încă îşi ţine ochii închişi ca şi cum ar avea nevoie să se deconecteze de lumina din jur şi să simtă muzica. Şi apoi, când vine refrenul a doua oară, el este şi mai pătruns de melodie, suficient cât să se ridice de pe scaun, dar rămâne pe loc, întinzându-şi gâtul spre microfon şi cu toate emoţiile scrise pe faţă, pe măsură ce cântă şi se acompaniază la chitară.

Eddie, toboşarul şi basistul încep să cânte două versuri cu Andrew, iar publicul li se alătură în surdină.

Deja la a treia strofa, vreau să plâng, dar nu pot. Este ca şi cum emoţia este acolo, latentă, înăuntrul meu, vrând să mă tortureze.

Laugh, I Nearly Died…

Andrew continuă să cânte, aşa de pasional că mă dă pe spate, iar inima îmi bate din ce în ce mai rapid. Apoi formaţia începe din nou partea vocală, acompaniată doar de tobe; un răpăit puternic, primitiv al tobei mari pe care o simt în podeaua de sub picioare. Şi publicul loveşte cu picioarele în podea în acelaşi ritm şi începe să cânte împreună refrenul. Toată lumea bate din palme la unison, emiţând un sunet sfâşietor al palmelor care se lovesc una de cealaltă. Şi încă o dată. Şi Andrew cântă: Yeah-Yeah! Şi muzica se opreşte brusc.

Se aud strigăte şi fluierături stridente şi o mulţime de „bravo” şi remarci de „Incredibil!” Mă trec fiori pe şira spinării care se răspândesc prin tot corpul.

Laugh, I Nearly Died… N-am să uit niciodată cântecul ăsta, toată viaţa mea.

Cum poate exista un asemenea om?

Mă aştept ca vraja să se rupă în orice moment, sau ca eu să mă trezesc pe bancheta din spate a maşinii lui Damon, cu Natalie aplecată deasupra mea, spunându-mi ceva despre cum Blake m-a drogat pe acoperiş la The Underground.

Andrew îşi sprijină chitara împrumutată de scaun şi merge spre Eddie, ca să-i strângă mâna şi apoi face acelaşi lucru şi cu toboşarul şi, în final, cu basistul. Eddie îl însoţeşte cam până la jumătatea drumului spre mine, dar se opreşte şi îmi face cu ochiul înainte de a se întoarce pe scenă. Chiar îmi place de Eddie. Are omul ăsta ceva cinstit şi bun: e un suflet mare.

Andrew nu se întoarce înapoi la masa noastră fără ca unele persoane din public să nu-l oprească pentru a-i strânge mâna şi probabil pentru a-i spune cât de mult le-a plăcut interpretarea lui. El le mulţumeşte şi, încetişor, dar sigur, îşi croieşte drum spre mine.

Văd câteva femei privindu-l, cu ceva mai mult decât apreciere.

— Cine eşti tu? întreb eu, pe jumătate glumind.

Andrew roşeşte puţin şi mută un scaun liber la masa noastră, ca să poată sta pe el în faţa mea.

— Eşti uimitor, Andrew. Habar nu aveam.

— Mulţumesc, drăguţă.

Este foarte modest. Eram pe jumătate convinsă că avea să glumească pe seama mea, spunând că sunt cea mai mare admiratoare a lui şi rugându-mă să merg în spatele clădirii cu el ca să facem ceva. Dar în realitate nu pare deschis să vorbească despre talentul lui, ca şi cum ar fi stânjenit de el. Sau poate că este stingherit de laudele binemeritate?

— Serios, spun eu, mi-aş dori să pot cânta ca tine.

Asta îl face să reacţioneze, dar destul de timid.

— Sigur că ai putea, spune el.

Îmi dau capul pe spate cu un dăţi nat ferm. Nu-nu-nu-nu, îl opresc înainte de a-i veni vreo idee.

— Nu pot cânta aşa de bine. Nu cred că sunt groaznică, dar, în mod clar, nu sunt potrivită pentru scenă.

— De ce nu? (Caria îi aduce o bere, îmi zâmbeşte şi se întoarce la clienţii ei.) Ai trac?

Îşi pune sticla la buze şi-şi lasă capul pe spate.

— Păi, nu m-am gândit niciodată la altceva, în afară de cântatul în maşină cu casetofonul, Andrew. Îmi sprijin spatele de scaun. N-am ajuns aşa de departe încât să mă gândesc chiar la trac.

Andrew scutură din umeri şi mai ia o gură bună, după care îşi aşază berea pe masă.

— Păi, să ştii, eu cred că ai o voce bună. Te-am auzit în maşină.

Îmi dau ochii peste cap şi-mi încrucişez braţele pe piept.

— Mulţumesc, dar e uşor să pară că poţi cânta bine, atunci când îngâni o melodie pe care o cântă altcineva. Dacă ar fi să cânt singură, probabil că ai lua-o la fugă.

Mă aplec în faţă spre el şi adaug:

— Hei, dar de când am început eu să fiu subiect de discuţie? Îi fac cu ochiul glumeţ. Tu eşti cel despre care ar trebui să vorbim.

— Cum de poţi să cânţi aşa de bine?

— Am avut de la cine învăţa, spune el. Dar nimeni nu poate cânta precum Jagger.

— Ba din contră, spun eu, ridicându-mi bărbia. Ce, nu cumva Jagger e idolul tău muzical? întreb pe jumătate glumind şi el zâmbeşte călduros.

— El m-a influenţat foarte mult, dar nu, idolul meu muzical este puţin mai bătrân decât atât.

În privirea lui detectez ceva secret şi bine ascuns.

— Cine e? întreb eu, total absorbită.

Fără niciun avertisment, Andrew se apleacă în faţă, mă prinde de talie, ridicându-mă şi punându-mă în poala lui cu faţa spre el. Sunt puţin şocată, dar nu resping deloc acest gest. Se uită scrutător în ochii mei în timp ce eu sunt călare pe picioarele lui.

— Camryn?

Îi zâmbesc, întrebându-mă doar ce l-o fi îndemnat să facă chestia asta.

— Ce? Îmi înclin uşor capul pe o parte; mâinile sunt sprijinite pe pieptul lui.

Un gând i se citeşte pe faţă, dar nu răspunde.

— Ce este? întreb şi mai curioasă acum.

Îi simt mâinile cum se încleştează pe talia mea, apoi el se apleacă spre mine şi-mi sărută delicat buzele. Ochii mi se închid uşor, primind atingerea lui. Am sentimentul că l-aş putea săruta, dar nu sunt sigură dacă ar trebui.

Ochii mi se deschid, atunci când îşi îndepărtează buzele de ale mele.

— Ce s-a întâmplat, Andrew?

El zâmbeşte şi, literalmente, simt cum mi se înmoaie oasele.

— Nimic, spune el bătându-mă uşor pe coapse, cu palmele, foarte repede trecând la dispoziţia jucăuşă şi abandonându-l pe Andrew cel serios. Doar că am vrut să stai la mine-n braţe. Rânjeşte răutăcios.

Încep să mă zbat în joacă, încercând să scap din strânsoarea lui, iar el îşi înfăşoară braţele în jurul taliei mele şi mă ţine aşa. Singura dată când m-a lăsat să cobor din braţele lui, tot restul nopţii, a fost când am avut nevoie la toaletă, iar el a stat la uşă şi m-a aşteptat. Am rămas la Old Point, ascultându-i pe Eddie şi formaţia sa cântând blues şi rock şi chiar câteva piese vechi de jazz până când am plecat înapoi spre hotel după unsprezece.

28

Înapoi la hotel, Andrew stă cu mine în cameră cât să vedem un film împreună. Am vorbit multă vreme şi am simţit ezitarea fiecăruia dintre noi: el voia să-mi spună ceva, la fel de mult cum îmi doream şi eu să vorbesc cu el anumite lucruri.

Cred că suntem mult prea asemănători şi niciunul dintre noi nu a vrut să forţeze nota.

Ce ne opreşte? Poate că eu sunt de vină, poate că orice ar fi între noi nu va merge mai departe până când el nu simte că ştiu ce-mi doresc. Sau, poate este vorba doar despre faptul că nici el nu este sigur de nimic.

Dar cum pot doi oameni care sunt, fără putinţă de tăgadă, mai mult decât atraşi unul decât celălalt să nu cedeze? Am fost împreună în călătoria asta mai bine de două săptămâni. Ne-am împărtăşit secrete personale şi am fost intimi din unele puncte de vedere. Am dormit unul lângă celălalt şi ne-am atins şi, totuşi, iată-ne, acum, stând de o parte şi de alta ale unui perete gros din sticlă. Ne întindem unul spre celălalt şi ne atingem degetele prin sticlă, ne uităm unul în ochii celuilalt şi ştim ce ne dorim, dar nenorocita de sticlă nu se sparge. Asta este: fie ne controlăm prea bine, fie ne place să ne autotorturăm.

— Nu că m-aş grăbi să plec, spun, în timp ce Andrew se pregăteşte să se întoarcă în camera lui, dar cât timp o să rămânem în New Orleans?

Ia telefonul mobil de pe noptieră şi cercetează rapid ecranul înainte de a-l prinde în palmă.

— Am plătit până joi, spune el, dar depinde de tine; dacă vrei, plecăm mâine, sau putem sta mai mult.

Îmi ţuguiez buzele zâmbind, prefăcându-mă că mă gândesc profund la ce decizie să iau, bătând cu degetul arătător pe obraz.

— Nu ştiu, spun eu ridicându-mă din pat. Îmi cam place aici, ilar tot va trebui să ajungem odată şi odată şi în Texas.

Andrew mă priveşte curios.

— Serios? Aşadar, eşti încă hotărâtă să ajungi în Texas?

Aprob încet din cap, de data asta reflectând de-adevăratelea.

— Da, răspund cu mintea departe, cred că da… dacă am hotărât să mergem în Texas… şi apoi brusc în minte îmi apar cuvintele: poate că se va sfârşi în Texas, după care mă cuprinde tristeţea.

Andrew mă sărută pe frunte şi zâmbeşte.

— Ne vedem dimineaţă.

Iar eu îl las să plece, fiindcă zidul din sticlă este prea gros şi prea intimidant pentru mine ca să fac pasul spre el şi să-l opresc.

Câteva ore mai târziu, încă în întunericul dimineţii, când toată lumea doarme, mă trezesc brusc şi stau în şezut în mijlocul patului. Nu ştiu sigur ce m-a trezit, dar mi se pare că a fost un zgomot puternic. În timp ce îmi limpezesc mintea, mă uit cu atenţie prin camera cufundată în întuneric, lăsându-mi ochii să se acomodeze cu întunecimea şi caut să observ dacă a căzut ceva. Mă dau jos din pat şi mă duc spre perdele, le dau de o parte ca să las să intre mai multă lumină. Mă uit spre baie şi apoi spre TV şi, în fine, spre perete. Andrew. Iar atunci îmi dau seama: cred că ce am auzit a venit din camera lui, chiar din dreptul capului meu.

Îmi trag şortul alb din bumbac peste chiloţi şi-mi iau cheia electronică şi pe cea de la camera lui, pe care mi-a dat-o mie şi ies în picioarele goale pe culoarul bine iluminat.

Îmi ridic degetele şi bat uşor în uşă.

— Andrew?

Niciun răspuns.

Bat din nou puţin mai tare şi îi strig şi numele, dar tot niciun răspuns. După o pauză, bag cheia în uşă şi o deschid încet, în caz că doarme.

Andrew stă pe marginea patului cu coatele pe genunchi şi cu palmele împreunate, băgate între picioare. Este aplecat înainte, cu spatele arcuit şi cu capul căzut într-un unghi din care nu se poate uita decât spre mochetă.

Mă uit spre dreapta şi văd mobilul pe podea cu ecranul spart, îmi dau seama imediat că l-a aruncat spre perete.

— Andrew? Ce s-a întâmplat? întreb apropiindu-mă încetişor de el, nu fiindcă mi-ar fi teamă de el, ci fiindcă mă tem pentru el.

Draperiile sunt complet deschise, lăsând lumina lunii să intre, scăldând întreaga încăpere şi aducând o lumină gri-albastră pe trupul pe jumătate gol al lui Andrew. Are pe el doar o pereche de boxeri. Merg spre el şi îmi cobor palmele pe braţele lui spre mâini, pe care i le prind uşor cu degetele.

— Mie poţi să-mi spui, zic eu, dar ştiu deja despre ce este vorba.

Nu se uită în sus spre mine, dar îmi ia degetele într-ale lui şi mi le strânge.

Mi se rupe inima…

Mă dau mai aproape, stând între picioarele lui, iar el nu ezită să-mi strângă trupul în braţe. Simţind cum începe să-mi tresalte pieptul de atâta durere pe care o preiau de la el, îmi pun braţele în jurul capului său şi-l trag spre burta mea.

— Îmi pare rău, iubitule, îmi iese din gură suspinând, iar lacrimile îmi şiroiesc pe faţă, dar îmi dau toată silinţa să-mi păstrez cumpătul. Îi prind cu grijă capul şi-i apăs fruntea mai adânc spre stomacul meu.

— Sunt aici, Andrew, spun cu blândeţe.

Iar el plânge pe tăcute, sprijinit pe abdomenul meu. Nu scoate niciun sunet, dar îi simt trupul tremurând lângă al meu. A murit tatăl lui şi el îşi dă voie să jelească, aşa cum se cuvine. Mă ţine aşa timp îndelungat, cu braţele strânse în jurul meu cu putere, atunci când trec valuri de durere prin el, iar eu îl strâng, la rândul meu, cu mâinile bine prinse în părul lui.

În cele din urmă, îşi ridică ochii şi mă priveşte. Tot ce-mi doresc să fac e să-i iau durerea de pe faţă. În acest moment este tot ce mă interesează pe lumea asta. Nu-mi doresc decât să-i pot lua durerea.

Andrew mă trage de talie pe pat, lângă el şi mă ţine acolo, prinsă între braţele lui puternice cu toată partea din spate a

corpului meu lipită de corpul lui. Mai trece încă o oră şi eu privesc luna, mutându-se dintr-un punct într-altul, pe cer. Andrew nu scoate niciun cuvânt, iar eu încerc să nu-l deranjez pentru că ştiu că are nevoie de aceste momente şi, chiar dacă niciunul dintre noi nu va mai vorbi niciodată, voi putea să accept asta, cu condiţia să rămânem îmbrăţişaţi.

Doi oameni incapabili să plângă jelesc acum împreună şi, dacă lumea s-ar sfârşi azi, am fi împliniţi.

Soarele de dimineaţă începe să copleşească lumina lunii şi un timp atât soarele, cât şi luna se ascund în aceeaşi vastitate a cerului, cele două astre fiind pentru scurt timp egale. Atmosfera e scăldată în mov-închis şi gri, cu urme de roz, până când, în final, soarele învinge şi trezeşte partea asta de lume.

Mă întorc pe latura cealaltă, cu faţa spre Andrew. Şi el este încă treaz. Îi zâmbesc cu blândeţe şi el îmi răspunde când mă aplec uşor spre el ca să-l sărut încetişor pe buze. Îşi întinde mâna şi mă mângâie pe obraz, apoi îmi atinge gura, buricul degetului său mare trecându-mi uşor peste buza de jos, înainte de a se retrage. Mă dau mai aproape, iar el îmi prinde mâna într-a lui şi rămânem aşa, cu mâinile unite, prinse la mijloc, între trupurile noastre apropiate. Superbii lui ochi verzi îmi zâmbesc cu tandreţe şi apoi îmi eliberează mâna şi mă prinde cu braţul pe după talie, trăgându-mă aşa de aproape, încât îi pot simţi respiraţia caldă pe bărbia mea.

Ştiu că nu vrea să vorbim despre tatăl lui şi că, dacă aş deschide subiectul ăsta, aş ruina acest moment, aşa că tac. Oricât de mult aş crede că are nevoie să vorbim despre asta, ca să se poată elibera de tristeţe, am să aştept. Are nevoie de timp.

Îmi ridic mâna liberă şi-i urmăresc conturul tatuajului de pe braţul drept. Şi apoi degetele mele trasează o urmă uşoară pe coastele lui.

— Îl pot vedea? Şoptesc uşor.

Ştie că mă refer la tatuajul cu Euridice de pe partea lui stângă, pe care este aşezat.

Andrew mă priveşte intens, dar faţa lui nu are nicio expresie, îşi plimbă privirea câteva momente, după care se ridică de pe pat şi se rostogoleşte pe partea cealaltă, ca să poată descoperi tatuajul. Se întinde ca şi înainte şi mă trage puţin mai aproape, după care îşi mută braţul mai departe de coaste. Mă ridic pentru a vedea mai bine şi-mi trec degetele peste lucrarea de artă care este atât de frumoasă şi de vie. Capul unei femei începe la vreo cinci centimetri sub subsuoara lui şi se întinde cu picioarele desculţe până la mijlocul şoldului lui perfect şi câţiva centimetri spre stomac. Ea poartă o rochie albă, transparentă, lungă care i se lipeşte pe corp ca şi când un vânt puternic ar sufla spre ea. Fâşii lungi de material flutură din spatele ei, învăluind-o, odată cu vântul invizibil.

Ea stă în picioare pe o stâncă, privind în jos, cu un braţ întins delicat pe la spatele ei.

Dar apoi, desenul devine ciudat.

Euridice are celălalt braţ întins spre ceva, dar cerneala se opreşte la cot. Un alt braţ a fost adăugat pe partea cealaltă, dar nu e al ei; se pare că este al altcuiva – al unui bărbat. Şi aici apar fâşii de material fluturând în vânt şi care ascund imaginea. Şi chiar dedesubt, păşind pe aceeaşi stâncă, este o labă a piciorului la capătul unei gambe musculoase care se termină exact sub genunchi.

Îmi trec degetele peste fiecare centimetru de tatuaj, vrăjită de frumuseţea sa, dar, în acelaşi timp, încercând să înţeleg complexitatea şi rostul bucăţilor lipsă.

Privesc în sus spre Andrew, iar el spune:

— Ai întrebat cine este idolul meu în materie de muzică, seara trecută, iar răspunsul este: Orfeu. Destul de ciudat, ştiu, dar mereu am iubit legenda lui Orfeu şi a lui Euridice – mai ales varianta spusă de Apolonius din Rhodos – şi mi-a rămas bine întipărită.

Zâmbesc delicat şi mă uit, din nou, prelung, la tatuaj; degetele mele încă sunt pe coastele lui.

— Ştiu ceva despre Orfeu, dar nu prea multe despre Euridice.

Mă simt cam ruşinată că nu le cunosc povestea, mai ales că pare să însemne atât de mult pentru Andrew.

El începe să-mi explice:

— Talentul muzical al lui Orfeu era fără rival, el fiind fiul unei Muze, iar atunci când cânta cu lira sau cu vocea, toate vietăţile amuţeau. Nu exista un muzician mai măreţ decât el, dar dragostea lui pentru Euridice era chiar mai mare decât talentul său; ar fi făcut orice pentru ea. S-au căsătorit, dar curând după nuntă, Euridice a fost muşcată de o viperă şi a murit. Copleşit de durere, Orfeu a i oborât în Lumea de Jos, hotărât să o aducă înapoi.

Pe măsură ce Andrew deapănă această poveste, nu mă pot opri să nu fiu egoistă şi să nu mă văd pe mine în locul lui Euridice. Andrew, desigur, e în locul lui Orfeu. Chiar compar şi momentul de prosteală de pe pajişte, din toiul nopţii, când şarpele a traversat pătura noastră. Aşa de egoistă şi de proastă sunt să mă gândesc la lucruri în felul asta, dar nu mă pot abţine.

— În Lumea de Jos, Orfeu a cântat din liră şi cu vocea şi toţi cei de acolo au fost vrăjiţi de el, îngenuncheaţi de emoţie. Şi astfel, i-au scris lui Euridice să se întoarcă la el, dar cu o singură condiţie: Orfeu nu avea voie să se uite înapoi spre ea nici măcar o singură clipă, pe tot drumul înapoi spre Lumea de Sus.

Andrew face o pauză.

— Dar pe drum, el nu a putut rezista dorinţei, nevoii de a se întoarce ca să se asigure că Euridice era încă acolo.

— S-a uitat înapoi, spun.

Andrew dă din cap, cu tristeţe.

— Da, a privit în urma sa cu câteva clipe prea curând şi a văzut-o pe Euridice în lumina slabă, venind de la intrarea dintre lumi. Ei au întins mâinile unul spre celălalt, dar chiar înainte ca degetele să li se atingă, ea a fost cuprinsă de întunericul Lumii de Jos, iar el nu a mai văzut-o niciodată.

Îmi înghit emoţiile şi mă uit mistuită de dorinţă la Andrew. El nu mă priveşte, pare adâncit în gânduri, cu ochii fixaţi undeva, dincolo de mine.

Apoi iese din starea asta.

— Oamenii îşi fac tot timpul tatuaje pline de semnificaţii, spune el, privind din nou spre mine. Ăsta se întâmplă să fie al meu.

Mă uit din nou la tatuaj şi apoi îl privesc în ochi, aducându-mi aminte ceva ce i-a spus tatăl lui în noaptea aceea, în Wyoming.

— Andrew, ce a vrut să spună tatăl tău când eram la spital?

Ochii i se îmblânzesc şi se uită rapid în altă parte. Apoi îşi lasă braţul în jos şi mă prinde de mână, mângâindu-mi degetele cu degetul mare.

— Ai auzit ce mi-a zis? întreabă el zâmbind uşor.

— Da, cam da.

Andrew îmi sărută degetele şi apoi dă drumul mâinii.

— Mă tot tachina cu asta, spune el. Mi-am făcut tatuajul şi i-am spus lui Aidan ce înseamnă şi de ce desenul părea neterminat, iar el i-a zis mai departe lui tata.

Andrew îşi dă ochii peste cap.

— M-am simţit tot timpul jenat de tatuajul ăsta. În ultimii doi ani, tata m-a scos din minţi cu desenul ăsta, dar ştiu că era pur şi simplu Tata: un tip dur care nu plânge şi care nu crede în emoţii. Dar mi-a spus odată, când Aidan şi Asher nu erau prin preajmă, că oricât de „muierească” ar fi semnificaţia tatuajului meu, el înţelege – şi mi-a spus: (Andrew îşi învârteşte armonios degetele prin aer) „Fiule, sper ca într-o bună zi să ţi-o găseşti pe Euridice a ta – atâta vreme cât nu te transformă într-un fătălău, sper să o găseşti”.

Încerc să-mi reprim un mic zâmbet, dar el îl vede şi surâde şi el.

— Dar de ce e neterminat? întreb privind din nou şi mutându-i braţul ca să pot vedea mai bine. Şi care anume este semnificaţia ascunsă?

Andrew oftează, deşi a ştiut în permanenţă că voi ajunge şi la întrebările astea. Am senzaţia că a tot sperat ca eu să o las baltă.

Nicio şansă.

Deodată, Andrew se ridică de pe pat şi mă ridică şi pe mine. Îmi prinde tivul bluzei şi începe să-l ridice. Fără nicio întrebare, îmi ridic braţele deasupra capului şi el îmi scoate bluza, iar eu rămân goală de la talie în sus, în faţa lui. Doar o mică parte din mine se simte ruşinată şi, instinctiv, umerii mi se încovoaie, ca şi cum ar vrea să-mi acopere goliciunea cu umbra lor.

Andrew mă pune să mă aşez înapoi pe pat şi mă trage aşa de aproape de el, încât sânii mei goi sunt striviţi între corpurile noastre, îmi pune braţele în jurul lui în acelaşi fel în care sunt aşezate braţele lui pe mine, mă trage mai aproape de el, încolăcindu-ne picioarele goale. Coastele ni se ating, trupul meu potrivindu-se cu al lui ca două piese de puzzle.

Şi, brusc, încep să înţeleg…

— Euridice a mea este doar o jumătate de tatuaj, spune el, iar ochii lui se îndreaptă spre locul unde se întâlneşte tatuajul lui cu corpul meu. Am crezut că, într-o zi, dacă o să mă căsătoresc vreodată, iubita mea îşi va face cealaltă jumătate, reunindu-i pe cei doi.

Inima îmi bubuie. Încerc să respir, dar asta nu mă linişteşte cu nimic.

— Dar este o nebunie, ştiu, spune el şi simt cum braţele lui încep să-şi slăbească strânsoarea din jurul corpului meu.

Îl strâng acum eu mai tare, ţinându-l pe loc.

— Nu este o nebunie, spun, cu vocea joasă şi gravă. Şi nu este muieresc; Andrew, este frumos. Tu eşti frumos…

O emoţie unică, pe care nu o pot descifra, îi zboară peste trăsăturile feţei.

Apoi se ridică în picioare, iar eu îl las, ezitând.

Îşi ia pantalonii scurţi, maro-închis, de pe jos, de lângă pat şi îi trage peste boxeri.

Încă puţin uimită de cât de repede s-a ridicat şi neştiind de ce, mă dezmeticesc mai greu şi-mi pun pe mine bluza.

— Da, ei bine, probabil că tata a avut tot timpul dreptate, spune el stând în picioare în faţa ferestrei, privind spre New

Orleans. El ştia mai bine nişte lucruri şi folosea masca aia de tip dur care nu plânge niciodată ca să ascundă asta.

— Ca să ascundă ce?

Păşesc spre el, dar de data asta nu-l ating. Este greu de atins, în sensul că am senzaţia că nu mă vrea aici. Nu este o lipsă de interes sau o diminuare a atracţiei, ci altceva...

Răspunde fără să se întoarcă spre mine:

— Că nimic nu durează la nesfârşit.

Ezită, încă privind pe fereastră cu braţele încrucişate peste piept, dar continuă:

— Este mai bine să-ţi ascunzi emoţiile decât să le laşi să te domine şi să facă ce vor cu tine – şi, din moment ce nimic nu durează o eternitate, în cele din urmă, tot ce era odată bun ajunge întotdeauna să te doară al naibii de rău.

Cuvintele lui parcă m-ar sfâşia.

Fiecare părticică din mine care a fost transformată în perioada petrecută cu Andrew, toate zidurile pe care le-am dărâmat pentru el, totul se ridică imediat la loc, în jurul meu.

Pentru că are dreptate şi, la naiba, ştiu că are dreptate.

Acelaşi motiv m-a ţinut şi pe mine de la a mă arunca total în lumea lui, în tot acest răstimp. Şi, în câteva secunde, adevărul vorbelor lui m-au făcut să mă supun, încă o dată, acestei logici.

Mă hotărăsc să nu-mi mai bat capul cu asta. Acum există o problemă cu mult mai importantă decât grijile mele şi e cazul să mă ocup de el.

— Trebuie... să mergi la înmormântarea tatălui tău, aşa că...

Andrew se răsuceşte din talie, cu ochii plini de hotărâre.

— Nu, n-o să merg la înmormântare.

Îşi pune pe el o cămaşă curată.

— Dar, Andrew... trebuie să mergi. (Sprâncenele mele fac o cută adâncă.) N-o să te ierţi niciodată dacă nu mergi la înmormântarea tatălui tău.

Îi văd maxilarul mişcându-se, ca şi cum ar scrâşni din dinţi. Îşi ia privirea de la mine şi se aşază pe marginea

patului, aplecându-se înainte şi băgându-şi picioarele goale în tenişii negri, fără să se sinchisească să-şi dezlege şireturile, ca să-i lărgească puţin.

Se ridică în picioare.

Rămân acolo, în mijlocul camerei, nevenindu-mi să cred. Mă simt de parcă ar trebui să spun ceva, ceva care să-l facă să se răzgândească privitor la înmormântare, dar inima îmi spune că nu voi câştiga această confruntare.

— Am ceva de făcut, spune el îndesându-şi cheia de la maşină în buzunarul pantalonilor. O să mă întorc puţin mai târziu, bine?

Înainte de a apuca să-i răspund, el vine spre mine şi-mi cuprinde obrajii în palme, se apleacă şi-mi atinge fruntea cu fruntea lui. Mă uit pur şi simplu în ochii lui, văzând multă suferinţă, luptă şi nehotărâre printre multe alte lucruri cărora nici măcar nu le pot spune pe nume.

— Te descurci, da? întreabă el încet cu faţa la câţiva centimetri de a mea.

Mă dau mai pe spate, îl privesc şi dau din cap.

— O să fiu bine, zic.

Însă doar atât mă pot forţa să spun. Sunt la fel de măcinată de conflicte şi de nehotărâre pe cât pare şi el să fie. Dar mă şi doare. Simt că ceva se întâmplă între noi, dar ceva care ne împinge departe unul de celălalt, reducând la zero tot ce-am clădit în această călătorie. Şi. Ista mă sperie.

Înţeleg de ce reacţionez aşa. Zidurile mele sunt ridicate la loc.

Iar asta mă sperie mai mult decât m-a speriat ceva vreodată.

Mă lasă stând acolo, în picioare, privindu-l cum iese din cameră.

Este prima oară de când s-a întors după mine, la staţia aia de autobuz, când mă părăseşte. Am fost împreună, practic nedespărţiţi, tot acest răstimp, iar acum... de când a ieşit pe uşă, am sentimentul că n-o să-l mai văd niciodată.

Andrew

29

— Nu începi cam devreme? Mă atenţionează barmanul în timp ce-mi serveşte un păhărel peste tejgheaua barului.

— Dacă e deschis şi deja serviţi, atunci nu e prea devreme.

Este deja ora trei după-amiază. Am lăsat-o pe Camryn singură de dimineaţă devreme, mult înainte de ora opt. Cam ciudat că am călătorit atât timp împreună şi niciunul dintre noi nu s-a gândit, sau n-a vrut, să aducă vorba despre schimbul de numere de telefon. Cred că nu prea conta, din moment ce am fost tot timpul împreună. Sunt sigur că a trecut de mult de stadiul în care se întreabă dacă mă mai întorc, poate că-şi doreşte să fi avut numărul meu de telefon ca să afle dacă sunt bine – ecranul telefonului e stricat, dar aparatul încă funcţionează. Încep să-mi doresc să nu-l fi spart atunci când Asher şi mama m-au sunat ca disperaţii de zeci de ori.

Am de gând să mă întorc la hotel, dar am hotărât că o voi face doar pentru a-i lua chitara lui Aidan din cameră şi pentru a-i lăsa lui Camryn un bilet de avion, pe patul meu. Camera e plătită pentru încă două zile, aşa că o să fie bine. O să-i las şi nişte bani pentru cursa cu taxiul până la aeroport. Măcar atât pot să fac. Eu sunt cel care a convins-o să intre în rahatul ăsta împreună cu mine. Şi tot eu voi fi cel care se va asigura că întoarcerea acasă va fi plătită integral şi că nu va călători cu autobuzul.

Totul va lua sfârşit astăzi.

Nu ar fi trebuit să las să se ajungă aşa de departe, dar m-am lăsat amăgit şi orbit de sentimentele mele necurate pentru ea. Dar cred că va fi bine; nu am făcut dragoste şi niciunul dintre noi nu a spus cele două cuvinte nenorocite care ar fi făcut lucrurile cu mult mai complicate, aşa că... da, cred că o să fie în regulă.

La urma urmelor, nu mi-a cedat niciodată. I-am pus, pur şi simplu, opţiunile în faţă: dacă e să fac dragoste cu tine, atunci trebuie să mă laşi să te posed. Dacă asta nu a fost o

invitaţie pe faţă, atunci nu mai ştiu ce a fost. Nu prea romantică, dar asta a fost.

Plătesc pentru băutură şi ies din bar. Am nevoie de ceva care să mă calmeze. Deşi, ca să fi avut cât de cât un rezultat, ar fi trebuit să beau dracului toată sticla. Îmi bag mâinile în buzunare şi mă plimb pe Bourbon Street, pe Canal Street şi, în cele din urmă, ajung pe străzi al căror nume nici nu mi-l mai amintesc după ce trec de indicatoare. Mă plimb la nesfârşit, peste tot, la fel cum am făcut în călătoria mea spontană cu Camryn, fără nicio direcţie sau vreun scop anume. Pur şi simplu, merg.

Mai am puţin de aşteptat până la căderea nopţii, ca să pot intra în cameră fără să mă audă, în timp ce doarme,

dar irosesc timpul sperând că mă voi răzgândi. Nu vreau să o părăsesc, dar ştiu că trebuie să o fac.

Ajung în Parcul Woldemberg şi mă aşez pe malul fluviului Mississippi, privind vapoarele şi feriboturile cum traversează spre şi dinspre cartierul Algiers. Se lasă întunericul. Şi, pentru un timp, singura companie este statuia filantropului Malcolm Woldemberg, până când, două fete, evident turiste, judecând după tricourile cu „I love New Orleans”, vin spre mine.

Blonda zâmbeşte cu timiditate, în timp ce şatena loveşte direct la ţintă.

— Petreci cu noi în seara asta?

Îşi lasă capul pe o parte, privind în jos spre mine.

— Eu sunt Lea, iar ea e Amy.

Blonda Amy îmi zâmbeşte în felul acela de a-mi spune că tot ce trebuie să fac e să o rog să mi-o tragă şi o va face.

Clatin din cap, încercând să fiu politicos, dar nu le dau numele meu.

— Aşadar? Petrecem în seara asta sau nu? întreabă şatena, aşezându-se lângă mine pe beton.

Deja le-am uitat numele.

— Nu, de fapt nu am chef de nicio petrecere, spun fără alte lămuriri. Blonda se aşază de partea cealaltă, trăgându-şi genunchii la piept, aşa că pantalonii scurţi i se ridică,

dezgolindu-i coapsele. Camryn arată mai bine în pantaloni din ăştia.

Scutur din cap şi mă uit la Mississippi.

— Ar trebui să vii cu noi, spune şatena. În seara asta va fi multă acţiune la DBA. Arăţi al naibii de plictisit.

Mă uit spre ea. Este foarte sexy, ca şi blonda, dar cu cât vorbeşte mai mult, cu atât îmi piere cheful. Nu mă pot gândi decât la Camryn. Fata mi-a furat inima. Nimic nu va mai fi la fel.

Cercetez picioarele şatenei şi apoi îi privesc buzele când spune:

— Chiar ne-ar face plăcere să vii cu noi. O să fie rost de distracţie. Aş putea… dacă plec şi n-o s-o mai văd niciodată pe Camryn, poate că ar trebui să merg cu astea două, să iau o cameră undeva şi să le-o trag amândurora. Sunt destul de sigur că la felul cum evoluează lucrurile or să şi-o tragă şi una alteia pentru mine. Am mai făcut-o de câteva ori şi nu mai e nimic nou în asta.

— Nu ştiu, spun eu. Aşteptam pe cineva.

Habar nu am ce spun sau de ce spun asta.

Tipa cu părul şaten se apleacă spre mine şi-şi pune mâna pe coapsa mea.

— Noi am fi o companie mai plăcută, zice şoptind cu subînţeles, cu inflexiunile unei fete care a avut prea multe aventuri de o noapte.

Îi dau mâna deoparte şi mă ridic, băgându-mi mâinile înapoi în buzunare şi plec. Oricând, în oricare alt moment, aş fi putut să accept, dar nu în seara asta.

Da, inima mea este frântă rău de tot. Trebuie să mă car din oraşul ăsta.

În timp ce plec de lângă cele două fete fără să spun niciun cuvânt, le aud vocile trepidând în aerul din spatele meu. Mă doare în cot de ce spun ele sau de cât de respinse se simt. Intr-o oră o să călărească sula unui alt tip şi vor uita că au stat vreodată de vorbă cu mine.

Acum este trecut de miezul nopţii. M-am oprit deja la o cafenea cu internet şi i-am cumpărat online un bilet lui

Camryn, spre Carolina de Nord şi după aceea m-am oprit la un bancomat şi am scos bani mai mult decât suficienţi ca să-şi plătească taxiul spre aeroport şi de la aeroport spre casă.

Intrând în holul principal al hotelului nostru, îl rog pe recepţioner să-mi dea o bucată de hârtie şi ceva de scris şi apoi mă aşez pe una dintre canapele şi-i las lui Camryn un bilet.

Camryn, îmi pare rău că am plecat aşa, dar ştiu că nu aş fi putut să-mi iau la revedere faţă în faţă. Sper că îţi vei aminti de mine, dar dacă îţi va fi mai uşor să mă uiţi, atunci voi accepta şi asta.

Nu te cenzura niciodată, Camryn Bennett; asigură-te că faci ceea ce-ţi doreşti, toată viaţa, spune ce simţi şi nu te teme niciodată să fii tu însăţi. La naiba cu ceea ce cred ceilalţi. Tu trăieşti pentru tine, nu pentru ei.

Codul de mai jos este ceea ce îţi trebuie la aeroport ca să te urci în avionul spre casă. Tot ce-ţi trebuie este buletinul. Avionul pleacă mâine dimineaţă. Banii sunt pentru taxi.

Îţi mulţumesc pentru cele mai frumoase două săptămâni din viaţa mea şi pentru că ai fost alături de mine când am avut cea mai mare nevoie de tine.

— Andrew Parrish

KYYBPR

Recitesc biletul de peste cinci ori, până când sunt mulţumit de el şi-l împăturesc, punându-l alături de bani într-un plic.

Mă îndrept spre lift. Mai am de trecut un hop, fără ca să audă Camryn. Sper că încă doarme. Dă, Doamne, să doarmă. Sunt în stare să fug doar dacă nu mă întâlnesc cu ea, dar dacă mă vede... Nu! Trebuie să fiu capabil să fac asta orice ar fi.

Şi o voi face.

Cobor din lift la etajul nostru şi trec de câteva camere pe coridorul bine luminat. Văd camerele noastre în faţa mea şi îmi simt stomacul cum se strânge. Trec rapid pe lângă uşa ei de teamă ca zgomotul paşilor mei să nu o anunţe că sunt

aici. Pe uşa ei este agăţat semnul pe care scrie „Nu deranjaţi” şi, nu ştiu de ce, dar văzând-o, simt din nou un gol în stomac. Poate pentru că singura dată când am atârnat aşa ceva de uşă a fost când eram înăuntru şi dormeam cu cineva. Gândul la Camryn culcându-se cu un alt tip…

Îmi scrâşnesc măselele şi trec mai departe. Cât de bolnăvicioasă a fost chestia asta? Ea nici măcar nu e „a mea” şi mi-am ieşit din minţi de gelozie.

Cu cât plec mai repede din New Orleans, cu atât mai bine.

Îmi bag cheia în uşă şi mă strecor în cameră. Arată exact ca atunci când am plecat: haine aruncate lângă geantă şi chitara lui Aidan proptită de peretele de sub aplică. Mă învârtesc prin cameră, strângându-mi lucrurile când am un moment de revelaţie, în care îmi dau seama că probabil mi-aş fi lăsat încărcătoarele în priză, dacă nu le-aş fi văzut din greşeală când am trecut pe lângă ele. Le scot din priză şi le îndes împreună cu hainele în geantă. În cele din urmă, intru grăbit în baie să-mi iau periuţa de dinţi de pe chiuvetă.

Camryn stă în pragul uşii când mă întorc înapoi în cameră.

Camryn

30

— ANDREW? EŞTI BINE?

Mă uit spre el, încrucişându-mi braţele în timp ce uşa camerei se închide făcând clic în urma mea.

Am fost aşa de îngrijorată din cauza lui… Mi-era teamă să nu plece fără să-şi ia la revedere, dar şi din cauza stării în care era când a plecat. Pentru că tatăl lui tocmai a murit.

Îmi recapăt încet respiraţia, iar el trece pe lângă mine, îndreptându-se spre genţile care se află la capătul patului.

De ce nu mă priveşte?

Mă uit la genţi şi-mi dau seama brusc de ceea ce face.

Îmi las braţele să cadă pe lângă corp şi mă apropii de el.

— Te rog, vorbeşte cu mine, spun cu blândeţe. Andrew, m-ai speriat ca dracu'…

El îşi îndeasă periuţa de dinţi în sacul de voiaj, rămânând cu spatele spre mine.

— … dacă vrei să mergi la înmormântare, e în regulă. Mă pot întoarce acasă. Poate vrei să stăm de vorbă…

Andrew se răsuceşte pe călcâie.

— Asta nu are legătură cu înmormântarea tatălui meu,

Camryn, spune el, iar cuvintele lui mă dor fără să înţeleg iniţial semnificaţia din spatele lor.

— Atunci despre ce este vorba?

Se îndepărtează de mine, prefăcându-se că scotoceşte printr-una din genţi, deşi ştiu că e o diversiune. Văd un plic ieşindu-i din buzunarul de la spate. Pe el stă scris RYN; probabil, prima jumătate a ceea ce bănuiesc a fi numele meu este acoperită de materialul buzunarului.

Mă întind şi-l iau.

Andrew se întoarce şi i se întunecă faţa.

— Camryn, spune el cu tristeţe, oftând şi privind pentru scurt timp în podea.

— Ce e asta? întreb, uitându-mă la numele meu.

Deja rup plicul cu degetul.

Andrew nu răspunde; stă pur şi simplu în picioare, aşteptând să citesc ce scrie în bilet fiindcă ştie că oricum o

s-o fac.

Vrea să o fac.

Văd banii şi-i las în plic fără să-i ating şi aşez plicul pe pat. Nu mă interesează decât biletul din mână care deja simt cum îmi sfâşie mima, deşi nici măcar nu l-am citit. Mă uit spre el de câteva ori înainte de a-l despături, într-un sfârşit.

Îmi tremură mâinile.

De ce îmi tremură mâinile?

Pe măsură ce citesc, un nod uriaş mi se pune în gât. Ochii îmi ai ti de furie, de durere şi de lacrimi.

— Drăguţă, ştiai că, la un moment dat, călătoria asta se va sfârşi.

— Nu-mi spune drăguţă, mă răstesc, ţinând biletul strâns între degete, cu mâna atârnându-mi pe lângă corp. Dacă ai de gând să pleci, nu mai ai dreptul să-mi zici aşa.

— Mi se pare corect.

Mă uit din nou spre el, cu faţa plină de suferinţă, de întrebări şi de confuzie. De ce sunt aşa de înnebunită, aşa de rănită? Andrew are dreptate: trebuia să se termine la un moment dat, dar de ce las asta să mă afecteze în aşa hal?

Lacrimile încep să-mi curgă şiroaie din ochi. Nu le pot stăpâni, dar să fiu a naibii dacă o să încep să scâncesc ca un bebeluş. Îl privesc pur şi simplu, cu faţa contorsionată plină de furie şi durere. Mâinile îmi sunt încleştate, atârnând pe lângă corp, cu partea de sus a biletului de la el strâns în pumn.

— Dacă aveai de gând să pleci aşa din cauza tatălui tău, fiindcă aveai nevoie să fii singur un timp, iar numărul din josul paginii ar fi fost numărul tău, în locul unei confirmări de bilet, atunci aş fi înţeles. Ridic biletul mototolit în faţa mea, iar apoi îl las să cadă pe lângă corp. Dar să pleci din cauza mea, pretinzând că nu s-a întâmplat nimic între noi… Andrew, asta doare. Doare ca dracu'.

Îi văd maxilarul mişcându-se.

— Cine dracului spune că am pretins că nu s-a întâmplat nimic între noi? Răspunde el cu greu, enervat desigur de cuvintele mele.

Lasă geanta să cadă şi se îndepărtează de pat, venind spre mine.

— N-o să pot să uit niciodată nimic din ceea ce s-a întâmplat, Camryn! De-aia n-am putut da ochii cu tine!

El loveşte aerul dintre noi cu mâinile.

Mă dau în spate, îndepărtându-mă de el. Nu pot face faţă. Mă doare inima prea tare. Şi sunt enervată că nu mă pot opri din plâns. Mă uit în jos spre biletul pe care-l ţin în mâini şi apoi din nou la el şi, în cele din urmă, îl ocolesc, mă duc spre pat şi-l las lângă plicul cu bani.

— Bine. Pleacă, dă-i drumul! Dar o să-mi plătesc singură drumul spre casă.

Îmi şterg ochii şi merg spre uşă.

— Tot ţi-e frică, strigă el după mine.

Mă răsucesc spre el.

— Habar n-ai de nimic!

Împing uşa, aruncând pe jos cheia de rezervă de la camera lui şi mă întorc în camera mea.

Măsor de enşpe mii de ori camera cu pasul meu. Şi-mi vine să lovesc un perete sau să zdrobesc ceva, dar mă mulţumesc să urlu ca un bebeluş.

Andrew se năpusteşte în camera mea, lăsând uşa să se izbească de perete când intră. Mă apucă de braţ, înfigându-şi adânc degetele în muşchii mei.

— De ce ţi-e încă frică?

Lacrimile îi apar în ochi: lacrimi de furie, de suferinţă. Mă scutură.

— SPUNE CE SIMŢI!

Vocea lui bubuitoare mă face să înţepenesc pentru o clipă, dar îi dau mâinile la o parte de pe mine. Sunt confuză. Ştiu ce vreau să spun. Nu vreau să plece, dar…

— Camryn! Faţa lui e plină de mânie şi disperare. Spune ce anume simţi! Nu-mi pasă cât e de periculos, sau de stupid, sau de dureros, sau de absurd – SPUNE-MI CE SIMŢI!

Vocea lui mă arde.

El continuă:

— Fii cinstită cu mine. Fii cinstită cu tine însăţi! Mâinile lui gesticulează spre mine. CAMR…

— Te vreau pe tine, la naiba! Ţip la el. Gândul că pleci şi că n-o să te mai văd niciodată mă sfâşie pe dinăuntru! (Gâtul îmi arde ca locul.) Nu pot nici să respir, dracului, fără tine!

— SPUNE-O! Fi-r-ar al dracului, urlă el exasperat, spune-o odată!

— Vreau să mă posezi!

De-abia mă mai pot ţine pe picioare. Plânsul cu sughiţuri îmi scutură tot corpul. Ochii mă usturǎ şi inima mă doare cum nu m-a mai durut niciodată.

Andrew mă prinde, răsucindu-mi încheieturile la spate, prinzându-mi-le în mâna lui. El mă trage înapoi spre pieptul lui cu fermitate.

— Spune-o din nou, Camryn, îmi cere, iar fierbinţeala respiraţiei lui îmi cuprinde ceafa, trimiţându-mi fiori prin membre. Îi simt dinţii, prinzându-mă de carnea din spatele urechii.

— Spune-o, iubito, fir-ar să fie!

— Sunt a ta, Andrew Parrish… Vreau să mă posezi…

El îşi înfige uşor cealaltă mână în părul meu, trăgându-mi capul pe spate şi expunându-mi gâtul. Mă muşcă de bărbie şi apoi în jos, pe tot gâtul. Îi simt penisul prin haine, apăsându-mi fesele.

— Te rog… şoptesc eu, nu mă lăsa…

Cu spatele încă lipit de corpul lui tare şi ţinându-mi încheieturile încă în mână, el îşi strecoară degetele în şort şi în chiloţi, rupându-le. Mă duce cu forţa spre pat, unde mă aşază cu genunchii pe saltea şi-mi ridică mâinile deasupra capului pentru a-mi scoate bluza.

Nu mă uit înapoi, atunci când îl simt, aruncându-şi pantofii şi scoţându-şi hainele. O să mă mişc doar atunci când o să-mi permită.

Abdomenul lui ferm se lipeşte de spatele meu. Îi simt braţele calde în jurul taliei mele goale; o mână mişcându-se în sus, prinzându-mi un sân şi strângându-l, iar cealaltă alunecând între picioarele mele. Îmi dau capul pe spate,

atingându-i pieptul când îşi pune un deget între labiile mele vibrânde şi începe să mă incite. Gem, înclinându-mi capul astfel încât să pot ajunge la gura lui. Limba lui se încolăceşte în jurul limbii mele; umezeala ei caldă şi cărnoasă mă înnebuneşte. Îşi zdrobeşte buzele de ale mele şi mă sărută sălbatic, până când niciunul dintre noi nu mai poate respira. Şi apoi mă împinge cu forţa mai jos, pe pat. Mâinile mi se înfig în aşternuturi, degetele mi se încleştează pe material, până când el se lasă cu toată greutate peste mine, iar braţele mele nu mai pot susţine greutatea, îmi prinde din nou încheieturile şi le duce din nou la spate, împingându-se în mine.

— La naiba, trage-mi-o, Andrew… te roog, implor, cu vocea întretăiată de respiraţie. Spun ce simt, de data asta fără să mi-o mai ceară el.

Şi mi se pare ceva firesc.

Andrew se apleacă total peste mine; îi simt tăria plină de forţă şi insistentă. Îl vreau aşa de mult în mine, dar el îmi refuză asta deliberat, făcându-mă să cred că în orice moment o să mă penetreze, dar nefăcând-o încă.

Fiorii îmi asaltează din nou corpul, atunci când simt vârful limbii lui trasând o cărare pe ceafa mea. Un obraz este lipit de saltea, greutatea trupului său nepermiţându-mi să mă mişc. Îmi muşc buza când simt înţepătura dinţilor lui pe spatele meu, destul de tare cât să doară, dar fără să-mi lase semne. Şi după ce mă muşcă, mă sărută şi linge fiecare bucăţică, pentru a şterge durerea.

Şi, ca şi cum greutatea mea n-ar însemna nimic pentru el, Andrew îmi răsuceşte trupul cu faţa în sus şi mă aşază în centrul patului. Se târăşte între picioarele mele, depărtându-mi-le cu genunchii lui, ca să fiu complet desfăcută dinaintea lui. Îmi apasă interiorul coapselor cu palmele, forţându-mă să le ţin deschise.

Ochii lui verzi mă străfulgeră o dată, după care se uită spre locul care este total expus în faţa lui. Mă atinge excitându-mă, băgându-şi un deget între labii şi apoi mângâindu-mă în jurul clitorisului. Gâfâi şi tremur, simţindu-

mi vintrele crispându-se la fiecare atingere. Se uită din nou în sus spre mine cu o privire ameninţătoare şi-şi bagă degetele adânc înăuntru. Îmi mişc mâna în jos, ca să mi-o unesc cu a lui şi el mă lasă să mă ating pentru o clipă, după care îmi interzice. Mă penetrează furios cu degetele, atingându-mi fiecare cotlon sensibil şi încep să mă contorsionez uşor, apăsându-mi capul pe pernă. Ca şi cum ar şti că voi exploda curând, se opreşte brusc, pentru a mă împiedica să o fac.

Se urcă din nou pe mine, sărutându-mi şi muşcându-mi pielea de pe coapse până sus la gât şi-mi ţine braţele deasupra capului ca nu-l pot apuca. Ochii lui flămânzi îmi studiază gura şi apoi îmi găseşte privirea şi spune:

— Am să ţi-o trag aşa de tare… Dumnezeule, nici nu-ţi poţi imagina!

Cuvintele lui parcă mi-ar tăia în carne, de la urechi şi până la umezeala pulsatilă dintre picioare, o cărare de plăcere. Îmi muşcă limba şi apoi mă sărută violent şi respirăm greu unul în gura celuilalt, gemând cu buzele lipite.

Mâna lui dreaptă coboară, fără să întrerupă sărutul şi apucă scula, mă găseşte şi intră doar câte puţin, ceea ce mă înnebuneşte complet. Îmi împing şoldurile în sus spre el, ca să-l forţez să intre mai adânc, sărutându-l mai apăsat şi, în cele din urmă, prinzându-i cu una dintre mâini ceafa. Îl iau de păr aşa de strâns că am senzaţia că i-l smulg. Nu-i pasă. Nici mie. Îi place durerea la fel de mult ca şi mie.

Şi, apoi, foarte încet, ca să pot simţi fiecare senzaţie dureros de vie, care-mi trimite fiori prin întregul corp,

alunecă în interiorul meu. Ceafa şi spatele mi se arcuiesc pe pernă, buzele mi se întredeschid. Bolborosesc, gem şi scâncesc. Ochii mă înţeapă aşa de tare că pleoapele mi se par grele şi abia reuşesc să îi deschid. Scula lui se simte ca şi cum s-ar umfla în mine şi coapsele îmi tremură, sprijinindu-se de trupul lui.

La început mă posedă lent, forţându-mi ochii să rămână deschişi şi să se uite într-ai lui. Îmi ia buza de jos între dinţi

şi o trage spre el, iar apoi îi urmăreşte conturul cu vârful limbii.

Îmi strivesc gura de a lui, împingându-mă în el cu şoldurile şi forţându-l să intre mai adânc.

În acest moment, picioarele îmi tremură cu putere. Nu le pot controla. El începe să mă penetreze mai tare, iar eu sunt nevoită să-mi desprind buzele din sărut. Spatele şi gâtul mi se arcuiesc din nou, ridicându-mă de pe saltea, îmi împing sânii în sus, iar el îmi linge sfârcurile înfometat. Îmi înfăşor braţele şi picioarele în jurul trupului său, înfigându-i unghiile în spate, simţind picăturile de transpiraţie sub ele. Îl zgârii. Asta îl face să mi-o tragă şi mai tare.

— Dă-ţi drumul odată cu mine, îmi şopteşte el cu respiraţia fierbinte în ureche şi mă sărută din nou.

În câteva secunde juisez. Trupul îmi tremură şi freamătă, în timp ce mă strâng în jurul lui.

— Nu o scoate din mine, şoptesc în timp ce avem orgasm împreună. Şi el rămâne în mine. Un geamăt profund, cutremurător îi urcă în gâtlej şi-i simt căldura în mine atunci când termină. Îmi strâng picioarele în jurul taliei lui până când nu mai pot, după care le las să coboare uşor. El mă penetrează continuu până când trupul începe să i se relaxeze.

Se întinde lângă mine; cu faţa pe inima mea, cu piciorul meu încolăcit pe talia lui. Şi rămânem aşa un timp, îmbrăţişaţi, aşteptând ca respiraţia să ni se liniştească şi corpurile să se calmeze. Dar peste douăzeci de minute, o luăm de la capăt. Şi până să dea zorii şi să cădem de somn unul în braţele celuilalt, mă posedă în toate felurile posibile, cum nu o mai făcuse nimeni, niciodată.

Dimineaţa următoare, pe când soarele străluceşte prin perdele, îmi demonstrează că nu este mereu dur şi agresiv, trezindu-mă cu sărutări dulci. Îmi sărută fiecare coastă în parte şi-mi masează spatele şi coapsele, după care face dragoste cu mine cu blândeţe.

Aş putea muri în patul ăsta cu el chiar acum, înfăşurată în braţele lui şi nici nu mi-aş da seama că am murit.

Andrew mă strânge lângă el cu braţele şi-mi sărută linia maxilarului.

— Acum nu mai poţi să pleci nicăieri, şoptesc eu.

— Nu am vrut niciodată să plec.

Mă răsucesc cu faţa spre el, încolăcindu-mi picioarele goale în jurul lui. El îmi atinge fruntea cu fruntea lui.

— Dar aveai de gând, spun eu încet.

Aprobă cu o mişcare a capului.

— Mda, aveam de gând fiindcă… gândurile îl copleşesc.

— De ce? întreb eu. Fiindcă mi-era prea frică de ceea ce era aşa de evident?

Ştiu că asta trebuia să fie. Cred. Sper…

Privirea lui Andrew se lasă în jos. Îmi ridic mâna şi îi mângâi sprânceana cu vârful degetelor, iar apoi linia nasului. Mă aplec puţin în faţă şi-i sărut delicat buzele.

— Andrew? Ăsta e motivul?

Inima îmi spune că nu.

Ochii lui încep să zâmbească şi mă trage mai aproape, cuprinzându-mă şi mai strâns în braţe şi sărutându-mă adânc.

— Eşti sigură că asta vrei? întreabă el, ca şi cum nu ar crede că l-aş putea dori vreodată în felul acesta, ceea ce mie mi se pare absurd.

Mă chinui teribil ca să detectez ce subînţeles are acest gând al lui şi răspund laconic:

— De ce nu mi-aş dori aşa ceva? Andrew, sunt serioasă când spun că nu pot respira fără tine. Noaptea trecută, după ce ai fost plecat toată ziua, m-am aşezat pe marginea patului ăstuia, incapabilă să respir. Credeam că plecaseşi deja şi începusem să mă gândesc la faptul că nu aveam nici măcar numărul tău de telefon şi că nu aveam să te mai găsesc niciodată…

El îmi atinge buzele cu degetul, calmându-mă.

— Sunt aici, acum şi nu plec nicăieri.

Zâmbesc cu drag şi-mi pun capul pe pieptul lui.

Bărbia lui se odihneşte pe capul meu. Îi ascult bătăile inimii şi sunetul respiraţiei, monotone şi silenţioase.

Rămânem aşa ore întregi, fără să spunem aproape niciun cuvânt. Îmi dau seama că asta era exact ce-mi dorisem încă de atunci de când vorbisem cu el în ziua aceea în autobuz.

Mi-am încălcat toate regulile. Absolut pe toate.

Andrew

31

Inima învinge întotdeauna mintea. Inima, deşi nesăbuită şi inconştientă, o masochistă fără pereche, mereu face ce vrea. Poate că mintea este mai bună, dar nu-mi pasă nici cât negru sub unghie ce-mi spune mintea. Chiar acum, tot ce-mi doresc e să trăiesc clipa.

— Trezeşte-te, iubito, spun bătând-o pe Camryn pe fund.

A adormit în braţele mele din nou, după ce ne-am trezit amândoi mai devreme, de dimineaţă. Cred că am adormit şi eu, la un moment dat, dar nu m-am putut gândi de aseară decât la ea şi, dacă oi fi adormit vreun pic, n-o să ştiu niciodată.

Ea geme protestând şi se rostogoleşte cu faţa spre mine, cu trupul ei încurcat în cearşaful alb, cu părul blond de o încâlceală imposibilă, dar tot sexy ca naiba.

— Haide, iubitule, spune ea şi inima mea sare din piept de câteva ori, auzind-o cum îmi spune, haide să dormim toată ziua.

Arunc un tricou pe mine şi mă îmbrac cu pantalonii scurţi de lângă pat, apoi mă aşez pe pat lângă ea, sprijinindu-mă cu un braţ de cealaltă parte a corpului ei.

Mă aplec şi-mi pun buzele pe fruntea ei.

— Vreau să fiu numai cu tine, spun eu zâmbind aşa de larg că îmi dau seama cât de straniu trebuie să fie, dar nu-mi pasă. Putem merge oriunde, putem face orice ne trece prin cap.

Nu am mai fost niciodată aşa de fericit. Nici nu ştiam că o asemenea fericire există.

Camryn zâmbeşte tare dulce spre mine, cu ochii albaştri strălucind cu acea inocenţă de fată proaspăt trezită din somn. E ca şi cum în ar studia, încercând să descopere ce vreau, dar bucurându-se de ceea ce i se întâmplă.

Îşi întinde amândouă mâinile.

— Mă tem că va trebui să mă cari peste tot, spune ea.

Mă întind spre ea, o apuc de braţe şi ea se ridică în şezut pe pat.

— Păi, n-am nicio problemă cu asta, râd eu. La naiba, o să te car peste tot... o să se mire oamenii, dar ce dacă... Dar de ce trebuie să Ic car?

Ea mă sărută pe nas.

— Fiindcă nu cred că mai pot merge.

Înţeleg de ce şi zâmbetul mi se transformă într-un rânjet insinuant.

Ea se ridică puţin de pe pat, lăsându-şi picioarele să atârne pe margine şi îi citesc durerea pe faţă.

— La naiba, iubito, îmi pare aşa de rău.

Chiar îmi pare rău, dar nu mă pot abţine să nu zâmbesc.

Şi, de fapt, nici ea nu poate.

— Nu vreau să-ţi flatez orgoliul ăla sexual, spune ea, dar nu am mai fost niciodată călărită în halul ăsta.

Râd tare, dându-mi capul pe spate.

— Ce porcării îţi ies din gură! Spun eu.

— Hei, îmi arată degetul arătător, asta este doar vina ta. Tu m-ai transformat într-o nimfomană perversă cu gura spurcată care se pare că va merge caraghios o zi sau două.

Dă şi din cap pentru a sublinia aceste lucruri.

O ridic în braţe cu atenţie, cu ambele picioare petrecute peste braţul meu şi nu desfăcute şi încolăcite în jurul taliei mele, căci trebuie să ţin cont de „starea” ei.

— Îmi pare rău, iubito, dar aveai deja gura spurcată când te-am întâlnit, spun eu zâmbind spre ea, în timp ce mă priveşte, ţinându-şi buza de sus strânsă ca şi cum ar fluiera. Perversă? Poate. Dar asta era deja în tine, eu team ajutat doar să o aduci la lumină. Dar nimfomană? Asta ar însemna că ai vrea să o facem tot timpul, chiar dacă ai să mergi ciudat câteva zile.

Ochii i se măresc din ce în ce mai mult.

— Nu, în mod cert sunt scoasă din joc, cel puţin până mâine dimineaţă.

O sărut pe frunte şi o duc în braţe până la baie.

— Sună bine, spun eu schimbând gluma cu o expresie mai blândă. Nici nu te-aş lăsa. Astăzi, Camryn Bennett, vei fi

răsfăţată. Şi primul lucru din programul tău este o baie fierbinte şi lungă.

— Cu spumă? întreabă ea făcând o mutriţă cu ochi de Bambi.

Îi zâmbesc.

— Da, cu spumă.

Dau drumul la apă în cadă, în timp ce ea e aşezată complet goală pe masca de la chiuvetă.

— S-ar putea să avem o problemă cu spuma, iubito, spun, storcând ce a mai rămas din şamponul din sticluţele mici oferite de hotel.

— Ştii ceva? Spune ea legănându-şi picioarele înainte şi înapoi cu mâinile sprijinite pe marginea dulapului. Mi s-au cam terminat toate.

— Tubul de pastă de dinţi e gol şi nu mi-ar strica nişte gel de duş sau ceva. Se întinde spre picioarele goale. Pur şi simplu am început să am solzi.

Face o faţă amuzantă.

Sugându-mi obrazul, spun:

— O să merg la magazin.

Las cada să se umple şi mă întorc spre ea ca să verific lucrurile pe care le are lângă oglindă. Apoi mă întorc în cameră şi revin cu un creionaş şi cu un carneţel pătrăţos, cât o palmă.

— Ce îţi trebuie?

În timp ce ea se gândeşte, eu notez ceea ce deja a amintit.

— Pastă de dinţi, gel de duş – mă uit în sus spre ea, ăsta e săpun lichid, nu?

— Păi nu, nu prea, spune ea şi încerc să nu mă uit la sânii ei. Nu e săpun pentru mâini, e… ei, lasă că te prinzi tu.

Notez: nu săpun lichid de mâini.

Privesc înapoi spre ea.

— Bine, ce altceva îţi vine în minte?

Îşi ţuguiază buzele gânditoare.

— Şampon şi balsam, prefer L’Oreal: e într-o sticluţă roz, dar de fapt nu contează, doar nu lua una din chestiile alea

care au şi şampon şi balsam – am lăsat sticlele recent cumpărate în motelul de data trecută. A! Şi mai ia-mi o sticlă mică de Baby Oii.

Ridic foarte interesat o sprânceană.

— Ulei de bebeluş? Ai ceva în minte?

— Nu! Mă loveşte delicat în braţ cu dosul degetelor, dar nu observ decât tremuratul sânilor ei atunci când face gestul. Absolut deloc! Îmi place să-l folosesc la duş, atâta tot.

Scriu: o sticlă mare de Baby Oii (pentru orice eventualitate).

— Şi poate şi nişte ronţăieli şi un bax de apă sau de ceai fără lămâie – ceva între suc şi… oh! Ea ridică un deget în sus. Nişte felii le vită uscată!

Zâmbesc şi notez şi asta.

— Asta-i tot?

— Da, nu-mi mai vine nimic altceva în minte deocamdată.

— Ei, dacă mai e ceva, spun eu scoţându-mi telefonul din buzunarul de pe cracul pantalonilor, sună-mă şi spune-mi… care e numărul tău de telefon?

Ea zâmbeşte şi-mi dictează plină de fericire, în timp ce-l formez în telefonul meu. Intră căsuţa ei vocală şi spun: *„Hei, iubito, eu sunt.*

1 *să te sun imediat; în acest moment sunt puţin ocupat să o privesc pe blonda asta incredibil de sexy care stă goală pe un dulap”.*

Camryn surâde, se înroşeşte şi mă trage între picioarele care-i atârnă şi mă sărută cu putere.

— O, la naiba! Apa! Apune ea, observând că apa era gata să dea pe dinafară.

Camryn

Sexul schimbă mereu totul. E ca şi cum ai trăi într-o bulă unde totul este sigur şi plin de flirt şi, adeseori, previzibil. Atracţia către persoana potrivită poate dura la nesfârşit când acel mister intim este păstrat intact, dar în momentul în care te-ai culcat cu cineva, siguranţa, flirtul şi previzibilul se transformă, de regulă, în opusul lor. Oare se va stinge acum atracţia? Ne vom mai dori unul pe altul la fel de mult

ca înainte de a face sex? E posibil, oare, ca, în secret, fiecare să creadă că a făcut o imensă greşeală şi că ar fi trebuit să fi lăsat lucrurile aşa cum erau? Nu. Da. Şi iarăşi nu. Ştiu asta pentru că o simt. Nu este doar o exagerată încredere de sine, nu-s doar visele iluzorii ale unei femei neexperimentate şi nesigure. Este un fapt evident: Andrew Parrish şi cu mine am fost sortiţi să ne întâlnim în autobuzul acela, în Kansas.

Coincidenţa este doar termenul conformist pentru destin.

Stau un timp în apă, dar apoi mă hotărăsc să ies înainte de a mi se încreţi pielea. Mă usturǎ acolo, jos, dar sunt în stare să merg perfect. Cred că e dulce felul în care simte el nevoia de a avea grijă de mine.

Îmi pun o pereche de pantaloni scurţi din bumbac, gri, pe care i-am cumpărat pe drum şi un maiou negru. Fac patul şi aranjez puţin camera, după care îmi iau telefonul ca să-mi verific mesajele: câteva chestii

neimportante de la Natalie. Încă nimic de la mama. Îmi las întotdeauna telefonul pe vibraţii. Nu pot suferi să aud un telefon sunând. Nu contează cum sună, aş putea avea orice ton de apel pe care mi l-aş dori; sunetul unui telefon este pentru mine ca zgâriatul cu unghiile pe o tablă de clasă. Mă duc spre fereastră şi trag draperiile ca să las soarele strălucitor să inunde camera şi mă aplec peste pervaz, privind în jos la New Orleans. Nu am să uit niciodată acest loc.

Mă gândesc puţin la Andrew şi la tatăl lui, dar apoi îi scot din mintea mea. O să-l mai las câteva zile, după care o să încerc din nou să discut cu el. O să sufere un timp, dar nu vreau ca el să mă folosească, fără intenţie, ca pe o barieră. La un anumit moment, tot va trebui să se confrunte cu asta.

Pun telefonul pe pervaz şi caut prin muzica din memorie. A trecut ceva timp de când n-am mai ascultat din muzica mea; surprinzător este că nici nu i-am dus dorul. Rockul clasic al lui Andrew a ajuns nu doar să mi se pară OK; a ajuns, prin el, chiar să-mi placă.

Barton Hollow a lui Civil Wars. Mă opresc la asta – favorita mea în ultimele două luni – şi comut pe difuzor, lăsând muzica să umple camera cu stilul acesta, un amestec de folk şi country, un gen care a devenit un viciu. Nu sunt o fată căreia să-i placă stilul country, ti ar formaţia asta este o excepţie. Cânt şi eu împreună cu John şi Joy, lăsându-mă dusă de val, căci sunt singură, în intimitatea camerei mele şi cânt din toţi rărunchii. Dansez un pic, stând în faţa ferestrei. Şi când începe soloul lui Joy, cânt cu ea aşa cum fac mereu, încercând să-mi pun la treabă vocea neantrenată ca să sune la fel de catifelat ca a ei. N-aş putea să cânt niciodată ca ea,

dar îmi face bine să cânt şi eu cu ea.

Buzele mi se încleştează şi trupul îmi încremeneşte în mijlocul dansului, când îl observ pe Andrew sprijinit de peretele de lângă uşă, privindu-mă. Zâmbind, desigur.

Literalmente, mă topesc de la flăcările din obraji.

El înaintează în cameră, acum că a fost prins şi pune două pungi de plastic pe comoda TV.

— Pentru cineva care are o aşa usturime, spune el în bătaie de joc, adâncindu-şi gropiţele din obraji, ştiu că-ţi mişcai bine şoldurile alea.

Încă roşie în obraji, încerc, pe cât posibil, să-i distrag atenţia de la micul meu spectacol, îndreptându-mă spre sacoşe.

— Păi, da, n-ar fi trebuit să te furişezi aşa.

— Nu m-am furişat, spune el, m-am delectat – chiar ai o voce dulce.

Roşesc şi mai tare, întorcându-i spatele şi scotocind printr-o sacoşă.

— Mulţumesc, iubitule, dar cred că eşti cam subiectiv.

Mă uit înapoi, suficient cât să mă strâmb la el în joacă.

— Nu, chiar sunt serios, spune el părând sincer, nu eşti atât de rea pe cât crezi.

— Nu sunt aşa de rea? Mă întorc spre el complet,

ţinând în mână o sticlă mare de Baby Oii. Ce anume înseamnă asta, că tu crezi că am o voce doar puţin falsă?

Îl iau peste picior şi ridic uleiul spre el. Am zis o sticlă mică.

— Păi, se terminaseră sticlele mici.

— Îhî.

Mă strâmb din nou şi pun sticla pe comodă.

— Păi, chiar nu cred deloc că ai o voce rea, spune el şi aud patul scârţâind când se aşază pe el.

Mă uit spre el prin oglinda din faţa mea.

— Mă rog, te-ai descurcat bine cu şamponul şi balsamul, zic eu scoţând ambele sticle şi aşezându-le lângă Baby Oii. Dar nu prea formidabil cu gelul de duş.

— Ce? Dezamăgirea i se citeşte pe faţă. Tu ai spus să nu iau săpun lichid. Acolo scrie mare, pe tub, gel de duş.

Arată cu degetul ca să se justifice.

— Glumesc cu tine, spun eu zâmbind uşor la reacţia lui. Este perfect.

Pare uşurat, îşi lasă mâinile să cadă pe lângă corp, pe pat.

— Ar trebui să urci pe scenă. Cel puţin o dată. Doar ca să vezi cum e. Nu-mi place deloc momentul acela când i se aprinde beculeţul, pe care se pare că-l are chiar acum. Absolut deloc.

— Hmmm, da... nu. Scutur din cap cu hotărâre spre el, prin oglindă. E ca şi cum aş mânca gândaci sau ca şi cum aş fi astronaut pentru o zi şi asta nu are să se întâmple.

Îmi bag mâna până la fundul sacoşei şi scot... nu, numi vine să cred că a făcut asta...

— De ce nu? întreabă el. Va fi o experienţă, ceva la care nu te-ai gândit că ai putea face, dar, după ce trece, te vei simţi eliberată.

— Ce naiba este asta? întreb, întorcându-mă pe călcâie, ţinând în degete o cutie de cremă Vagisil.

El arată extrem de stânjenit.

— E... păi, ştii tu, îmi face el cu ochiul, pentru... părţile tale femeieşti.

Dă din cap către „părţile mele femeieşti”.

Rămân cu gura deschisă.

— Ţi se pare că miros? M-ai văzut scărpinându-mă?

Încerc să nu râd.

Ochii lui Andrew se măresc.

— Ce? Nu! Am crezut doar că te-ar putea ajuta cu usturimea. Nu l-am mai văzut niciodată aşa de stânjenit şi, în acelaşi timp, şocat.

— Hei, nu a fost prea confortabil să fii bărbat şi să stai în raionul ala citind etichetele. Începe să gesticuleze cu mâinile. Am văzut că era pentru toată zona şi l-am aruncat în coş.

Aşez şi crema pe comodă şi mă duc spre el.

— Bun, chestia aia n-o să mă ajute cu usturimea cauzată de… îmi ţuguiez buzele… fricţiunea excesivă, dar mă bucur că te-ai gândit la mine.

Mă aşez în poala lui, călărindu-l peste talie şi aplecându-mă să-l sărut.

El îmi înconjoară spatele cu braţele.

— Deci, cred că e evident că nu mai avem nevoie de camere separate, spune el zâmbindu-mi.

Cu mâinile după gâtul lui, mă aplec şi-l sărut din nou.

— Am vrut să merg acolo şi să-ţi iau eu lucrurile cât timp ai fost plecat, dar mi-am dat seama că ţi-am aruncat cheia de rezervă pe jos, atunci când m-am năpustit afară din cameră, aseară.

El îşi coboară mâinile mari şi mă prinde de fund, trăgându-mă mai aproape de el. Apoi mă sărută în adâncitura gâtului şi se ridică, ridicându-mă şi pe mine odată cu el.

— O să mă duc să le iau acum, spune el lăsându-mă să alunec din prinsoarea lui. Cred că o să-mi ia câteva zile să învăţ cântecul ăsta şi versurile – tu pari deja să le ştii.

Ooleu!

Mijesc ochii, uitându-mă dintr-o parte spre el.

— De ce să-l înveţi?

Gropiţele din obraji i se adâncesc din nou.

— Dacă mai ţin bine minte, ai renunţat la libertatea ta după ce ai câştigat-o la jocul de biliard.

Expresia lui este pur şi simplu diabolică.

Îmi scutur capul uşor la început şi apoi din ce în ce mai puternic, pe măsură ce înţeleg cum stau lucrurile.
— Cuvintele tale au fost, dă el din cap o dată şi citez: Nu vreau acea libertate decât dacă este vorba despre mâncat gândaci sau arătat fundul gol pe geamul maşinii
— Îmi pare rău, iubito, ar trebui să înveţi să-ţi ţii gura închisă.
— Nu... Andrew, mă îndepărtez de el, încrucişându-mi braţele pe piept, nu mă poţi face să cânt în faţa publicului. Este o cruzime.
— Pentru public sau pentru tine?
El rânjeşte.
Îl calc pe picior.
— Glumesc! Glumesc! Râde tare.
— Ei bine, nu mă poţi forţa să o fac.
El îşi lasă capul pe o parte, iar ochii lui verzi reflectă o gamă întreagă de emoţii, ceea ce-l face irezistibil.
— Nu, n-o să te forţez să faci nimic, dar...
O, super, acum se preface că s-a supărat. Dar, cel mai rău e că funcţionează!...
— Chiar mi-aş dori mult de tot să o faci.
Îmi ia coatele în palme şi mă trage mai aproape.
Mârâi spre el şi-mi scrâşnesc dinţii în spatele buzelor strâns lipite.
O mie unu. O mie doi. O mie trei.
Trag adânc aer în piept.
— Bine.
Faţa i se luminează.
— Dar o singură dată! Ridic un deget. Şi dacă râde cineva de mine, ai face bine să mă scoţi din închisoare!
Îmi prinde faţa în mâini, strivindu-mi obrajii şi mă sărută pe buzele ţuguiate.

32

Câteva minute mai târziu, Andrew se întoarce cu genţile şi chitara acustică a fratelui său.

Este chiar entuziasmat de toată chestia asta.

Eu sunt îngrozită şi deja îmi vine să mă iau la pumni că am acceptat. Dar trebuie să recunosc şi în mine este un pic de entuziasm. Nu sunt complet înspăimântată să fiu în faţa unei mulţimi – n-am avut nicio problemă să ţin un discurs despre viaţa sălbatică aflată în pericol de extincţie, în clasa a unsprezecea, sau să joc rolul asistentei Ratched în Zbor deasupra unui cuib de cuci, pe scenă, în ultimul an de liceu. Dar cu cântatul e diferit. Jocul meu actoricesc nu e rău deloc. Cântatul, mai ales în duet cu cineva ca Andrew care cântă blues-rock precum un zeu care face să se topească şi chiloţii pe tine, asta e altă poveste.

— Credeam că nu vrei să asculţi genul meu de muzică, nu?

Andrew îşi lasă genţile pe podea şi se duce spre pat cu chitara în mână.

— Ei bine, orice cântec ar fi fost, tu erai aşa de drăguţă cum dansai şi cântai – că mi-a plăcut.

— Civil Wars – noua mea preferinţă de luna asta, cred, spun eu, ieşind din baie cu părul ud, ştergând capetele cu un prosop (am hotărât să-l mai spăl o dată, când a venit Andrew cu cumpărăturile). Cântecul se cheamă Barton Hollow.

— E un folk mai modern, spune el trecându-şi mâna peste corzile chitarei de câteva ori. Îmi place.

Adaugă, uitându-se în sus spre mine:

— Unde ţi-e telefonul?

Mă duc şi îl iau de pe pervaz, setez melodia de la început şi i-l înmânez. El îl pune alături pe pat şi apasă pe „Play”. Mă reapuc de uscat părul, în timp ce el învaţă cântecul după ureche, tot oprind şi dând drumul muzicii, cuprinzând cu degetele gâtul chitarei şi încercând tot felul de acorduri până când le găseşte pe cele corecte care se potrivesc cu

muzica. În câteva minute, după câteva acorduri false, începe să cânte cu uşurinţă prima strofa.

Şi la lăsarea serii descifrase aproape tot cântecul, cu excepţia unei strofe mici pe care o confundă cu alta. Dorind să o înveţe cât de repede posibil, a ajuns să caute melodia pe internet şi, odată găsită, a început să facă progrese mai rapide.

Versurile sunt mai uşoare.

— Cred că deja am cam terminat, spune el aşezându-se pe pervaz, cu spatele spre un fundal întunecos, înnorat şi ploios. A început să toarne de pe la opt şi de atunci nu s-a mai oprit.

Din când în când, am cântat şi eu cu el, dar am fost prea emoţionată. Chiar nu ştiu cum o să mă descurc cu ceva aşa de nebunesc dacă sunt aşa de agitată când sunt numai cu el în cameră. E clar că o să-mi fie frică în faţa publicului. Prevăd un caz extrem de trac pe scenă.

— Haide, iubito, spune el dând din cap, cu degetele îmbrăţişând chitara, doar pentru că ştii toate cuvintele, nu înseamnă că n-ar trebui să exersezi cu mine.

Mă arunc pe capătul patului.

— Promiţi că nu faci vreuna din feţele tale comice la mine, că nu rânjeşti, sau zâmbeşti, sau…

— Nici n-o să respir, spune el râzând. Jur! Haide.

Oftez şi mă ridic de pe pat, punând bucata mea de vită uscată, începută deja, pe noptieră. Andrew aşază chitara pe coapsă şi ia o gură din sticla de ceai, ca să poată cânta.

— Nu-ţi face griji, spune el, în timp ce mă îndrept încet spre pat, tipul are mai multe versuri decât tipa – ea nu are decât un solo, restul o să-l cânţi împreună cu mine.

Ridic din umeri agitată.

— Adevărat, recunosc. Cel puţin în mare parte din cântec, vocea ta o să o acopere pe a mea.

Aşază pana de la chitară între buze şi întinde mâna spre mine.

— Iubito, vino încoace.

Merg spre el şi-i iau mâna, iar el mă trage între picioarele lui, având chitara între noi. Când sunt nemişcată şi stau acolo unde vrea el, ia pana din gură.

— Îmi place vocea ta, bine? Dar chiar dacă aş fi crezut că nu poţi cânta, tot aş fi vrut să faci asta. Ce cred ceilalţi nu contează.

Pe buze îmi apare un zâmbet nesigur, timid.

— Bine, spun eu, o s-o fac pentru tine, dar numai pentru tine; nu uita asta.

Arăt sever cu degetul spre el.

— O să-mi rămâi dator.

El scutură din cap.

— În primul rând, nu vreau să faci asta pentru mine, dar din moment ce e mai important să repetăm decât să ne certăm, o să aştept până după ce cânţi la Old Point ca să te întreb dacă ai obţinut ceva din asta, altceva decât să-mi faci mie pe plac.

— Deci ne-am înţeles.

Aprobă din cap şi se aşază din nou în poziţie, după care începe să cânte cu pana pe corzi.

— S-Stai... poate dacă stai şi tu în picioare, n-o să mă mai simt aşa expusă.

Andrew râde şi se ridică de pe pervaz.

— La naiba, fato – bine, cum vrei tu. Şi dacă te hotărăşti să cânţi cu un sac pe cap, tot nu mă interesează.

Mă uit la el ca şi cum mi-ar surâde ideea.

— Nici vorbă, Camryn, fără sac. Acum, hai la treabă.

Repetăm până destul de târziu, când suntem nevoiţi să renunţăm din cauză că, se pare, îi deranjăm pe ceilalţi clienţi din camerele de lângă noi. Şi tocmai când începusem cu adevărat să prind ritmul şi să mă las mai mult în voia muzicii, fără să mă gândesc la ce-ar putea Andrew crede despre cântatul meu!

Cred că mă descurc destul de bine.

Ne băgăm în pat devreme în seara asta, din moment ce repetiţia noastră a fost scurtată şi ne cuibărim unul lângă celălalt, începând să povestim.

— Mă bucur că te-ai săturat de prostiile mele, spun eu aşezându-mă pe braţul lui îndoit. Altminteri, acum, aş fi fost deja înapoi în Carolina de Nord.

Îi simt buzele pe părul meu.

— Trebuie să-ţi mărturisesc ceva, spune el.

Ciulesc urechile.

— Da?

— Mda, spune el uitându-se în tavan, unde luminile de la oraşul în mişcare proiectează din când în când umbre ciudate. Când eram în Wellington, Kansas, în primul motel în care ne-am cazat, în timp ce erai la baie, dimineaţa următoare, când ţi-am dat două minute ca să te pregăteşti… (Face o pauză şi simt cum îşi mişcă uşor capul ca să se uite în jos spre mine.)

Îmi ridic capul de pe braţul lui ca să-l pot privi.

— Da, ţin minte; ce ai făcut?

El zâmbeşte agitat.

— Am fotografiat cu telefonul permisul tău de conducere.

Clipesc plină de uimire.

— Pentru ce? Mă ridic puţin mai sus ca să-l pot privi fără să-mi mai dau ochii peste cap aşa de tare.

— Eşti supărată?

Expir adânc.

— Cred că depinde de ceea ce aveai de gând să faci cu nişte informaţii destul de personale.

Nu mă mai priveşte în ochi, dar pot sesiza roşeaţa feţei lui chiar şi în întunericul din cameră.

— Păi, în mod clar nu era ca să te pot găsi mai târziu şi să te tai în bucăţele sau ceva de genul ăsta.

Rămân cu gura căscată.

— Ei, ce uşurare să aflu să ştiu asta! Râd eu.

— Serios acum, de ce ai făcut poza?

Se uită din nou în tavan, părând pierdut în gânduri.

— Voiam doar să fiu sigur că ştiu unde te pot regăsi,

mărturiseşte el, ştii… În eventualitatea că ne-am fi hotărât să o ia fiecare pe drumul lui.

Ochii mei îi zâmbesc, dar gura, nu. Nu sunt supărată că a făcut poza din motivul acesta – ba, chiar îmi vine să-l sărut pentru asta.

— Dar nu sunt sigură că-mi place partea cu „în eventualitatea”. Am senzaţia foarte acută că el se gândea să plece, la un moment dat, indiferent de situaţie.

— Andrew?

— Da, drăguţo?

— Mai este ceva ce îmi ascunzi?

Tace.

— Nu, de ce întrebi?

Mă uit şi eu în tavan.

— Nu ştiu, simt mereu această ciudată… reţinere din partea ta.

— Reţinere? Spune el surprins. Am fost eu reţinut atunci când le-am convins să facem această excursie împreună? Sau când a fost vorba să te satisfac?

— Nu, cred că nu.

— Camryn, singurul lucru care m-a făcut să fiu reţinut a fost că mă tot întreb dacă e bine să fim împreună.

Mă ridic de pe pat şi mă întorc complet spre el, ca să-l văd. Umbra de pe faţa lui îi face ochii să pară înspăimântători. Nu are cămaşă pe el şi stă întins pe o parte, cu un braţ îndoit şi aşezat sub cap.

— Crezi că nu ne potrivim?

Conversaţia asta începe să mă facă să-mi simt stomacul strângându-se.

El întinde mâna liberă şi mă apucă cu blândeţe de încheietură.

— Nu, iubito, eu… eu cred că suntem foarte potriviţi… şi de aia ere… de-aia credeam că era mai bine să nu începem o relaţie.

— Dar nu are nicio logică.

El mă trage spre el şi mă sprijin cu mâinile pe pieptul lui.

— Nu eram sigur dacă să mergem până la capăt, spune el, trecându-şi degetele prin părul meu, pe lângă urechi. Dar, iubito, nici tu nu erai prea convinsă.

Mă întind la loc, lângă el. Aici m-a prins.

Singurul lucru pe care încă nu-l înţeleg este care au fost motivele sale pentru care a fost aşa de precaut să nu ne implicăm într-o relaţie? Ştie de ce am plecat de acasă şi toate amănuntele despre moartea lui Ian. Am o listă de motive valabile înfiptă pe frigider sub un magnet în formă de banană, la vedere, în timp ce motivele lui Andrew sunt încă ascunse undeva într-o cutie de pantofi cu o felicitare de Crăciun.

Şi cred că nu e vorba doar de tatăl lui.

Îşi scoate braţul de sub capul meu şi încalecă pe mine, sprijinindu-se pe braţele musculoase.

— Mă bucur că nu poţi dormi cu muzică, spune el, amintindu-şi de primul lucru pe care i l-am spus şi se apleacă şi mă sărută.

Îmi ridic braţele şi îi prind în palme faţa frumoasă, trăgându-l spre mine ca să-l sărut din nou.

— Şi mă bucur că Idaho e faimos pentru cartofi.

Sprâncenele i se împreunează pe frunte.

Zâmbesc şi-l trag încă o dată spre buzele mele. El mă sărută adânc, încolăcindu-şi limba cu a mea. Şi apoi începe să coboare cu buzele în jos, spre abdomen. Desenează un cerc în jurul buricului cu vârful limbii şi îşi bagă degetele pe sub elasticul chiloţeilor mei.

— Nu cred că pot acum… spun eu încet, privind în jos spre el.

Îmi linge pielea abdomenului şi apoi îmi sărută degetele de la mâini, în timp ce îi mângâi faţa, după care îmi plimb degetele prin părul său.

— Fără sex, spune el şi promit că o să te ling cu grijă. Îmi scoate chiloţii, iar eu îmi ridic puţin fundul ca să-i fie mai uşor.

El îmi sărută partea interioară a unei coapse. Şi apoi a celeilalte.

— O să-mi umezesc mereu limba ca să nu te usture, spune el cu blândeţe şi-mi sărută din nou coapsele, apropiindu-se mai mult de fierbinţeala mea.

Tresar puţin atunci când degetele lui mă ating foarte uşor şi-mi despart labiile.

— La naiba, iubito, chiar te-ai inflamat aici. Comentariul lui este sincer şi nu are niciun substrat ironic.

Mă înţeapă puţin, dar, Doamne, îmi doresc asta aşa de mult…

Îi simt respiraţia fierbinte între picioarele mele.

— O să fiu foarte blând, spune el şi respiraţia mi se accelerează când limba lui foarte umedă mă linge o dată încet, cu degetele încă desfăcându-mă, dar fără să apese pe zona sensibilă.

Trupul mi se moleşeşte pe aşternuturi, în timp ce el mă tot linge, apăsând suficient cât să nu simt nicio durere, ci doar un extaz total şi lipsit de inhibiţii.

Am tot repetat Barton Hollow timp de două zile, majoritatea timpului petrecându-l în camera noastră de la Holiday Inn, dar ne-am plimbat şi pe malul râului Mississippi de la capătul lui Canal Street şi am repetat şi acolo puţin. Cred că Andrew a venit cu ideea asta ca să mă ajute, pe furiş, să mă simt mai în largul meu cu cântatul în public. Nu erau prea mulţi oameni acolo, în momentul acela, dar tot eram al naibii de emoţionată. Majoritatea trecea pe lângă noi fără să se oprească şi să se uite la noi (nu cântam legat şi mai făceam pauze şi exersam diferite părţi din melodie, aşa că nu era prea mult de ascultat), dar unul sau doi trecători mai întârziau uneori pe lângă noi. O femeie mi-a zâmbit. Dar nu ştiu dacă era un zâmbet de milă, fiindcă eram groaznică, sau dacă îi plăcea vocea mea.

Cred că ar fi putut fi ambele variante.

Deja în ziua a treia, Andrew e sigur că amândoi am învăţat bine cântecul şi e hotărât să mergem în curând la Old Point ca să cântăm.

Eu nu prea sunt aşa de decisă. Am nevoie de încă o săptămână, sau de o lună, sau de un an sau doi.

— O să ne iasă bine, spune el în timp ce-şi probează cizmele. De fapt, tu o să te descurci minunat. La sfârşitul

cântecului, va trebui să mă iau la bătaie cu bărbaţii de acolo ca să te lase în pace.

— O, termină, spun eu trăgându-mi pe cap o bluză fără umeri, cu nişte lănţişoare foarte drăguţe, pe post de bretele. (în mod sigur nu voi purta bluza fără bretele într-o seară ca asta.) Am văzut cum se uitau fetele la tine în seara aia – cred că cel mai mult îmi convine că eşti acolo, pe scenă, cu mine, căci toată lumea va fi prea ocupată să te privească pe tine ca să mai observe când o dau eu în bară.

— Iubito, tu ştii cântecul mai bine decât mine, spune el. Încetează să fii aşa de negativistă.

Tricoul lui negru îi cade peste abdomen. Poartă o curea neagră cu argintiu, dar îşi bagă tricoul în pantaloni doar puţin în jurul cataramei, lăsând restul să atârne peste şoldurile lui perfecte. Blugi închişi la culoare, bretonul puţin ridicat... Ce spunea?

— Singurul lucru pe care va trebui să-l ţii minte, continuă el, dându-şi cu deodorant, este să nu cânţi chiar fiecare vers din cântec.

— Ai de cântat mai puţin, dar tot vrei să cânţi şi părţile mele. (Ridică sprâncenele, uitându-se spre mine.) Nu că m-ar deranja, doar că m-am gândit că o să-ţi fie mai uşor să ai mai puţin de cântat.

— Ştiu, doar că sunt obişnuită să cânt singură tot cântecul.

— Cam greu să mă abţin să cânt anumite părţi.

El aprobă din cap.

Îmi bag picioarele în noii mei pantofi cu toc şi merg să văd cum arăt în oglinda înaltă de lângă comoda TV.

— Eşti al naibii de sexy, spune Andrew venind în spatele meu.

Îşi strecoară mâinile în jurul taliei mele şi mă sărută pe gât, apoi îmi trage o palmă la fund pe blugii strâmţi, aproape mulaţi şi ţip uşor, din cauza usturimii.

— Şi, ca de fiecare dată, iubito, îţi ador codiţele.

Se întinde şi-şi înfăşoară cele două cozi care-mi atârnă pe fiecare umăr, în jurul degetelor mari, după care mă sărută în

joacă pe obraz.

Mă dau înapoi şi-l împing deoparte, tachinându-l.

— O să-mi strici machiajul.

El se îndepărtează, zâmbind şi-şi ia portofelul de pe noptieră trăgându-l în buzunarul de la spate.

— Păi, cred că asta-i tot, spune el.

Se duce în mijlocul camerei şi-şi întinde o mână spre mine, punându-şi-o pe cealaltă la spate şi se apleacă ceremonios, zâmbind. Vârfurile degetelor mele se apropie încet de ale lui – mă prinde de mână şi mă trage după el spre uşă.

— Dar chitara?

Ne oprim chiar înainte de a deschide uşa şi mă priveşte recunoscător.

— Da, s-ar putea să ne fie de ajutor, spune el apucând chitara de gât. Dacă Eddie nu-i acolo, e posibil să nu mai fim aşa de norocoşi şi să nu avem nicio chitară la care să cântăm.

— Oo, mai bine nu aş fi spus nimic.

Dă din cap şi mă trage după el afară.

33

De data asta luăm Chevelle-ul. Andrew a aruncat o privire la pantofii mei şi şi-a dat seama că nu aveam nicio şansă să merg prin Algiers cu ei, iar el nu mă putea căra şi pe mine şi chitara. Am luat-o pe autostradă, în locul feribotului şi am traversat Mississippi, ajungând înainte de lăsarea nopţii. Ar fi fost mai bine să mergem pe jos restul drumului până la Old Point cum am făcut prima oară, deoarece acum, pe măsură ce maşina se apropie de local, ştiu că ajungem acolo cât ai clipi.

Încep să mă simt rău de la stomac.

Parcăm pe Olivier Street şi coborâm. Picioarele mi sau lipit de asfalt.

Andrew ocoleşte maşina, vine pe partea mea şi mă ia în braţe, strângându-mă cu blândeţe.

— Nu te oblig să faci asta, spune el schimbându-şi părerea.

Sunt sigură că arăt ca şi cum sunt gata să dau afară prânzul pe care l-am servit nu cu mult timp în urmă.

Mă îndepărtează puţin de la pieptul lui, îmi prinde faţa în mâini şi mă priveşte în ochi.

— Vorbesc serios, iubito – nu vreau să o faci dacă nu-ţi doreşti asta sub nicio formă, nici măcar de dragul meu.

Dau din cap neliniştită şi trag adânc aer în piept; faţa mea este încă în căuşul palmelor lui.

— Pot face asta, spun dând din cap şi încercând să-mi fac curaj. Chiar vreau să o fac.

Îmi mângâie obrajii cu buricele degetelor mari.

— Eşti sigură?

— Da.

Îmi zâmbeşte cu ochii lui mari şi verzi, care încep să cred că m-au vrăjit în vreun fel şi apoi mă prinde de mână. Înşfăcă chitara de pe bancheta din spate şi intrăm împreună în Old Point.

— Parrish! Spune Caria de la bar. Ne face cu mâna.

Încă ţinându-ne de mână, Andrew îşi croieşte drum prin mulţimea îngrămădită şi mergem spre ea. Televizorul aflat în spatele ei difuzează reclame; lumina lui îi proiectează un halou strălucitor alburiu în jurul capului.

— Hei, Caria, spune Andrew, aplecându-se peste bar ca s-o îmbrăţişeze, Eddie e aici în seara asta?

Ea-şi pune mâinile în şolduri şi îmi zâmbeşte.

— Ba bine că nu, spune ea, e pe aici, pe undeva. Bună, Camryn, mă bucur să te revăd.

Îi zâmbesc la rândul meu.

— Şi eu.

Andrew se aşază pe un scaun de la bar şi mă împinge ca să mă urc pe cel de alături. Mă urc şi stau acolo, plină de emoţie. Nu mă pot gândi decât la cât de mulţi oameni sunt în localul ăsta. Plină de teamă, cercetez încăperea cu privirea, pe deasupra capetelor mişcătoare ale celor care se ridică în picioare acum, când formaţia a început din nou să cânte. Pe măsură ce muzica devine mai puternică, Andrew şi Caria ajung să strige unul la celălalt, peste tejghea:

— Ai loc şi pentru noi? întreabă Andrew.

Caria se apleacă mai mult spre el.

— Pentru noi? Spune ea aruncându-mi o privire. Oau, o să cântaţi amândoi?

Pare entuziasmată.

Inima mea sare din piept şi genunchii mi se înmoaie.

Înghit un nod uriaş, privind printre ei doi, dar imediat se formează unul nou.

Caria îşi înclină capul şi zâmbetul ei uriaş devine mai cald.

— O, drăguţă, o să te descurci perfect – nu trebuie să ai emoţii; toţi cei de aici o să te placă.

Se apleacă după ceva în spatele barului şi trage un păhărel de sticlă. Un bărbat se aşază la bar vizavi de mine, evident unul de-al casei, din moment ce nu e nevoie să spună ce doreşte, căci Caria deja îi şi toarnă băutura.

Totuşi, ea este atentă mai mult la Andrew şi la mine.

— Am tot încercat să-i spun, zice Andrew, dar asta e prima dată când o face, aşa că trebuie să-i dau pace.

— Prima şi ultima oară, îl corectez eu.

Caria zâmbeşte în secret spre Andrew şi apoi îmi spune:

— Ei bine, nu sunt adepta violenţei, dar dacă ai vreo problemă cu cineva de pe aici, spune-mi mie şi-l arunc afară pe uşă aşa cum vezi prin filme.

Îmi face cu ochiul şi se întoarce din nou spre Andrew.

— Uite-l şi pe Eddie, spune ea dând din cap în direcţia scenei.

Eddie îşi face loc prin mulţime, purtând aceeaşi ţinută în care l-am văzut îmbrăcat prima oară, atunci când l-am cunoscut: o cămaşă albă închisă până la ultimul nasture, pantofi negri strălucitori şi un zâmbet larg, care-i încreţeşte toată faţa.

— No, iaca şi Parrish! Spune Eddie scuturându-i mâna lui Andrew şi trăgându-l spre el să-l îmbrăţişeze. Apoi se uită la mine.

— Tulai! Arăţi ca fomeile alea de p’in reviste, zău!

Şi mă îmbrăţişează şi pe mine. Miroase a whisky ieftin şi a ţigări, dar, nu ştiu de ce, asta nu face decât să mă calmeze.

Andrew radiază.

— Camryn o să cânte cu mine în seara asta, spune el cu mândrie.

Lui Eddie i se deschid ochii larg, ca nişte mingi albe strălucitoare, pline de încântare, prinse pe fundalul maro-închis al pielii lui. Ar fi trebuit să mă emoţionez, ca atunci când Caria a aflat vestea, dar se pare că prezenţa lui Eddie mă ajută să mă mai relaxez. Poate că ar trebui să-l leg cu cătuşe de mine în timp ce cânt.

— O, măiculiţă, rânjeşte el la mine, pun rămăşag că vocea-i la fel de faină ca tine.

Mă înroşesc rău.

— Păi, hai, urcaţi colo!

Arată cu degetul spre scenă.

— Când ter’nă ăia de cântat cântecu’ aiesta!

Andrew mă ia de mână şi mă trage lângă el. Simt că

Eddie e ca un al doilea tată pentru Andrew şi că Andrew e fericit că mă place aşa de mult.

Eddie se apropie de scenă şi ridică trei degete spre noi.
— Încă tri minute!
— O, Doamne, sunt al naibii de emoţionată!
Dap, Eddie ar trebui să rămână prin preajmă.
Mâna lui Andrew mă strânge mai tare. Se apleacă spre urechea mea.
— Nu uita, toţi oamenii ăştia de aici se distrează; nu e nimeni aici care să te judece – aici nu-i concursul American Idol.
Respir adânc, relaxându-mă.
Ascultăm formaţia cum îşi încheie ultimul cântec şi apoi muzica se opreşte, urmată de sunetul obişnuit al instrumentelor mutate, acordate sau puse neglijent pe undeva. Valul de voci zumzăitoare devine mai puternic fără fundalul muzical, împânzind spaţiul cu un murmur amplificat, neregulat. Un strat gros de fum de ţigară face aerul să fie îmbâcsit, amestecat cu toate trupurile astea înghesuite la un loc.
Când Andrew începe să mă tragă spre scenă, inima îmi tremură şi privesc în jos, realizând abia atunci că unghiile îmi sunt înfipte în degetele lui.
El zâmbeşte cu blândeţe şi urc împreună cu el.
— Arăt bine? îi şoptesc.
Mă îndoiesc că o să trec prin asta fără să am un atac de panică.
— Iubito, arăţi perfect.
Mă sărută pe frunte şi apoi îşi aşază chitara lângă tobe, ca să poată aranja microfonul.
— O să împărţim acelaşi microfon, spune el. Sper să nu ne dăm cap în cap.
Mijesc ochii spre el.
— Nu e deloc amuzant.
— Nu glumesc deloc, râde el încet, vorbesc serios.
Câţiva oameni din mulţime deja ne privesc, dar cei mai mulţi îşi văd de treaba lor. Nu pot face nimic, aşa că stau acolo, în picioare şi asta, în sine, mă face să fiu şi mai

agitată. Cel puţin Andrew poate să se ocupe de chitară. Eu îmi tot frământ mintea.

— Eşti gata? întreabă el de lângă mine.

— Nu, dar hai să terminăm asta odată.

Ne uităm unul la altul şi el rosteşte încet:

— Unu, doi, trei…

Cântăm împreună:

— Ooooo… ooo… ooo… oooo! O pauză de o secundă. Ooooo… ooo… ooo… oooo!

Intră chitara.

Zeci de capete se întorc în acelaşi timp, iar conversaţiile încetează ca şi cum cineva ar închide un robinet.

În timp ce Andrew interpretează primele acorduri şi se pregăteşte să cânte primul vers, eu sunt atât de îngrozită că simt că nu-mi mai pot mişca decât ochii. Dar, pe măsură că el cântă, corpul meu începe să se mişte pe ritmul muzicii.

Deja cam toată lumea îşi leagănă capetele şi se mişcă pe sonorităţile melodiei.

Andrew începe să cânte primul vers.

Şi apoi, din nou împreună, scurt:

— Oooo…

Apoi vine refrenul şi cântăm amândoi cuvintele, iar eu ştiu că va trebui să iau o notă înaltă…

Am reuşit!

Andrew zâmbeşte larg spre mine în timp ce începe versul următor, cântând în acelaşi timp şi la chitară fără să sară niciun acord, ca şi cum ar fi interpretat cântecul ăsta dintotdeauna.

Publicului începe să-i placă. Dau din cap unul către altul, ca şi cum ar spune: Chiar sunt buni şi simt cum faţa mi se luminează când încep să cânt împreună cu Andrew din nou şi cu mai multă încredere. Îmi mişc trupul mai natural pe muzică şi cred că am scăpat aproape total de frică. Dar soloul meu… Doamne, urmează soloul…

Andrew se uită fix în ochii mei ca şi cum şi-ar folosi privirea ca să-mi spună să mă concentrez şi să rămân calmă, iar el loveşte corzile chitarei.

Se opreşte din interpretat la fix şi loveşte în lemnul chitarei înainte de primul meu vers, ciupeşte corzile şi se opreşte din nou, lovind lemnul după cel de-al doilea şi tot aşa, până când iau şi ultima notă şi Andrew începe să cânte din nou din chitară şi-mi şopteşte: Perfect, iar apoi începe din nou să cânte. Zâmbeşte larg de tot. Ca şi mine. În timpul unui interludiu mai rapid, ne lipim feţele în timp ce cântăm din suflet în microfon.

Uooooo… Ooooo… oooooooo!

Chitara încetineşte şi noi interpretăm ultimul refren împreună, uşor, iar el mă sărută pe gură după ce spunem amândoi: „… soul…" Şi aşa se termină cântecul.

Publicul izbucneşte în aplauze şi ovaţionări. Aud chiar un tip spunând „Bis!", de undeva din spate.

Andrew mă trage mai aproape şi mă sărută din nou,

apăsat, de faţă cu toată lumea.

— Oau, iubito, te-ai descurcat fantastic!

Ochii îi strălucesc, luminându-i toată faţa.

— Nu-mi vine să cred că am reuşit!

Pur şi simplu urlu la el din cauză că în jurul nostru se vorbeşte foarte tare.

Am pielea de găină din cap până-n picioare.

— Vrei să mai cântăm şi altă dată? întreabă el.

Înghit în sec.

— Nu, nu sunt pregătită! Dar sunt fericită că am făcut-o o dată!

— Sunt foarte mândru de tine!

Câţiva bărbaţi mai în vârstă vin pe scenă cu beri în mâini. Unul cu barbă spune:

— Trebuie să dansezi cu mine!

Îşi ridică braţele în sus şi face o mişcare jenantă din şolduri.

Faţa-mi ia foc şi îi surprind privirea amuzată a lui Andrew.

— Dar nu avem muzică! îi spun omului.

— Pe naiba nu e!

Face semn cuiva din partea cealaltă a camerei şi în câteva secunde tonomatul porneşte între automatul cu produse şi

cel de jocuri electronice.

Pe lângă faptul că m-aş simţi prost să-l refuz pe babacul ăsta, sunt aşa de fericită că am terminat de cântat cu bine, că mă simt obligată să dansez cu el.

Mă uit spre Andrew şi el îmi face cu ochiul.

Bărbosul mă ia de mână, o ridică deasupra capului şi, instinctiv, mă învârtesc. Dansez încă două cântece până când Andrew mă salvează, intrând uşor între noi şi ţinându-mi trupul lipit de al lui şi mişcându-şi şoldurile odată cu ale mele. Mâinile sale mă ţin de talie.

Dansăm şi sporovăim cu oamenii, chiar jucăm şi un joc de darts cu Caria, până să plecăm de la bar după miezul nopţii.

Pe drumul de întoarcere, Andrew mă priveşte şi întreabă:

— Cum te simţi?

Pe buze îi apare un zâmbet atotcunoscător.

— Ai avut dreptate, spun. Mă simt… nu ştiu, diferit, dar într-un sens pozitiv – n-am crezut niciodată că aş putea face aşa ceva.

— Ei bine, mă bucur că ai făcut-o.

Zâmbeşte cu căldură.

Îmi desfac centura de siguranţă şi mă mut lângă el. El îşi încolăceşte braţul în jurul meu.

— Aşadar, ce zici de noaptea viitoare?

— Ce?

— Vrei să cântăm mâine seară?

— Nu, nu cred că pot…

— Bine, e în regulă, spune el mângâindu-mă pe braţ. O dată e mai mult decât mi-am imaginat, aşa că n-o să te bat la cap cu asta.

— Ba nu, spun, ridicându-mă şi privind spre el. Ştii ce? M-am răzgândit. Vreau să o facem din nou.

Îşi lasă capul pe spate surprins.

— Adevărat?

— Da, adevărat, îi zâmbesc cu toată gura.

Şi el face la fel.

— Bine, atunci, spune el lovind uşor volanul, o să cântăm mâine seară.

Andrew mă duce înapoi la hotel şi facem sex la duş înainte de a ne culca.

Mai rămânem în New Orleans încă două săptămâni, cântând la Old Point şi apoi şi în alte baruri şi cluburi din oraş. Cu o lună în urmă, o interpretare live la un club ar fi fost, probabil, pe ultimul loc pe lista de lucruri pe care nu le-aş putea face niciodată, fără să fiu ridicolă. Acum, însă, iată-mă cântând din toţi rărunchii Barton Hollow şi alte câteva cântece în care, în principiu, l-am acompaniat pe Andrew, nefiind eu în centrul atenţiei. Dar toţi ne plăceau. Foarte mulţi ne opreau după fiecare interpretare şi ne strângeau mâinile, întrebându-ne dacă putem cânta cutare sau cutare cântec, dar Andrew îi refuza. Încă sunt prea emoţionată ca să fiu capabilă să cânt la cerere. Şi spre marea mea surpriză, chiar mi s-au cerut un autograf şi o fotografie de câteva ori. Cred că erau beţi turtă. Asta mi-am spus fiindcă alt motiv mi sar părea cu totul ciudat.

La sfârşitul celor două săptămâni, Andrew avea o formaţie favorită de adăugat pe listă. Acum îi place Civil Wars la fel de mult ca şi mie. Şi seara trecută, ultima noastră seară în New Orleans, ne-am întins amândoi pe pat şi am cântat împreună Poisonwine, pe melodia redată de telefonul de pe noptieră… şi… cred că ne-am spus anul altuia, prin intermediul versurilor, lucrurile pe care ne doream aşa de mult să ni le spunem…

Cred că aşa am făcut…

Am plâns în braţele lui până când am adormit.

Am murit şi am ajuns în Rai. Da… cred că, totuşi, am murit.

Andrew

— Trebuie să o faci, doar ca să fim siguri, a spus Masters, aşezat pe scaunul lui cu rotile stereotip, în biroul lui stereotip, purtând o haină stereotipă.

— Nu e nevoie, spun eu stând în scaunul din faţa lui. Ce mai e de spus? Ce se mai poate găsi?

— Dar tu…

— Nu, ştii ce?… Du-te dracului. M-am ridicat împingând scaunul înapoi şi lovind o plantă din spatele meu. N-am de gând să trec prin tot rahatul ăla.

Am ieşit trântind uşa biroului în spatele meu aşa de tare că geamul a zăngănit în ramă.

— Andrew, iubitule, trezeşte-te, o aud pe Camryn spunând. Ochii mi se deschid brusc. Sunt încă pe locul pasagerului. Mă întreb cât timp am dormit.

Mă ridic şi-mi întind gâtul într-o parte şi-n alta, iar vertebrele îmi pocnesc şi îmi trec o mână peste faţă.

— Eşti bine?

E noapte. Mă uit spre Camryn şi-i văd privirea îngrijorată, fixându-mă până când e obligată să se uite iar la drum.

— Da, aprob din cap. Sunt bine. Cred că aveam un coşmar, dar nici nu mai ţin minte despre ce era, mint eu din nou.

— Ai lovit bordul, spune ea, cu un mic chicot. Pumnul tău a venit ca din senin; mi-a sărit inima de frică.

— Îmi pare rău, iubito. Mă aplec spre ea, zâmbind şi o sărut pe obraz. De cât timp conduci?

Aruncă o privire spre cifrele strălucitoare ale ceasului.

— Nu ştiu, de vreo două ore, poate.

Mă uit în sus la următorul indicator ca să văd dacă a făcut ce i-am spus, să rămână pe autostrada 90.

— Opreşte acolo. Dau din cap ca să-i arăt un refugiu pe marginea autostrăzii.

Ea încetineşte, iese de pe şosea, ajungând pe asfaltul spart, parcând maşina. Mă pregătesc să cobor, dar ea mă prinde de braţ şi mă ţine.

— Aşteaptă, Andrew.

Mă uit spre ea. Ea opreşte motorul şi îşi dă jos centura.

— O să conduc eu o vreme, ca să te poţi odihni şi tu.

— Ştiu, spune ea privindu-mă mohorâtă.

— Ce s-a întâmplat?

Ea-şi pune ambele mâini pe volan, apucând strâns şi se lasă pe spătarul fotoliului.

— Nu mai sunt sigură că vreau să mergem în Texas.

— De ce nu?

Mă aşez mai aproape de ea.

În cele din urmă, ea mă priveşte.

— Fiindcă ce se întâmplă apoi? întreabă ea. Pare că o să fie ultima oprire. Tu locuieşti acolo. Ce mai e de făcut?

Ştiu ce vrea să spună şi am şi eu aceleaşi frici pe care, fără să vreau, i le-am transmis de ceva vreme.

— E de făcut ceea ce vrem noi să facem, spun eu.

Mă răsucesc în scaun şi mă întind spre ea, luându-i bărbia între degete.

— Uită-te la mine.

Ea mă priveşte. Văd un dor în ochii ei, ceva înfricoşat şi chinuit. Ştiu asta, fiindcă şi eu simt acelaşi lucru.

Înghit în sec şi apoi mă aplec spre ea şi o sărut cu grijă.

— O să ne gândim la asta când ajungem acolo, bine?

Ea aprobă din cap, dar fără tragere de inimă. Încerc să o forţez să zâmbească, dar e greu când ştiu că nu-i pot oferi răspunsurile pe care le caută. Nu-i pot da răspunsurile pe care doresc să i le dau.

Camryn se mută pe locul pasagerului, trecând peste schimbător, în timp ce eu ocolesc maşina pe afară. Două maşini trec pe lângă noi, orbindu-ne cu lumina puternică a farurilor. Închid portiera şi rămân aşa pentru o clipă. Privirea lui Camryn e pierdută în gol, spre fereastră, gândurile ei fiind, fără îndoială, cam aceleaşi cu ale mele: pierdută şi nesigură şi poate chiar înfricoşată. Nu am mai simţit niciodată o legătură cu cineva aşa cum o am cu ea, iar asta mă ucide lent. Mă întind să răsucesc cheia în contact, zăbovind cu degetele pe contact. Oftez adânc:

— O să o luăm pe drumul cel lung, spun încet, fără să mă uit la ea şi apoi motorul revine cu un muget la viaţă.

Simt când îşi întoarce capul ca să mă privească.

Mă uit şi eu la ea:

— Dacă vrei.

Un zâmbet timid îi însufleţeşte din nou faţa. Ea aprobă din cap.

Apăs pe butonul de pornire al CD-playerului şi CD-ul porneşte singur să cânte. Bad Company se aude din boxe. Aducându-mi aminte de înţelegerea noastră, vreau să schimb muzica, dar Camryn spune: Nu, las-o, iar zâmbetul ei devine şi mai cald.

Mă întreb dacă ea îşi aminteşte prima seară când neam cunoscut în autobuz, când am întrebat-o dacă ştie numele vreunei piese interpretate de Bad Company. Ea a spus Ready for Love „Gata să iubeşti”. Şi, apoi, eu am spus: Chiar eşti? Nu ştiam de ce am spus asta, atunci, dar acum îmi dau seama că nu a fost deloc nepotrivit, la urma urmelor. Ciudat că tocmai asta este piesa care se aude acum. Străbatem o mare parte din sudul statului Louisiana şi apoi rămânem pe autostrada 82 până ce ajungem în Texas. Camryn e toată un zâmbet în dimineaţa asta – în ciuda faptului că suntem în Texas.

— Şi, văzând-o pe ea aşa, zâmbesc şi eu. Am condus cu ferestrele lăsate în jos, iar ea stă cu picioarele goale atârnând peste portieră, cam de o oră; tot ce am putut vedea prin oglinda laterală din partea ei, când încercam să arunc o privire spre trafic, erau unghiile ei de la picioare, drăguţe, date cu ojă.

— Nu faci o adevărată călătorie pe autostradă până nu-ţi bălăngăni picioarele pe fereastră, când mergi cu maşina! Ţipă ea peste muzică şi vântul se năpusteşte în maşină. Părul îi e împletit într-o singură coadă de data asta, dar vântul îi tot împinge şuviţele de păr spre faţă.

— Ai dreptate, spun eu apăsând acceleraţia şi, ca să fie chiar o adevărată excursie cu maşina, trebuie să i-o tragi unui şofer de camion.

Părul îi loveşte faţa din nou atunci când se întoarce spre mine.
— Ce?
Rânjesc.
— Da. Bat cu degetele în volan pe ritmul muzicii. E obligatoriu. Nu ştiai? Trebuie să faci unul din aceste trei lucruri: unu… Ridic un deget: Trebuie să-i arăţi fundul gol unuia.
Ochii ei albaştri i se măresc.
— Doi: trebuie să conducem în paralel cu unul, în timp ce te prefaci că te masturbezi.
Ochii i se lărgesc şi mai mult şi rămâne cu gura căscată.
— Sau, trei: pur şi simplu ridici braţul în sus de câteva ori… îmi mişc braţul în sus şi în jos cu pumnul în aer, ca să-l faci să sune din claxon.
Pe faţa ei apare uşurarea.
— Bine, spune ea şi un zâmbet misterios îi apare în colţul buzelor, cu următorul pe care-l vedem, voi pune în aplicare aceste principii ale călătoriei pe autostradă şi o să i-o trag unui şofer de tir.
O spune fără ezitare.
Peste zece minute, victima noastră – sau, mai bine zis, bietul norocos; căci, la urma urmelor, e vorba despre Camryn – ne iese în cale. Suntem pe o bucată dreaptă de autostradă, cu un peisaj de şes, întins şi fără copaci pe niciuna dintre părţi. Ne apropiem de tir şi rămânem în spatele lui cu o viteză de nouăzeci de kilometri la oră. Camryn, care poartă pantalonii cei scurţi, albi, din bumbac, sexy de înnebuneşti şi pe care îi ador, îşi lasă picioarele jos de pe scaun şi pune tălpile pe podea. Are un rânjet diavolesc care mă cam excită.
— Eşti gata? întreb eu dând muzica puţin mai încet.
Camryn dă din cap că da şi eu mă uit în retrovizoare şi în oglinzile laterale să verific dacă nu vine vreun vehicul din vreo direcţie.
În timp ce eu încep să depăşesc tirul, ajungând aproape în dreptul şoferului, Camryn îşi bagă mâna dreaptă în faţă, în

pantalonii scurţi.

Am o erecţie instantanee.

Am crezut sută la sută că o să facă chestia cu claxonatul!

Rânjesc diabolic spre ea cu tot felul de gânduri perverse colcăindu-mi prin cap, iar ea îmi răspunde la fel. Apăs mai mult pedala de acceleraţie şi ajungem, treptat, exact în paralel cu cabina şoferului.

O, Doamne, Dumnezeule…

Mâna lui Camryn se mişcă uşor, dar vizibil sub materialul subţire al şortului; degetul arătător şi degetul mare ale mâinii stângi sunt băgate pe sub elastic, trăgând în jos, atât cât să se vadă abdomenul dezgolit. Ea-şi lasă capul pe spate şi alunecă mai jos. Sunt prea distras ca să mă uit la şosea. Ea-şi muşcă buza de jos şi-şi mişcă degetele cu şi mai multă frenezie în pantaloni.

Încep să cred că nu prea se preface. Am o erecţie atât de tare, încât aş putea tăia diamante cu scula mea.

Camionul se ţine tare. Cu ochii la Camryn, nu am observat că piciorul meu dădea drumul pedalei şi că vitezometrul începea să scadă câteva unităţi, încetinind şi la fel şi camionul.

O voce răstită, aspră, zbiară din fereastra tirului:

— Să fiu al dracului! O să mă faci să-mi stea inima, iubi! U-hu!

Şi trage excitat un claxon zgomotos.

Cu un junghi de gelozie, scad de la nouăzeci până la optzeci şi rămân în spatele tirului. Exact la timp, căci din faţă se apropia o camionetă.

Mă uit spre Camryn şi ştiu că trebuie să am o privire nebunească. Ea-şi scoate mâna din pantaloni şi îmi zâmbeşte.

— Nu mă aşteptam la asta!

— Exact de asta am şi făcut-o, spune ea sprijinindu-şi picioarele din nou pe uşa maşinii şi blocând oglinda laterală cu picioarele.

— Chiar te atingeai, pe bune?

De la optzeci de kilometri la oră, am ajuns la şaptezeci şi cinci. Inima îmi sparge pieptul.

— Da, chiar m-am atins, spune ea, dar nu am făcut-o pentru şoferul de tir.

Surâsul i se lărgeşte în timp ce ea îşi scoate câteva şuviţe de păr dintre buze. Nu mă pot abţine să nu-i privesc buzele şi să nu le studiez, dorindu-mi să le muşc şi să le sărut.

— Ei bine, nu că m-aş plânge, spun, încercând să fiu atent la drum şi să nu fac vreun accident, dar acum am o mică problemă.

Privirea lui Camryn cade între picioarele mele, iar ea îşi arcuieşte gâtul şi capul îi este lăsat pe o parte cu o privire poznaşă şi seducătoare. Apoi se mişcă în scaun, aplecându-se spre mine şi prinzându-mi-o cu toată palma. Acum, inima îmi bubuie tare. Strâng cu putere volanul, cu ambele mâini, până când degetele mele devin albe. Ea mă sărută pe gât, apoi pe maxilar şi-şi mişcă buzele către urechea mea. Mă trec fiori.

Începe să-mi desfacă fermoarul pantalonilor.

— Tu m-ai ajutat pe mine cu problemele mele, îmi şopteşte ea în ureche şi apoi mă muşcă din nou de gât. Aşa este corect, să-ţi întorc favorul.

Se uită în sus spre mine.

Eu dau prosteşte din cap, deoarece nu mă pot gândi cu capul de pe umeri atât de mult timp încât să pot forma o propoziţie.

Mă las şi mai mult pe spate, în timp ce ea mă prinde de toată lungimea sculei cu mâna, îşi lasă capul în jos între stomac şi volan. Trupul mi se înfioară puţin când îi simt limba cum o linge. O, Doamne-Dumnezeule… Băga-mi-aş… Nu ştiu cum o să mai conduc…

Când şi-o bagă din nou până în gât, mă cutremur, capul îmi cade puţin pe spate, iar gura îmi rămâne deschisă. Acum strâng doar cu stânga volanul până mi se albesc degetele; în timp ce mi-o suge mai tare şi mai rapid, mâna mea dreaptă coboară de pe volan şi o apuc de ceafa, încleştându-mi degetele în părul ei blond şi răvăşit.

Şaizeci de kilometri la oră au devenit şaptezeci.

Deja, la nouăzeci, picioarele îmi tremură şi nu mai pot vedea bine. Apuc volanul cu ambele mâini, din nou, încercând să nu-mi pierd de tot controlul, în special asupra nenorocitei de maşini şi las să-mi iasă un gâfâit şi un geamăt când îmi dau drumul.

Am reuşit să evit un accident pe autostradă, după ce Camryn mi-a supt-o aşa de magistral. De dimineaţă suntem deja la Galveston, dar ea e încă adormită pe diagonala scaunului, cu picioarele parţial atârnate pe podea. Nu mă chinui să o trezesc, încă. Conduc uşor pe lângă casa mamei, observând că maşina ei nu e pe alee, ceea ce înseamnă că lucrează la bancă astăzi. Ca să treacă timpul, o iau pe drumul cel lung spre apartamentul meu, trecând în jos pe strada S3. Camryn nu a prea dormit azi-noapte, dar cred că e suficient să simtă că maşina merge mai lent decât de obicei, ca să se trezească. Ea începe să se foiască înainte de a intra în complexul unde locuiesc din Park, Cedar Lawn.

Îşi ridică superbul ei cap blond de pe scaun şi când îi văd faţa printre buze îmi iese un hohot uşor de râs.

Ea-şi apleacă pe o parte capul ciufulit de după somn şi mormăie:

— Ce e aşa de amuzant?

— O, iubito, am încercat să te împiedic să adormi aşa.

Se întinde să se uite în oglinda retrovizoare şi-şi dă ochii peste cap când vede trei dungi adânci, întinzându-se pe tot obrazul, până la ureche. Ea se uită în oglindă la urme.

— Vai, mă doare, spune ea.

— Eşti frumoasă chiar şi cu dungi, râd eu, iar ea nu se poate abţine să nu râdă.

— Ei bine, am ajuns. Anunţ eu şi trag maşina pe locul de parcare, oprind motorul şi lăsându-mi mâinile să cadă pe lângă corp.

În maşină, tăcerea este stânjenitoare. Chiar dacă niciunul dintre noi nu a spus că excursia noastră va lua sfârşit în Texas, sau că lucrurile dintre noi au să se schimbe, e ca şi cum amândoi am simţi asta.

Singura diferenţă este că… eu sunt singurul care ştie de ce.

Camryn stă într-o tăcere impecabilă, pe locul ei, cu mâinile împreunate lejer în poală.

— Haide să intrăm, spun eu ca să sparg tăcerea.

Ea se forţează să-mi zâmbească şi deschide portiera.

— Oau, locul ăsta arată mai mult ca un cămin studenţesc decât ca un complex de locuinţe.

Îşi pune pe umăr poşeta şi geanta, privind clădirea istorică şi stejarii gigantici răspândiţi prin tot peisajul.

— A fost un spital al Marinei Statelor Unite în anii ’30, spun eu ridicându-mi genţile din portbagaj.

Camryn apucă chitara lui Aidan de pe bancheta din spate.

Mergem pe o alee şerpuitoare albă precum creta şi ajungem la apartamentul meu cu un dormitor, de la parter. Stângaci, pun cheia în broască şi deschid uşa care dă în sufrageria mare. Mirosul de spaţiu nelocuit mă loveşte imediat ce intrăm înăuntru; nimic ciudat, miroase doar a închis.

Îmi las genţile pe podea.

Camryn stă în picioare la început, cercetând apartamentul.

— Pune-ţi lucrurile unde vrei, drăguţă.

Mă îndrept spre canapea şi-mi strâng blugii care atârnă neglijent peste spetează şi, apoi, înşfac o pereche de boxeri şi un tricou, de pe fotoliu şi de pe taburetul care i se potriveşte.

— Chiar este un apartament frumos, spune ea cercetând în jur. În sfârşit, îşi aşază lucrurile pe podea şi sprijină chitara lui Aidan de spatele canapelei.

— Nu e exact un cuibuşor de burlac, spun eu îndreptându-mă spre sufragerie, dar îmi place aici şi am vrut să fiu aproape de plajă.

— Nu ai colegi de apartament? întreabă ea urmându-mă.

Dau din cap că nu şi intru în bucătărie, deschizând uşa frigiderului; diverse tipuri de sticle şi borcane de pe uşă se lovesc unele de altele.

— Nu mai am. Prietenul meu, Heath, a locuit cu mine cam vreo trei luni chiar atunci când m-am mutat aici, dar, în final, a ajuns să locuiască în Dallas cu logodnica lui.

Închid uşa frigiderului, dar nu înainte de a scoate o sticlă de doi litri de bere de ghimbir.

— Vrei ceva de băut? O ţin ridicată ca ea s-o poată vedea. Vezi? Am şi sucuri naturale şi bere în frigider şi nici măcar nu am fost aici ca să „aranjez" frigiderul înainte de venirea ta.

Ea zâmbeşte dulce şi spune:

— Mersi, dar nu mi-e sete chiar acum – pentru ce ai cumpărat-o? Pentru dureri de stomac sau pentru mahmureală?

Îi zâmbesc cu subînţeles şi iau o gură direct din sticlă. Ea nu se strâmbă, cum mă aşteptam în parte să facă.

— Da, m-ai prins, recunosc, răsucind capacul la loc.

— Dacă vrei să faci un duş, spun în timp ce ies din bucătărie şi merg spre hol, baia e acolo; o s-o sun pe mama ca să nu se îngrijoreze şi o să mai strâng pe aici, înainte de a face şi eu unul. Planta mea este, probabil,

moartă.

Camryn pare puţin surprinsă.

— Ai o plantă?

Zâmbesc.

— Da, o cheamă Georgia.

Sprâncenele i se ridică un pic mai sus.

Râd încetişor şi o sărut delicat pe buze.

În timp ce Camryn intră la duş, trec în revistă fiecare colţişor al apartamentului, căutând lucrurile incriminatoare: şosete dezgustătoare, împuţite (am găsit una la capătul patului), prezervative nedesfăcute (am o cutie plină în noptieră – le îndes chiar la fundul coşului de gunoi), prezervative folosite (două în coşul de gunoi din camera mea), mai multe haine murdare şi o revistă porno (Rahat! Asta era pe capacul toaletei – evident că a văzut-o deja).

Apoi spăl câteva vase murdare pe care le-am lăsat în chiuvetă înainte de a pleca şi mă aşez în sufragerie ca s-o

sun pe mama.

Camryn

35

Când văd revista porno de pe capacul toaletei pusă aşa de la vedere, ca şi cum ar fi una despre motociclete,

nu mă pot abţine să nu râd în sinea mea. Mă întreb, scurt, dacă există în lumea asta vreun tip care să nu se uite la pornografie şi apoi îmi dau seama cât de prostească este întrebarea asta. Nu-i pot reproşa nimic: eu însămi mi-am avut porţia de pornografie pe internet.

Fac un duş fierbinte, lung şi mă şterg cu prosopul de plajă pe care mi l-a dat Andrew, după care mă îmbrac.

Nu-mi place aici. În apartamentul lui. În Texas.

În oricare alt moment şi în alte împrejurări, ar fi fost diferit, dar ce i-am spus acum două nopţi, când am tras pe dreapta pe autostradă, este încă valabil. Locul ăsta, totul îmi dă senzaţia că e sfârşitul. Magia timpului petrecut împreună pe drum, totul s-a evaporat literalmente odată cu ploaia de săptămâna asta. Nu şi sentimentele pe care le avem unul pentru celălalt... nu, acelea sunt atât de puternice, încât gândul că totul ar putea lua sfârşit mă pune, metaforic vorbind, la pământ. Ceea ce simţim unul pentru celălalt este... ei bine, asta e tot ce ne-a rămas. Drumul deschis a dispărut. Opririle spontane şi faptul că uneori habar n-aveam unde suntem, dar ne durea în cot s-au dus şi ele. Motelurile şi lucrurile nesemnificative ca feliile de vită uscate, Baby Oii şi băile cu spumă au dispărut toate. Coloana sonoră a timpului petrecut împreună, scurta noastră viaţă împreună s-a isprăvit odată cu ultimul cântec de pe album. Tot ce mai aud acum este vibraţia domoală a liniştii care se aude din boxe. Am senzaţia că tot ce-mi doresc să fac e să întind mâna şi să repornesc muzica, dar mâna mea nu vrea să se mişte ca să apese butonul.

Şi nu pot înţelege de ce.

Îmi şterg lacrimile de pe faţă, îmi trimit emoţiile înapoi în plămâni, reţinându-le acolo şi trag adânc aer în piept înainte de a deschide uşa de la baie.

Îl aud pe Andrew vorbind la telefon atunci când intru în sufragerie:

— Nu mă freca la cap, acum, Aidan. N-am nevoie de rahatul ăsta. Da şi ce dacă? Cine eşti tu să-mi spui ce să fac cu viaţa mea? Ce? Mai lasă-mă dracului în pace, frate; înmormântările nu sunt obligatorii. Eu, personal, aş prefera să nu merg niciodată la vreuna, doar dacă nu e a mea. Nu înţeleg, oricum, de ce vor oamenii să aibă înmormântări; mergi să vezi pe cineva la care ţii, întins acolo, complet lipsit de viaţă, într-o cutie nenorocită. Aş prefera ca ultima oară când văd pe cineva să fie atunci când este în viaţă. Nu-mi băga replica asta de rahat, Aidan! Ştii că mănânci rahat!

Nu vreau să rămân după colţ, ca şi cum aş trage cu urechea, dar nici nu mi se pare chiar momentul potrivit să intru în cameră, deocamdată.

Dar totuşi o fac. El devine prea nervos şi eu îmi doresc să-l calmez. În clipa în care mă vede, renunţă la tonul supărat din conversaţia cu Aidan şi îşi îndreaptă spatele.

— Ascultă, trebuie să plec, spune el. Da, am sunat-o deja pe mama. Da. Da, bine, am înţeles. Pe mai târziu.

Închide telefonul şi-l aruncă pe măsuţa de cafea din stejar de lângă picioarele lui goale.

Mă aşez lângă el pe perne.

— Îmi cer scuze pentru asta, spune el, bătându-mă cu mâna pe coapsă şi apoi mângâindu-mă.

— Pur şi simplu nu poate să se oprească.

Mă ridic şi mă aşez în poala lui, iar el mă trage la pieptul lui ca şi cum asta ar fi tot ce-i trebuie ca să se calmeze. Îl iau de gât, împletindu-mi degetele pe umerii lui. Aplecându-mă spre el, îi sărut colţul gurii.

— Camryn. (Se uită în ochii mei.) Uite, nici eu nu vreau să se termine, spune el, ca şi cum mi-ar fi citit gândurile de acum câteva minute, de când eram în baie.

Deodată, mă ridică şi mă pune să stau dreaptă în poala lui cu faţa spre el şi cu picioarele de o parte şi de alta, cu genunchii sprijiniţi pe canapea. Îmi ia mâinile într-ale lui şi mă priveşte drept în ochi cu gravitate şi intensitate.

— Ce-ar fi dacă… el se uită în depărtare, contemplându-şi cuvintele, deşi îmi doresc să fi ştiut dacă era din cauză că voia să folosească exact cuvintele potrivite sau nu mai voia să spună nimic.

— Ce-ar fi dacă ce? încerc să-l încurajez. Nu vreau să dea înapoi, indiferent ce are de spus; vreau să mi-o spună. Am început să sper din nou şi nu pot suporta să las să-mi scape această ocazie. Andrew?

Ochii lui verzi mă fixează în timp ce vocea mea îl readuce înapoi în prezent.

— Ce-ar fi dacă am fugi împreună? Spune el şi inima începe să-mi bată mai rapid. Nu-mi doresc să stau aici. Şi nu spun asta din cauza tatălui meu sau a fratelui meu

— Niciunul dintre ei n-are nicio legătură cu ceea ce simt. Chiar acum. Aici cu tine. Felul în care m-am simţit toată perioada asta, din ziua în care te-am văzut stând singură,

acolo, în autobuzul ăla din Kansas. Îmi strânge mâinile mai tare. Ştiu că ţi-ai pierdut partenerul de infracţiuni, dar… vreau să fii partenera mea. Poate că noi doi ar trebui să călătorim prin lume împreună, Camryn… ştiu că nu-l pot înlocui pe fostul tău…

Lacrimi îmi şiroiesc pe faţă.

A înţeles totul de-a-ndoaselea. Îmi lasă mâinile să cadă şi, brusc, nu mă mai poate privi. Întind mâinile şi-i prind faţa în căuşul palmelor, forţându-l să se uite la mine cu o privire chinuită.

— Andrew, dau din cap, cu lacrimile rostogolindu-mi-se pe obraji… tu eşti alesul, şoptesc imperativ. Chiar şi cu Ian, simţeam că lipsea ceva. Ţi-am spus, noaptea aceea, pe câmp; ţi-am spus că… Vocea mi se stinge, zâmbesc şi spun: Chiar tu eşti partenerul meu de infracţiuni. Ştiu asta de mult.

Îi sărut buzele.

— Nu-mi pot dori să fac altceva în toată lumea asta decât să o vizitez împreună cu tine. Noi doi aparţinem şoselei. Împreună. Este locul unde îmi doresc să fiu.

Ochii i se umezesc, dar zâmbetul lui luminos îndepărtează lacrimile înainte ca ele să înceapă să curgă. Şi apoi îmi striveşte buzele într-un sărut, cuprinzându-ne în palme feţele. Sărutul lui mă lasă fără suflare, dar îl sărut şi mai adânc, sorbindu-i din respiraţie cât de mult pot. Şi, fără a întrerupe sărutul, îşi ia mâinile de pe faţa mea şi le înfăşoară strâns în jurul corpului meu, ridicându-mă împreună cu el de pe canapea.

— Astăzi va trebui să o întâlneşti pe mama, spune el, cercetându-mi faţa, privindu-mă adânc în ochi.

Îmi înghit lacrimile şi încuviinţez din cap.

— Mi-ar face o mare plăcere să o cunosc pe mama ta.

— Minunat, spune el făcându-mă să mă dezlipesc de el şi să stau pe picioarele mele. O să fac un duş şi o să plecăm să rezolvăm câte ceva prin oraş şi apoi mergem să o vedem după ce termină munca.

— Bine, spun eu, nelăsându-mi zâmbetul să-mi dispară de pe faţă.

N-aş putea să-l fac să dispară nici dacă aş încerca.

Mă priveşte vreme îndelungată ca şi cum n-ar vrea să se despartă de mine nici măcar cât să facă un duş, cu ochii lui radioşi şi zâmbitori, aşa cum erau în noaptea aceea după ce am cântat împreună la Old Point. Pe faţa lui se citesc tot felul de lucruri, pe care cineva care este copleşit de fericire ar dori să le spună, dar el nici nu trebuie să zică nimic.

Andrew iese, în final, din cameră, ca să facă duş şi eu mă apuc să verific mesajele din telefon. A sunat, în cele din urmă, mama. Mi-a lăsat un mesaj în care-mi spunea despre croaziera ei în Bahamas care s-a terminat după opt zile. Chiar sună ca şi cum îi place de tipul ăsta, Roger. S-ar putea să fie nevoie să mă duc pe acasă ca să-l verific şi să văd ce hram poartă: pentru orice eventualitate, în cazul în care mama a fost orbită de ceva ce n-ar lăsa-o să vadă semnalele de alarmă: mai mulţi bani decât tata, un trup mai sexy decât al lui Andrew – ei bine, asta este improbabil.

— Sau o… foarte mare. Nu ştiu exact cum am să aflu aşa ceva de la mama, doar dacă nu o întreb direct pe ea. Şi asta

n-are să se întâmple.

A sunat şi tata. Spune că pleacă în Grecia pentru o lună, într-o călătorie de afaceri şi mă întreba dacă nu vreau să merg cu el. Mi-ar plăcea, dar… scuze, tată, dacă ar fi să merg în Grecia oricând, în anul următor sau aşa ceva, o să merg cu Andrew. Am fost mereu „fata tatii”, dar trebuie să creşti la un moment dat, iar acum… acum sunt fata lui Andrew.

Îmi alung gândurile iluzorii din creier şi mă reîntorc la cititul mesajelor. Natalie a sunat, în cele din urmă, în loc să-şi muşte limba şi să trimită SMS. Ştiu că deja a înnebunit din curiozitatea de a şti ce am făcut şi cu cine sunt. Cred că am făcut-o să se perpelească suficient.

Hmmm… aş putea să-i arunc nişte firimituri.

Un zâmbet răutăcios îmi apare pe faţă. Nişte firimituri ar putea fi o tortură şi mai grea, dar tot e mai bine decât nimic.

Când Andrew iese de la duş, plimbându-se de colo-colo cu un prosop ud pus pe după ceafă, îl strig să vină în sufragerie. El rămâne în picioare, cu bustul gol: cea mai sexy persoană pe care am văzut-o vreodată în viaţa mea, cu apa prelingându-i-se pe abdomenul bronzat. Vreau să o ling, dar mă abţin, de dragul lui Natalie.

— Iubitule, vino aici, spun, făcându-i semn cu arătătorul. Vreau să-i trimit lui Natalie o fotografie cu noi. Mă tot bate la cap despre tine de la New Orleans, dar încă nu i-am spus nimic, nici măcar numele tău. Mia lăsat un mesaj pe robotul telefonic.

Am început să butonez la litere pe telefon.

El râde şi-şi şterge părul de pe ceafa cu prosopul.

— Ce a spus?

— Că, în esenţă, este pe punctul de a exploda. Vreau să o înnebunesc puţin.

Gropiţele lui Andrew se adâncesc.

— La naiba, da, mă bag.

Se aruncă pe canapea şi mă trage şi pe mine după el.

Fac câteva poze cu noi: una cu noi, privind direct în cameră, una cu el, sărutându-mă pe obraz şi una cu el,

privind seducător spre cameră cu limba scoasă pe la colţul gurii lingându-mi faţa.

— Asta e perfectă, spun eu încântată de a treia poză. O să-şi iasă din minţi. Pregăteşte-te; Texas ar putea face cunoştinţă cu Uraganul Natalie, odată ce primeşte poza asta.

Andrew râde şi mă lasă pe canapea cu telefonul.

— Sunt gata în câteva minute, spune el şi iese din sufragerie.

Încarc fotografia într-un mesaj şi scriu:

Iată-ne, Nat, în Galveston, Texas

J

Şi apoi apăs pe butonul de expediere. Îl aud pe Andrew mişcându-se prin apartament. Mă pregătesc să mă ridic pentru a-l spiona, când, la mai puţin de un minut după ce am trimis poza, Natalie îmi scrie:

OMFG5! Te culci cu Kellan Lutz din „Twilight”?!?!!!!?

Izbucnesc în râs. Andrew apare de după colţ, din nefericire purtând o cămaşă pe el pe care şi-o îndeasă, în faţă, în pantaloni, sub curea. Şi deja a înlocuit pantalonii scurţi cu o pereche de blugi.

— Ce, a şi răspuns?

Pare uşor amuzat.

— Da, spun cu vocea încă râzândă. Ştiam că n-o să dureze mult.

Mai multe mesaje încep să apară într-o succesiune rapidă, ca şi cum la capătul celălalt ar fi un robot:

Cam, OMFG, este al naibii de mişto! Ce naiba?

Sună-mă. Chiar ACUM!!!!!!!!!!!!!

CAMRYN MARYBETH BENNETT! Fă bine şi sună-mă!!

Măr aici!!

Vreau să spun că MĂR

AahhhhHH!

LA NAIBA CU AUTOCORECTORU’ ĂSTA! Urăsc telefonul ăsta nenorocit.

MOR, nu măr!!

Nu mă pot opri din zâmbit. Andrew se apropie de mine pe la spate şi-mi smulge telefonul dintre degete.

Râde în timp ce citeşte prostiile astea.

— Da scrie, nu glumă, spune el. Cine naiba e Kellan Lutz?

— E urât?

El se uită la mine cu o umbră de teamă în ochi.

Nu… hmmm, categoric nu-i urât.

— E doar un actor, încerc să-i explic. Şi nu, nu e urât. Nu te frământa prea mult; Natalie mereu şi, serios, chiar mereu, compară pe toată lumea cu cineva celebru şi de regulă exagerează.

Îi iau telefonul în timp ce ascultă pe jumătate interesat ceea ce-i explic eu şi-l pun pe canapea.

— Amândouă am mers la şcoală cu Shay Mitchell şi Hayden Panettiere, Megan Fox a fost regina balului, Chris Hemsworth a fost regele balului. Plescăi din limbă. Şi a mai fost şi cea mai mare duşmancă a lui Natalie, o majoretă care a încercat să i-l fure pe Damon în clasa a zecea; Natalie spunea că e o versiune mai ieftină a Ninei Dobrev – niciunul dintre oamenii ăştia nu arăta în realitate precum celebrităţile respective, nu în mod evident, în niciun caz. Natalie e doar… ciudată.

Andrew dă din cap, zâmbind:

— Ei, bine, e o figură, asta-i clar!

În timp ce încă se aude telefonul, bâzâind pe perna canapelei, îl ignor şi mă ridic spre Andrew, prinzându-l cu mâinile în jurul taliei.

— Eşti sigur că vrei să faci asta cu mine?

El mă priveşte fix în ochi, punându-şi mâinile pe obrajii mei.

— N-am fost niciodată în viaţa mea aşa de sigur de ceva, Camryn.

Apoi începe să păşească.

— Am simţit mereu o… o… privirea îi este intensă, concentrată… o gaură… adică nu era o gaură goală, mereu avea ceva în ea, dar nu era niciodată ceva potrivit. Nu se

potrivea. Am mers pentru scurt timp la facultate, până când, într-o zi, am făcut un pas înapoi şi mi-am spus: Andrew, ce dracului faci aici? Şi mi-a căzut fisa: nu eram acolo pentru că-mi doream eu, eram acolo fiindcă asta aştepta lumea să fac, chiar şi oameni pe care nu-i cunoşteam, societatea. Asta face toată lumea. Cresc, merg la facultate şi îşi iau o slujbă, făcând acelaşi rahat în fiecare zi toată viaţa lor, până când îmbătrânesc şi mor – exact cum mi-ai spus în noaptea aia, când ai vorbit despre planurile tale şi ale fostului tău.

Îşi leagănă mâna dreaptă în aer, ca şi cum ar pălmui ceva invizibil.

— Majoritatea nu vede altceva în afară de locul unde s-a născut.

Se plimbă apăsat, oprindu-se din timp în timp când vrea să accentueze vreun cuvânt sau vreun sens important. Nu prea se uită direct la mine; pare că-şi spune mai degrabă sieşi aceste lucruri, de parcă mintea îi este inundată de un şuvoi de întrebări, la care încearcă să răspundă în acelaşi timp.

— N-am fost niciodată cu adevărat fericit făcând ceva…

În sfârşit, mă priveşte în ochi.

— Şi apoi, te-am întâlnit pe tine… şi a fost ca şi cum ceva a făcut clic în capul meu, sau ceva s-a trezit, nu ştiu, dar… Stă din nou în picioare în faţa mea. Îmi vine să plâng, dar nu o fac… dar ştiu că, orice ar fi fost, a fost bine. S-a potrivit. Tu te potriveşti.

Mă ridic puţin pe vârfurile degetelor şi îi sărut buzele. Sunt aşa de multe lucruri pe care vreau să le spun, dar sunt copleşită de toate şi nu pot face o alegere.

— Cred că e nevoie să-ţi adresez şi eu aceeaşi întrebare, spune el. Eşti sigură că vrei să faci asta?

Ochii mei îi zâmbesc cu căldură.

— Andrew, asta nici măcar nu-i o întrebare, spun eu. Daaa!

Andrew zâmbeşte aşa de luminos spre mine, încât ochii lui verzi nemaipomenit de sexy scânteiază.

— Deci, ne-am hotărât, spune el, plecăm mâine dimineaţă. Am bani în bancă pentru ceva vreme.

Aprob din cap, zâmbesc şi spun:

— Nu am câştigat, de fapt, banii pe care îi am în bancă şi am fost cumpătată cu cheltuielile tocmai din cauza asta, dar pentru această călătorie o să folosesc şi ultima centimă din ei şi când se vor termina...

— Înainte de a se termina banii noştri, mă întrerupe el, o să muncim pe drum, exact cum ai spus mai înainte. Putem cânta în cluburi şi baruri şi pe la târgurile fermierilor.

El râde zgomotos de această idee, dar pare destul de serios.

— Şi putem lucra chiar şi în baruri şi restaurante, să gătim şi să spălăm vase, chiar să facem şi chestia aia cu servirea şi... nu ştiu, o să vedem noi.

Totul sună ca un vis nebunesc care a luat-o razna, dar niciunuia dintre noi nu-i pasă. Trăim clipa.

— Da, înainte de a mi se termina banii, ar fi mai bine aşa, spun eu roşind. Nu vreau să ajung să cerşesc, să dorm în spatele unor pubele sau să stau la colţul străzii cu pancarta pe care scrie Muncim pe mâncare.

Andrew râde şi mă strânge de umeri.

— Nu, n-o să ajungem niciodată acolo. Vom munci mereu, dar nu prea mult timp într-un singur loc şi nu vom face acelaşi şi acelaşi lucru.

Privesc în ochii lui pentru o clipă şi apoi îi prind gâtul cu braţele, sărutându-l cu pasiune.

Apoi el îşi ia cheile.

— Haide, spune el dându-şi capul pe spate şi întinzându-mi mâna. O apuc.

— Dar mai întâi trebuie să-mi verific maşina. Cred că îi e dor de mine!

Reviste porno şi o maşină venerată ca o femeie!

Îmi scutur capul râzând în sinea mea, în timp ce el mă împinge pe uşă. Îmi înşfac poşeta de pe jos şi ieşim.

36

Prima oprire este la locul unde şi-a lăsat Andrew maşina, un Camaro vintage din 1969 şi văd şi eu texanul tipic atunci când parcăm, în atelierul unde se pare că Andrew lucrase.

— Ştii că te-am zburat de aici, nu-i aşa? Spune un bărbat înalt, cu o pălărie şi cizme negre de cowboy, venind spre noi să ne întâmpine. El stătuse în uşa deschisă, vorbind cu un alt bărbat care arată mai degrabă a mecanic.

Îi strânge mâna lui Andrew şi-l prinde într-o îmbrăţişare bărbătească, bătându-l pe spate.

— Da, ştiu, spune Andrew bătându-l uşor pe mână, dar am făcut ce trebuia.

Andrew se întoarce spre mine.

— Billy, ea este prietena mea, Camryn. Camryn, acesta este fostul meu şef, Billy Frank.

Inima mi-a sărit din piept când mi-a spus prietena lui. Faptul că l-am auzit spunând asta, în mod clar, a avut asupra mea un efect mult mai puternic decât mi-aş fi putut imagina.

Billy îmi întinde o mână ridată, pătată de ulei, iar eu o strâng fără ezitare.

— Mă bucur să te cunosc, zâmbesc eu.

Îmi zâmbeşte şi el; dinţii îi sunt stricaţi şi galbeni, probabil de la prea mulţi ani de pasiune pentru cafea şi ţigări.

— Ei, bine, ia te uită ce frumuşică, spune Billy rânjind spre Andrew. M-aş lăsa şi io de muncă pentru o fată ca asta. Îi dă, în joacă, un pumn în braţ lui Andrew. Se întoarce înapoi spre mine. A avut grijă de tine? Băiatu' ăsta are o gură cât o şură!

Râd uşor şi spun:

— Da, chiar are o gură mare, dar se poartă minunat cu mine.

Ochii lui Andrew îmi zâmbesc pieziş.

— Ei, dacă îţi dă de furcă vreodat', ştii unde mă găseşti. Nu e nimeni pe aici care l-ar putea pune la locul lui ca mine.

Rânjeşte spre Andrew.

— Mulţumesc, o să ţin minte asta.

Plecăm de la Billy Frank şi străbatem curtea, după care ieşim pe o uşă laterală care duce spre o zonă îngrădită unde sunt ţinute maşinile. Ghicesc imediat care e, chiar dacă nu am mai văzut-o niciodată, decât ascunsă de copacul de pe tatuajul lui Andrew. E cea mai frumoasă din parcare. Gri-închis, cu două dungi negre de curse pe mijlocul capotei. Arată aproape la fel cu maşina vintage, tot Chevelle, a lui tata. Ne strecurăm printr-un labirint de maşini, iar el deschide portiera de pe partea şoferului, după ce a verificat caroseria din faţă, din spate şi apoi pe fiecare parte.

— Dacă n-ar mai fi fost de lucru la ea, când m-am hotărât să nu iau avionul spre Wyoming, spune el în timp ce-şi trece degetele pe deasupra chederului de la uşă, aş fi condus maşina asta în loc să iau autobuzul.

— Ei bine, nu vreau să o vorbesc de rău pe iubita ta de aici, spun eu zâmbind şi bătând uşor capota, dar sunt bucuroasă că nu ai mers cu ea.

Andrew mă priveşte, cu faţa luminându-i-se în acelaşi fel pe care îl descopăr din ce în ce mai des, zi de zi.

— Şi eu mă bucur, spune el.

Pentru scurt timp, mă gândesc unde ar fi fiecare dintre noi acum, dacă s-ar fi întâmplat asta. Dacă nu ne-am fi întâlnit niciodată. Dar nu vreau să mă gândesc mult la asta, fiindcă astfel de gânduri îmi fac stomacul să se strângă. Nu-mi pot imagina să nu-l fi cunoscut niciodată. Şi nici nu vreau.

— Aşadar, mergem cu asta în locul lui Chevelle?

Andrew mestecă în gol, gândindu-se. El stă lângă portieră cu o palmă pe acoperiş. O bate uşor cu drag şi se uită la mine.

— Ce crezi? Ce vrei să facem, iubito?

E rândul meu să mestec în gol, reflectând. Nici nu mia trecut prin minte că eu aş putea fi cea care să ia hotărârea asta. Mă apropii mai mult de maşină şi arunc o privire înăuntru, cercetând scaunele din piele şi… ei bine, ăsta este, de fapt, singurul lucru pe care îl verific.

— Sincer? întreb eu, încrucişându-mi braţele pe piept.

Dă afirmativ din cap.
Mă uit din nou spre Camaro, cugetând.
— Îmi place Chevelle-ul, spun. Ador maşina asta – e mortală – dar cred că sunt mai în largul meu cu cealaltă. Ca să-mi susţin ideea, arăt spre scaune. Şi cum aş mai putea să-mi pun capul în poala ta, sau să dorm în faţă, cu aşa scaune?
Andrew zâmbeşte cu blândeţe şi mângâie acoperişul maşinii, ca şi cum ar vrea să o asigure că nu e vorba despre ceva personal. O mai bate prieteneşte încă o dată şi apoi închide portiera.
— Atunci o să luăm Chevelle-ul, spune el. O să o aduc mai târziu acasă şi o s-o parchez.
Andrew mă invită în oraş să mâncăm şi să vizităm câteva locuri unde îi place să meargă, pe Insula Galveston. Şi apoi, după ce ora de vârf trece, primeşte un telefon de la mama lui.
— Sunt neliniştită, spun de pe locul din dreapta şoferului în timp ce ne îndreptăm spre casa ei.
El îşi încreţeşte sprâncenele, se uită la mine şi spune:
— Nu fi; mama o să te placă. (Priveşte din nou la drum.) Nu este una dintre nemernicele alea care cred că nicio fată nu e suficient de bună pentru băiatul lor.
— Asta e chiar o uşurare.
— Şi chiar dacă ar fi, spune el, zâmbind spre mine, tot te-ar iubi.
Îmi împreunez mâinile în poală şi zâmbesc. Nu contează. Poate el să vorbească frumos despre ea cât vrea, să spună cât de drăguţă e, că asta tot n-o să mă scape de nervii din stomac.
— O să-i spui? întreb eu.
Îmi aruncă o privire.
— Despre ce, despre plecare?
— Da.
Dă din cap afirmativ.
— Am să-i spun, altfel ar fi aşa de îngrijorată din cauza mea, că ar ajunge direct la psiholog.

— Ce crezi că o să spună?

Andrew chicoteşte.

— Iubito, am douăzeci şi cinci de ani. N-am mai locuit acasă de la nouăsprezece ani. O să fie în regulă.

— Păi, eu voiam doar… ştii tu… mă refer la motivul pentru care pleci şi la ceea ce urmează să facem. Mă uit în altă parte şi apoi privesc prin parbriz. Nu e ca şi cum ţi-ai face bagajele şi te-ai muta în alt oraş; chiar şi maică-mea ar putea să primească bine o astfel de veste. Dar dacă i-aş fi spus că am de gând să călătoresc încontinuu spre oriunde şi că aveam să fac asta cu un tip pe care l-am cunoscut în autobuz, probabil că ar fi puţin speriată.

— Probabil? întreabă Andrew. Adică dacă i-ai spune, vrei să zici?

Mă uit în ochii lui.

— Nu, sigur că am să-i spun. Ca şi tine, cred că trebuie să ştie… dar, Andrew, înţelegi ce vreau să spun.

— Da, înţeleg, iubito, spune el şi semnalizează stânga, făcând virajul la indicatorul de oprire. Şi ai dreptate; nu e ceva obişnuit.

(Apoi zâmbeşte spre mine şi imediat mă face să surâd şi eu.) Dar nu ăsta e motivul pentru care o facem? Fiindcă nu e ceva obişnuit?

— Ba da, este.

— Dar, se înţelege, cel mai mare motiv este faptul că aşa vom putea fi împreună, adaugă el.

Roşesc.

Încă două parcele de case cochete, în stilul suburbiilor selecte şi de alei albe cu copii pe biciclete claxonând, după care intrăm pe aleea de lângă casa mamei lui. Este pe un singur nivel, cu o grădină frumoasă de flori şi cu două boschete verzi şi pufoase de o parte şi de cealaltă ale aleii care duce spre uşa de la intrare. Chevelle-ul toarce, intrând pe alee şi rămâne în spatele unei maşini de familie cu patru uşi, parcată în garajul complet deschis. Mă uit în oglinda retrovizoare rapid, ca să fiu sigură că nu am muci uscaţi pe la nas sau salată între dinţi, rămasă de la sendvişul cu pui

pe care l-am mâncat mai devreme, iar Andrew înconjoară maşina şi îmi deschide portiera.

— Aha, înţeleg cum stă treaba, glumesc cu el, îmi deschizi portiera doar când e posibil ca mama ta să se uite.

El îmi întinde mâna şi se apleacă teatral.

— Am să-ţi deschid portiera de acum înainte dacă îţi plac lucrurile astea, doamna mea... însă... îmi pun mâna într-a lui, cu un zâmbet larg pe faţă... însă nu credeam că eşti genul ăsta.

— O, domnul meu, dar ce impresie vă veţi fi făcut despre mine? Spun cu un accent englez oribil şi-mi ridic bărbia şi mai sus. Şi cam ce tip de damă credeai că sunt, musiu Parrish?

El închide portiera şi-şi încolăceşte braţul pe după al meu, ţinându-şi în continuare spatele drept, distins şi bărbia ridicată.

— Am crezut că eşti genul căruia nu-i pasă de fiţoşenii ca astea atât timp cât se deschide oricând ai chef să cobori.

Chicotesc.

— Ei bine, ai dreptate, spun, împingându-mă în umărul lui, în lip ce mergem spre uşa din interiorul garajului.

Uşa dă spre bucătărie, unde miroase a friptură la tavă.

Îmi spun: a avut timp să pregătească friptură la tavă? Dar apoi văd pe dulap o oală din aceea pe care o poţi lăsa la foc mic de dimineaţa până te întorci de la serviciu. Andrew mă conduce pe lângă bar spre zona de luat masa; chiar atunci o femeie drăguţă, cu părul de culoarea nisipului, vine de după colţ, de pe hol.

— Sunt aşa de bucuroasă că eşti acasă, spune ea prinzându-l într-o îmbrăţişare zdravănă, practic lipindu-l de corpul ei micuţ. Andrew e cu cel puţin zece centimetri mai înalt decât ea. Dar acum văd de la cine a moştenit ochii verzi şi gropiţele din obraji.

Ea îmi zâmbeşte cu cel mai călduros zâmbet de bun venit din lume şi, spre surpriza mea, mă ia şi pe mine în braţe. Mă topesc toată, strângând-o cu braţele ridicate în sus lipite de spatele ei.

— Tu trebuie să fii Camryn, spune. Am senzaţia că te cunosc deja.

Asta mi se pare foarte ciudat. Nu ştiam că ea avusese idee de existenţa mea până azi. Mă uit spre Andrew şi buzele lui se desfac într-un zâmbet secretos. Probabil că a avut o mulţime de oportunităţi ca să vorbească despre mine, cât am călătorit, mai ales înainte de a împărţi aceeaşi cameră.

— Mă bucur să vă cunosc, doamnă... Ochii îmi ies din orbite, în timp ce eu mă uit la Andrew, căutând acele informaţii pentru care o să-l lovesc la fluierul piciorului pentru că nu mi le-a dat mal devreme, dar el continuă să zâmbească.

— Spune-mi Marna, zice ea, lăsându-şi mâinile să cadă pe lângă corp, astfel încât să mă poată prinde de palme. Îmi ridică apoi mâinile, măsurându-mă din cap până în picioare, privindu-mă tot timpul cu zâmbetul ei strălucitor.

— Aţi mâncat, copii? întreabă, privind spre Andrew şi apoi din nou spre mine.

— Da, mamă, am mâncat ceva mai devreme.

— Ah, dar ar trebui să mâncaţi şi cu mine. Am făcut friptură la tavă şi garnitură de fasole. Îmi dă drumul uşor la una dintre mâini, pe cealaltă o ţine bine prinsă într-a ei, iar eu o urmez în camera de zi, unde un televizor uriaş e montat deasupra şemineului. Ia loc şi-ţi pregătesc o farfurie.

— Mamă, nu-i e foame, crede-mă.

Andrew vine după noi.

Capul deja mi se cam învârte. Ştie despre mine suficient cât să aibă senzaţia că mă cunoaşte. Este toată numai zâmbet şi foarte drăguţă de parcă m-ar şi iubi deja. Ca să nu mai amintesc de faptul că pe mine mă ţine de mână şi nu pe Andrew ca să mă conducă prin casă. Oare îmi scapă ceva sau este cea mai drăguţă persoană, cea mai fermecătoare de pe planetă? Mă rog, oricare ar fi situaţia, sentimentele mele pentru ea sunt reciproce.

Ea se uită la mine şi-şi înclină capul pe o parte, aşteptând să vorbesc şi eu. Mă crispez puţin pentru că nu vreau să se simtă respinsă şi spun:

— Vă sunt recunoscătoare, dar nu cred că mai pot mânca ceva deocamdată.

Ea zâmbeşte amabil.

— Atunci ce părere ai de ceva de băut?

— Ar fi minunat: aveţi ceai?

— Desigur, spune ea. Dulce, neîndulcit, lămâie, piersică, zmeură?

— Unul dulce ar fi minunat, mulţumesc.

Mă aşez pe perna din mijloc a canapelei ei de culoare vişinie.

— Dar, tu, iubitule, ce-ai vrea?

— Ce-a cerut şi Camryn.

Andrew se aşază alături de mine şi, înainte ca mama lui să meargă înapoi la bucătărie, ne priveşte pe amândoi, zâmbind parcă la un gând lăuntric. Iar apoi dispare după colţ.

Mă întorc spre Andrew încet şi şoptesc.

— Ce i-ai spus despre mine?

Andrew zâmbeşte.

— Nimic precis, spune el, încercând să pară relaxat, dar nu-i ţine. Doar că am întâlnit această fată dulce, inimaginabil de sexy care are o gură spurcată şi un mic semn din naştere pe interiorul coapsei stângi.

Îl pocnesc peste picior. Zâmbetul i se lărgeşte.

— Nu, iubito, spune el serios, i-am zis că te-am întâlnit în autobuz şi că de atunci suntem împreună.

Îmi mângâie coapsa cu mâna ca să mă liniştească.

— Mi se pare că mă place puţin prea mult pentru ca asta să fi fost tot ce i-ai spus.

Andrew dă din umeri uşor şi apoi mama lui se întoarce în cameră cu două pahare de ceai. Le aşază în faţa noastră, pe măsuţa de cafea. Pe o parte au câte un desen cu o mică floarea-soarelui.

— Mulţumesc, spun eu şi iau o înghiţitură, punând paharul la loc cu atenţie.

l Caut pe măsuţa de cafea un suport de pahare pentru a folosi, dar nu e niciunul.

Ea se aşază pe fotoliul asortat din faţa noastră.
— Andrew mi-a spus că eşti din Carolina de Nord?
Îhî… pe naiba că asta-i tot ce i-a spus! Parcă îl şi simt cum rânjeşte în sinea lui; este aşa de evident că aproape îl auzi. Ştie că nu mă pot holba la el, nici nu-l pot pocni şi nici nu pot face ceea ce aş face în mod normal. Mă mulţumesc să zâmbesc ca şi cum el nici n-ar sta lângă mine.
— Da, răspund. M-am născut în New Bem, dar am trăit aproape toată viaţa în Raleigh.
Mai iau o înghiţitură.
Marna îşi pune picior peste picior şi îşi ţine mâinile împodobite cu inele una într-alta, în poală. Bijuteriile ei sunt simple, cu două inele mici la fiecare mână, o pereche de cercei din aur şi un colier cu acelaşi model,
drapat peste bluza albă închisă cu nasturi până sus.
— Sora mea mai mare a locuit în Raleigh timp de şaisprezece ani, după care s-a mutat înapoi în Texas – este un stat foarte frumos.
Încuviinţez din cap şi zâmbesc. Cred că ăsta a fost doar un subiect de încălzire, fiindcă acum pluteşte în aer o linişte ciudată şi observ că se uită des spre Andrew. Iar el nu spune nimic. Am un sentiment ciudat legat de liniştea asta, ca şi cum aş fi singura persoană din încăpere care nu ştie ce gânduri le trec celorlalţi prin minte.
— Deci, Camryn, spune Marna, mutându-şi privirea de la Andrew, unde mergeai când l-ai întâlnit pe Andrew?
O, minunat! Nu mă aşteptam la asta. Nu vreau să mint, dar adevărul nu este chiar ceva despre care aş putea discuta relaxată la un ceai cu cineva pe care de-abia l-am cunoscut.
Andrew ia o înghiţitură mare de ceai şi-şi aşază paharul pe masă.
— Era cam în aceeaşi situaţie ca mine, răspunde el în locul meu şi răspunsul lui mă şochează, reducându-mă la tăcere. Eu mergeam pe drumul ocolit şi Camryn mergea pe drumul spre nicăieri şi s-a întâmplat că ambele drumuri duceau în acelaşi loc.

Ochii Marnei strălucesc de curiozitate. Îşi înclină bărbia într-o parte, se uită întâi la mine şi apoi înapoi la Andrew, după care ne priveşte pe amândoi. Este ceva plin de căldură, dar foarte misterios în expresia feţei ei, în niciun caz scepticismul confuz la care mă aşteptam.

— Ei bine, Camryn, vreau să ştii că sunt foarte bucuroasă că voi doi v-aţi întâlnit. Se pare că prezenţa ta l-a ajutat pe Andrew să treacă peste momente grele.

Zâmbetul ei luminos păleşte un pic după ce spune asta şi observ cu coada ochiului că Andrew se uită la ea ca şi cum ar avertiza-o de ceva. Presupun că a spus prea multe sau că vrea să zică ceva ce îl va face să se simtă stânjenit faţă de mine.

Simţindu-mă puţin stingheră, fiind singura persoană de faţă care nu are habar despre ce e vorba, mă forţez să zâmbesc puţin de dragul mamei lui.

— Ei bine, ca să fiu sinceră, ne-am ajutat unul pe altul destul de mult, spun eu, zâmbind mai larg, fiindcă ceea ce spun e cât se poate de adevărat.

Marna se bate uşor pe coapse cu palmele, zâmbeşte fericită şi se ridică.

— Trebuie să dau un telefon scurt, spune ea cu o mişcare elegantă a mâinii. Am uitat complet să-i spun lui Asher despre motocicleta aia pe care încearcă să o cumpere de la Mr. Sanders. Mai bine îl sun înainte să uit din nou; mă scuzaţi câteva minute.

Privirea îi alunecă în secret spre Andrew chiar înainte să iasă din cameră. Am prins însă acest gest şi mi-e clar că şi ei îşi dau seama că m-am prins că mi se ascunde ceva. Nu pot să-mi dau seama dacă, în realitate, nu mă place şi a jucat teatru în faţa mea ca să nu-l pună pe Andrew într-o situaţie penibilă, sau dacă nu este vorba despre altceva cu totul diferit. Mă înnebuneşte incertitudinea asta şi nu mai sunt aşa de relaxată ca atunci când am făcut cunoştinţă, când m-am destins imediat.

Şi, ca un făcut, la câteva secunde după ce iese ea pe uşă, Andrew se ridică.

— Ce se întâmplă? întreb eu uşor.

El se uită în jos spre mine şi am sentimentul că ştie că n-am de gând să mă prefac la nesfârşit că nu-mi dau seama de ce se întâmplă. E complet conştient că am observat mai mult decât ar fi vrut el.

Ochii lui îmi cercetează faţa, dar nu zâmbeşte, mă priveşte, doar, ca pe o persoană căreia te pregăteşti să-i spui adio. Apoi se apleacă spre mine şi mă sărută.

— Nu se întâmplă nimic, iubito, spune el, hotărându-se acum să facă pe Andrew cel zâmbitor şi pus pe şotii, cel pe care îl cunosc atât de bine, dar nu mă mai păcăleşte.

Ştiu că minte şi este imposibil să ignor toată situaţia asta. O să mai rabd cât mai stăm aici, dar după ce plecăm, va fi altceva.

— Mă întorc într-o secundă, spune el şi iese pe unde a luat-o şi mama lui.

Andrew

37

Probabil că n-ar fi trebuit s-o aduc pe Camryn aici. E deşteaptă şi ştiam că o să se prindă chiar şi de cele mai mici fluctuaţii ale conversaţiei. Nici mama n-a jucat prea bine. Dar întâlnirea lor este importantă, aşa că am făcut ce trebuia să fac.

Traversez salonaşul şi o iau în jos spre dormitorul mamei. Stă în picioare, aşteptându-mă. Plânge.

— Mamă, te rog, nu face asta.

O cuprind în braţe, ţinându-i spatele capului în căuşul palmei mele.

Ea îşi trage nasul, se îneacă şi încearcă să se oprească din plâns.

— Andrew, te rog, ai putea să mergi măcar la consultaţie şi…

— Mamă, nu. Ascultă. O îndepărtez cu grijă de la pieptul meu şi o privesc, cu mâinile pe umerii ei. A trecut prea mult timp. Am aşteptat prea mult şi ştii asta. Sunt de acord că trebuia să fi mers acum opt luni, dar nu am făcut-o, iar acum e prea târziu.

— Nu ai de unde să ştii. Lacrimile îi şiroiesc pe faţă.

Îmi îmblânzesc expresia feţei, dar ştiu că n-o să mă asculte, indiferent de cât de convingător o să fiu.

— Starea mea s-a înrăutăţit, spun eu. Uite, tot ce mi-am dorit a fost ca tu să o cunoşti. Ea este foarte importantă pentru mine. Voi, amândouă, îmi sunteţi foarte dragi şi cred că trebuia să vă cunoaşteţi…

Mama îmi pune mâna în faţa ochilor şi o mişcă:

— Nu pot vorbi despre asta, spune gâtuită, pur şi simplu, nu pot. Am să fac orice o să-mi ceri şi, fiule, deja o plac. Pot să-mi dau seama că e o fată minunată. Ştiu că e diferită de toate celelalte fete cu care ai avut de-a face până acum. Şi e importantă şi pentru mine nu doar pentru că ţii la ea, ci pentru toate lucrurile pe care ţi le-a dăruit.

— Mulţumesc, spun şi încerc să îmi stăpânesc plânsul.

Mâinile îmi cad de pe umerii ei.

Bag mâna în buzunarul de la spate şi scot un plic împăturit, pe care-l pun în mâna nesigură a mamei mele. O sărut pe frunte.

Ea refuză să-l privească. Pentru ea, este ca un sfârşit.

Pentru mine, reprezintă toate lucrurile pe care n-o să fiu capabil să i le spun.

Mama dă din cap şi lacrimi îi curg din ochi. Pune plicul pe şifonierul ei înalt şi apucă un şerveţel de hârtie din cutia de lângă pat. Ştergându-şi lacrimile de pe obraji şi înghiţindu-le pe celelalte, încearcă să se adune înainte de a merge înapoi, în sufragerie, la Camryn.

— De ce nu-i spui şi ei, Andrew? Zice ea întorcându-se să mă privească, chiar în faţa uşii de la dormitor. Ar trebui să-i spui, pentru ca voi doi să faceţi lucrurile pe care mereu vi le-aţi dorit înainte ca tu să…

— Nu pot, spun eu şi propriile mele cuvinte îmi sfâşie pieptul, lăsând un gol. Vreau ca totul să se desfăşoare cum s-ar întâmpla în mod normal, fără să forţăm lucrurile.

Nu-i place răspunsul meu, dar îl înţelege.

Ne întoarcem împreună, iar ea zâmbeşte cât de mult poate, de dragul lui Camryn, atunci când intrăm în living.

Camryn îşi păstrează şi ea zâmbetul, dar e clar că ştie că mama a plâns.

Mama merge spre ea, iar Camryn se ridică, instinctiv, în picioare.

— Îmi pare rău că trebuie să scurtez vizita asta, spune mama, îmbrăţişând-o pe Camryn, dar am primit nişte veşti proaste despre un membru al familiei, în timp ce vorbeam la telefon cu Asher. Sper să înţelegi.

— Desigur, spune Camryn, cu expresia feţei împietrită de îngrijorare. Se uită spre mine scurt. Îmi pare rău să aud asta. Sper că o să fiţi bine.

Mama dă din cap că da şi schiţează un zâmbet prin ochii înlăcrimaţi.

— Mulţumesc, draga mea. Te aştept oricând vei dori să mă vizitezi; vei fi întotdeauna bine venită aici.

— Mulţumesc, răspunde Camryn încet şi, din proprie iniţiativă, o îmbrăţişează ea pe mama, din nou.

— Andrew, ce se întâmplă aici? întreabă ea chiar înainte de a închide portiera.

Oftez şi răsucesc cheia în contact.

— Este doar chestia aia cu rivalitatea dintre fraţi, spun, încercând să nu privesc spre ea. Pornesc maşina şi bag în marşarier. Mama se supără de fiecare dată când eu şi cu Aidan ne certăm.

— Minţi.

Da şi o să continui să mint.

Mă uit scurt spre ea şi dau cu spatele, ieşind în stradă.

— Nu a vrut să te implice şi pe tine în asta, încep eu, iar restul minciunii începe să se potrivească. Dar totul este legat de înmormântarea tatălui meu. Ai observat că nu a deschis subiectul de faţă cu tine. M-a luat în camera din spate ca să vorbească doar cu mine şi să te scutească pe tine.

Încă nu mă crede, dar îmi dau seama că e pe cale să o facă.

— Bun şi atunci ce e cu vestea aia despre un membru al familiei?

— Nu există nicio veste, răspund. A vrut doar să vorbească cu mine şi i-am spus despre cearta pe care am avut-o cu Aidan la telefon, înainte de a pleca de la mine de acasă şi asta a supărat-o.

Camryn oftează şi se întoarce cu faţa spre geam.

— Mama chiar te place.

Se uită spre mine. La început, am senzaţia că vrea să discutăm mai departe despre Aidan, dar o lasă baltă.

— Ei bine, e o femeie foarte drăguţă, spune Camryn. Poate că tu şi Aidan (accentuează numele lui, ca şi cum tot nu ar crede în întregime minciuna mea) ar trebui să încercaţi să vă înţelegeţi mai bine ca să n-o mai supăraţi atât de mult.

Deşi cade într-un context nepotrivit, sfatul ei nu e rău deloc.

— Iubito, uite, îmi pare rău; poate că ar fi trebuit să mai aştept cu vizita asta.

— Este în regulă, spune ea şi se strecoară lângă mine. Sunt bucuroasă că m-ai adus. M-a făcut să mă simt…

specială.

Am senzaţia că acum mă crede sau poate că doar încearcă să ignore presentimentul pe care-l are undeva în adâncul minţii fiindcă îşi dă seama că n-am de gând să dezvălui adevărul prea curând.

Îmi strecor braţul în jurul ei.

— Ei bine, tu chiar eşti specială.

Îşi lasă capul pe pieptul meu.

— Nu i-ai spus că plecăm mâine dimineaţă.

— Ştiu, dar o să o fac. Poate că o s-o sun mai târziu în seara asta ca s-o anunţ. (O strâng uşor.) Acum că te-a întâlnit şi e clar că te place, cred că nu va mai fi la fel de îngrijorată că o să fac ceva atât de anormal.

Camryn îşi strecoară mâna între coapsele mele şi zâmbeşte în sus spre mine.

— Da, acum va trebui să-i spun şi eu mamei mele.

Se ridică brusc ca şi cum i s-ar fi năzărit un gând.

— Aş putea aştepta şi să-i spun atunci când trecem prin Carolina de Nord şi când o să-i facem o vizită ca să te cunoască.

Superbul ei zâmbet şi ochii ei albaştri îi luminează faţa.

Îi zâmbesc şi eu şi aprob din cap.

— Vrei să mergi cu cineva ca mine acasă la tine, ca să mă prezinţi mamei tale? Dacă aruncă un ochi la tatuajele mele şi mi te răpeşte? Glumesc eu.

— Imposibil, spune ea râzând uşor. Dacă e să se întâmple ceva, o să fie că se va îndrăgosti de tine.

— Ah, o să am parte de ceva acţiune fierbinte!

Ochii îi ies din orbite, iar eu îmi las capul pe spate şi încep să râd.

— Iubito, glumesc!

Mârâie spre mine şi trage adânc şi cu exasperare aer în piept, dar nu-şi ascunde prea bine amuzamentul de pe faţă.

— Hei, ai avut vreodată… ştii tu…?

Nu poate rosti asta cu voce tare şi mă amuză teribil.

— Dacă am avut vreodată o femeie mai în vârstă? Spun eu zâmbind afectat.

E clar că subiectul ăsta nu e prea confortabil pentru ea, dar ea e cea care a întrebat, aşa că am libertatea de a o tortura cât de mult posibil.

— Da, am avut.

Capul i se răsuceşte brusc, iar ochii îi sunt şi mai mari decât înainte.

— Nu te cred!

Râd în timp ce spun:

— Ba da.

— Ce vârstă avea? Sau, aveau?

Capul i se înclină într-o parte, fără să-şi mişte privirea.

Dintr-odată versiunea de plural pare un teritoriu minat, dar chiar vreau să fiu complet sincer cu ea. Măcar în legătură cu chestiile astea…

Îmi pun mâna pe piciorul ei.

— De câteva ori. Una avea în jur de treizeci şi opt de ani, ceea ce pentru mine nu era prea diferit faţă de douăzeci şi opt. Dar m-am culcat şi cu o femeie care avea în jur de patruzeci şi trei de ani.

Faţa lui Camryn este fierbinte şi îmbujorată, dar nu e deloc geloasă sau nervoasă. Totuşi, cred că e puţin… îngrijorată.

— Ce-ţi place mai mult? întreabă ea precaută.

Mă abţin să nu zâmbesc.

— Iubito, nu are legătură cu vârsta, recunosc eu. Vreau să spun că nu sunt atras de bunicuţe sau ceva de genul ăsta şi cred că orice femeie, indiferent cât de în vârstă e, de vreme ce arată sexy, e numai bună de o partidă.

— O, Doamne! Râde Camryn. Şi mai zici că eu am gura spurcată!

Se scutură de uimirea provocată de cuvintele mele şi spune:

— Tot nu mi-ai răspuns la întrebare.

— La drept vorbind, ţi-am răspuns, mă mai joc puţin cu ea. Ai întrebat ce-mi place mai mult şi nu prea există un răspuns clar la întrebarea ta, în afară de unul mai general.

Ştiu perfect la ce se referea, de fapt, întrebarea ei şi sunt sigur că şi ea ştie asta. Dar nu las niciodată să se irosească vreo şansă de a o face să se simtă jenată.

Îşi mijeşte ochii spre mine.

Râd şi, în cele din urmă, mă dau bătut.

— Iubito, tu eşti cea mai bună parteneră de sex pe care am avut-o vreodată, spun, iar ea-şi ţuguiază buzele ca şi cum ar spune: „Da, sigur, spui asta doar pentru că îţi cade bine acuma”. Şi vorbesc serios, Camryn. Nu-ţi torn gogoşi doar pentru că eşti lângă mine şi n-am chef să primesc una între biluţe.

Ea zâmbeşte şi-şi dă ochii peste cap, dar crede ce îi spun. O trag iar mai aproape de mine şi îşi lasă cu plăcere capul pe pieptul meu.

— Eşti cea mai bună parteneră de sex pe care am avut-o vreodată, pentru că am primit ceva de la tine ce n-am mai primit de la nicio fată, niciodată.

Ea-şi ridică faţa spre mine ca să mă privească, aşteptând să audă despre ce anume ar putea fi vorba.

Îi zâmbesc şi spun:

— Ţi-am dezvirginat inocenţa, te-am făcut să fii mai în largul tău cu sexualitatea ta. Şi asta este foarte provocator pentru mine.

Camryn se ridică şi-mi sărută linia maxilarului.

— Îţi place de mine doar pentru că ţi-am supt-o pe autostradă.

Mă uit în sus şi rânjesc.

— Păi asta, pe bune, mi-a plăcut la nebunie, dar nu, drăguţă, nu de asta îmi place de tine.

Cred că, în fine, se simte din nou sigură pe sine. Se ghemuieşte iarăşi la pieptul meu şi mă ţine strâns cu braţul drept peste stomac.

Apoi restul drumului până la apartamentul meu îl facem într-o linişte deplină. Simt că tăcerea ei este mai puţin

încrâncenată decât a mea. Dar nu vreau ca ea să se îngrijoreze sau să aibă inima frântă. Nici acum şi nici altă dată. La un moment dat, tot o voi răni, dar vreau să o feresc cât de mult pot.

Petrecem patru ore uitându-ne la filme în sufragerie, întinşi amândoi pe canapea. O ţin în braţe şi o sărut atunci când încearcă să se concentreze la o scenă importantă şi îmi bag limba în urechea ei doar ca s-o fac să ţipe că e scârbos. E tare dulce când e „dezgustată”, aşa că e doar vina ei dacă îmi place aşa de mult să o fac. Aruncăm cu popcorn unul în gura celuilalt şi ţinem scorul. A câştigat ea cu şase la patru, după care m-am dat bătut şi am început să mâncăm din floricelele cu care ne jucaserăm. Şi am prezentat-o plantei mele, Georgia, care nu a murit cât am fost plecat. Camryn mia povestit despre corcitura de câine pe care l-a adoptat de la adăpostul de animale şi pe care l-a botezat Beepbop, iar eu i-am spus cât de rău îmi pare pentru câinele ăla, săracul, care a primit un nume atât de cretin. Ca o coincidenţă, Beepbop a murit de infarct la fel ca şi câinele meu, cel mai bun prieten al meu, Maximus. I-am arătat o poză de-a lui şi ea a găsit la rându-i una cu Beepbop. Era urâţel, dar haios.

Vorbim ore în şir, până când ea se târăşte spre mine, se urcă în poala mea, călărindu-mă. Îşi apleacă trupul spre al meu şi spune aşa de încet că mă ia cu fiori:

— Hai să ne băgăm în pat…

Mă ridic, iar picioarele ei sunt în continuare încolăcite în jurul meu, îi ţin fundul în mâini şi o duc spre dormitor. Mă dezbrac de haine, de toate şi mă întind în mijlocul patului. Eram excitat la maximum înainte de a o aduce aici. Şi o privesc cum se dezbracă încetişor în faţa mea, dezbrăcându-se nu numai de haine, ci şi de comportamentul ei de obicei timid. Se târăşte deasupra mea dinspre marginea patului şi se aşază călare pe mine, aşa încât simt cum sexul meu apasă între labiile ei călduţe. Nu-şi ia ochii de la mine, în timp ce se întinde ca să ajungă cu gura aproape de a mea, sărutându-mă pe piept şi încercuindu-mi sfârcurile cu vârful

limbii. Îmi ţin mâinile pe fierbinţeala coapselor ei până când mă sărută, iar eu mă întind şi-mi umplu palmele cu sânii ei.

— Eşti bestială, şoptesc lângă gura ei, chiar înainte ca ea să-mi taie răsuflarea cu sărutul ei.

Mă împing uşor spre bazinul ei, iar ea mă apasă puţin mai tare, tachinându-mă şi făcându-mă să-mi doresc să mă înfig adânc în ea. Dar acum, ea este la cârmă şi o las bucuros să facă ce vrea.

Face o pauză din sărutat şi apoi mă pupă pe o parte a gâtului, apoi pe cealaltă, mişcându-şi continuu şoldurile în timp ce o face, aşa de lent, încât mă face să o doresc şi mai mult.

— Lasă-mă să ţi-o umezesc, mai întâi, îi şoptesc, cu mâinile încleştate pe şoldurile ei mici. Este deja excitată, dar asta nu contează. Urcă-te aici, iubito, spun, făcându-i semn din bărbie ca să mi se aşeze pe faţă.

Ea-mi linge mai întâi buzele şi apoi începe să se mute mai sus, în timp ce eu mă las în jos ca să-i fac loc.

Nu irosesc niciun pic de timp când coapsele ei mă apasă în jurul capului şi încep să o ling cu furie, sugându-i clitorisul aşa de tare că ea începe să-şi mişte şoldurile pe faţa mea, cu degetele încleştate de tăblia patului. E al naibii de udă. Când începe să geamă şi să scâncească, mă opresc. Şi ea ştie de ce. Ştie că vreau să termine odată cu mine.

Ea se târăşte înapoi, atingându-mi tot trupul şi mi se aşază în poală, frecându-se de scula mea până când întinde mâna şi mi-o ia în mână.

Când o bagă încet înăuntru, gâfâim amândoi şi ne cutremurăm. După o noapte de făcut dragoste, adoarme în braţele mele şi eu o ţin aşa, nevrând s-o mai las niciodată să plece. Plâng pe tăcute, în moliciunea părului ei, până când, în cele din urmă, adorm şi eu.

Camryn

38

— Andrew? Spun eu, rostogolindu-mă în partea lui de pat.

Trezindu-mă de tot, îmi ridic încet capul şi văd că nu e acolo.

Îmi miroase a şuncă prăjită.

Mă gândesc la noaptea pe care tocmai am petrecut-o cu el şi nu-mi pot şterge zâmbetul de pe faţă. Mă descâlcesc dintre cearşafuri şi cobor din pat, punându-mi chiloţii şi un tricou.

Andrew stă lângă aragaz când intru în bucătărie.

— Iubitule, de ce te-ai trezit aşa devreme?

Mă duc la frigider şi îl deschid, căutând ceva care să-mi lase gura apă. Trebuie să mă spăl pe dinţi, dar dacă el îmi pregăteşte acum micul dejun, nu vreau să aibă un gust ciudat, amestecat cu pasta de dinţi.

— Mă gândeam să-ţi aduc micul dejun la pat.

Răspunsul lui a venit cu câteva secunde mai târziu decât m-aş fi aşteptat, iar vocea lui suna ciudat. M-am uitat la frigider şi apoi spre el. A rămas acolo, în picioare, cu ochii fixaţi pe grăsimea aia.

— Iubitule, te simţi bine?

Las uşa de la frigider să se închidă, fără să iau nimic.

De-abia îşi ridică faţa ca să mă privească.

— Andrew?

Inima îmi bate din ce în ce mai repede, deşi nu ştiu de ce.

Mă duc mai aproape de el şi-mi pun mâna pe braţul lui. El îşi ridică privirea de la tigaie şi o îndreaptă încet spre mine.

— Andrew…

Într-un soi de scenă crudă cu încetinitorul, picioarele lui Andrew cedează şi trupul lui se loveşte de gresia albă, spatula din mână loveşte podeaua odată cu el, împrăştiind grăsimea fierbinte. Întind mâinile să-l prind, dar nu-l pot ţine să rămână în picioare. Totul se mişcă tot cu încetinitorul: ţipătul meu, mâinile mele care îl apucă de umeri, capul care i se loveşte de gresie. Şi apoi, când tot trupul începe să se

scuture şi să aibă convulsii incontrolabile, mişcarea lentă devine rapidă şi terifiantă.

— ANDREW! O, DOAMNE, DUMNEZEULE, ANDREW!

Vreau să-l ajut să se ridice, dar trupul lui nu se opreşte din scuturat. Îi văd albul dinţilor şi fălcile încleştate într-o privelişte oribilă. Membrele sunt înţepenite.

Ţip din nou, cu lacrimile ţâşnindu-mi din ochi:

— Ajutor!

Şi apoi îmi vin în fire şi alerg spre cel mai apropiat telefon. Celularul lui este lângă noi pe dulap. Formez 911 şi în două secunde cineva îmi răspunde. Închid ochiul aragazului.

— Vă rog! Are o criză! Vă rog, să mă ajute cineva!

— Doamnă, primul lucru pe care trebuie să-l faceţi este să vă calmaţi. Este încă în criză?

— Da!

Privesc îngrozită cum trupul lui Andrew se contorsionează pe podea. Sunt aşa de speriată că simt că-mi vine să vomit.

— Doamnă, vreau să mutaţi tot ce se află împrejurul lui care l-ar putea răni. Poartă ochelari? Capul este în pericol de a se lovi de mobilă sau de vreun alt obiect?

— Nu! Dar s-a lovit la cap când a căzut!

— Bine, acum găsiţi ceva pe care să i-l puneţi sub cap, o pernă sau ceva care să-l protejeze de alte eventuale lovituri.

Mă uit prin bucătărie mai întâi, dar nu văd nimic şi apoi alerg înnebunită în sufragerie şi înşfac o pernuţă decorativă de pe canapea şi o aduc în bucătărie. Las telefonul jos cât să-i pun perna sub capul care încă i se mişcă.

O, nu… Doamne, ce i se întâmplă?

Pun telefonul din nou la ureche.

— Aşa, i-am pus o pernă sub cap!

— Bine, doamnă, spune calm operatoarea de la 911, de cât timp are criza? Are o boală care să-i cauzeze crize?

— N-nu ş-ştiu, cam de… două minute, trei, cel mult. Şi nu, nu l-am mai văzut niciodată aşa. Nu mi-a spus nimic despre asta… încep să-mi dau seama: nu mi-a spus niciodată. Tot felul de lucruri încep să-mi vină în minte, făcându-mă să-mi pierd din nou calmul.

— Vă rog, trimiteţi o ambulanţă! Vă rog! Grăbiţi-vă! Mă înec în propriile mele lacrimi.

Trupul lui Andrew se opreşte din tremurat.

Înainte ca operatoarea de la 911 să aibă ocazia să răspundă, spun:

— S-a oprit! C-ce să fac?

— Bine, doamnă, trebuie să-l rostogoliţi pe o parte – o să trimitem o ambulanţă. Care e adresa dvs.?

În timp ce-l rostogolesc pe o parte, înţepenesc la auzul întrebării.

Nu… nu ştiu, fir-ar al dracului! La naiba!

— N-n-nu ştiu a…

Sar de pe podea şi mă reped la dulap unde se află un teanc de corespondenţă şi găsesc adresa pe plicul de deasupra, i-o dictez.

— Ambulanţa e pe drum. Vreţi să rămâneţi cu mine la telefon până când ajunge?

Nu mai receptez ce mi se spune şi nu mai răspund nimic. Nu-mi pot lua ochii din Andrew, care zace fără cunoştinţă pe podeaua de la bucătărie.

— Este inconştient! O, Doamne, de ce nu se trezeşte?!

Îmi pun mâna liberă peste gură.

— Nu este ceva neobişnuit, răspunde ea şi eu mă reconectez la vocea ei:

— Doriţi să rămân pe fir cu dumneavoastră până când soseşte ambulanţa?

— Da, vă rog nu închideţi. Vă rog.

— Bine, sunt aici, spune ea şi vocea ei este singura mea alinare. Nu pot respira. Nu pot gândi normal. Nu pot vorbi. Tot ce pot face e să-l privesc. Sunt prea speriată ca să mă aşez pe podea lângă el, ca nu cumva să intre din nou în criză şi să-i stau în drum.

Câteva minute mai târziu, se aud sirene pe stradă.

— Cred că au ajuns, spun în receptor cu gândul departe.

Nu mă pot uita la nimic altceva decât la Andrew.

Ce se întâmplă cu el?

Aud un ciocănit în uşă şi, în cele din urmă, mă reped să le deschid celor de la urgenţă. Nu-mi mai aduc aminte când am dat drumul pe podea telefonului lui Andrew cu operatoarea de la 911 încă pe fir. Tot ce-mi amintesc este că Andrew este ridicat pe o targă şi legat.

— Cum îl cheamă? Mă întreabă o voce şi sunt sigură că cineva de la ambulanţă, dar nu pot vedea nicio faţă. Tot ce văd e cum Andrew e împins cu targa afară.

— Andrew Parrish, răspund încet.

Aud vag numele spitalului la care îmi spun cei de la ambulanţă că îl duc. Şi când pleacă, rămân acolo, în picioare, holbându-mă la uşa unde l-am văzut pentru ultima oară. Îmi ia câteva minute bune să-mi adun gândurile şi primul lucru pe care-l fac e să pun mâna pe mobilul lui şi să caut numărul mamei sale. O aud cum începe să plângă la celălalt capăt, când îi spun ce s-a întâmplat şi cred că a scăpat telefonul.

— Doamnă Parrish? Simt cum lacrimile încep să-mi ardă fundul ochilor. Doamnă Parrish? Dar nu mai e pe fir.

În cele din urmă, îmi arunc pe mine câteva haine – habar nu am cu ce m-am îmbrăcat – şi iau cheile de la maşina lui Andrew şi poşeta, după care mă reped afară pe uşă. Conduc câteva minute până când îmi dau seama că nu ştiu unde merg sau unde sunt. Găsesc o staţie de benzină şi opresc pentru a cere indicaţii despre spital, iar cei de aici mă ajută, dar tot ajung cu greu la destinaţie. Nu pot gândi limpede.

Trântesc portiera maşinii şi alerg spre camera de urgenţă cu poşeta atârnând neglijent pe umăr. Ar putea să-mi şi cadă, că nu mi-aş da seama. Asistenta de la recepţie tastează numele, căutând informaţii şi apoi îmi arată direcţia spre sala de aşteptare. Şi sunt complet singură.

Cred că a trecut o oră, dar poate că mă înşel. O fi fost o oră. Sau cinci minute? O săptămână? Nu contează; tot la fel m-aş simţi. Pieptul mă doare de atâta plâns. M-am tot plimbat încoace-încolo, încât am început să număr urmele de pe mochetă.

Mai trece o oră.

Sala de aşteptare este incredibil de insipidă, cu pereţii maro şi scaune maro aliniate ordonat pe două rânduri în mijlocul încăperii. Un ceas aflat sus pe peretele de deasupra uşii ticăie fără încetare şi, chiar dacă sunetul este prea slab ca să ajungă la mine, mintea mea crede că îl poate auzi. Mai sunt un vas cu cafea şi o chiuvetă în apropiere. Un bărbat – cred – a intrat pe uşa laterală şi şi-a umplut un păhărel de unică folosinţă, după care a ieşit.

Încă o oră.

Mă doare capul. Buzele îmi sunt uscate şi crăpate. Le tot ling, dar asta înrăutăţeşte situaţia. Nu am mai văzut nicio soră trecând pe aici de ceva vreme şi încep să-mi doresc să o fi oprit pe ultima care a trecut, înainte de a dispărea pe culoarul lung, luminat cu neoane, de lângă sala de aşteptare.

De ce durează aşa de mult? Ce se întâmplă?

Îmi dau o palmă peste frunte şi, tocmai când caut telefonul lui Andrew în geantă, aud o voce cunoscută:

— Camryn?

Mă răsucesc rapid din talie.

Fratele mai mic al lui Andrew, Asher, intră în încăpere.

Poate că ar trebui să mă simt uşurată că a intrat, în fine, cineva cu care să pot vorbi, ca să-mi risipească acest sentiment de pustietate dureroasă, dar nu sunt deloc uşurată, fiindcă mă aştept ca el să-mi zică nişte lucruri groaznice despre Andrew. Asher nici măcar nu era în Texas, din câte ştiu şi, dacă a ajuns aşa de repede, înseamnă că a luat primul avion de unde se afla, iar oamenii fac asta doar atunci când se întâmplă ceva rău.

— Asher? Spun eu, lacrimile sugrumându-mi vocea.

N-am nicio ezitare şi mă reped în braţele lui. Mă îmbrăţişează strâns.

— Te rog, spune-mi ce se petrece? Spun, cu lacrimile şiroindu-mi din nou pe obraji. Andrew este bine?

Asher îmi ia mâna şi mă conduce spre un scaun şi mă aşez lângă el, strângându-mi poşeta în poală, doar ca să am ceva de care să mă agăţ.

Asher seamănă aşa de mult cu Andrew că îmi zdrobeşte inima.
El îmi zâmbeşte cu blândeţe.
— Acum este bine, spune el şi mica propoziţie este suficientă ca să-mi umple întregul trup cu un val de energie. Dar probabil că nu va rămâne aşa mult timp.
Şi, la fel de rapid, acea energie a speranţei se scurge din nou în afară, luând cu ea şi alte părţi din mine: inima, sufletul, acea minusculă speranţă pe care am întreţinut-o tot acest timp, de când s-a întâmplat accidentul. Ce spune Asher… ce încearcă să-mi zică?
Pieptul mi se cutremură de plâns.
— Ce vrei să spui? De-abia reuşesc să articulez.
El trage aer în piept cu calm.
— Acum vreo opt luni, începe el molcom, fratele meu a aflat că are o tumoare la creier…
Inima mi se blochează. Respiraţia mi se opreşte.
Poşeta îmi cade pe podea, tot conţinutul ei se varsă, dar nu mă pot clinti ca să-l adun. Nu-mi pot mişca… nicio părticică din corp.
Simt cum Asher mă ia de mână.
— Din cauza stării tatălui nostru, Andrew a refuzat să facă mai multe investigaţii. Trebuia să se întoarcă la o consultaţie la Dr. Masters în aceeaşi săptămână, dar nu s-a mai dus. Mama şi fratele nostru, Aidan, au încercat totuşi să-l facă să meargă. Din câte ştiu, el a fost de acord, la un moment dat, dar nu s-a ţinut de promisiune din cauză că starea tatălui nostru s-a agravat.
— Nu… îmi scutur capul încontinuu, nevrând să cred ceea ce-mi spune, nu… pur şi simplu îmi doresc să alung cuvintele lui din mintea mea.
— Ăsta e motivul pentru care Andrew şi Aidan s-au luat la harţă, continuă Asher. Aidan voia ca el să facă ce trebuia, iar Andrew, încăpăţânat cum e, îl înfrunta pe Aidan la fiecare mişcare.
Mă uit spre perete şi spun:
— De aceea nu a vrut să-şi vadă tatăl în spital…

Îmi dau seama de asta şi înţepenesc şi mai tare.

— Da, spune Asher încet, tot ăsta e motivul pentru care nu a venit la înmormântare.

Mă uit direct spre Asher de data asta, cu privirea înfiptă într-a lui, cu degetele dansându-mi pe buze.

— Îi e frică. Îi e frică să nu i se întâmple acelaşi lucru

— Să aibă o tumoare inoperabilă.

— Exact.

Sar de pe scaun şi strivesc un tub de ruj sub pantoful meu.

— Dar dacă nu va fi la fel de rău? Spun eu speriată. E

În spital acum; se va interveni dacă e cazul! încep să mărşăluiesc spre ieşire. O să-l conving eu să facă testele. O să-l forţez! Pe mine o să mă asculte!

Asher mă prinde de braţ. Mă întorc pe călcâie.

— Din ce ştiu acum, este prea târziu, şansele lui sunt foarte mici, Camryn.

Îmi vine să vomit. Îmi simt obrajii de parcă ar avea înfipţi în ei mii de ace micuţe de la lacrimile care tot şiroiesc pe suprafaţa lor. Îmi tremură şi mâinile. Tot corpul îmi tremură!

Asher adaugă încet:

— A lăsat să treacă prea mult timp!

Îmi ridic amândouă mâinile şi-mi acopăr faţa suspinând, iar trupul îmi palpită incontrolabil. Simt braţele lui Asher cum mă cuprind strâns.

— Vrea să te vadă.

Cuvintele lui mă fac să-mi ridic privirea.

— L-au dus deja într-un salon: o să te duc la el. Mai aşteaptă aici câteva minute, până când iese mama din salon şi te conduc eu.

Nu spun nimic, rămân acolo în picioare, fără cuvinte… sfârşită, cu cea mai puternică durere pe care am simţit-o vreodată.

Asher mă priveşte încă o dată să se încredinţeze că am auzit clar ce mi-a spus şi apoi spune grijuliu:

— Vin repede să te iau. Aşteaptă aici.

Asher iese şi, ca să nu cad, mă prind de cel mai apropiat scaun, aşezându-mă. Nici nu mai văd bine,

lacrimile îmi ard ochii, rostogolindu-se pe obraji. Îmi simt pieptul de parcă cineva mi-ar fi smuls inima.

Nu ştiu dacă o să fiu capabilă să-l văd fără să-mi pierd complet minţile.

De ce a făcut asta?

De ce se întâmplă asta?

Înainte de a înnebuni complet şi de a începe să sparg sau să lovesc ceva, rănindu-mă, mă târăsc în patru labe pe podea după poşetă. Nici măcar nu am observat că Asher a adunat totul şi le-a pus la loc înăuntru, aşezând poşeta pe scaun. Caut telefonul şi o sun pe Natalie.

— Alo?

— N-Natalie, te rog să faci ceva pentru mine.

— Cam… plângi?

— Natalie, te rog, ascultă-mă.

— Bine, da, sunt aici. Ce s-a întâmplat?

— Eşti cea mai bună prietenă a mea, spun eu şi am nevoie de tine aici, la Galveston. Cât de curând. Vii? Am nevoie de tine. Te rog.

— O, Dumnezeule, Camryn, ce naiba se întâmplă? Ce e cu tine? Eşti bine?

— Mie nu mi s-a întâmplat nimic, dar am nevoie de tine aici. Am nevoie de cineva şi tu eşti tot ce am. Mama n-o să… te rog, Natalie!

— B-bine, spune ea cu o îngrijorare adâncă în voce. O să iau primul zbor. O să vin. Doar ţine telefonul la tine.

Mâna îmi cade pe lângă corp, telefonul este zdrobit în pumn, iar eu mă uit în gol la perete timp de o veşnicie până când vocea lui Asher mă scoate din starea aceea. Mă uit sus spre el. El se îndreaptă spre mine, întinde mâna să mă apuce, ştiind că o să am nevoie de asta. Picioarele mi se par fragile, ca şi cum aş merge pe nişte proteze cu care încă nu m-am obişnuit. Asher mă ţine tare strâns de mână! Ieşim pe holul puternic luminat şi mergem spre lift.

— Trebuie să mă calmez, spun cu voce tare, dar mai mult pentru mine decât pentru Asher. Îmi trag mâna dintr-a lui şi-mi şterg faţa, trecându-mi degetele prin păr, peste vârful capului. Nu-l pot vizita în starea asta. Ultimul lucru de care are nevoie acum este să încerce să mă liniştească pe mine.

Asher nu spune niciun cuvânt. Nu mă uit la el. Văd reflexia noastră în uşa liftului, uzată şi decolorată. Observ după afişajul liftului că urcă două etaje şi apoi se opreşte. Uşa se deschide. Rămân pe loc, la început, mi-e frică să ies, dar apoi trag adânc aer în piept şi-mi şterg din nou ochii.

Mergem spre mijlocul holului spre o sală cu o uşă mare din lemn care a fost lăsată întredeschisă. Asher împinge uşa până la capăt, dar mă uit în jos spre podea, la linia invizibilă care mă separă pe mine, din hol, de Andrew care este înăuntru şi mi-e aşa de frică să o traversez. Simt că, odată ce o voi face, o să văd că tot ce se întâmplă este real şi că nu mai pot da înapoi. Strâng cu putere din ochi şi îmi reţin un nou val de lacrimi, respirând adânc cu pumnii încleştaţi de poşetă.

Deschid ochii când mama lui Andrew iese din încăpere.

Faţa ei blândă este epuizată de emoţie, exact cum trebuie să fie şi a mea. Părul îi e încâlcit. Pleoapele îi sunt umflate. Dar reuşeşte să-mi zâmbească cu iubire, punând cu grijă degetele pe umărul meu.

— Mă bucur că eşti aici, Camryn.

Şi apoi se îndepărtează de salon, luându-l de mână pe Asher.

Îi privesc scurt în timp ce se îndepărtează, pe hol, până când siluetele lor par una cu obiectele din jur.

Privesc în salon din prag şi văd capătul patului unde ştiu că zace Andrew.

Păşesc înăuntru.

— Iubito, vino aici, spune Andrew când mă vede.

La început sunt încremenită, dar când mă uit în ochii lui, ochii lui verzi de neuitat care m-au fermecat aşa de tare, las poşeta să cadă pe podea şi mă reped spre pat.

39

Practic mă prăbuşesc peste trupul lui, în braţele lui. Mă strânge cu putere, deşi nu aşa de tare pe cât mi-aş dori. Vreau să mă strivească până mor şi să nu-mi mai dea drumul niciodată, să mă ia cu el. Dar e încă slăbit. E clar că boala prin care trece îl suge de viaţă, rapid.

Andrew îmi prinde faţa în mâini, îmi dă părul la o parte de pe ochi şi îmi sărută lacrimile pe care am încercat atât de tare să le reţin de dragul lui, ca să nu mai fie nevoit să-şi consume energia pentru a mă îmbărbăta pe mine. Dar inima are raţiunile ei şi face mereu ce vrea, mai ales când e vorba despre moarte.

— Îmi pare atât de rău, spune el cu o voce îndurerată, disperată; faţa îmi rămâne încă între palmele lui. N-am putut să-ţi spun, Camryn… Nu am vrut ca perioada petrecută împreună să fie altceva decât a fost.

Lacrimile îmi curg, prelingându-se peste degetele şi peste încheieturile sale.

— Sper că nu eşti…

— Nu, Andrew… înghit câteva lacrimi… înţeleg de ce nu mi-ai spus; nu trebuie să-mi explici. Mă bucur că nu mi-ai zis…

El pare surprins, dar fericit că spun asta. Îmi apropie faţa şi-mi sărută buzele.

— Ai dreptate, spun eu. Dacă mi-ai fi spus, atunci totul ar fi fost întunecat şi… n-nu ştiu, dar ar fi fost diferit şi nici nu vreau să mă gândesc la asta – dar, Andrew, îmi doresc totuşi să-mi fi spus adevărul dintr-un singur motiv: aş fi făcut orice, orice, ca să te aduc la spital mai devreme. Vocea începe să mi se ridice pe măsură ce adevărul trist al cuvintelor mele mă face să sufăr. Ai fi putut…

Andrew dă din cap.

— Iubito, deja era prea târziu.

— Nu spune asta! Nici acum nu este prea târziu! Eşti încă aici, mai ai încă o şansă.

El zâmbeşte cu blândeţe şi, în cele din urmă, mâinile îi cad de pe obrajii mei, odihnindu-se pe cuvertura albă de spital cu care este acoperit. O branulă şerpuieşte din dosul palmei în sus, spre un aparat.

— Sunt doar realist, Camryn. Deja mi-au spus că şansele sunt mici.

— Dar tot mai e o şansă, îl contrazic eu, reţinându-mi lacrimile şi dorindu-mi să le pot controla. O şansă mică tot e mai bună decât nimic.

— Dacă îi las să mă opereze.

Mă simt ca şi cum cineva mi-ar fi tras o palmă peste ochi.

— Ce vrei să spui cu dacă?

Îşi mută privirea de la mine.

Mă întind şi-i apuc cu putere bărbia în mână, întorcându-i faţa spre mine.

— Nu există niciun „dacă”, Andrew – sper că glumeşti.

Andrew întinde mâna spre mine şi se mută spre o parte a patului.

Mă pune să mă întind lângă el şi, în timp ce mă aşez alături de el, întinde un braţ şi mă trage mai aproape.

— Dacă nu te-aş fi întâlnit pe tine, spune el ţintuindu-mă cu privirea, distanţa dintre noi fiind de câţiva centimetri, n-aş fi trecut niciodată prin asta. Dacă nu ai fi fost aici, cu mine, în momentul ăsta, nu aş fi făcut-o.

Aş fi crezut că este o pierdere de timp şi de bani şi că nu fac decât să dau familiei speranţe deşarte, amânând inevitabilul.

— Dar o să-i laşi să te opereze, spun cu suspiciune, deşi sună mai mult a întrebare.

Îmi mângâie obrazul cu buricul degetului mare.

— Aş face orice pentru tine, Camryn Bennett. Nu-mi pasă despre ce e vorba, nu-mi pasă… orice mi-ai cere vreodată să fac, o să fac. Fără nicio excepţie.

Suspinele îmi scutură pieptul.

Înainte de a apuca să mai spun ceva, Andrew îşi plimbă mâna peste obrazul meu, dându-mi părul la o parte. Mă priveşte adânc în ochi.

— O s-o fac.
Îmi lipesc gura de a lui şi ne sărutăm cu pasiune.
— Nu te pot pierde, spun eu. Avem drumul deschis înaintea noastră. Eşti partenerul meu de infracţiuni. Mă forţez să zâmbesc printre lacrimi.
El mă sărută pe frunte.
Rămânem aşa întinşi încă puţin şi vorbim despre operaţie şi despre analizele pe care încă mai trebuie să le facă şi-i spun că n-am de gând să plec nicăieri. Că o să rămân lângă el, oricât va fi necesar. Şi continuăm să vorbim despre locurile pe care vrem să le vedem şi el începe să fredoneze melodii pe care vrea ca eu să le învăţ ca să le putem cânta împreună pe drum. Nu am fost niciodată aşa de dornică să cânt cu el cum sunt acum. Aş fi în stare să devin chiar şi o Celine Dion sau o cântăreaţă de operă – nu-mi pasă. M-aş preschimba în orice pentru el. Cu siguranţă că i-aş face pe toţi să urle, fugind ca nebunii, dar nu mi-ar păsa. O asistentă intră ca să-l verifice, la un moment dat, iar Andrew îşi recapătă ceva din caracterul lui pus pe şotii şi îi joacă o festă, spunându-i că ar putea să ni se alăture dacă e dornică de puţină acţiune în trei.
Asistenta a zâmbit, dându-şi ochii peste cap şi şi-a văzut mai departe de treburi. A făcut-o să se simtă bine în pielea ei şi asta îşi dorise şi Andrew.
Un timp, stând aşa întinsă lângă el, am senzaţia că suntem la drum din nou. Nu ne gândim la boală sau la moarte şi nu plângem. Vorbim şi râdem şi, din când în când, încearcă să mă atingă în locurile sensibile. Chicotesc şi-i împing mâinile la o parte fiindcă simt că fac ceva rău. Că el ar trebui să se odihnească.
În cele din urmă, nu mai protestez şi-l las. Fiindcă este insistent. Şi, desigur, irezistibil. Îl las să mă excite cu degetele, pe sub pătură, iar apoi fac şi eu acelaşi lucru pentru el, cu mâna.
După încă o oră, mă ridic din pat.
— Drăguţo, ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic, spun zâmbind călduros, după care îmi scot pantalonii şi cămaşa.

Rânjeşte cu gura până la urechi. Ştiam că mecanismele perverse din capul lui o să înceapă imediat să se învârtă.

— Oricât de mult mi-aş dori să fac sex cu tine într-un salon de spital, spun eu în timp ce mă întind înapoi lângă el, n-o să se întâmple; ai nevoie de toată puterea pentru operaţie.

Aş face din tot sufletul dragoste cu el pe patul ăsta, dar acum, nu mai este vorba despre sex.

Mă priveşte curios în timp ce mă întind din nou lângă el doar în chiloţi şi sutien şi îmi apropii trupul de al lui, cum stăteam mai devreme. Pe sub pătură, nu poartă decât o pereche de pantaloni albaştri, subţiri, de spital. Îmi apăs cu putere pieptul de al lui şi-mi încolăcesc picioarele printre ale lui. Corpurile noastre sunt perfect aliniate, piepturile ni se ating.

— Ce faci? întreabă el devenind uşor curios şi neliniştit, dar adorând fiecare secundă.

Îmi mut braţul liber mai jos şi urmăresc cu degetele conturul tatuajului cu Euridice. El priveşte cu atenţie. Şi când degetul meu arătător găseşte cotul lui Euridice acolo unde cerneala se opreşte, îl mişc pe pielea mea, ca să continui desenul din locul în care se termină.

— Vreau să fiu Euridice a ta, dacă vrei şi tu.

Faţa i se luminează, iar gropiţele i se adâncesc.

— Vreau să îmi fac cealaltă jumătate, continuu eu, atingându-i buzele cu degetele. Vreau să mi-l fac pe Orfeu pe coaste şi să ne unim desenele.

Este copleşit. Îmi dau seama după ochii lucioşi.

— O, iubito, nu trebuie să faci asta; doare ca naiba pe coaste.

— Dar îmi doresc asta şi nu-mi pasă cât de tare doare.

Ochii încep să i se umezească în timp ce mă priveşte şi apoi gura o acoperă pe a mea, iar limbile noastre se prind în dans una cu cealaltă, timp de o clipă lungă, plină de iubire.

— Mi-ar plăcea asta, şopteşte el.

Îl sărut delicat şi îi şoptesc:

— După operaţie, când vei fi refăcut, mergem să mă tatuez.

Aprobă din cap.

— Da, Gus va avea nevoie şi de mine, ca să se asigure că tatuajul tău e perfect aliniat cu al meu – a râs de mine când am mers la el şi i-am zis că vreau asta pe coaste.

Zâmbesc:

— A râs, ai?

— Da, chicoteşte el. M-a acuzat că sunt un romantic incurabil şi m-a ameninţat că mă pârăşte prietenilor. I-am spus că parcă ar fi taică-meu şi să tacă naibii din gură. Gus e un tip de treabă şi un artist de tatuaje dat naibii.

— Văd asta.

Andrew îşi răsfiră degetele prin părul meu, tot dându-l spre spate, peste creştetul capului. Şi, în timp ce mă priveşte, scrutându-mi faţa, mă întreb ce-i trece prin minte. Zâmbetul lui superb dispare şi el mă priveşte cu grijă şi seriozitate.

— Camryn, vreau să fii pregătită.

— Nu începe cu asta…

— Nu, iubito, trebuie să faci asta pentru mine, spune el cu îngrijorare în privire. Nu-ţi poţi permite să crezi sută la sută că o să supravieţuiesc acestei intervenţii. Nu trebuie să faci asta.

— Andrew, te rog. Încetează.

Îşi pune patru degete pe buzele mele, reducându-mă la tăcere. Deja plâng din nou. Încearcă să fie cât poate de blând, reţinându-şi propriile lacrimi şi propriile emoţii chiar mai bine decât o pot face eu. El este cel care ar putea muri şi eu sunt cea lipsită de putere. Mă calcă pe nervi, dar nu pot face altceva decât să bocesc şi să fiu supărată pe mine însămi.

— Doar promite-mi că vei accepta ideea că e posibil să mor.

— Nu sunt în stare de asta!

El mă strânge şi mai tare.

— Promite-mi.

Îmi scrâşnesc dinţii, simţindu-mi falca cum scârţâie ascuţit în spatele obrajilor. Nasul şi ochii mă înţeapă şi îmi ard. Intr-un sfârşit, spun:

— Promit şi asta îmi sfâşie inima.

— Dar trebuie să-mi promiţi şi tu mie că vei trece cu bine prin asta, spun, culcuşindu-mi capul sub bărbia lui. Nu pot fără tine, Andrew. Trebuie să ştii că nu pot.

— Ştiu, iubito… Ştiu.

Tăcere.

— Vrei să-mi cânţi? întreabă el.

— Ce vrei să cânt?

— Dust în the Wind, răspunde el.

— Nu. N-o să cânt melodia asta. Nu-mi mai cere niciodată asta. Niciodată.

Braţele lui se strâng în jurul meu.

— Atunci cântă orice, şopteşte el. Vreau doar să-ţi aud vocea. Şi încep să cânt Poisonwine, piesa pe care am interpretat-o împreună în New Orleans, când am stat unul în braţele celuilalt toată noaptea. Cântă şi el cu mine câteva versuri, dar îmi dau seama cât de slăbit este, căci abia mai poate ţine o notă.

Adormim unul în braţele celuilalt.

— Am câteva analize de făcut, aud o voce deasupra patului. Deschid ochii şi o văd pe asistenta invitată la un *menage a trois* stând lângă pat.

Andrew se trezeşte şi el.

Este după-masa târziu şi îmi dau seama după priveliştea de afară că întunericul se va lăsa curând.

— Probabil că ar trebui să te îmbraci, spune asistenta cu un zâmbet atotştiutor.

Poate crede că eu şi Andrew ne-am făcut de cap, aici, la un moment dat, judecând după faptul că sunt pe jumătate goală.

Mă târăsc jos din pat şi îmi arunc hainele pe mine în timp ce asistenta verifică parametrii fiziologici ai lui Andrew, pentru a-l pregăti să părăsească salonul cu ea. Lângă capătul patului este un scaun cu rotile.

— Ce fel de analize? întreabă Andrew, slab.

Slăbiciunea din vocea lui mă face să ridic privirea. Nu arată bine. Arată… dezorientat.

— Andrew? Mă întorc înapoi lângă pat. Încet, ridică o mână ca să mă facă să plec.

— Nu, iubito, sunt bine; doar puţin ameţit. Încerc să mă scol. Asistenta se întoarce spre mine şi, chiar dacă ei sunt formaţi ca să pară calmi şi să nu arate cu adevărat cât de îngrijoraţi sunt, pot vedea asta în ochii ei. Ea ştie că ceva nu e în regulă.

Se forţează să zâmbească şi ocoleşte patul ca să-l ajute să se ridice, dând la o parte din calea sa suportul pentru perfuzii.

— O să lipsească în jur de o oră sau două, poate chiar mai multe, cât durează analizele, spune ea. Ar trebui să mănânci ceva, să-ţi dezmorţeşti picioarele şi să te întorci puţin mai târziu.

— Dar n-nu vreau să-l părăsesc.

— Fă ce spune, murmură Andrew şi cu cât îl aud mai mult încercând să vorbească, cu atât devin mai înfricoşată. Vreau să te duci să mănânci. Reuşeşte să-şi întoarcă faţa ca să mă vadă şi-mi face sever cu degetul.

Dar fără friptură, ordonă el în joacă. Încă îmi eşti datoare o cină cu friptură, mai ţii minte? Când o să ies de aici, ăsta este primul lucru pe care-l facem.

Obţine un zâmbet de la mine, un surâs pe care-l aştepta, deşi cam firav.

— Bine, cad de acord cu reţinere. O să mă întorc în câteva ore şi o să te aştept.

Mă duc înapoi spre el şi-l sărut uşor. Mă priveşte adânc în ochi, după care mă îndepărtez. Tot ce pot vedea este durerea din ochii lui. Durere şi epuizare. Dar încearcă să fie puternic şi un mic zâmbet îi apare în colţul gurii. Se urcă în scaunul cu rotile şi se mai uită încă o dată înapoi spre mine, înainte ca asistenta să-l scoată din salon.

Mi se taie respiraţia.

Îmi vine să urlu după el că-l iubesc, dar nu o fac. Îl iubesc cu toată inima, dar undeva în adâncul meu simt că, dacă îi spun asta cu voce tare, totul se va nărui. Poate că, dacă păstrez asta în mine, nerostind niciodată cuvintele, atunci povestea noastră nu se va sfârşi niciodată. A spune acele cuvinte poate fi un început, dar pentru mine şi Andrew mă tem că vor fi sfârşitul.

40

Nu-mi arde de mâncat în clipele astea. I-am spus lui Andrew că o să mănânc doar ca să-l mulţumesc. Prefer să ies afară şi să rămân în faţa spitalului ceva vreme. Pur şi simplu nu vreau să mă îndepărtez prea mult de locul unde se află el. Am făcut eforturi supraomeneşti să o las pe asistenta aia să-l ia de lângă mine.

Primesc un SMS de la Natalie:

„Tocmai am aterizat. Iau taxi. Ajung repede. Te iubesc”.

Când văd taxiul trăgând în faţa spitalului, îmi ia o secundă să mă ridic în picioare. A trecut ceva vreme de când nu am mai văzut-o; de când a fost chestia aia între mine şi Damon.

Dar nimic din ce a fost atunci nu mai contează pentru mine. Şi nici n-a mai contat în ultima vreme. Cei mai buni prieteni, indiferent de ceea ce fac sau de cât de tare te rănesc, te vor face să suferi aşa tocmai fiindcă este vorba despre o prietenie de o viaţă. Şi nimeni nu e perfect. Greşelile sunt tocmai pentru ca cei mai buni prieteni să le ierte; asta este ceea ce face ca o prietenie să fie serioasă. Într-un fel, e ca şi cu Andrew: nu-mi pot imagina cum ca Natalie să nu mai fie în viaţa mea. Şi, în momentul de faţă, am nevoie de ea mai mult ca niciodată.

Aleargă pe asfalt când mă vede, cu părul ei ciocolatiu şi lung fluturându-i pe spate.

— O, Doamne, mi-a fost aşa de dor de tine, Cam!

Mă strânge de mă sufocă.

Aveam mare nevoie de prezenţa ei aici şi profit de îmbrăţişarea ei ca să suspin la pieptul ei. Pur şi simplu nu-mi pot stăpâni lacrimile. N-am plâns toată viaţa mea aşa de mult cât am plâns în ultimele douăzeci şi patru de ore.

— O, Cam, ce se întâmplă?

Îi simt degetele trecându-mi prin păr, în timp ce lăcrimez încetişor cu nasul în cămaşa ei.

— Hai să ne aşezăm undeva.

Natalie mă conduce spre o bancă din lemn sub un stejar, unde ne aşezăm.

Îi povestesc totul. De la motivul pentru care am plecat din Carolina de Nord până la întâlnirea cu Andrew din autobuzul de Kansas şi până la momentul prezent. Asta în timp ce stăm una lângă alta pe bancă. A plâns, a zâmbit şi a râs cu mine în timp ce-i povesteam despre momentele petrecute cu Andrew şi rareori am văzut-o aşa de îngrijorată în legătură cu ceva. Doar atunci când fratele meu Cole a intrat la închisoare şi după ce au divorţat părinţii mei. Şi după moartea lui Ian. Natalie poate fi o petrecăreaţă nebună, o vorbăreaţă care nu poate să-şi ţină gura, dar ştie că fiecare lucru se face la timpul său şi tot ce-mi dăruieşte este inima ei.

— Pur şi simplu nu-mi vine să cred că ai parte de aşa ceva după ce ai trecut prin situaţia cu Ian. E ca o farsă crudă pe care destinul ţi-o joacă.

Într-un fel cam aşa pare, dar cu Andrew se întâmplă ceva mult mai grav decât o glumă proastă a destinului.

— Fată, spune ea, punându-şi o mână pe piciorul meu, gândeşte-te la asta: care sunt şansele ca tot ceea ce s-a întâmplat să fie pură coincidenţă? Ea dă din cap spre mine. Îmi pare rău, Cam, dar aici sunt prea multe coincidenţe – voi doi sunteţi sortiţi să fiţi împreună. E ca un fel de poveste feerică de dragoste pe care n-o poţi programa, înţelegi?

Nu spun nimic: dar mă gândesc o vreme la ce mi-a zis. În mod normal, aş comenta modul ei de a folosi cuvintele, dar de data asta nu sunt în stare. Pur şi simplu, nu-mi vine.

Ea mă priveşte insistent.

— Serios, chiar crezi că ai fost pusă în toate aceste situaţii doar ca să-l priveşti murind?

Cuvântul acela folosit de ea mă doare, dar mă ţin tare.

— Nu ştiu.

Mă uit departe la copacii de pe pajişte, dar de fapt nu văd nimic din ei. Tot ce văd este faţa lui Andrew.

— O să fie bine.

Natalie îmi prinde faţa în palme şi mă priveşte fix în ochi.

— O să treacă şi de asta, trebuie doar să-i spui Morţii să se duci dracului, că pe ăsta îl vrei tu, înţelegi?

Uneori mă surprinde cu vorbele ei. Şi acum este unul dintre acele momente.

Zâmbesc cu blândeţe, iar ea îmi şterge lacrimile de pe obraji.

— Hai să mergem să găsim un Starbucks.

Natalie se ridică cu geanta ei mare, neagră, din piele, bălăbănindu-se pe unul dintre braţe şi întinde mâna spre mine.

Nu prea îmi vine să merg.

— Eu… Natalie, chiar îmi doresc să stau aici.

— Nu, ţi-ar face bine să scapi puţin de energia asta negativă – spitalele sug toată speranţa. Ne întoarcem când el va fi înapoi în salonul lui şi atunci mă poţi prezenta şi pe mine acestei bucăţele sexy, ruptă din Kellan Lutz, pentru care sunt al dracului de geloasă pe tine.

Întotdeauna mă face să râd.

Îi dau mâna.

— Bine, cedez eu.

Luăm maşina, Chevelle-ul, până la cel mai apropiat Starbucks. Lui Natalie i-au curs balele după maşină tot drumul.

— Doamne, Cam, chiar ai dat lovitura de data asta. Este aşezată în faţa mea, sorbindu-şi frappe-ul. Tipi aşa de perfecţi sunt cam rari.

— Ei bine, nu e tocmai perfect, spun eu, amestecându-mi băutura cu paiul. Are o gură spurcată, e încăpăţânat, mă obligă să fac rahaturi pe care nu vreau să le fac şi mereu obţine ce vrea.

Natalie rânjeşte şi suge din pai.

Apoi arată scurt către mine.

— Vezi, e cum am spus: perfect. Râde, apoi îşi dă peste cap ochii căprui. Şi, auzi la ea – cică te pune să faci lucruri pe care nu vrei să le faci… pe naiba! Ceva îmi spune că îţi place la nebunie când te pune la treabă. Ea izbeşte cu palma în masă şi ochii i se măresc. Ohoo, e un tip dur în pat, nu? Nu-i aşa? Abia îşi mai ascunde entuziasmul.

E adevărat, i-am spus că am făcut sex, dar nu i-am dat detalii picante.

Privirea mea caută în jos, spre masă.

Ea loveşte din nou masa şi un tip care stă în spatele ei se uită direct la noi.

— O, Doamne, chiar este!

— Da, este! Şuier eu printre dinţi, încercând să nu râd. Acum vrei să taci din gură?

— Hai, trebuie să-mi dai şi mie puţine detalii.

Ea-şi lipeşte degetul mare şi arătătorul ca şi cum mi-ar spune „hai, puţin, puţin de tot” şi-mi face cu ochiul.

Eee, ce naiba? Dau din umeri şi mă aplec peste masă şi mă uit în stânga şi-n dreapta să văd dacă ascultă cineva.

— Prima dată, încep să povestesc şi capul ei încremeneşte, cu ochii măriţi şi gura deschisă, practic m-a forţat să… ştii tu ce vreau să spun… desigur şi eu am vrut să o facă, înţelegi.

Ea aprobă ca o jucărie din aceea care dă din cap, fiindcă vrea să mă lase să continui.

— E dar că este o natură dominantă şi că nu o făcea doar pentru că îi spusesem eu ce-mi place. Ce-i drept, era atent să nu meargă prea departe, pentru că voia să se asigure că eram în regulă.

— A mers vreodată mai departe de limite impuse de tine?

— Nu, dar ştiu că o va face.

Natalie zâmbeşte.

— Eşti obsedată sexual, spune ea, iar eu mă înroşesc aşa de rău, că nici nu-mi pot ridica privirea din pământ câteva secunde. Se pare că el este exact ceea ce-ţi trebuia ţie, sub toate aspectele. A scos la suprafaţă din tine ceea ce Ian şi Christian n-au reuşit.

Ea priveşte în sus ca şi cum s-ar adresa cuiva din Rai şi spune repede: Ştii că te iubesc, Ian şi-şi sărută două degete pe care le împinge apoi spre cer. Se uită repede din nou la mine.

— Ei bine, dar nu de asta îl iubesc.

Natalie rămâne cu gura căscată. Şi eu la fel. Am senzaţia că tot aerul a fost scos din încăpere. Nici măcar nu mi-am dat seama ce spuneam.

De ce a trebuit să rostesc asta în gura mare?

— Eşti îndrăgostită de el? întreabă ea, deşi nu pare aşa de surprinsă.

Nu spun nimic. Îmi înghit doar şi celelalte cuvinte pe care mă pregătisem să le spun.

— Dacă nu te-ai fi îndrăgostit de el după tot ce aţi făcut împreună, aş fi crezut că şi tu ai o tumoare pe creier.

Chiar dacă urăsc faptul că a folosit cele două cuvinte crude şi îngrozitoare, ştiu că nu a vrut să mă rănească.

Dar, indiferent de glumele ei de doi bani şi de felul în care mă face aşa de uşor să uit că lucrurile nu stau deloc bine în acest moment, deja mi-a pierit cheful să-i mai cânt în strună. Îi sunt recunoscătoare pentru că m-a ajutat să-mi mai iau gândul de la depresia şi frica produse de boala lui Andrew, chiar şi numai pentru câteva minute cât am vorbit cu ea despre sex şi mi-am amintit de vremurile noastre bune.

Dar acum am cam obosit.

Nu-mi doresc decât să mă întorc la spital şi să stau cu el.

Natalie şi cu mine ne întoarcem după apus, intrăm împreună prin uşile din faţă şi luăm liftul.

— Sper că a terminat deja cu analizele, spun stresată, uitându-mă din nou la reflexia neclară dinspre uşile liftului.

Simt mâna lui Natalie strecurându-se într-a mea. Mă uit spre ea şi o văd zâmbindu-mi cu blândeţe.

Liftul se deschide şi o luăm la pas în jos pe hol.

Asher şi Marna vin spre noi din direcţia opusă.

O privire aruncată la feţele lor îmi face inima să-mi sară din piept. Strâng aşa de tare mâna lui Natalie, încât mai c-o rup.

Când Asher şi Marna ajung în faţa noastră, lacrimile ei curg fără încetare pe obraji. Mă prinde în braţe şi rosteşte cu greu cuvintele:

— Andrew a intrat în comă… ei nu cred că o să mai supravieţuiască.

Mă dau în spate, îndepărtându-mă de ea.

Fiecare sunet, de la aerul filtrat prin ventilatoarele din tavan până la oamenii care trec pe lângă noi pe hol, totul dispare într-o clipită. Simt mâna lui Natalie, căutându-mi mâna, dar i-o împing absentă şi mă împleticesc, mergând cu spatele, cu mâinile lipite de inimă. Nu mai pot respira… Nu mai pot respira. Văd ochii lui Asher plini de lacrimi în timp ce mă priveşte, dar mă uit în altă parte. Îmi mut privirea, fiindcă are ochii lui Andrew şi nu pot suporta să-i văd.

Marna caută în poşetă şi scoate un plic. Se apropie de mine cu atenţie şi-mi ia ambele mâini, punând plicul în ele.

— Andrew m-a rugat să-ţi dau asta în caz că păţeşte ceva. Îmi strânge degetele pe marginea plicului cu degetele ei lipite de ale mele. Nu mă uit la plic; mă uit numai la ea, cu lacrimile şiroindu-mi pe faţă.

Nu mai pot respira…

— Îmi pare rău, spune Marna, cu vocea tremurândă. Trebuie să plec. Mă bate uşor pe mână, matern. Eşti oricând bine venită la noi, în familia mea. Te rog să nu uiţi asta.

Aproape se prăbuşeşte, dar Asher îşi încolăceşte un braţ în jurul taliei şi o conduce pe hol.

Rămân, pur şi simplu, în picioare, în mijlocul culoarului. Câteva asistente trec pe lângă mine, dar mă ocolesc. Simt curentul creat de ele cum îmi mângâie uşor faţa. Îmi ia o eternitate să-mi fac curaj şi să mă uit spre plicul din mâna mea. Tremur. Degetele mele rup plicul.

— Dă-mi voie să te ajut, o aud pe Natalie şi sunt prea şocată ca să mai protestez.

Ea scoate încet plicul dintre degetele mele şi îl deschide pentru mine, despăturind uşor scrisoarea de dinăuntru.

— Vrei să-ţi citesc eu?

Mă uit spre ea, cu buzele tremurându-mi incontrolabil şi clatin din cap în final, după ce înţeleg întrebarea.

— Nu, lasă-mă pe mine.

Ea-mi dă scrisoarea şi o deschid, cu lacrimile căzându-mi pe hârtie, în timp ce citesc.

„Dragă Camryn,

N-am vrut niciodată să ajungem aici. Am vrut să-ţi spun toate lucrurile astea în persoană, dar mi-a fost frică. M-am temut că, dacă ţi-aş fi spus cu voce tare că te iubeam, ceea ce era între noi ar fi murit odată cu mine. Adevărul este că ştiam încă din Kansas că tu erai ceea ce căutam. Te-am iubit încă din ziua aceea când m-am uitat în ochii tăi, când mă priveai de peste spătarul scaunului de autobuz. Poate că nu o ştiam atunci, dar era clar că ceva mi se întâmplase în acel moment şi că n-aş fi putut să te las să pleci niciodată.

N-am mai trăit niciodată aşa cum am trăit în timpul scurtei perioade cu tine. Pentru prima oară în viaţă, m-am simţit întreg viu şi liber. Tu erai jumătatea lipsă din sufletul meu, aerul din plămânii mei, sângele din venele mele. Cred că, dacă există reîncarnare, noi am fost iubiţi în toate vieţile noastre anterioare. Te cunosc de puţin timp, dar mi se pare că te ştiu dintotdeauna.

Vreau să ştii că şi mort o să-mi aduc mereu aminte de tine. O să te iubesc mereu. Îmi doresc ca lucrurile să fi stat altfel. M-am gândit la tine în multe dintre nopţile călătoriei noastre. Mă uitam fix la tavanul motelurilor şi-mi imaginam cum ar fi viaţa noastră împreună dacă aş fi trăit. Chiar am devenit sentimental şi mi te-am imaginat în rochie de mireasă şi chiar cu un Andrew jr. în burtică. Ştii tu, am auzit de multe ori că sexul este mai de calitate când eşti gravidă.

Dar îmi pare rău că a trebuit să te părăsesc, Camryn. Îmi pare atât de rău… Aş fi vrut ca povestea lui Orfeu şi a lui Euridice să fie reală, pentru că atunci tu ai fi putut veni în Lumea de Dincolo să mă readuci, cântând, înapoi în viaţa ta. Nu m-aş uita înapoi. N-aş da-o în bară, ca Orfeu.

Îmi pare aşa de rău, iubito…

Vreau să-mi promiţi că vei rămâne puternică şi frumoasă şi dulce şi atentă. Vreau să fii fericită şi să găseşti pe cineva care să te iubească la fel de mult ca mine. Vreau să te

căsătoreşti, să ai copii şi să-ţi trăieşti viaţa. Ţine minte, să fii mereu tu însăţi şi să nu te temi să spui ce gândeşti sau ce visezi.

Sper că nu mă vei uita niciodată.

Încă ceva: nu te simţi prost pentru că nu mi-ai spus că mă iubeşti. Nu era nevoie să o spui. Am ştiut mereu că mă iubeai.

Cu dragoste veşnică,

Andrew Parrish

Cad în genunchi în mijlocul holului, cu mâna încleştată pe scrisoarea lui Andrew. Şi ăsta e ultimul lucru pe care mi-l amintesc din ziua aceea.

41

Două luni mai târziu…

Soarele străluceşte şi pe cer nu e niciun nor. Aud chiar şi păsările ciripind. Pare o zi perfectă. Tocul pantofului apasă pe un petic moale de iarbă. Sunt îmbrăcată cu o rochiţă de vară drăguţă, alb cu galben, care îmi vine până deasupra genunchilor. Părul e strâns într-o singură coadă, lăsată pe un umăr, aşa cum insista Andrew să mi-o leg. Am mâinile împreunate în faţă, în timp ce mă uit spre piatra funerară pe care scrie PARRISH cu litere mari, sculptate pe partea din spate. A fost dificil să ajung aici şi a trecut mult timp.

Îmi ţin privirea în pământ, uitându-mă absentă la movila de pământ lutos care pare încă proaspăt chiar dacă au trecut două luni de la înmormântare. Nici măcar ploaia care a căzut peste el la nesfârşit nu l-a teşit. Mă uit la celelalte morminte, majoritatea acoperite de iarbă, deja şi nu mă pot simţi tristă, căci mă reconfortează gândul că toţi oamenii ăştia de aici, deşi sunt morţi de mult pentru noi toţi, se au unii pe ceilalţi.

O pereche de mâini se strecoară, din spate, în jurul mijlocului meu.

— Mulţumesc pentru că ai venit cu mine, iubito, îmi spune Andrew în ureche şi apoi mă sărută pe obraz.

Îi iau mâna şi-l trag lângă mine, amândoi privind încă o dată, împreună, la mormântul tatălui lui.

Plecăm din Wyoming mai târziu, noaptea aia, dar mergem cu avionul. Planurile noastre de călătorie în jurul lumii au fost amânate. Andrew a început să se refacă la trei săptămâni după comă şi operaţie. Doctorii au fost la fel de surprinşi ca şi noi, dar tot mai are nevoie de timp să-şi revină complet, aşa că am stat cu el tot timpul, rămânând în Galveston. Merge la fizioterapie o dată pe săptămână, dar pare deja ca şi cum n-ar mai avea nevoie de asta.

Andrew insistă să ne mişcăm fundurile şi să pornim la drum cum am plănuit – suferă de sentimentul de exaltare al celor care au primit o a doua şansă la viaţă, ceea ce-l face şi

mai dornic de acţiune. La naiba, îi place să spele vasele şi să pună rufele la spălat. Dar mama lui şi cu mine i-am interzis cu desăvârşire să facă prea multe sau să se epuizeze. Lui Andrew nu-i place asta, dar nu e inconştient să se pună cu amândouă în acelaşi timp.

L-am termina amândouă dacă ne punem asta în cap.

Dar Andrew şi cu mine încă avem de gând să călătorim prin lume şi să ne ţinem promisiunea de a nu rămâne legaţi de o viaţă monotonă. Nimic nu s-a schimbat în sensul ăsta şi ştiu că nu se va schimba niciodată.

Natalie s-a întors în Carolina de Nord şi vorbim în fiecare zi. Acum este prietena lui Blake, tipul pe care l-a atacat Damon, în noaptea aceea pe acoperiş. Îmi vine să zâmbesc la gândul că ei doi sunt împreună. Când vorbesc cu ei pe Skype, îmi dau seama pur şi simplu că sunt făcuţi unul pentru celălalt. Cel puţin aşa pare acum; cu Natalie, nu poţi să ştii niciodată ce se va mai întâmpla. Damon, pe de altă parte, a ajuns să fie arestat pentru deţinere de droguri. Este a doua infracţiune şi probabil că va sta la închisoare cam un an, de data asta. Poate că va învăţa din greşelile proprii, dar mă îndoiesc.

În privinţa fratelui meu, Cole, cred că Andrew avea dreptate. Andrew şi cu mine am luat avionul spre Carolina de Nord ca să o vizitez pe mama şi, cât am stat acolo, am mers împreună cu ea să-l vedem pe Cole la închisoare. Pare schimbat, regretând totul cu sinceritate. Am văzut asta în ochii lui. El şi Andrew s-au înţeles chiar bine. Cred că e posibil ca, după ce iese din închisoare, el să redevină acel frate mai mare pe care îl ştiam. Şi, cu ajutorul lui Andrew, l-am iertat pe Cole pentru ce a făcut. Voi suferi mereu pentru familia pe care a distrus-o atunci când l-a omorât pe bărbatul acela în accident, dar am înţeles că iertarea vindecă o mulţime de lucruri.

Mama tot cu Roger se vede. De fapt, urmează să se căsătorească în Bahamas în februarie. Sunt aşa de fericită pentru ea. Am reuşit să-l întâlnesc pe Roger şi să-l trec prin filtrul meu împotriva nemernicilor şi sunt bucuroasă să spun

că a trecut cu bine. Mama nu prea mai stă pe acasă: el o scoate mereu pe undeva.

Şi ea o merită cu vârf şi îndesat.

Mama lui Andrew şi fraţii lui m-au primit cu braţele deschise în familia lor. Asher şi cu mine suntem foarte apropiaţi. Şi, în ciuda faptului că am crezut mereu că Aidan e cam încrezut, îmi place enorm. De fapt, nu s-a purtat niciodată urât cu Andrew. Sincer, Andrew merita să fie luat la rost. Aidan şi soţia lui, Michelle, vorbesc despre mine ca şi cum aş fi soţia lui Andrew. Asta mă face mereu să roşesc. Şi mai important, Andrew şi

Aidan s-au împăcat. Înainte ca Aidan şi Michelle să se întoarcă în Chicago, după o vizită rapidă, săptămâna trecută, am simţit că plutesc privindu-i cum se luptă în joacă unul cu celălalt, în sufragerie. Erau la un pas de a sparge televizorul, dar eu şi Michelle ne-am relaxat şi am râs, lăsându-i să se înfrunte mânaţi de testosteronul lor de masculi alfa.

Şi azi… ei bine, azi o să fie puţin altfel decât s-ar aştepta Andrew.

Intru în sufragerie, unde stă lungit pe spate, pe canapea, uitându-se la filmul Prometheus.

Se întinde spre mine, iar eu mă îndrept spre el.

— Nu, spun eu scuturând capul. Vreau să te ridici în picioare.

— Ce s-a întâmplat, iubito?

Se ridică de pe canapea şi îşi duce mâinile la cap să se scarpine. Părul a început să-i crească la loc, dar încă nu e obişnuit cu felul în care se simte, mai ales în jurul cicatricii unde a avut operaţia.

Îşi lasă picioarele pe podea ca să se ridice complet, iar eu mă aşez între ele, trecându-mi mâna prin părul lui. Mă sărută pe o încheietură şi apoi pe cealaltă.

— Vino cu mine.

Îmi las capul pe spate, îi iau degetele în mâna mea şi el mă urmează în dormitor.

Ca de obicei, când îl iau în dormitor, se gândeşte automat că e ceva legat de sex şi ochii lui verzi, fierbinţi, se aprind, precum ai unul băieţel.

— Nu vreau decât să te întinzi lângă mine un timp, spun eu scoţându-mi hainele.

El pare puţin confuz, dar e tare dulce.

— Bine, spune zâmbind. Vrei să mă dezbrac şi eu? Sigur că mă dezbrac şi eu. De ce naiba mai întreb?

Începe să-şi scoată hainele.

Se întinde lângă mine şi stăm faţă în faţă, trăgându-ne trupurile cât mai aproape şi încolăcindu-ne picioarele.

El mă prinde în braţe şi apoi urmăreşte cu degetele tatuajul meu cu Orfeu pe care mi l-am făcut acum două săptămâni. Este perfect, aliniat fără cusur cu cel al lui Andrew. Rămânem întinşi unul lângă altul, aşa, cele două fragmente devenind una.

— Te simţi bine, iubito? Andrew mă priveşte curios, cu vârful degetelor mângâindu-mi uşor coastele.

Zâmbesc şi-l sărut pe gură.

Apoi mă trag înapoi şi-i iau mâna, punând-o pe tatuajul meu, spre zona care mi se întinde spre burtă.

— Ador tatuajul ăsta, iubitule, şoptesc în spaţiul îngust dintre feţele noastre, dar cred că, în vreo şapte luni şi jumătate, Orfeu s-ar putea să fie cam întins.

Andrew clipeşte un pic confuz şi durează câteva secunde până înţelege ce vreau să spun.

Îşi trage capul pe spate puţin, cu uimire şi apoi, după o pauză, se ridică.

— Se va întâmpla în mai.

La început, ochii i se măresc; este uimit şi fără cuvinte, dar apoi reuşeşte să spună:

— Eşti gravidă?

Mâna lui se îndreaptă imediat spre burta mea.

Reacţia lui mă face să zâmbesc şi mai larg.

Gropiţele i se adâncesc în timp ce se uită în jos spre mine şi tot ce ştiu e că îşi bagă limba în gura mea.

Sărutul lui mă lasă fără suflare, iar el mă ridică în braţe şi mă duce în mijlocul patului.

— Căsătoreşte-te cu mine, spune el, iar acum eu sunt cea uimită şi fără cuvinte. Aveam de gând să te cer mâine seară, în oraş, dar nu mai pot aştepta. Căsătoreşte-te cu mine.

Încep să plâng, iar el mă cuprinde din nou în braţe şi mă mai sărută o dată.

Când, în cele din urmă, se dă în spate şi mă priveşte în ochi, răspund:

— Da, mă voi căsători cu tine, Andrew Parrish.

— Te iubesc al dracului de mult, spune el şi mă sărută din nou.

Îmi prinde faţa în mâini.

— Acum, hai să facem sex cu o gravidă.

Ce pot să spun? Ăsta e Andrew şi nu aş vrea să fie altfel.

Bonus pentru cititori: un capitol care trădează finalul

Dragă Cititorule,

Romanul meu s-a terminat pentru foarte mulţi pe o notă emoţionantă care le-a atins inimile şi, recunosc, chiar şi eu, atunci când l-am scris, am fost la fel de afectată ca şi ceilalţi. Am simţit că, dacă mai adăugam ceva, nu doar că ar fi fost o poveste mult prea lungă, dar orice adăugire ar fi putut diminua acea emoţie pe care mulţi au simţit-o. Şi, categoric, nu aş fi dorit să fac asta.

În orice caz, după ce cartea a fost publicată, am primit un munte de e-mailuri şi comentarii de la oameni din toată lumea care mă rugau un singur lucru: Vă rog, puteţi să scrieţi scena de la spital şi din punctul de vedere al lui Andrew?

Cum aş fi putut refuza?

Aşadar, m-am apucat de scris imediat şi am şi terminat în aceeaşi zi. Dar apoi am tot revenit asupra acestei scene. De mai multe ori. Mult timp. Aveam de gând să o postez pe blogul meu şi să las pe toată lumea să o citească de acolo şi tot speram ca un editor să fie interesat de cartea mea. Am început să concep acea scenă ca fiind parte din cartea însăşi, nu ca parte din povestire, ci ca un fragment special, inserat la sfârşit, pentru toţi cei care m-au rugat să-l scriu.

Şi apoi, visul meu a devenit realitate şi un editor chiar a fost interesat de carte, iar acum voi toţi puteţi citi acest capitol „în plus”, scris din perspectiva lui Andrew.

Cititorii pot, în sfârşit, să intre în mintea lui şi să afle la ce se gândea el în timp ce zăcea pe patul acela de spital, cu Camryn încolăcită alături de el. Şi apoi vor vedea ce se întâmplă când el şi Camryn se despart atunci când asistenta îl transportă cu căruciorul afară din cameră.

De asemenea, vreau să folosesc această oportunitate pentru a mulţumi tuturor fanilor din lume, care m-au ajutat să concep povestea lui Camryn şi Andrew. Le sunt

recunoscătoare pentru că m-au sprijinit şi au recomandat romanul meu fără încetare, încât cartea a devenit un bestseller în New York Times!

Fără voi toţi, nimic din toate acestea nu ar fi fost posibil. Multe mulţumiri superagentei mele, Jane Dystel, care m-a salvat de vremuri cu adevărat tulburi şi agentului meu pentru străinătate, Lauren Abramo, care a obţinut tot timpul contracte excelente peste graniţă. Şi, desigur, mulţumesc Editurii Grand Central Publishing Forever Românce şi editoarei mele, Megha Parekh, care s-a îndrăgostit de cartea mea şi a crezut în ea suficient de mult cât să-i ofere găzduire în cadrul seriei „Forever Românce”.

Aşadar, aici este scena-bonus, de la spital, din punctul de vedere al lui Andrew. Şi mi-ar plăcea să mă ţineţi la curent, să-mi spuneţi ce credeţi despre ea, comentând pe pagina mea de Facebook (Facebook.com), pe Twitter (Jredmerski), pe Goodread sau pe site-ul meu, www.jessicaredmerski.com!

Mulţumesc încă o dată şi savuraţi-o!

Scena de la spital din punctul de vedere al lui Andrew

Credeam că o să am mai mult timp. A trecut mai puţin de un an de când doctorul Marsters mi-a aruncat povara asta în cârcă, spunându-mi, în linii mari, că am să sfârşesc exact ca tata. Ei bine, nu a folosit cuvintele astea, dar asta am înţeles din cele câteva vorbe pe care mi le-a spus. Ştiu, am fost un măgar; Dr. Marsters şi familia mea au încercat să mă facă să mă întorc, să fac mai multe analize, să aflu cât de grav era, dar ce altceva mi-ar mai fi putut spune ce nu ştiam deja? Tata nu a avut nicio speranţă. A făcut toate analizele. A mers la toate vizitele medicale. A luat toate medicamentele pe care i le-au dat şi a urmat toate tratamentele. Un timp. Până când şi-a dat seama că avea să moară oricum şi a refuzat să amâne inevitabilul, golindu-şi conturile în favoarea tuturor şi sărăcindu-şi familia. Dar sângele apă nu se face şi am presupus că astfel de lucruri sunt ereditare. De asta nu m-am mai dus la Marsters. Deoarece, ca şi tata, nu am vrut să mai prelungesc agonia. De-abia după şase luni de la aflarea diagnosticului m-am îndoit şi am început să fac nişte cercetări pe cont propriu. Am aflat că, în mod obişnuit, tumorile la creier nu sunt deloc ereditare, sau sunt doar în proporţie de cinci la sută. Am citit câte ceva despre sindroamele rare. Nu am niciun fel de simptom şi nici tata nu a avut. Dar deja, la momentul acela, migrenele se înrăutăţiseră. Erau mult mai rele. Şi apoi am început să am crize. M-am speriat de moarte. Atunci, deja, ştiam că era prea târziu. Nu voiam să dau ochii cu Marsters, ca să caute soluţii miraculoase, pe care ştiam că nu putea să mi le ofere. Fiindcă aşteptasem prea mult timp. Dar gata cu asta.

Tot ce contează acum este Camryn. Sunt un nemernic pentru că am pus-o să treacă prin asta, mai ales după… la dracu, ce naiba a fost în capul meu? Prietenul ei a murit şi iată-mă şi pe mine făcându-i faza asta încă o dată.

Am impresia că nu sunt decât un egoist. Fiindcă o iubesc şi fiindcă din momentul în care mi-a vorbit în autobuzul

acela din Kansas am ştiut că ea este aleasa.

Dar destinul e crud şi dacă Destinul ar fi acum în faţa mea, i-aş scoate toţi dinţii din gură.

Sper, doar, ca ea să mă poată ierta…

Uşa de la salonul meu se deschide şi o văd pe Camryn pentru prima oară după noaptea trecută, când am făcut dragoste cu ea. Se uită o clipă la mine, cu faţa încărcată de durere, tortură – la dracu', simt că mor. Şi apoi vine spre mine, prăbuşindu-se în braţele mele. O strâng cu putere. Nu vreau să-i mai dau drumul niciodată.

Doamne… Nu vreau să-i mai dau drumul niciodată…

Îi ţin obrajii în palme, îi dau părul din ochi şi-i sărut lacrimile care-i şiroiesc pe faţă. Îmi înghit propriile lacrimi, ştiind că, dacă m-ar vedea plângând, ar fi şi mai rău.

— Îmi pare aşa de rău, spun cu o voce îndurerată, disperată. N-am putut să-ţi spun, Camryn… Nu am vrut ca perioada petrecută împreună să fie nimic altceva decât a fost.

Din ochi îi curg şi mai multe lacrimi.

— Sper că nu eşti… încep eu să spun.

— Nu, Andrew… înţeleg de ce nu mi-ai spus; nu trebuie să-mi explici. Mă bucur că nu mi-ai zis…

Acum mă simt şi mai vinovat. Merit nişte palme! Te rog, iubito, pălmuieşte-mă! Ţipă la mine! Fă orice, dar nu-mi spune că e OK.

Îi trag faţa uşor spre mine şi îi sărut buzele.

— Ai dreptate, spune ea. Dacă mi-ai fi spus, atunci totul ar fi fost întunecat şi… n-nu ştiu, dar ar fi fost diferit şi nici nu vreau să mă gândesc la asta – dar, Andrew, îmi doresc totuşi să-mi fi spus adevărul dintr-un singur motiv: aş fi făcut orice, orice, ca să te aduc la spital mai devreme. (Vocea începe să i se sugrume.) Ai fi putut…

Dau din cap.

— Iubito, deja era prea târziu.

— Nu spune asta! Nici acum nu este prea târziu! Eşti încă aici, mai ai încă o şansă.

Îi zâmbesc cu blândeţe şi în cele din urmă mâinile îmi cad de pe obrajii ei, odihnindu-se pe cuvertura albă de spital cu care sunt acoperit. O branulă enervantă pentru perfuzie îmi iese din dosul palmei.

— Sunt doar realist, Camryn. Deja mi-au spus că şansele simt mici…

— Dar tot mai e o şansă, se contrazice ea, plină de suferinţă. O şansă mică, dar tot e mai bună decât nimic.

— Dacă îi las să mă opereze.

Arată de parcă cineva i-ar fi tras o palmă.

— Ce vrei să spui cu dacă?

Mă uit în altă parte.

Se întinde şi-mi apucă bărbia cu mâna, întorcându-mi faţa spre ea.

— Nu există niciun „dacă”, Andrew – sper că glumeşti.

Mă mut spre o parte a patului şi apoi întind mâna spre ea, aducând-o către mine. O trag aproape.

— Dacă nu te-aş fi întâlnit pe tine, spun eu, ţintuind-o cu privirea, n-aş fi trecut niciodată prin asta. Dacă nu ai fi fost aici, cu mine, în momentul ăsta, nu aş fi făcut-o. Aş fi crezut că este o pierdere de timp şi de bani şi că nu fac decât să dau familiei speranţe deşarte, amânând inevitabilul.

— Dar o să-i laşi să te opereze, spune ea cu suspiciune.

Îi mângâi obrazul cu buricul degetului mare.

— Aş face orice pentru tine, Camryn Bennett. Nu-mi pasă despre ce e vorba, nu-mi pasă… orice mi-ai cere vreodată să fac, o să fac. Fără nicio excepţie.

Suspinele îi scutură pieptul.

Îmi plimb mâna peste obrazul său, dându-i părul la o parte şi o privesc adânc în ochi.

— O s-o fac.

Îşi lipeşte gura de a mea şi ne sărutăm cu pasiune.

— Nu te pot pierde, spune ea. Avem drumul deschis înaintea noastră. Eşti partenerul meu de infracţiuni.

Se forţează să zâmbească printre lacrimi.

O sărut pe frunte.

Rămânem aşa întinşi încă puţin şi vorbim despre operaţie şi despre analizele pe care încă mai trebuie să le fac. Ea îmi spune că nu pleacă nicăieri şi că o să rămână lângă mine oricât va fi necesar. Şi continuăm să vorbim despre locurile pe care vrem să le vedem şi eu încep să fredonez melodii pe care vreau ca ea să le înveţe ca să le putem cânta împreună pe drum. Sigur, ea este foarte prinsă de Civil Wars, dar nu mă deranjează câtuşi de puţin.

— Trebuie să înveţi Tip of my Tongue, Andrew, spune ea cu însufleţire în privire.

— Este o melodie aşa de amuzantă, că parcă ne şi văd cântând-o. Deja am şi gândit linia de interpretare!

Nu-mi vine să spun nimic negativ sau înfricoşător şi să risc să-i dispară zâmbetul ăsta de pe faţă. Simt în inima mea că nu vom ajunge niciodată în acel punct, că voi fi mort şi dispărut pe vecie înainte de a mai cânta vreodată împreună.

Dar îmi păstrez zâmbetul pe faţă. N-o să o las să vadă înfrângerea din inima mea.

— Am putea fi un fel de formaţie de acompaniament, sau ceva de genul ăsta, spune ea strălucind. Are şi o uşoară roşeaţă pe faţă, ca şi cum sugestia pe care o face ar stânjeni-o cumva.

Mă gândesc o secundă la asta, apoi încuviinţez din cap.

— Nu e o idee rea. Am cântat prin multe baruri şi cluburi de aici şi până în Louisiana. Îi cunosc pe proprietari. La naiba, am putea merge chiar şi la Chicago să cântăm în barul lui Aidan.

Faţa i se luminează şi-şi cuibăreşte capul lângă al meu. Îi sărut părul.

— Atunci, asta o să facem, spune ea. Tu şi cu mine, la drum, făcând ceea ce ne place. Nu e chiar o călătorie cu rucsacul în spate, dar e… Face o pauză, cântărind conotaţia vorbelor sale şi apoi spune cu entuziasm… dar este o treaptă superioară.

Râd uşor şi-mi trec vârful degetelor peste tâmpla ei, coborând spre obraz. Mă doare inima să o aud spunând aceste lucruri şi să o las să creadă că or să se întâmple

întocmai. Doare al dracului de tare că n-o să apuc să fiu aici cu ea. N-ar fi contat pentru mine cum am fi ajuns să ne trăim viaţa, atâta vreme cât am fi fost împreună.

Un timp, stând aşa întinşi pe pat, unul lângă celălalt, am aceeaşi senzaţie pe care am avut-o atunci când eram la drum. Vorbim şi râdem şi-mi dezvălui tot felul de intenţii perverse, strecurându-mi degetele ici şi colo, stârnind-o. Ea chicoteşte şi-mi împinge mâinile la o parte, dar, în cele din urmă, cedează şi mă lasă să-i fac ce vreau. Şi îmi întoarce favorul.

După aceea, stăm pur şi simplu întinşi împreună, uneori privindu-ne în ochi, alteori privind parcă unul prin celălalt, ca şi cum am fi cufundaţi în gânduri adânci, sfâşietoare.

Camryn se ridică din pat.

— Drăguţo, ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic, spune ea zâmbind cu căldură.

Îşi dă jos pantalonii şi cămaşa.

Rânjesc ca un copil mic. N-am mai făcut-o niciodată într-un pat de spital.

— Oricât de mult mi-ar plăcea să fac sex cu tine într-un salon de spital, spune ea, vârându-se înapoi în pat, lângă mine, n-o să se întâmple. Ai nevoie de toată puterea pentru operaţie. Mă uit la ea curios în timp ce se întinde înapoi lângă mine, doar în chiloţi şi sutien. Îşi apasă pieptul cu putere de al meu, încolăcindu-şi picioarele într-ale mele. Corpurile noastre sunt perfect aliniate, coastele ni se ating.

— Ce faci? Întreb eu cu un zâmbet curios.

Ea îşi mişcă braţul liber în jos şi urmăreşte cu degetele conturul tatuajului cu Euridice. O privesc cu atenţie, adorându-i mişcările, atingerea, căldura. Degetul ei arătător găseşte cotul lui Euridice, acolo unde cerneala se opreşte şi apoi se mişcă pe propria ei piele, continuând de unde s-a terminat desenul meu.

— Vreau să fiu Euridice a ta, dacă asta îţi doreşti şi tu.

Îmi simt inima oprindu-se, iar respiraţia îmi stă în loc.

Fata asta tocmai mi-a sărutat sufletul cu buzele ei. Îmi vine să plâng, dar în loc de asta, îmi iese un nenorocit de

rânjet uriaş.

— Vreau să îmi fac cealaltă jumătate, continuă ea atingându-mi buzele cu degetele. Vreau să mi-l desenez pe Orfeu pe coaste şi să ne unim desenele.

Am nevoie de ceva timp până să pot spune din nou ceva.

— O, iubito, nu trebuie să faci asta, doare ca naiba pe coaste.

— Dar îmi doresc asta şi nu-mi pasă cât de mult doare.

În cele din urmă îmi simt ochii umezi şi mă aplec spre ea, pecetluindu-i gura cu gura mea.

— Mi-ar plăcea la nebunie asta, şoptesc eu spre buzele ei.

Ea mă sărută delicat şi răspunde tot în şoaptă.

— După operaţie, când vei fi refăcut, mergem să mă tatuez.

Dau din cap.

— Da, Gus va avea nevoie şi de mine, ca să se asigure că tatuajul tău e perfect aliniat cu al meu – a râs de mine atunci când am mers la el şi i-am zis că vreau asta pe coaste.

Ea zâmbeşte.

— A râs, ai?

— Da, chicotesc eu. M-a acuzat că sunt un romantic incurabil şi m-a ameninţat că o să mă pârască prietenilor. I-am spus că parcă ar fi taică-meu şi să-şi ţină naibii gura. Gus e un băiat bun şi un artist de tatuaje dat naibii.

— Văd asta.

Îmi răsfir degetele prin părul ei, tot dându-l spre spate, peste creştetul capului. Şi chiar atunci, cruda, reaua şi dura realitate se strecoară înapoi între noi şi mă trezeşte. Aproape că mă lăsasem prins complet de acest vis.

— Camryn, vreau să fii pregătită.

— Nu începe cu asta…

— Nu, iubito, trebuie să faci asta pentru mine, spun eu. Nu-ţi poţi permite să crezi sută la sută că o să supravieţuiesc acestei intervenţii. Nu trebuie să faci asta.

— Andrew, te rog. Încetează.

Îmi pun degetele pe buzele ei, reducând-o la tăcere. Plânge din nou. Mă doare să o văd lăcrimând, dar este ceva ce trebuie spus.

— Doar promite-mi că vei accepta ideea că e posibil să mor.

— Nu sunt în stare de asta!

O strâng şi mai tare.

— Promite-mi.

Îşi scrâşneşte dinţii.

Într-un sfârşit, renunţă şi se forţează să spună:

— Promit.

O spune doar de dragul meu. Ştiu că nu va face asta.

— Dar trebuie să-mi promiţi şi tu mie că vei trece cu bine prin asta, spune, culcuşindu-şi capul sub bărbia mea. Nu pot fără tine, Andrew. Trebuie să ştii că nu pot.

— Ştiu, iubito… Ştiu.

Tăcerea umple spaţiul dintre noi.

— Vrei să-mi cânţi? O întreb.

— Ce vrei să cânt?

— Dust în the Wind, răspund.

— Nu. N-o să cânt melodia ăsta. Nu-mi mai cere niciodată asta. Niciodată.

O strâng mai tare în braţe.

— Atunci cântă orice, şoptesc. Vreau doar să-ţi aud vocea.

Aşa că începe să cânte Poisonwine, piesa pe care am interpretat-o împreună în New Orleans, când am stat unul în braţele celuilalt toată noaptea. Cânt şi eu cu ea câteva versuri, dar sunt slăbit. Slăbit de emoţie. Slăbit de boală şi stres. Slăbit de inimă sfâşiată. Slăbit de iminenţă.

Adormim unul în braţele celuilalt.

— Am câteva analize de făcut, aud o voce deasupra patului.

Mă trezesc de tot şi văd una dintre asistente stând în picioare la marginea patului meu. Mă simt ameţit, ciudat. Mă simt ca atunci când am leşinat în apartamentul meu. Când m-am trezit în patul ăsta, tot ce ţin minte mai era mirosul de şuncă. Ore întregi după aceea, mi-a tot mirosit a

şuncă. Am tot întrebat asistentele dacă este vreo cantină în apropiere, fiindcă mirosul de şuncă era extrem de puternic.

— Probabil că ar trebui să te îmbraci, spune asistenta cu un zâmbet atotştiutor.

Probabil crede că eu şi Camryn am făcut mai multe pe aici decât o vizită şi un somn, judecând după faptul că suntem amândoi pe jumătate goi.

Camryn se dă jos şi se îmbracă, în timp ce asistenta îmi verifică parametrii. Lângă capătul patului este un scaun cu rotile.

— Ce fel de analize? întreb slab.

Mă simt puţin dezorientat. Rahat. Dă, Doamne, să plece Camryn prima înainte de a nu mi se mai întâmpla ceva…

— Andrew? Camryn se întoarce iar spre pat. Ştie că ceva nu e în regulă.

Încet, ridic o mână ca să o fac să plece.

— Nu, iubito, sunt bine; doar puţin ameţit. Încerc să mă scol. Asistenta ocoleşte patul şi vine să mă ajute să mă ridic, dând la o parte din calea mea suportul de perfuzii.

— O să lipsească în jur de o oră sau două, poate chiar mai multe, cât durează analizele, spune ea. Ar trebui să mănânci ceva, să-ţi dezmorţeşti picioarele şi să te întorci puţin mai târziu.

— Dar n-nu vreau să-l părăsesc.

— Fă ce spune, îi ordon, dar cu cea mai simpatică voce pe care o pot scoate. Vreau să te duci să mănânci. (îmi întorc faţa ca să o văd de data asta şi-i fac semn cu degetul.) Dar fără friptură, spun eu în joacă. Încă îmi eşti datoare o cină cu friptură, mai ţii minte? Când o să ies de aici, ăsta este primul lucru pe care-l facem.

Obţin un zâmbet de la ea, un zâmbet pe care-l aşteptam, deşi nu este aşa de luminos cum sperasem.

— Bine, cade de acord, dând din cap cu reţinere. O să mă întorc în câteva ore şi o să te aştept.

Se repede înapoi la mine şi mă sărută delicat.

Împărtăşim o clipă de tăcere.

În cele din urmă, mă urc în scaunul cu rotile şi asistenta mă împinge afară din salon. Mă uit înapoi doar o dată, dar apoi îmi smulg privirea de la ea. Pentru că simt că asta este ultima dată când o văd. În timp ce sunt împins pe coridor, podeaua albă strălucitoare se mişcă de parcă ar fi o apă curgătoare dedesubt. Modelele de pe micile plăci de gresie încep să apară pe măsură ce le privesc fix, fiindcă nu-mi pot ridica ochii. La început, cred că e doar o lipsă de voinţă, dar încep să-mi dau seama că este altceva. O luăm la dreapta la colţul următor. Aud voci venind spre noi, dar nu privesc absolut deloc în sus. Aud vântul cum îmi mângâie spatele dezvelit, în timp ce scaunul cu rotile pare să mărească viteza. Capul mi se pare aşa de greu, ca un bloc de beton pus între umerii mei.

Aud vocea lui Camryn şi cred că-mi ridic capul să o văd, dar în realitate, nu m-am mişcat deloc. Nu este vocea lui Camryn. Este asistenta. Îmi spune ceva despre câte degete…

Este ultimul lucru pe care mi-l amintesc, înainte ca totul să devină negru.

Moartea. Este un lucru ciudat. Nu mi-am imaginat-o niciodată aşa. Totul se simte imponderabil. Trupul meu. Mintea mea. Mâna pe care am încercat încontinuu să o mişc în faţa mea.

Tot timpul aud voci în jurul meu, dar nu pot desluşi niciodată ce spun.

Chiar sunt mort? Nu înţeleg asta absolut deloc. De când sunt aici, aşa? Şi unde naiba mă aflu?

Mă simt de parcă aş fi dormit dintotdeauna. Dar ce mă deranjează este cât de conştient sunt de asta.

Andrew? Te rog, trezeşte-te…

Andrew…